

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

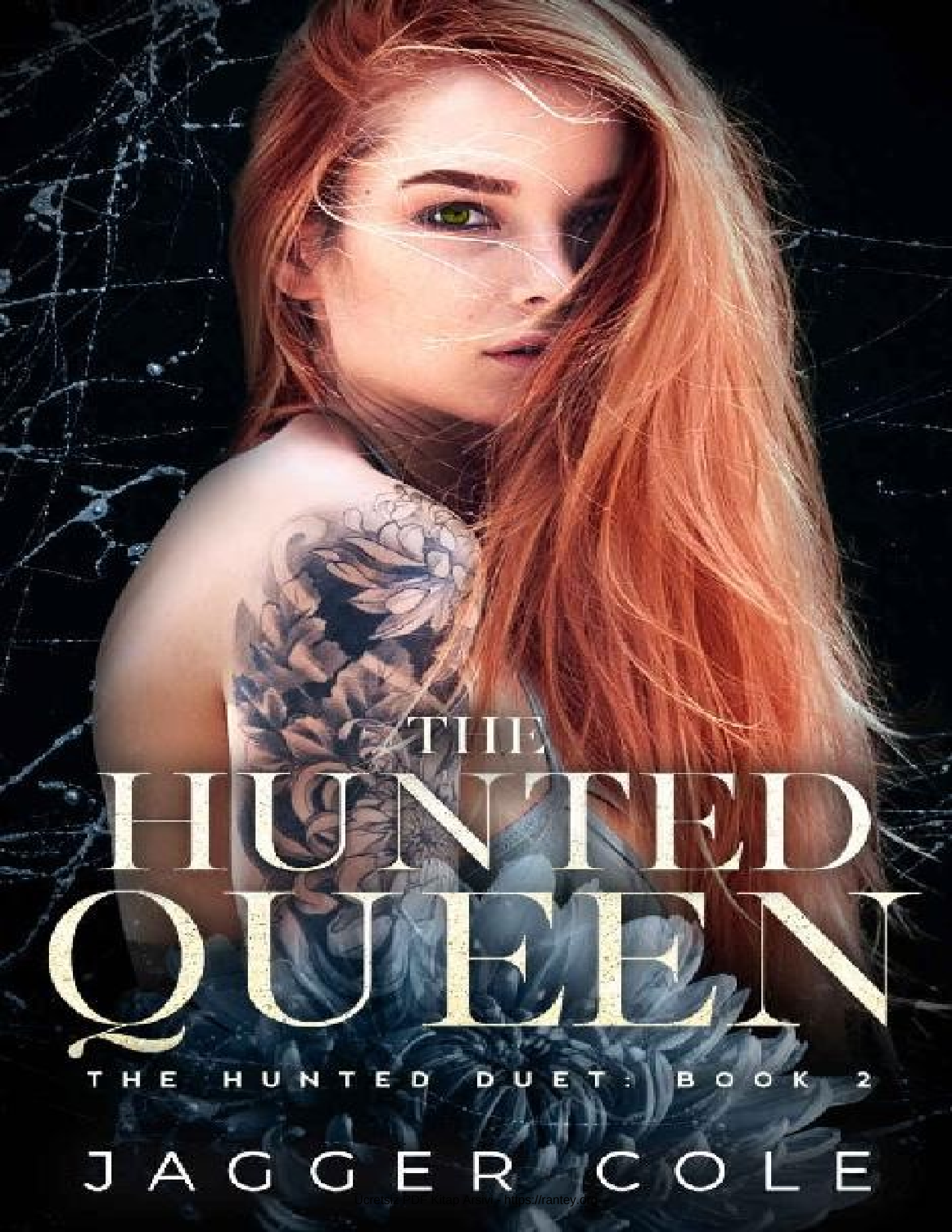
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HUNTED QUEEN

THE HUNTED DUET: BOOK 2

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AVLANAN KRALİÇE

AVLANAN DÜET, KİTAP 2

JAGGER COLE

The Hunted Queen

Jagger Cole © 2022

Tüm hakları

saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Düzenleme MJ

Edits | Düzeltme Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Çalma Listesi</u>
<u>Tetikleyici Uyarı</u>
<u>Bölüm 1 Bölüm</u>
<u>2 Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4 Bölüm</u>
<u>5 Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7 Bölüm</u>
<u>8 Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Bir Dünya Kitap Yandı

Kül Oldu Önizleme

Ayrıca yazan Jagger

Cole Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

The Sweetest Kill - Broken Social Scene
A Little Wicked - Valerie Broussard
Hayloft II - Mother Mother
So Good (Stripped) - Halsey
Boulevard of Broken Dreams - Green Day
Hate You - Ingrid Michaelson
Free - Florenec + The Machine
Teardrop - Massive Attack
London Calling - The Clash
Nobody Speaks - DJ Shadow, Run The Jewels
Bastards of Young - The Replacements
Glory Box - Portishead
Blood Bank - Bon Iver
Seventeen Going Under - Sam Fender
Feeling Myself (Lullaby Version) - Wolf Alice
Jackie Down The Line - Fontaines D.C.
Spies - Coldplay
Discoverer - R.E.M.
Friend of the Devil - Mumford & Sons
Zombie - The Cranberries

Vindicated - Dashboard Confessional
My Wrecking Ball - Ryan Adams
Sonunu Biliyorum - Phoebe Bridgers

Bu ve diğerk kitap alma listelerini bulmak için Spotify'da "Jagger Cole
Burned Cinder" araması yapın!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, kovalamaca, CNC ve nefes oyunu içeren daha karanlık temaların yanı sıra geçmiş travmaların grafik tasvirlerini de içermektedir. Özellikle 33. bölümdeki sahneler, doğası gereği tamamen rızaya dayalı olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek bir dil içermektedir.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, lütfen yukarıdakileri göz önünde bulundurarak okuyun.

Bu bağımsız bir kitap DEĞİLDİR. Bu kitaba başlamadan önce *Avcı Kral* okunmalıdır.

Beş Yıl Sonra; Londra:

"*Aman Tanrım*, Harry, bu muhteşem."

Ella'nın gözleri kolumdaki taze mürekkebin üzerinde, dövmecinin dükkanından aldığım bandajı geri çektiğim yerin altında kayarken genişliyor.

"Hepsi için kullandığınız sanatçı o, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve dönüp saatler önce yapılmış dövme mürekkebine bakıyorum. Sessizce gülümsüyorum, dirsek eklemimdeki bandajdan yukarıya, atletimin askısı tarafından omzuma kadar uzanan eski krizantem mürekkebinin üzerinden geçiyorum.

Yıldan yıla, çiçekten çiçeğe. Bugünkü her ikisinden de beşinci.

Ella yarım kolun tamamını içine çekerken sırtıyor.

"Bu parçanın sana ne kadar yakıştığını tarif bile edemem. Harry, yenisi gerçekten muhteşem."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, El."

Bunları Ella ile paylaşmayı seviyorum çünkü o benim cevaplayamadığım ve asla cevaplayamayacağım soruları sormayanlardan biri.

Neden çiçekler?

Neden her yıl, hep aynı zamanlarda bir tane alıyorsunuz?

Onları benim bir parçam olarak kabul ediyor ve öylece bırakıyor. Ella'nın bunun güzel bir tasarımdan daha fazlası olduğunu bildiği açık olsa bile. Beni -yani beş yıl önceki beni- bugünlerde hayatımın küçük çemberindeki neredeyse herkesten daha iyi tanıyor. Ve dövmelerim hakkında soru sormamanın en iyisi olduğunu anladığını gözlerinden okuyabiliyorum.

Çünkü belli ki konuşmak istemediğim bir şey ya da biri için. Ella'yı bu kadar iyi ve gerçek bir arkadaş yapan da bu. Bu ve sırların sırları tanıdığı gerçeği. Dedikleri gibi, oyun oyunu tanır.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Ella benim için çalışmaya başladığında, bana yalan söylemeye çalıştığı anda bunu anlayabildim. Bana sahte bir isim, geçmiş ve sahte bir iş öyküsü verdiği anda.

Ama ben bu tür yalanları yakından biliyorum. Bunları iki yıl boyunca Wandsworth'ta IPVS-Anon toplantılarına giderek ve Scarlet Hog'da esmer saçlı Harriet Quimby olarak içki dağıtarak yaşadım. Ve şimdi daha da derin bir seviyede, beş yıldır yaşıyorum.

Beş yıl. Tenimde beş krizantem.

Ella beni kandırmak istediği için yalan söylemiyordu. Yalan söylüyordu çünkü bir şeyden kaçıyordu. Ve bu dile getirilmeyen, onun tarafından bile fark edilmeyen anlayış yüzünden hızlı arkadaş olduk.

Artık benim için çalışmıyor. Geçmiş onu patlayıcı, pervasız ve yine de *olumlu* yollarla yakaladı. Geçmişindeki şeytan, Noel Ransom, şimdi evli olduğu hayatının aşkı oldu.

Benimkilerden biri sonunda benim tarafımdan vuruldu ve kalbimle birlikte Thames nehrinin dibindeki bulanıklığa gömüldü.

Ama artık benim çalışanım olmasa bile, Ella hala benim en iyi arkadaşım. Bu arkadaşlığın büyük bir kısmının yalanlar üzerine kurulu olması bazen acı verse de - ona gerçek geçmişimi ya da gerçekte kim olduğumu söylemedim ve asla söylemeyeceğim.

Ama yine de, bugünlerde onu görmek her zaman çok güzel. Sakin bir gecede benimle bir şeyler içmek için Glass Slipper'a uğraması daha da güzel.

"Bir şey içiyor musun?"

Dudakları bükülür.

"Eh... öyle misin?"

"Sormak zorunda mısın?" der gibi sırtıyorum. Ella

kıkırdıyor. "Sen ne yiyorsan."

"Tek bir buz küpü ile bir bardakta viski olur mu?"

"Kesinlikle."

İkimiz için de dolduruyorum ve sonra onunkini barın üstüne

kaydırıyorum. "Şerefe."

"Yeni mürekkebine."

"Sonsuza dek mutlu olmanıza."

Kadehlerimizi tokuştururken gözlerini devirerek kızarıyor. Viski yakıyor ama hoş karşılıyorum. Bugünlerde çok fazla içiyorum - "sorun" bölgesi gibi değil, sadece olması gerekenden daha fazla. Kendime bunun bir barmen ve bar sahibinin hayatı olduğunu söylüyorum. Küçük bir işletme sahibi olmanın stresi ve çalışma saatlerim yüzünden diyorum.

Hepsi bu. Spor salonuna, dövüş ringlerine giderek ve her gün Londra sokaklarında koşarak bunu mazur görüyorum. Bu benim kazandığım bir ahlaksızlık.

Ama bu gerçekten benim tıbbi cezam. Bu bir koltuk değneği. Beş yıl sonra bile acıyı hafifletmeye yardımcı olan bir merhem. Ve beşinci krizantemimi aldığım gün, bu bir gereklilikti.

Barın kapısı açıldığında içkilerimizi yudumluyorduk. Ella beni o günkü korkumdan kurtarmaya başladı bile. Ama içeri kimin girdiğini görmek, her zaman olduğu gibi yüzüme kocaman bir sırıtış getiriyor.

Gus ve Jack, yetmişli yaşlarında iki Shoreditch mahallesi sakini, tartışmasız dünyadaki en sevdiğim insanlardan bazıları. The Muppet Show'da locada oturup Kermit'e sürekli laf atan iki huysuzun Üç Ahbap Çavuş'la karışımı gibiler.

İkisi de köşede oturuyor -Jack yalnız, Gus karısı Vera ile birlikte- ve açtığım ilk gece mekânı kontrol etmeye geldiler.

O zamandan beri neredeyse her gece buradalar ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

"Oi!" Gus barın sonunda Ella'yı gördüğünde gözleri parlıyor. Jack'in kaburgalarına bir dirsek atar, arkadaşının kaşlarını çatmasına ve yüzü aydınlanmadan önce dönmesine neden olur.

"Vay, vay!" Jack kargalar. "Bakın kim dönmüş!"

"Hey!"

Ella taburesinden atlıyor ve onları yarı yolda karşılıyor, omuzlarının üzerinden bana sırtırken ikisine de sıkıca sarılıyor.

"İki pint mi?"

Ella'dan uzaklaşırken Jack'in kaşları dramatik bir şekilde çatılır.

"Benim için değil, teşekkürler Harry. Ben vegan oldum."

şüpheli bir kaşımı kaldırdım. Jack'i üç gece önce gece geç saatte bir tabak kuzu kebabı yerken izledim - yanında fazladan kuzu eti vardı.

"Biranın vegan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi? O zaman bize bir bira versen iyi olur, tamam mı?" Genişçe sırtıyor, kendi baba şakası tarzı mizahıyla kendini beğenmiş.

O, Gus ve Ella barda otururken gözlerimi deviriyorum ve sonra yeni gelen iki kişiye içkilerini uzatıyorum.

"Sonunda o amcık Noel'i bıraktın mı? Hayatında geręek eğlenceyi yeniden arıyor musun, burada Slipper'da bizimle takılmak için?"

Ella iç çekip gözlerini devirirken ben de homurdanıyorum. Kocası Noel... oldukęa efsanevi bir şekilde huysuz, aksi ve neredeyse krallara layık bir şekilde buyurgan. Ella onun tek zayıf noktası ve onu dize getiren tek şey gibi görünüyor. Ama diğer insanların onu yıpratıcı bulmasını anlayabiliyorum.

Jack ve Gus ona olan hislerini gizlemek için pek de çaba sarf etmezler. "*Ha ha ha*," diye iç geçirir Ella.

Jack sırtıyor. "Sadece sana zor anlar yaşatıyorum, aşkım."

Kadehini ona doğru uzatıyor. "Ve bunu dünyalara değişmem." "Hey, Harry..."

Gus'ın sargılı koluma bakarken kaşlarının çatıldığını görmek için başımı çeviriyorum.

"Kendine zarar mı verdin?"

Jack ona sertçe dirsek atarak boğazını temizliyor. İkisi de muhtemelen mürekkebinde estetikten daha fazlası olduğunu anlayabilecek tipler. Sadece bunu zorlamıyorlar.

Dirsek Gus'ın hafızasını zorluyor gibi görünüyor.

"Ahh, doğru, doğru. Yılın bu zamanı olmalı, değil mi?

Yeni mürekkep mi?" Başımı salladım. "Evet. Bu sabah."

"Ah?"

Omuz silkiyorum, ona sırtıyorum. "Yok, beni bilirsin."

Jack kıkırdar. "Bu bizim Harry'miz. O zaman başka bir çiçek?" "Geleneği bozmak istemem."

Gus Carlsberg'inden bir yudum alır. "Biliyor musun, ben de kendime biraz daha mürekkep almayı düşünüyordum."

Jack arkadaşına gözlerini devirir.

"Ne diye dövme yaptırırsın ki? Bir bira bardağı mı?"

Gus kızgın bir kaş çatmayla "Olabilir," diye homurdanıyor. Dönüp Chelsea FC formasının kolunu çekiştiriyor ve parmağıyla kolunun üst kısmındaki soluk, kötü işlenmiş mürekkebi işaret ediyor: "Daisy" (Papatya) kelimesi, tuhaf görünümlü bir İngiliz gülünün üzerinde.

"Tam burada, Daisy'nin altında."

Ella kaşlarını çatıyor, Gus'ın dövmesini muhtemelen ilk kez görüyor. Gerçi hikâyeyi biliyorum, o yüzden sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu... Vera'yla tanışmadan önce miydi?" diye soruyor nazikçe. "Evet, genç bir delikanlıyken," diye iç geçiriyor.

Jack ve ben sırtarak birbirimize bakıyoruz.

"Ah, Gus," Ella -her zamanki sevgilisi- elini onun koluna koydu. "Çok üzgünüm-"

"Oh, sağmayı bırak, *Tanrım*," diye iç geçirdi Jack. "İki aydır sahip olduğu lanet bir köpekti. O da dahil olmak üzere neredeyse gördüğü herkesi ısırıldı."

Gus kıllanır. "Onlar aşk ısırıklarıydı."

"O aşk ısırıkları yüzünden üç kez acil servise gittin, seni aptal herif."

Ella kahkahasını geri çeker. Gus öfkeyle omuz silkiyor ve birasını yudumluyor. "Sahip olduğum en iyi köpek."

"Sahip olduğu *tek* köpek," diye sırtıyor Jack, Ella'ya doğru eğilirken. Surat asan Gus'a bakar ve iç çeker.

"Hey, Harry, biz de iki sert viski alalım, hem benim için hem de şuradaki sersem için." Arkadaşını dürtüyor. "Sence bu moralini biraz düzeltir mi, İhtiyar Yeller?"

Gus somurtuyor. "Bu da bir başlangıç."

İçkileri doldurup uzatırken sırtıyorum.

"Teşekkürler, Harry."

Harry.

Beş yıl önce, ikinci kez yeniden doğduğumda, nihayet Camilla'nın - yıllar önce birlikte çalıştığım emlakçının - tavsiyelerini kullanmaya başladım. Profesyonel olarak Harriet yerine Harry'i kullanmaya başladım. Ve işe yaradı.

Birdenbire emlak kapıları, "bir kadının bar açması ne kadar cesurca bir hareket" gibi aptalca homurdanmalar olmadan açıldı. Distribütörler bana zorluk çıkarmadı. İçki temsilcileri mesaj ya da e-posta yoluyla benimle flört etmeye çalışmayı bıraktı.

Beş yıl boyunca çıplak ellerimle, kanımla ve terimle inşa ettiğim, onardığım ve beslediğim bara şöyle bir göz gezdiriyorum. Sırıttıyorum.

Bu bir dalış. Ama ben seviyorum. Ve hepsi benim.

The Glass Slipper, bir zamanlar hedeflediğim popüler semtteki havalı kokteyl barı değil. Birincisi, infüzyonlar, tentürler, ezoterik likörler, tütsülenmiş portakal kabuğu garnitürleri ya da ev yapımı fıçı yaşılandırmalı bilmem nelerle dolu süslü bir kokteyl listesi yok. Ve Shoreditch'te bir ara sokakta - hatta Shoreditch'in giderek moda olan kısımlarında bile değil, kış tarafını kastediyorum.

Kapı gıcırıyor. Buzdolabı sürekli su sızdırıyor. Kombi, sıcak suyu her çalıştırdığınızda bir şehir blogunu yerinden sökecekmiş gibi ses çıkarıyor.

Ama hepsi benim. Ve hiçbir şeyi değiştirmedim.

Buraya neredeyse tam dört yıl on bir ay önce başladım. Yeniden doğduğumda ve hayatıma sıfırdan başlamak için küllerimden *yeniden* süründüğümde, kendimi içinde kaybettiğim şey buydu.

Emlakçılarla "Harry" olarak görüştim, Harriet olarak değil. Nakit para salladım ve onlara iş yapmak istediğimi söyledim. İki hafta sonra, bu pis, eski, boş bara rastladım ve gerisi tarih oldu.

Tatiana Fairist yedi yıl önce öldü. İki yıl sonra Harriet Quimby IPVS-Anon toplantılarına ve Scarlet Hog'daki işine gelmeyi bıraktı. Kiraladığı dairenin mutfak tezgahına üç aylık kirasını nakit olarak bıraktı,

Merak edenlere Hindistan'ın Goa kentinde "kendini bulmaya" gittiğini bildiren bir notla birlikte.

Sonra ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi.

Bu beş yıl önceydi, Harry Marshall adında yeni bir kızın Shoreditch'teki yeni barı için yeni ipoteğine yönelik muazzam bir peşinat için bir çek imzalamasından hemen önceydi.

O zamandan beri de öyleyim.

Saçlarım alev kızılına döndü. Çünkü öyle olabilir. Çünkü artık Harry Marshall ve Tatiana Fairist arasındaki bağlantıları kurabilecek herkes öldüğüne göre, bu benim tutunabileceğim ve birlikte yaşayabileceğim bir parçam.

Jana öldü - beş yıl önce beni neredeyse öldüren patlamada öldü. Mikhail'in ölüp ölmediğini bilmiyorum ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Birincisi, internette ne onunla ne de Ghost Syndicate ile ilgili *hiçbir şey* yok. İkincisi, neredeyse dört yıldır kimsenin beni aradığını hissetmedim - izlendiğime dair garip hisler ya da ensemdeki tüylerin diken diken olması gibi. Eğer Mikhail beni arıyorsa, artık aramıyor. Ve tahminimce bunun sebebi ölmüş olması.

Jana, Mikhail...

Ve o.

Kristoff.

Sevdiğim tek adam.

Öldürdüğüm tek adam.

Hâlâ neredeyse her gece kâbuslarımda gördüğüm adam, gecenin içinden mürekkep gibi karanlığa düşüyor, mezarının sulu yüzeyinde sadece güzel, zehirli kasımpatılar dönüyor.

Yılda bir kez dövme yaptırdığım adam.

"Hey, Harry, geçen geceki randevun nasıldı?"

Ella bana sertçe bakıyor - ince ayarlanmış bir "pardon, neden bunu daha önce duymadım?" bakışı.

Aşağılanması için bir sebep yok, güven

bana. "Oh, tamam."

Sıkıcı. Olaysız. Zamanından önce bitti. En azından yemekler iyiydi.

Birini görmek için yaptığım bu en son işe yaramaz girişim, iki hafta önce metroda karşılaştığım bir adamdı. Mark, espressomu perona döktüğüm için özür dilemek üzere beni dışarı çıkarmak için ısrar etti ve ben de sıkılmışım ya da bunu kabul edecek kadar uyum sağlamışım.

"Yok bir şey," diye gözlerimi devirerek Ella'yı başından savıyorum. "İnan bana," diyerek ona bilmiş bir bakış atıyorum. *"Hiçbir şey."*

"Psssh, onun gösterişli bir borsacı olduğunu duymuştum," diye homurdandı Gus. "Belki senin adam onu tanıyordur, değil mi Ella?"

Kaşları çatıldı.

"Belki mi? Adı ne?"

"Adı 'Harry'nin telefonunda silindi', çünkü böyle bir şey olmayacak, tamam mı?" Gülümseyip omuz silkiyorum.

Yılda yaklaşık iki kez oluyor. İyiymişim ve normalmişim gibi davranmaya karar veririm. Yıllar boyunca benimsediğim bar şakaları ve müstehcen bar kızı-içki servisi yapan- kişiliğimin altında ne kadar büyük bir felaket olduğumu unutmaya ve altımdaki cesur karanlığı görmezden gelmeye karar veriyorum. Ondan beri sakladığım acıyı.

Ve sonunda randevuları kabul ediyorum.

Asla işe yaramazlar. Ne kadar çekici, ne kadar yakışıklı, ne kadar zengin, fakir, temiz, kaba saba ya da her ne olurlarsa olsunlar... *asla* işe yaramaz.

Çünkü ben bir felaketim ve her seferinde bunu sabote ediyorum.

Çoğu ilk buluşmayı bile atlatamıyor. Mucizevi bir şekilde başaranlar ise ikinci bir randevunun olmayacağını hemen anlarlar.

Ya da bir iyi geceler öpücüğü, daha ötesi değil. Hayır, asla "çay içmeye gelmek" ya da "gecenin bizi nereye götüreceğini görmek" istemiyorum.

Pişmanlıkla ya da hatta biraz kızgınlıkla gülümseyenler şanslı olanlardır. Beni bu çizgiye itmeye çalışanların sonu acı oluyor.

Fiziksel olarak.

İki gece önce çıktığım Mark, yemekten sonra beni öpmeye çalıştığında başımı sallamamın ve onu nazikçe itmemin bunu tekrar, daha güçlü bir şekilde denemek için bir davet olduğuna karar verdi.

Mark'ın gözü, kuyruk sokumu ve egosu, bir restoran dolusu insanın önünde suratına yumruk atıp onu kış üstü yere düşürmemden dolayı morarmış durumda.

Her zaman ayağımı yere vurmam bile gerekmiyor. Bunlar en azından tatmin edici - erkeklere hayırın aslında hayır demek olduğunu hatırlatmak için. Ama asıl canımı yakan, içimden gelen refleksler oluyor. Mükemmel derecede hoş, çekici bir adam yanağımı öpmek için eğildiğinde içimde bir şeyler kopuyor. Bir çeşit tetik çekiliyor ve ben de Bruce Lee gibi tepki veriyorum.

Ama durum bu. Bu benim ve bir şekilde bantla bir araya getirdiğim kırık hayatım. En azından şimdilik dayanıyor. Çoğunlukla.

Çünkü sonunda, sonsuza dek mutlu yaşamımı çoktan havaya uçurdum. Onu küle çevirdim ve Thames nehrine batışını izledim.

Artık korkunç bir oyuna getirildiğimi biliyorum. Jana yıllarca insanları manipüle etme, korkularıyla oynama ve şüphelerini silaha dönüştürme konusunda aldığı eğitimi beni kırmak için kullandı.

Beni öldürecekti. Bana Kristoff'un babamı öldüren kişi *olmadığı* gerçeğini söylediğinde yalan söylemek için bir nedeni yoktu.

Babanı Kristoff öldürmedi. Hayır, babanı-

Zihnim sarsılıyor, Jana'nın arkasında patlayan o dalgalı, sıvı ateş balonunun anısı beni gecenin içine fırlatmadan önce onu alevler içinde bırakırken irkiliyorum.

Gazeteler daha sonra bunu bir mafya savaşı olarak adlandırdı. Balagula Bratva'nın lideri Peter Fairist'in dul eşi, yeni lider olduktan sonra bir iç iktidar mücadelesine karışmış ve yerleştirilen bir bombayla suikaste kurban gitmiştir.

Yıllardır satır aralarını okumaya çalışarak haber makalelerine baktım. Bulabildiğim en iyi şey, Balagula organizasyonunun hala var olduğu, ancak bir zamanlar olduğu şeyin bir kabuğu olduğu. Yeni bir lider yok gibi görünüyor, sadece aynı danışman işleri yürütüyor. Bu da Mikhail'in öldüğünü düşünmemin bir başka nedeni.

Ben gittiğimde, Jana gittiğinde ve Kristoff gittiğinde, yıllar önce ailemin imparatorluğu için kolayca oyun kurabilirdi ve kurabilirdi. Ama yapmadı.

İçimi çekiyorum, başımı sallıyorum ve girmeye başladığım karanlık yolu temizliyorum. Pratik gülümsememi yüzüme yapıştırıyorum ve

Ellerimi birbirine vururken bandajın altındaki taze mürekkebin donuk acısı.

"Pekala o zaman, kim bir içki daha içiyor?"

Jack inliyor. "Tabii o lanet köpeğe bir daha kadeh kaldırmazsak."

Dört viski doldurup arkadaşlarıma ve kendime dağıtırken sırtıyorum. "Peki ya," diyor Ella bana bakarak. "Harry'ye."

Gülümsemeye devam etmek için sertçe ısırıyorum.

"Harry'ye!" Gus kadehini kaldırırken sırtarak bağılıyor.

"Harry'ye," diye yankılanıyor Jack. "Ağır içkilerin içicisi, çok iyi şakaların anlatıcısı."

Kadehlerini kaldırıyorlar. Ben de öyle yapınca yüzüm maskeye dönüşüyor. Harry'ye. Ben olmayan bana.

İçki dolduran. Şaka anlatıcısı. Birçok hayatın bukalemunu.

Mutluluğun yok edicisi.

Kaosun işaretçisi.

Kıyamet habercisi.

Aşk katili.

Şerefe.

Beş yıl önce:

NEFES ALMAK ACITIYOR.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama bu hareket de acı verince hemen duruyorum. Yardım istemek için ağzımı açıyorum, yüzümdeki bıçak gibi ağrıdan irkiliyorum. Üzerinde yattığım şeyden kalkmak istercesine kayıyorum ama acı beni ikiye bölüyor, sanki her bir parçam profesyonel bir boksör tarafından yumruklanmış gibi.

Uçuyordum.

Düşüyordum

.

Boğuluyordum.

Ciğerlerim sıkışıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve her şey aniden dehşet içinde bana geri dönüyor. İçimi kavuran duygularla boğuluyorum; ıstırap, korku, kayıp ve öfke.

Ama en çok da ıstırap. Elimde patlayan silahı hatırlamanın yakıcı, tüketen acısı.

Adam karanlığın içinde geriye doğru düşüyor.

Ve her şey acımasına ve gözlerimi bile açamamama rağmen o his geri geldiğinde ağlıyorum. Sadece ağlıyorum ve kalbimi karanlığın içine boşaltıyorum, o da beni tekrar dibe çekiyor.

Tekrar uyandığımda, biraz daha az acıyordu. Çok değil ama gözlerimi açmama ve başımı yanımdaki sese doğru çevirmeme yetecek kadar. Gözlerimi kırpttırıyorum, bulanık ve çok parlak ışığa odaklanmaya çalışıyorum. Yavaşça odaklanana kadar.

Soğuk, bıçak gibi bir ürperti.

Bir hastanedeyim. Bir yatakta yatıyorum, arka planda sessizce bipleyen ve vızıldayan makinelere bağlıyım. Ve benden belki on yaş büyük bir kadın merak ve endişeyle bana bakıyor.

"Sakin ol," diyor hemşire usulca, kaşları endişeyle çatılıyor. Bir elini koluma koyup hafifçe sıkıyor.

"Sakin ol, aşkım, zorlama."

"Nerede... Ben..."

Paniklemeye başlıyorum, ama kolumdaki eli beni yatıştırıyor ve sakinleştiriyor.

"St. Thomas'tasın, Harriet. Ve iyi olacaksın." Donup kaldım, gözlerim onunkilere kaydı.

"Harriet, değil mi? Kimliğiniz olmadan geldiğiniz için üzgünüm. Ama sizi bize getiren iki itfaiyeci onlara bunu söylediğinizi söyledi."

Göz kırpttırıyorum.

"Nehirdeydin tatlım," diyor sessizce, elimi sıkarak. "Birkaç saat önce güney kıyısında meydana gelen o korkunç gaz patlamasının enkazının, koşuya çıktığın sırada seni içine düşürmüş olabileceğini düşünüyorlar."

Kaşları çatıldı.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun? Bir şey hatırlıyor musun, Harriet?"

Her şeyi. Her korkunç saniyeyi hatırlıyorum.

"Patlama..." Mırıldanıyorum, yaşlar gözlerimi yakarken başka tarafa bakıyorum. "Hatırlıyorum."

"Korkunç bir şey. Haberlerde gaz sızıntısı olduğu söyleniyordu. Ama polisten biri az önce bunun bir bomba olduğunu düşündüklerini sızdırdı - bir tür mafya savaşı olayı."

Hemşire titriyor.

"Korkunç. Tüm bu şiddet burada, şehrimizde, sizin gibi masumların da zarar görmesine neden oluyor."

Masumlar. Tamam.

"Hayatta kalanlar var mıydı?" Sessizce boğuluyorum.

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum. Nehirde buldukları tek kişi sensin. O dairede yaşayan kadının öldüğünü söylüyorlar."

Titriyorum, hastane yatağına geri gömülürken nefes veriyorum.

"Üzgünüm Harriet ama sen bizimle b i r l i k t e y k e n bazı formları doldurmam gerekiyor. Size birkaç şey sorabilir miyim?"

Yutkunuyorum, gözlerimi

kapatıyorum. "Başım..."

"Sadece basit şeyler, hayatım, endişelenme. Kolay bir tanesiyle başlayalım. Soyadın?"

Gerginim.

Artık Harriet Quimby olamam. Belki de söylediği gibi Jana ölmüştür. Ama kim bilir. Ve Balagula'ya ne kadar bağlı olduğunu kim bilebilir.

Harriet Quimby'nin, nam-ı diğer Tatiana Fairist'in hastane yatağında yattığını öğrenir öğrenmez kim bilir kimler peşime düşecek?

Gözlerim açılıyor ve bakışlarım hemşirenin isim etiketine takılıyor: Gloria Marshall. "Ah, benim adım..."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Marshall," diyorum hızlıca, başka tarafa bakarak. "Adım Harriet Marshall."

Gloria sessiz. Arkama bakarken dudağımı çiğniyorum. Bana soğukkanlılıkla bakıyor, tek kaşını kaldırmış: Belli ki yutmamış.

"Bak, tatlım, ihtiyacım var-"

Gözlerim düşüyor. Ama birden bakışlarım bileğinin iç kısmındaki dövmeyle takılıyor; kırık zincirlerin üzerinde "hayatta kalan" yazıyor.

Bana bu şekilde gelmesinden nefret ediyorum. Ve bundan faydalanma fikrinden de nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok.

"Tatlım," diye sessizce gülümsüyor Gloria. "Senin gerçek son-"

"Kocam..." Boğuluyorum. "O... O burada olduğumu bilmiyor..."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. Eli benimkini bulup sıkıca kavrarken gözleri buz kesiyor.

"Başka bir şey söyleme, tatlım," diye sessizce tıslıyor, dudakları büzülüyor. "Seni yakaladım, Harriet *Marshall*."

Ertesi gün, ufak tefek yaralarım ve yakında bir doktora görünme sözümle çıkışımı yapıyorum. Gloria'nın taburcu olurken giymeme izin verdiği büyük boy önlüklere tuhaf bakışları görmezden gelerek önce bir taksiyle bankaya gidiyorum. On dakika sonra, St. Thomas hediyeelik eşya dükkanından aldığım bir sırt çantasına doldurduğum beş buçuk milyon sterlin nakitle, yüzü bembeyaz bir halde emanet kasası odasından çıkıyorum.

Şans eseri dairemde durdum. Dışarıda saklanıyorum ve sokağın karşısından binayı izliyorum. İzlenmediğimden emin olunca içeri giriyorum. Mutfak tezgahına kira için biraz para bırakıyorum ve şehri terk ettiğimi açıklayan bir not yazıyorum. Ama yatağımın üzerinde yarısı paketlenmiş çantayı gördüğümde kurduğum güçlü cephe çöküyor.

Kristoff'un buraya benim için paketlemeye geldiği. Ben onu öldürmeden önce.

Başladığı işi bitirirken gözyaşlarımdan ne doğru dürüst görebiliyorum ne de nefes alabiliyorum. Ve sonra, Harriet Quimby, Tatiana Fairist ile birlikte kayıplar listesine katılıyor. Biri öldü. Biri kayboldu.

Ve Harriet Marshall yeni hayatına başlamak için gecenin karanlığına karışır. Hırpalanmış. Bükülmüş.

Kırılmış.

"GITSEM OLUR MU HARRY?"

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımda açık olan hesap tablolarından kaldırıyorum ve kırıştırıyorum.

"Oh, evet, elbette." Kulağındaki piercingler ve boynundaki dövmelemlerle asık suratlı, hafif gotik çalışanıma gülümsüyorum. "Bugünkü envanter yardımın için teşekkürler Miles."

Miles homurdanıyor, dudaklarının arasına yanmamış bir

sigara sıkıştırıyor. "Bu haftaki olağan programın?"

Başımı salladım ama sonra irkildim.

"Kahretsin, hayır, aslında. Sormaktan nefret ediyorum ama bu hafta Perşembe gecesini de yapar mısın? Renata gittiğine göre..."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Görüşürüz,

Harry." "Tekrar teşekkürler!"

Miles'ı arka odadan çıkıp ana bara kadar takip ederek ayağa kalkıp geriniyorum. Ön kapıdan çıkmadan önce o günkü diğer iki yardımcım olan Gus ve Jack'e sert bir şekilde başını sallayarak veda ediyor.

Gus birasına doğru kaşlarını kaldırır.

"Bu çocukta doğru olmayan bir şeyler var, sana söylüyorum." Kıkırdıyorum.

"Hadi ama. Miles iyi."

Jack yüzünü buruşturur. "Demek istediğim, çocuk bir bira doldurabilir ve para üstü yapabilir. Ama, Tanrım, Harry. Bir barmen olarak, kanlı bir cesetle sohbet etmek gibi."

Gözlerimi deviriyorum.

"Utangaçtır."

Gus, "O lanet olası bir ucube," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. "Hadi ama, Miles nefretini bırak. Sevimli bir tip değildir ama iyi bir işçidir. Her zaman vaktinde gelir, çekmecesini hiç kapanmaz, bir bok vermez ve ezoterik futbol gerçeklerini bilir."

Gus isteksizce kabul ediyormuş gibi bir yüz ifadesi takınır. "Pekala, sana bunu vereceğim."

"Pazartesi günleri envantere yardım ediyor-"

"Pazartesi günleri de envantere yardım ediyoruz!" Jack şikayet ediyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Daha az *saymama* yardım ediyorsun, evet." Jack utangaç bir şekilde sırtıyor.

"Ve seni bunun için seviyoruz, Harry."

"*Teşekkür ederim*," diye iç geçirdim. "Miles konusuna gelince, ben başka bir barmen ararken rastgele vardiyaları doldurmakta çok yardımcı oldu."

Gus kaşlarını çatıyor. "Hâlâ Ella'nın yerine birini bulamadın, ha?"

Bunu arkadaşşıma *asla* itiraf etmezdim, çünkü hak ettiğı ve zor kazanılmış mutluluğı bulduğı için kendini kötü hissetmesini asla istemezdim. Ama Gus haklı. Ella'nın yerini doldurmak zor olacak.

"Renata çalışmıyor mu?"

Bir kahkaha attım.

"Geçen Perşembe vardiyasına iki saat kala çekmecenin yarısını alıp gitti. Yani, evet, öyle de diyebilirsiniz."

Jack yüzünü

buruşturdu.

"Kahretsin, özür

dilerim."

Omuz silktim. "Eh, sorun değil. Miles ve ben üçüncü bir barmen bulana kadar bir süre idare edebiliriz."

"Oh, güzel," diye iç geçirdi Gus. "Çok çalışan sen ya da hüzünlü Miles'tan birini seçeceğız."

"Şanslısın."

Hepimize birer içki daha koyuyorum. Sonra, Gus ve Jack'in gitme vakti geldi. Hakkını vereyim, onlara sorulmasına gerek yok. *Sürekli* buralarda takılıyor olabilirler. Ama bu asla can sıkıcı ya da garip olmaz, çünkü bir odayı iyi okuyabilirler. Gitme vakti geldiğinde, onlara söylenmesine gerek yok.

"Yarın, ha, Harry?" "Siz

ikiniz eve sağ salım

gidin."

"Hey, ve sen."

"Beni tanıyorsun."

Kapıyı arkalarından kapatırken Jack bana şapkasını uzatıyor. Bara geri dönüyorum ve haftanın rakamlarına bakmak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Tamam, çok başarılı olduğum söylenemez. Ama iyi gidiyoruz. Işıklar yanıyor, değil mi?

Arkamdaki kapı açıldığında içkimin son suyunu boşaltıyordum. İrkildim. *Kahretsin*. Kilitlemeyi unutmuşum.

Arkamı dönüp, çatık kaşlarıyla içeri giren siyah saçlı, yapılı, yakışıklı ama asık suratlı adama bakıyorum. Kapalı olduğumuz bir gece, habersizce içeri girip beni barda yalnız bulan kötü görünümlü bir adam beni korkutabilirdi.

...Eğer son yedi yıldır jiu-jitsu ve kickboks dersleri almamış olsaydı.

Bu gerçeği çoğu insandan gizliyorum, çünkü gizli bir silah en iyi silahtır. Ama onu böyle bir sürüngen üzerinde kullanmaktan da hiç korkmuyorum.

"Kapalıyız," diyorum açıkça.

Adam hareket etmiyor. Kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Gözleri soğuk bir şekilde beni delip geçiyor.

"*Kapalıyız* dedim," diye tıslıyorum, sesimde biraz zehir

var. Adam sadece ince ince gülümsüyor.

"Sağır mısın lan sen?" Sesim ensemdeki tüylerle birlikte yükseliyor.

"*Çık dışarı.*"

Adam yavaşça cebine uzanıyor. Sertleşiyorum ama sadece bir telefon çıkarıyor. Bir düğmeye basıyor ve sonra bana doğru tutuyor, rastgele bir telefon numarası ve hoparlörün açık olduğunu görebiliyorum.

"Bu da ne böyle?" Tükürdüm.

"Merhaba, Tatiana."

Sanki kanım buza dönüşüyor. Telefonda gelen soğuk, insanlık dışı, robotik olarak değiştirilmiş sesle birlikte yüzüm bembeyaz oluyor.

Beş yıl önce kullandığı sesin aynısı.

Mikhail Arakas telefona kalın, dijitalleştirilmiş ama yine de acımasız bir kahkaha atıyor.

"Hayatta ve iyi olduğunu gördüğüme *çok* sevindim, Tatiana."

"Ne istiyorsun?" Boğuluyorum, hissizleşiyorum.

İç çekiyor.

"Sadede gelelim. İşte bu yüzden senden

hoşlanıyorum, Tat-" "*Ne istiyorsun lan?*"

"Beş yıl önce istediğim şeyi

istiyorum." Yutkunuyorum.

"Ailemin imparatorluğunu kastediyorsun."

"Doğru."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Al. İstemiyorum ya da umurumda değil. Sadece al, hepsi senin."

"Bu kadar basit olsaydı bu konuşmayı yapıyor olacağımızı gerçekten düşünmediğini biliyorum."

Telefonu elinde tutan uğursuz görünümlü adamın bana doğru hançer gibi bakmasını görmezden gelerek gözle görülür ürpertimi bastırıyorum.

"Aynı engeller bugün de var Tatiana."

"Balagula Bratva'yı ele geçirmene yardım etmeyeceğim."

Mikhail yine aynı robot kahkahayı atıyor.

"Ama sen öylesin Tatiana."

Aklım barın arkasında sakladığım kriket sopasına kayıyor. Gözlerim cep telefonunu tutan adama takılıyor.

"Şimdi kapatabilirsin. Burada işimiz bitti."

Mikhail'in dijital olarak değiştirilmiş sesi odaya girerek, "Korkarım bu doğru değil, canım," dedi. "Bak, senin kim olduğunu biliyorum. Gerçekte kim olduğunu yani. Kim olduğunu saklayarak.... yeni bir hayat kurarak geçirdiğin onca yıl."

"Ben tehdit etmem, seni amcık," diye tükürdüm. "Artık yüksek mevkilerde arkadaşlarım var." Ses kıkırdadı.

"Farkındayım. Noel Ransom ve Ella Ashford gibi arkadaşlar. Ya da Ella Ransom, sanırım artık öyle."

Titriyorum.

"Bu arkadaşlar fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanıyorlar, değil mi?"

Kafamın arkasında bir alarm çalıyor. Düşüncelerim Ella ve Noel'in birkaç hafta önce düzenledikleri düğün sonrası kutlama toplantısına kayıyor. Evlilikleri aylar önce alışılmadık ve ani bir şekilde gerçekleştiği için Ella

başlangıçlarının çılgınlığı geçtikten sonra gerçek bir kutlama yapmak istediğine karar verdi.

Arkadaşları ve aileleri için bir kutlama. Çok pahalı bir şampanyalı kutlama. Muhteşem bir pasta ve göz alıcı çiçek aranjmanları.

Ve her fırsatta kaçmaya ve saklanmaya çalıştığım bir fotoğrafçı.

Yeni ben olarak dile getirilmeyen "varoluş kurallarımdan" biri kameralardan kaçınmak. Bazı açılardan, özellikle de Londra gibi bir şehirde, bu imkansız. Büyük bir metropolde herhangi bir yere gittiğinizde bir çeşit CCTV ya da güvenlik kamerasıyla karşılaşıyorsunuz. İşte bu yüzden metroya güneş gözlüğü takarak ve saçlarımı şapka altında toplayarak biniyorum.

Ama düğün partisinde dikkatsiz davrandım.

O ana aşıktım ve Ella için çok mutluydum. Fotoğrafçı sonunda objektifini yüzüme yaklaştırıp Ella ve benim şampanyayla pembeleşen yüzümüzü çektiğinde yaşadığım ani korkuyu hatırlıyorum. Fotoğrafçıya fotoğrafların nerede yayınlanacağını sorarken mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

"Sadece çiftlere özel olacak tabii ki."

Beş yıl oldu. Ve ben çok rahat davrandım. Fotoğrafçının sözüne inandım ve bu fotoğrafların konuk çemberinin dışına sızma olasılığını düşünmedim.

Mikhail Arakas'ın onları ve beni bulma ihtimalini düşünmemiştim.

Beni böyle buldu. Çünkü gardımı indirdim. "Sana yardım etmeyeceğim," dedim soğukça.

"Evet, öylesin Tatiana," diye karşılık veriyor. "Önündeki adamın adı Decker."

"Kendi adına mı konuşuyor?" Alay ediyorum.

Telefonu tutan adam bana soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"İhtiyatlı davrandığında konuşuyor," diye hırılıyor Decker. "Ve gerektiğinde sessiz kalır. Bazı insanların aksine."

Gözleri tehditkâr bir şekilde bana dikilmiş, içimi delip geçiyor. Kaşlarımı çattım. Bu sadece Mikhail'in haydutlarından birinin tehditkâr bakışı değil. Bundan daha fazlası. Sanki benden gerçekten nefret ediyor.

"Onun derdi ne?" diye mırıldanıyorum telefonda, Decker'a ters ters bakarak. "Onun kardeşini öldürdün."

Donup kalıyorum, küstah tavrım tüylerimi ürpertiyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Ben kimseyi öldürmedim."

Mikhail soğuk bir şekilde güler.

"Keşke bilseydin, canım. Ama biliyordun. Adada. Senin için gelen ve daha sonra göğsünde bir bıçakla bulunan bir adam vardı.

Başım sallanırken yüzüm soluyor.

"Hayır," diye boğuluyorum sessizce. "Hayır, beni kovalarken düştü." Mikhail yine gülüyor.

"Eminim."

Gözlerim Decker'a kayıyor ve gözlerindeki metalik nefreti ve çenesindeki öldürücü sertliği gördüğümde ürperiyorum.

"Adı Ansel'di," diye tıslıyor Decker sessizce, gözlerindeki nefret bana lazer gibi tutulurken.

"Ben... Ben yapmadım-"

"Yeter," diye sözümü kesti Mikhail. "Bunu tartışmak için bolca vaktiniz olacak." "Bundan şüpheliyim."

"Oh, yapmazdım," diye iç geçirdi. "Görüyorsunuz, onunla evleneceksiniz."

Oda hareketsiz kalıyor. Çenem düşerken kalbim küt küt atıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra gözlerim telefona lazer tutarken tekrar kırıştırıyorum. Kimse bir şey söylemeyince sonunda sesimi buluyorum ve soğuk bir şekilde gülüyorum.

"*Hangi* lanet evrende?"

"Bu evrende, Tatiana."

"Bana öyle demeyi kes," diye tükürdüm zehirli bir şekilde, kalbim soğuk kanlılıkla çarpıyordu.

"Bu senin adın, Tatiana." "O

isim ve o kız *öldü*."

"Ve yine de buradasınız. Ne kadar mucizevi," diye alay ediyor Mikhail. "Ve Decker'la evleneceksin çünkü büyükbabanın yüksek konseyi sana ancak *evlenirsen* sahiplik verecek."

Konsey hâlâ saçma bir şekilde cinsiyetçi ve ataerkil. Örgütün lideri suikasta kurban gitmiş olsa bile. Gaspçı, arkadan bıçaklayan casus ikinci karısı yönetimi ele geçirdikten sonra cehenneme uçmuş olsa bile ve kızı -ben- mucizevi bir şekilde ölümden dönüp kendini gösterse bile.

Yine de Balagula tahtı bana öylece verilmeyecekti - bir delilik sonucu gerçekten istesem bile. Konsey *yine de* liderlik edebilmem için evli olmamı talep ederdi.

Ama istemiyorum. Sonuç olarak, gerçekten umurumda da değil. "Eğer *hayal* görüyorsan-"

"Decker'la evlendiğinde," diyor Mikhail sert bir şekilde, sözlerimi bastırarak. "Balagula'yı sen yöneteceksin. Yeni liderleri *sen* olacaksın. Peter Fairist ve Lisana Balagula'nın kızı. Ne kadar da uygun."

Telefona dudak

büktüm. "Bunda ne var?"

Mikhail'in robot sesi kıkırdıyor.

"Senin için bu kadar tahmin edilebilir mi oldum, canım?" "Eğer bir bok parçası gibi kokuyorsa, büyük ihtimalle-"

"İşin püf *noktası*," diye soğuk bir şekilde tersliyor. "Sen benim kuklam olacaksın. Bir kukla olacaksın. Bir sözcü, daha fazlası değil. Senin aracılığınla *ben* yöneteceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum, nabzım güm güm atıyor.

"Böyle bir şey olmayacak. Çünkü ben kimseyle evlenmiyorum." "Evet, canım, evleniyorsun."

Kırılgan, soğuk bir kahkaha atıyorum.

"Peki beni sokakta gördüğüm ilk adamla evlenmekten ve Balagula tahtını kendime almaktan alıkoyan tam olarak nedir?"

"*Ben*," diye sertçe hırlıyor Decker.

Ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Eğer beni öldürürseniz, ikiniz de hiçbir şey elde edemezsiniz." "Sen de öyle," diye homurdanıyor Decker.

"Bunun senin için ne kadar kötü bir pazarlık olduğunu anladığından emin değilim," diye karşılık veriyorum. "Çünkü ben hiçbir şey *istemiyorum*."

"Dediğimizi yaparsanız, ödüllendirileceksiniz."

"*Az önce* söylediklerimin tam olarak nesini duymadın-"

"Herkes bir şey ister Tatiana," diye sessizce mırıldanıyor Mikhail. "Belki de daha önce peşinde olduğun kokteyl barı hoşuna gider."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Belki Bratva tahtının sorumluluklarını istemiyorsun. Ama belki de onunla birlikte gelen avantajları, parayı ve gücü istersiniz."

"Beni dinlemiyorsun," diye tıslıyorum. "*İstemiyorum. İstemiyorum. Hiçbir şey. İstemiyorum. Senden.*" Decker tehlikeli bir şekilde homurdanarak, "O zaman alternatifle devam ederiz," diyor.

Soğukça gülüyorum.

"Ne, beni öldürecek misin?" Küstahça alay ediyorum.

Mikhail'in robotik sesi telefonda soğukkanlı ve sessiz bir şekilde

"Hayır," diyor. "Yoksa Kristoff Zima'yı öldürürüm."

BEŞ YIL ÖNCE, geceleyin bir balkondan Thames nehrine doğru sekiz kat aşağıya uçtum. Üç kaburgam kırıldı, beyin sarsıntısı geçirdim, kaşlarım yandı ve vücudumun büyük bir kısmında birinci ve bazılarında ikinci derece yanıklar oluştu.

Mikhail'in sözleri daha da acıttı.

Yüze atılan bir bombadan daha sert vururlar. Sanki bedeninizin dışındaymış gibi sevdiğiniz adamı öldürmenizi izlemenin acısından daha derin vururlar. Sadece oyuna getirildiğinizi söylemek için.

Ve kestikleri aynı anda bir mutluluk patlaması getirdikleri için daha çok acıtırlar. Kana tuz basmak için eski yaranın derisini yüzmek gibi.

O yaşıyor.

Ama olamaz.

Olamaz. Onun ölümünü izledim. *Onu* göğsünden *vurdum* ve bir kasımpatı çağlayanı içinde geceye doğru yuvarlanırken gözlerinin geri yuvarlanışını izledim.

Bu bir numara olmalı. Mikhail kafamı karıştırıyor olmalı. Öyle olmalı, çünkü öyle olmasına ihtiyacım var. Çünkü eğer doğruysa, sanki yeniden kan kaybediyorum. Sanki beş yılımı bantlayarak ve yapıştırarak bir araya getirdiğim kalbim aniden parmaklarımin arasından yeniden parçalanıyor.

Gözlerime dolan yaşların sıcak ısırığını bastırarak havayı içime çekiyorum. "Kristoff Zima öldü," diye boğuluyorum.

Öyle olmalı. Yoksa benim için gelirdi.

Yaptığım şeyin intikamı için olsa bile. Eğer Kristoff yaşasaydı, benim için gelirdi. Kendime yalan söyleyip, yeni bir isimle saklandığım için olduğunu söyleyebilirim. Ama... bu Kristoff. Aylarca kaçtığım, öpüştüğüm ve kendimi kaptırdığım adam.

Onu kendimden daha iyi tanıyorum. Eğer hayatta olsaydı, beni uzun zaman önce bulurdu.

Yaptığım şey yüzünden beni öldürmek için bile olsa. Ama Mikhail sadece kıkırdıyor.

"Sizi temin ederim ki öyle değil." "Saçmalık."

Decker boğazını temizliyor. Başka bir telefon çıkarıyor, ekranda bir şeye dokunuyor ve sonra bana uzatıyor.

Sözümü geri alıyorum. Mikhail'in bir dakika önceki sözlerinin yeniden ikiye bölünmek gibi olduğunu *düşünmüştüm*.

Kristoff'un yüzünü bir fotoğrafta görmenin yanında bu hiçbir şeydi.

Bakıyorum, vücudum titriyor. Kalbim burkuluyor ve bir düğüme dönüşüyor. Nabzım kafatasımın içinde los ve soğuk bir şekilde atarken ağzım kuruyor.

Bu o. Onun biraz daha yaşı, biraz daha sert bir versiyonu. Ama bu Kristoff - koyu renk bir takım elbise giymiş, dövmeleeri şık gömleğinin yakasından ve kollarından görünüyor. Fotoğrafta, bir ofis binasının cam kapılarından, kendisini bekleyen siyah Bentley marka şehir arabasına doğru yürürken asık suratlı ve güzel görünüyor.

O daha yaşı.

Daha da ölümcül bir çekiciliği var.

Gözleri daha da silahlanmış. Omuzları daha geniş, çenesi daha gergin ve yontulmuş. Onun varlığı -kanlı bir fotoğrafın içinden bile - Bir şekilde beynimdeki her bir nöronu ve sinapsı eziyor ve kısa devre yaptırıyor.

"Bunlar geçen hafta çekildi."

Soğuk robotik ses hoparlörden duyulana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum. Yine de gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum. Bakışlarımı Kristoff'tan çekemiyorum, onu tekrar görmenin içimde uyandırdığı her şeyle coşuyorum. Beni nasıl hissettirdiğini, özlediğimi ve acı çektiğimi.

Beni nasıl da korkutuyor, ama yine de o tehlikenin sınırına ihtiyaç duyuyor ve onu arzuluyorum. Onunla hep yaptığım gibi.

Benim zehirli panzehirim.

"Nasıl... bunlar yıllar öncesine ait olabilir-

" "Elindeki gazeteye bak."

Gözlerim daha yakına, dövmeli elinde tuttuğu gazeteye odaklanıyor. Wall Street Journal'ın bir kopyası.

Bir hafta öncesine ait.

"Ama... ama o... o öldü," diye boğuluyorum.

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi? Tek atış mı? *Bukavac*'a mı?" Decker telefonu elimden geri çekerken Mikhail kıkırdıyor. "Çok daha eğitimli adamlar denedi, küçük kız."

Düşecekmişim gibi hissediyorum ama olduğum yerde kalıyorum. Yıkılmamak için kendimi zorlayarak ayakta kalıyorum. Elbette bu, kafamda canlandırdığım bir olasılık. Tıpkı benim tetiği çektiğim ve onun düştüğü o korkunç sahneyi milyonlarca kez tekrarladığım gibi.

Kıyıya yüzüp yüzmediğini merak ediyordum. Acaba biri onu kurtardı mı?

Hayatta olup olmadığını merak ediyordum - hayatta olduğunu *umuyordum*, hayatta olsa ve benden nefret etse ve ölmemi dilese bile.

Hayatta olduğu sürece.

Ben de onu aradım. Bunun beyhude olduğunu ve bu umut mumunu tutmanın bile delilik olduğunu bilsem bile. Ama yine de elimden geldiğince aradım. Bratva üst düzey yöneticilerinin sosyal medya hesapları yokmuş gibi görünse de.

Bazıları öyle olsa da.

Yeni nesil seviyor. Biliyorum çünkü yıllardır Misha Tsavakov'un Life of Luxury Instagram hesabını takip ediyorum. Utanç verici bir şekilde, Kristoff'u bir an görebilmeyi umarak. Hatta Misha'nın bazı arkadaşlarını da takip ettim - bir zamanlar Viyana'daki o galada tanıştığım ve şimdi yüz yıl önceymiş gibi gelen Yuri Volkov'un yeğeni Ilya Volkov gibi diğer genç Bratva varislerini de.

Ama o zaman bile hiçbir şey yoktu. Kristoff'tan ne bir işaret ne de bir söz vardı. Boris Tsavakov'un ölüm haberi manşetlere çıktığında bile

Haberlerin hepsi Misha ve onun Tsavakov tahtına yükselişı etrafında dönüyordu.

Kristoff'la ilgili bir

şey yok. Hiçbir şey

yok.

Ama birdenbire, beş yıldır bakıyorum, ilk kez kanıtı gözlerimin önünde gördüm. Ve aniden, belki *de* kameralardan saklananın ikimiz olduğunu fark ettim.

Ben başarısız oldum. O başardı.

Yüzüm buruşuyor ve onun hayatta olduğunu bilmenin acısına karşı kendimi destekliyorum. Hayattaydı ve ya beni aramadı ya da aradı ve beni bulduğunda uzak durmayı seçti. Çünkü izlerimi ne kadar iyi gizlediğimi ya da kendime yeni bir hayat kurduğumu düşünürsem düşüneyim, ne olursa olsun beni bulacak bir kişi vardı.

Son beş yılımı onu öldürdüğümü düşünerek geçirdim.

Decker bana acımasızca sırtıyor. Ve bir an için zihnim farklı ama çok benzer bir zalim sırtışa geri dönüyor. Adadaki gölgelerin içindeki adam, gözleri karanlık maskesinin arasından parlıyor ve bıçak elinde tehditkâr bir şekilde dönüyor.

"Hâlâ babanı öldüren adamın hasretini mi çekiyorsun?" Decker acımasızca tükürür.

"*Kapa çeneni*," diye tıslıyorum. "O

yapmadı-" "Oh evet o-"

"*Yeter*."

Mikhail'in mekanik sesi içimizi bıçak gibi kesiyor. Decker bana dik dik bakarken bar bir an sessizliğe gömülüyor.

Mikhail sessizce, "Jana'nın o gece sana ne söylediğini merak ettim," dedi. "Onu havaya uçurduğun gece."

"Evet."

Patlamanın aslında bir bomba olduğu ve mafya şiddeti olarak etiketlendiği haberleri çıktığında, tahminim elbette Mikhail'di. Yine de, bunu çıplak ve soğuk bir şekilde doğrulaması tüylerimi diken diken etti.

"Sana ne söyledi?"

Titrek bir ara veriyorum.

"Bana Kristoff'un babamı öldürmediğini söyledi." Mikhail sessiz.

"Peki ya başka?" diye mırıldandı sonunda. "Sen onu havaya uçurmadan önce buydu."

Uzun bir sessizlik daha olur. Sonra soğuk, mekanik bir kıkırdama ile bozuluyor.

Kristoff'un bir keresinde Mik'ten gerçek bir psikopat olarak bahsettiğini hatırlıyorum. Hiç de haksız olduğunu düşünmüyorum.

"İlginç," diye homurdanıyor Mikhail sessizce. Yutkunurken dişlerim gıcırıyor.

"Bilmem gerek."

"Tabii ki istiyorsun. *Suçluluğun* bunu gerektiriyor," diye homurdanıyor.

"Anlat bana."

Telefon sessiz. Sonra biraz daha sessizleşiyor, ta ki sonsuz sessizlik tenimde bir bıçağı sürüklüyormuş gibi hissedene kadar.

Umutsuzca sesimin titremesini engellemeye çalışarak gözyaşlarımı ısııyorum. "Kristoff babamı öldürdü mü, öldürmedi mi?"

Sessizlik, tamamen dayanılmaz hale gelene kadar devam ediyor.

Ve ben patladım.

"Allah kahretsin! Sadece söyle bana eğer o-!"

"Hayır."

Boğazıma bir yumruk yemiş gibiyim. Boğuluyorum, yaptığım şeyin tüm ağırlığı bir bıçak gibi içime batarken gözlerim şişiyor.

"Hayır, babanı Kristoff öldürmedi Tatiana."

Dünya etrafımda dönerken bir hıçkırıkla boğuluyorum. Gerçeklik bulanıklaşıyor, dehşet içime sızarken boğazım düğümleniyor.

Onu öldürdüm ve oyuna geldim.

"Yaptığına inanıyor. Ama öldürdüğü adam Peter Fairist değildi."

Kalbim burkuldu, neredeyse beni yere düşürecekti.

"Şimdi," diye homurdanıyor Mikhail. "Anlaşmamız hakkında."

Gözlerim yere bakarken titriyorum. "Daha ne kadar düşünmem gerek-"

"Bunu düşünmek için önümüzdeki altmış saniyen var."

Boğuluyorum, bakışlarım şok içinde telefona yöneliyor.

"Ve ben olsam bunu dikkatlice yapardım. Unutma, eğer bundan vazgeçersen, o ölür. Ve bu sefer, onun hayatının kan kaybını izlemene izin vereceğim."

Oda sanki aynı anda hem ters dönüyor hem de beni sıkıştırıp hamur haline getiriyor. Düşmemeye, Decker'ın ya da telefonun önünde kırılmamaya kararlı olsam da nefes alamıyorum.

Ama faydasız olduğunu biliyorum. Kendim için açtığım yeni yol tükendi. Ve saklanacak yerim ve seçeneğim kalmadı.

"Bu kararına yardımcı olur mu bilmiyorum Tatiana. Ama Kristoff evleniyor."

Acıyı bilirim. Sekiz katlı bir nehre uçmadan dakikalar önce tanıdığım tek aşkı öldürmenin acısını bilirim.

Bu sözleri duymak hayatımda hissettiğim en acı verici şeydi.

İçimde derinlerde bir yerde, mantıklı bir parçam bu yakıcı acıya ve kıskançlığa hakkım olmadığını biliyor. Beş yıldan sonra olmaz. Ona yaptıklarımın sonra olmaz.

Onu öldürdükten sonra olmaz.

Ama bu, parmaklarımla kanı tutmaya çalışırken beni ikiye bölen bıçağın kalbimi yavaşça sökmesinin nefes kesici acısını durdurmuyor.

"Yirmi saniye, Tatiana."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından akmaya başlıyor. Yakıyorlar, göğsüm daralırken görüşümü bulanıklaştırıyorlar.

"Beş. Dört. Üç. İki-"

"Tamam."

Bu kelime çatlamış, titreyen dudaklarımdan dökülüyor. Kalbim kulaklarımda bir ölüm davulu gibi gümbürdüyor.

Mikhail o donuk, robotik ses tonuyla sessizce kıkırdar.

"Ve şimdi anlaşmanızın onu kurtarmak için mi yoksa ona zarar vermek için mi olduğunu merak ediyorum. Her halükarda Decker detaylar hakkında yakında sizinle temasa geçecek."

Şaşkınlıkla başımı

sallıyorum. "Oh ve

Tatiana-"

"Beni aramayı kes-"

"Seni bulduğuma göre senin için geleceğinden hiç şüphem yok. Ona bunlardan herhangi birinden bahsedersen ya da onu herhangi bir şekilde uyarırsan, sana söz veriyorum, ölecek. Senin önünde, senin yüzünden olduğunu bilerek."

Uyuşukluk ruhumun derinliklerine sızıyor. Decker görüşmeyi bitirip aramızdaki yere tükürdükten sonra gitmek için döndüğünde hiçbir şey söyleyemiyorum.

Ama kapı nihayet arkasından kapandığında, gücüm kırılıyor. Bacaklarım tutmuyor ve yere düşüyorum.

"TEKRAR."

İlk darbesinden kaçarak ve hemen ardından g e l e n darbeyi sağ dirseğiyle engelleyerek darbeye hazırlandım.

Zar zor. Ve engellediğimde hala çok acıyor. İyiye gidiyor.

Ya da yaşılanıyorsun.

Bu düşünceyi bir kenara bırakabilirdim. Ama bunun yerine, onu yakıt olarak kullandım. Yutkunuyorum, sol ayağımla çenesine vurmak için dönerken çenem sıkılıyor. Misha geriye doğru dans ediyor, ayağa kalkıp tekrar bana saldırmadan önce darbeyi kıl payı kaçırıyor.

"Jiu-jitsu" diye bağıriyorum.

Komutum onu saldırının ortasında durdurduğunda Misha'nın gözleri kısılıyor, yüzünde kızgınlık beliriyor. Ama oyun bu. Bu şekilde dövüşüyoruz ve onu bu şekilde durdurulamaz yapıyorum.

Ve akıcı bir şekilde, o kadar hızlı ve o kadar zahmetsizce vites değiştiriyor ki, yetenekleri karşısında duyduğum gururumu bir kenara bırakıp, aslında onun yeteneklerini engellemek için kendime bağırırmam gerekiyor.

Saldırı. Sola doğru kaçıp kendi saldırımla karşılık veriyorum ve Misha dans ederek geri çekiliyor.

Tekrar üzerime geliyor, sertçe, mürekkepli kasları dalgalanıyor ve ter damlıyor. Ayağıyla yüksek bir yumruk atıyor, güzel ve acımasız bir savuşturmayla omzumu kanatlandırıyor ve ben bir karşı hamleyle dönerek onu göğsünden sertçe vuruyorum.

"Krav Maga!"

Bu sefer tereddüt yok. Misha anında İsrail Askeri dövüş stiline göre duruşunu değiştiriyor, ellerini hafifçe kıvrarak öldürücü bir atış yapıyor.

Ve böylece dans ediyoruz.

Jiu-jitsu'dan Krav Maga'ya, Muay Thai'ye, Karate'ye ve Amerikan tarzı boksa. Tüm bu stillere akıcı bir şekilde girip çıkıyoruz, her birimiz diğerine karşı terden sıırıslam olana kadar puan topluyoruz.

Ghost Syndicate bana kusursuz bir ölüm makinesi olmayı öğretti. Bir canavar. Duygusuz bir iblis ve her türlü dövüş stiline bir usta. Yeteneklerimi Misha'ya aktardım ama soğukluğumu değil.

Ona bir erkek olmayı öğrettim. Benim gibi bir canavar değil.

Bir kez daha Jiu-jitsu'ya dönüyoruz. Geri dans edip ringin köşesine dokunmadan önce bana son bir puan vermesine izin veriyorum.

Misha sıırıtır.

"Tıkırıyor mu?"

"Kendine zarar vermeni istemem."

Gözlerini deviriyor, ben de

sırıtır.

Büyüdü; özellikle de son beş yılda. Çocuk kral olmak için geçmişindeki canavarları öldürdü. Ve şimdi, Tsavakov tahtına çıktığından beri ben onun iki numarasıyım.

Boris gösteriyi yönetirken körler krallığını yöneten tek gözlü bir adam gibiydi. Ama Misha şu anda olduğu lider olmak için *doğmuştu*. İşletme fakültesinden yeni mezun olmuş, bir zamanlar yatılı okulda hovarda partiler düzenlerken pantolonsuz kalmakla tehdit eden asabi genç holigan sonunda yerini bulmuştur. Ve huzurunu.

Büyümek de bunun bir parçası. Geçmişindeki zehirli kanserden kurtulmak da öyle.

Ama benim görüşüm, Charlotte'la yaptığı evliliğin onu şu anki haline getiren şey olduğu yönünde. Ve ben o tepede öleceğim.

Belki benim de bunda *bir* rolüm olmuştur.

Tamam, bazılarından daha fazla. Gerçek şu ki, son beş yıldır kendimi Misha'yı her zaman olacağı lider olarak şekillendirmeye adadım. Ve kendimi bir bütün olarak işe gömdüm.

Boris tahtından indirilmeden çok önce yazı duvardaydı ve benim sevgim ve sadakatim her zaman Misha'nın yanındaydı. Ve beş yıl önce, bir parçam öldüğünde, bunun dışında kanımı akıtabileceğim başka bir şey yoktu.

Misha suyuna uzanıp şişeden höpürdeterek içerken arkamı dönüyorum.

Beş yıl önce, kalbim benden koparıldığında. Gerçekten sevdiğim tek kadın gözlerinde acı ve öfkeyle bana bakıp göğsüme bir kurşun sıktığında.

Ya da en azından denedim.

O gece tek bir bilgi kırıntısı olmadan oraya daldım. Jana'nın zemin katta küçük bir adam ordusu olduğunu biliyordum, bu yüzden komşu çatıdan içeri girdim.

Jana'nın çatı katına çıktığım ve oradaki üç muhafızla boğuştuğum sahneyi tekrar izlerken dişlerim gıcırıyor. İkisini temiz bir şekilde, birini o kadar da temiz olmayan bir şekilde etkisiz hale getirdikten sonra daha fazla mühimmat ararken birinin üzerinde çelik yelek buluyorum.

Her ihtimale karşı kapüşonlunun altına giydim, çünkü çatı katında ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim *yoktu*.

Ve bulduğum şey, sevdiğim kadının bana silah doğrultmasıydı.

Ateşliyordu.

Beni öldürüyor.

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılırken gözlerim kısılıyor. Çünkü beş yıl sonra bile Harriet'in başka ne olduğunu unutamıyorum.

O sadece sevdiğim kadın değildi.

O sadece benim favori avım ya da baştan çıkarıcım değildi. Sadece içimdeki canavarı hapseden kafesi sallayan bir sopa da değildi.

Aynı zamanda kız kardeşimi öldüren kişi.

Son beş yıl boyunca bunu kafamda sulandırmak için binlerce farklı yol denedim. Mik'in yönlendirmesi ve sosyopatik talepleri altında olduğunu rasyonalize etmeye çalıştım. Ya da onun dengesiz teknikleriyle hipnotize edildiğini.

İçkiyle boğmayı denedim. Ya da spor salonunda veya ringde kendi kendime vahşet uygulayarak.

İşe yaramıyor. Hiçbiri çalışmıyor.

Onu düşünüyorum ve anında arzu ve nefretten oluşan ölümcül bir kokteyl geliyor aklıma. Şehvet ve küçümseme. Keder ve ihanet.

Ama sonunda, her şey her seferinde aynı şeye dönüşüyor. Kayıp.

Sonunda, öfke patlamam geçtiğinde ya da her şeyin acısı dindiğinde, hissettiğim tek şey o gece ölen kız için duyduğum kırık kayıp duygusu oluyor.

Ve o öldü. Ölmemiş olsaydı, onu şimdiye kadar bulmuş olurdum.

Zihnim balkondaki o geceye geri dönüyor; göğsüme yediğim yumruk, ciğerlerimdeki rüzgârı emiyor ve acıdan gözlerim bembeyaz oluyor. Çelik yelek olsun ya da olmasın, on beş metre öteden kalbe sıkılan bir kurşun çok can yakar.

Ayrıca seni bayıltır.

Geriye doğru devrildiğimde her şeyin solduğunu hayal meyal hatırlayabiliyorum. Tutacak bir şey aradığımı ve sadece çiçek bulduğumu hatırlıyorum.

Krizantemler.

Ve sonra aşağıdaki suya soğuk dalışa kadar hiçbir şey yok. Ben, çırpınan ve nefes nefese kalan ben. Ağır çelik yeleği sıyırıp kıyıya doğru çırpınıyorum.

Ve sonra patlama.

Başımı kaldırıp baktığımda kör edici beyaz ışık ve turuncu ateşten başka bir şey görmediğimde kalbimdeki acı ve yüzümdeki dehşet o kadar parlaktı ki arkamı dönmek zorunda kaldım.

O kadar acı vericiydi ki kalbim paramparça oluyormuş gibi hissettim.

Çünkü her ne kadar ondan nefret etmek istesem de -bütün gecelerin gecesi, sevdiğim kız hakkındaki gerçeği öğrendiğim gece- onun ölümünü izlemek daha çok acı veriyordu.

Sirenler çaldığında ben çoktan gitmiş, kalbim hâlâ Thames Nehri'nin dibindeyken geceye karışmışım.

Saatler sonra Harriet Quimby'nin St. Thomas'a nakledildiğini öğrendim. Yaşıyordu. Saatler sonra oraya ulaşırken neredeyse hız rekoru kırıyordum.

Gloria adında taş suratlı bir hemşire tarafından Harriet Quimby'nin öldüğü söylendi.

Ondan sonra, bir anlamda ben

de öyle yaptım. "Ee, ne

düşünüyorsun?"

Geçmişin acısını göz kırparak uzaklaştırıyorum ve çıplak göğsündeki teri silerken Misha'ya dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sanırım bir striptizci sipariş etmediğimden eminim."

Kıs kıs gülüyor ve havluyu bana fırlatıyor, ben de onu kolayca yere

düşürüyorum. "Muay Thai'n daha iyiye gidiyor. Krav Maga... tamam."

Gözlerini deviriyor.

"Benim Krav Maga'm seninkinden daha iyi."

"Sadece az önce yaptığım gibi aynı anda haftalık programımı düşündüğümde."

"Dick."

Sırıtiyo

rum.

"Seninle taşak geçiyorum. Krav'ın sağlam."

"Teşekkürler, Kris."

Başımı sallıyorum, kendi su şişemi kapıp biraz içiyorum. "Bu gece için bir planın var mı?"

"Charlotte bize Ikoyi'de akşam yemeği rezervasyonu yaptırdı." "Çok güzel."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kıkırdıyorum. "Kültürü gerçekten takdir eden bir kadınla evlenecek kadar mantıklı olman iyi bir şey."

Misha sırtlıyor ve beni tersliyor.

"Bu Batı Afrika. Bayılacaksın."

"Akşam yemeği için nereye gidiyorsun?" Sırtışım kayboluyor.

Onunki de öyle.

"Kris..."

Misha yavaşça iç çeker. Başını sallarken kaşları çatılıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin dostum."

Omuz silkiyorum.

"Sorun değil." "Değil."

"Bu organizasyon için iyi bir şey, Misha."

"Tanrı aşkına, Kris. Yemin ederim, eğer bunu neden yaptığını düşündüğüm için yapıyorsan-"

"Ben değilim."

Bu bir yalan.

Misha artık yıllar önce neler olduğunu biliyor - Boris'in emriyle Misha'nın geçmişindeki kabusu ondan gizlemek için yaptıklarımı. Biliyor ve beni affetti.

Ama ben yapmadım. Bana göre hâlâ her şeyimi ona borçluyum. Ve onun bu organizasyonun kralı olması için *her şeyi* yapacağım.

Tsavakovlar ile bu imparatorluğu bir hanedana dönüştürecek başka bir aile arasındaki güç birliğini pekiştirmek için evlenmek de dahil.

Misha iç çekiyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben buna taraftar değilim."

"Not edildi. O halde bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Kristoff, lanet olası on yedinci yüzyılda değiliz. *Evlenmene* gerek yok. için-"

"Branko Javanović ile aranızdaki ortaklığı pekiştirmek için onun kabul edeceği başka bir yol göremiyorum."

Başını sallıyor.

"En son kontrol ettiğimde biriyle

çıkıyordun bile." "Tabii ki

çıkıyorum."

Daha fazla yalan.

"Charlotte'un bir teorisi var, biliyorsun."

"Aydınlat beni."

Omuz silkiyor. "Belki de gerçekten sadece erkeklerden hoşlanıyorsundur?"

"Ah, evet. Kadınların yokluğu eşcinsel olduğum anlamına geliyor olmalı."

Misha gözlerini deviriyor. "Yani şaka yapıyorum ama değil dostum. Kimsenin umurunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Bak Kris, senin eski nesilden olduğunu biliyorum..."

Onu terslediğimde sırtıyor.

"Seni küçük pislik. Kırk iki yaşımdayım, doksan değil."

"Hey, geceleri uyumana ne yardım ediyorsa, ihtiyar."

Ben Muay Thai ile tekrar üzerine gelmeden önce Jiu-Jitsu ile karşılık vererek ona hamle yaptığımda bir kahkaha atıyor. Kickboks tarzında bir diz atmaya çalışıyor ama ben onu yakalayıp dönüyorum, Krav ile karşılık veriyorum ve kolumu boynuna dolayarak onu mindere çarptırıyorum.

"Tamam, tamam! Tamam! Tamam! Siktir!" Kıkırdıyor, ben bırakıp geri çekilirken boğuluyor, ikimiz de sırtıyoruz.

"Erkekler ilk buluşmada buna bayılıyor olmalı, Kris."

"Umarım bu gece Batı Afrikalılıktan boğulursun, Misha."

Kahkahalarla kükrüyor, ayağa fırlıyor ve bana dönüyor.

"Hey, belki sen ve Anastasia, Charlotte ve benimle çift olabilirsiniz-"

"Bu işe dahil olan herhangi birinin bunu istediğinden şüpheliyim."

Sessiz bir anlaşmayla kaşlarını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

"Sen benim ailemsin Kris," diyor nazikçe. "Sen benim için bir kardeşsin. Sen *gerçekten* ihtiyacım yok-"

"O zaman bunu yapmayı görevim değil, arzum olarak kabul et," diye omuz silkiyorum. "Ve akşam yemeği için Maru'ya gidiyoruz. Ve evet, daha sonra da galada olacağım."

Bu gece, Misha ile antrenmanımı bitirdikten sonra, babası Branko'nun Tsavakov imparatorluğu ile Javanović Bratva'yı karşılıklı yarar sağlayan bir iş anlaşmasında birleştirmek için kurduğu "on yedinci lanet yüzyıl" anlaşmasının bir parçası olarak Anastasia Javanović ile akşam yemeğim var.

Neyse o. Ve bu sadece iş.

Ondan sonra ceketimi ve gömleğimi smokinle değiştireceğim. Ardından, ironik bir şekilde, Tsavakov imparatorluğu adına bir bağış toplama galasına katılmak için Hyde Park'taki Mandarin Oriental Hotel'e gidiyorum - Oliver Prince'in beni yüz yaşam önce Salvatore Rosso'yu öldürürken yakaladığı yer.

Yoğun bir programım var. Ama bu şekilde olmasını tercih ediyorum. Zihnimin dağılmasını engelliyor. Göğsümün derinliklerinde sakladığım acının kalın siyah zehirli katran gibi her yerde patlamasını engelliyor.

Beni ileriye taşıyor. Ve ileriye doğru gitmek, geriye dönüp baktığımda beni bekleyen acının ağzını açmaktan her zaman daha iyidir.

Ne zaman anılarımda onu arasam.

"Her neyse, bugün iyi dövuştün. Uzun bir yol kat ettin, Misha."

Omuz silkiyor. "Hepsi senin sayende, kardeşim."

Gülümsüyorum. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Batı Afrika'nın tadını çıkarın. Ve benim adıma Charlotte'a teşekkürlerimi ilet." Kaşları çatıldı. "Ne için teşekkür edeceksin?"

"Kıçını beladan uzak tutmak için." Kıs kıs gülerek kendi havlumu onun çıplak göğsüne fırlatıyorum. "Ya da muhtemelen direktten."

"Siktir git."

"Zor pas."

Şoförüm beni Mayfair'deki Maru'dan iki blok ötede bıraktı. Havaya ihtiyacım var ve şu anda içinde bulunduğum satranç hamlesini düşünmem gerekiyor.

Anastasia Javanović ile iş yapmak için evlenmek... çok saçma. Ve modası geçmişin de ötesinde. Ama babası Branko hem gülünç hem de modası geçmiş biri. Ve ayrıca, son derece güçlü.

Bu aptalca olabilir ve Anastasia'nın bu işe olan ilgisi söz konusu olduğunda işin içinde "iş "ten biraz daha fazlası olduğundan endişeleniyorum. Ama iş açısından bakıldığında mantıklı geliyor.

Ayrıca, Misha haklı: Ben kimseyle çıkmıyorum.

Kimseyle görüşmüyorum. Başka kimin için bekliyorum ki?

Maru'nun kapısında nefes alıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Kapıcı başını sallıyor ve kapıya uzanıyor-

Ve telefonum çalıyor. Arkamı döndüm, çıkardım ve numarayı görünce gerildim.

Beş yıl önce bir an için Mik'in peşinden gitmek istedim. Jana'nın çatı katındaki bombanın ona ait olduğunu biliyordum ve *beni* oraya onunla ve Harriet'le yüzleşmem için *göndermişti*, hepimizi ortadan kaldıracağını biliyor ve umuyordu.

Jana'yı öldürdü.

Harriet'i öldürdü.

Beni özledi.

Eminim o da bunu biliyordur. Ancak Mikhail ile tam ölçekli bir açık savaşa girmenin sadece kendim için değil, Misha için de çok tehlikeli olduğuna karar vermiş olsam bile, bu peşini bıraktığım anlamına gelmez.

Son beş yıl boyunca Mikhail'i takip ettirdim ve izledim. Her hareketini takip ettim -bazen kendime bunun bir gün karşılaşacağımız nihai hesaplaşma için zemin hazırlamak olduğunu söyledim. Diğer zamanlarda ise Harriet'in hâlâ hayatta olduğuna ve Mik'in beni ona götüreceğine dair bir umut ışığı olduğu için böyle yaptığımı söylüyordum.

Çünkü yaptıklarına ve benden aldıklarına duyduğum öfkeye rağmen onu geri istiyordum. İntikam için değil. Sadece onu geri almak için.

Umut bazen böyle bir zehirdir.

Şu anda beni arayan adam Mikhail'in peşine taktığım kuyruklardan biri.

"Ne oldu?" diye homurdandım.

"Bende bir şey var."

Kaşlarım çatıldı.

"Konuş."

"Mikhail'in iki numaralı adamı Decker Kohl az önce Shoreditch'te bir bara girdi." Gözlerim kısıldı.

"Ve?"

"Ve Harriet Marshall adında genç bir kadın olan ev sahibiyle tanıştı."

Dünyanın kenarları bulanıklaşıyor. Ağır bir nefes çekerken kulaklarımda alçak bir vınlama çınlıyor.

"Sana bir resim gönderiyorum."

Telefonum alıyır. Ağır çekimde, kulağımdan çekip eklentiye tıklıyorum.

Kalbe bıçak saplamak gibi bir şey.

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Nefret, şehvet, öfke ve acı veren kaybın girdaplı karışımı beni bir alev fırtınasıyla tüketirken tenim ateşe dönüşüyor.

Lanet olası *Harriet*, Mikhail'in iki numaralı adamıyla yüz yüze duruyor ve ileri geri pazarlık yapıyorlarmış gibi görünüyor.

Anlaşma yapmak.

Birlikte çalışmak.

Ve aniden, tüm dünyam ince, delici, mürekkep gibi siyah bir noktaya dönüşüyor. Telefonu kapatıyorum, dönerken öfkeli bir nefes çekiyorum içime.

"Efendim?"

Göz kırpıyorum. Maru'nun dışındaki kapıcı kaşlarını kaldırıyor. "İçeri geliyor musunuz efendim?"

"Hayır."

Dönüyorum ve bir gazap ve yıkım şeytanı gibi gecenin içine dalıyorum.

Çok koştu. Kendini iyi sakladı. Ama benden istediğı kadar kaçabilir ve saklanabilir.

Onu bulmak bir olasılık değil.

Onu bulmak bir kaçınılmazlık. Tıpkı benim gibi.

Cam Terlik'in zemininden inmem bir saatimi aldı.

Beş yıl boyunca kendimi bir kaya yaptım. Arkasına saklanabileceğim yüksek ve güçlü duvarlar inşa ettim, bu yeni hayatta tanıdığım herkesin karşısına güçlü, kendinden emin, küstah Harry olarak çıktım.

Ama bu gece sadece ağlıyorum - onu vurduğum için kendimden nefret ediyorum ve onun hayatta olduğunu bilmenin kırık mutluluğuyla hıçkırarak ağlıyorum. Duvarlar paramparça olup yıkılıyor ve beş yıldır ilk kez, sonunda her şeyin ortaya dökülmesine izin veriyorum. Kendimi cenin pozisyonunda sallıyorum, artık gerçeği bilmenin acısıyla ağlıyorum.

Kristoff'un babamı öldürmediğini.

Onu bir hiç uğruna vurdum. Tanrım, vurmuş olsaydı bile, nasıl çarpıtıldığım ve itildiğim -Jana'nın benimle bir profesyonel gibi oynaması-tüm çıplaklığıyla ortada.

Kendimi kandırdım. Ama o

yaşıyor.

Barın kirli zemininde uzanırken dizlerimi göğsüme çekerek titriyorum. Öyle olduğumu biliyor mu? O balkondan düşüp alevler içinde kalışımı izledi mi? Beni oradan uçarken gördü mü? Yoksa o da benim düşündüğüm gibi öldüğümü mü düşünüyor?

Aynı acı yüreğimi burkuyor; hayatta olduğumu bilseydi beni bulurdu.

İntikam için olsa bile.

Şimdi, öyle olduğunu biliyorum. Katil olmadığımı ve sevdiğim adamı öldürmediğimi biliyorum. Ama bu, aradan beş yıl geçmesine engel değil. Onun dünyanın neresinde olduğunu bile bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ama o yaşıyor.

Ve evleniyor.

Kalbimdeki bıçak bükülüyor, gözlerimi sıkıp kapatırken beni acıyla boğuyor.

Hiçbir iddiam yok. Ona yaptığım şeyden sonra kızgın, hatta üzgün hissetmeye hakkım yok. Ama hala öyleyim. Hâlâ *çok* kızgınım ve kalbim kırık. Öfkem ona değil.

-En azından hepsini değil. Jana'ya bağırarak ve kükremek istiyorum. Hâlâ hayatta olmasını istiyorum, böylece onu çıplak ellerimle yok edebilirim.

Ama Mikhail onu havaya uçurduğunda bunu benden aldı. Ve bu kalp ağrımı dindirmiyor. Onu bir kez değil, şimdi bile iki kez değil, üç kez kaybetmenin acısını asla durduramaz.

Sevdiğim tek adam. İçimdeki karanlığı gören ve onu sadece kucaklamakla kalmayıp körükleyen tek kişi. Ateşledi. İkimiz de küle dönene kadar onu kavurucu bir ateşe dönüştürdü.

Ve her nasılsa, evren bir kez bile işbirliği yapmadı. Bir kez *olsun* sadece olmamıza izin vermedi. Ve öyle olacak gibi de görünmüyor. Şimdi değil. Başka biriyle birlikte olacakken olmaz.

Çok gerçek, çok içgüdüsel bir acı beni kesip nefesimi keserken irkiliyorum. Sonunda dizimi aşağı itmeyi ve itmeyi başarmadan önce yere doğru titreyerek nefes alıyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum.

Bara doğru tökezlerken bacaklarım kurşuni ve ağır hissediyor. Barın arkasında sendeleyip bir şişe viski aldığımda ve bardağa titrek bir yudum döktüğümde üşüyor ve uyuşuyorum. Geri devirdiğimde yanıyor ama acıyı dindirecek kadar değil. İçimde kabaran acıyı söndürmeye yetmiyor.

Neden seni tutamadım?

Neden sana sonsuza kadar sahip olamadım?

Başımı bara eğiyorum ve gözlerim kapanıyor. Kafamda onu ormanda koşarken görüyorum, yüzünde aç bir hırıltı var - bir zamanlar yakından tanıdığım, tıpkı içindeki şeytanı tanıdığım gibi.

Alay ettiğim kişi.

Benim baştan
çıkarcığım.

Ben daha fazlası için nefes nefese kalırken beni yiyip bitirecek olan.

Ama bu sahnede beni kovalamıyor. Başka birini kovalıyor. Boğuk bir nefes ve soluk soluğa bir nefes var. Benim olmayan bir kıkırdama. Önünde koşan bir kız var ama ben değilim.

Hayal, onu yakalaması ve bir zamanlar bana yaptığı gibi onu bir ağaca hoyratça çivilemesiyle patlayınca hıçkırarak ağlıyorum. Eskiden yalvardığım gibi pantolonunu indiriyor. Eskiden arzuladığım gibi ona acımasızca vuruyor.

Benim olduğu zaman.

Bir kurşun her şeyi bitirmeden

önce. Bizi öldürmeden önce.

Korkunç hayalinde inliyor, başını vahşice geriye atıyor ve kabzasına kadar gömülürken geceye doğru hırlıyor-

Çılgılık atıyorum, kör bir öfkeyle dönüyorum ve viski bardağını duvara fırlatıyorum. Ben öfke ve acıyla titreyerek orada dururken cam kırıkları bara ve yere saçılıyor.

Bizi ben öldürdüm. Bunu ben yaptım. Ve şimdi Mikhail'in dediğini yapmak zorundayım. Yoksa Kristoff gerçekten ölecek.

Mikhail'in bunu yapabileceğine dair en ufak bir şüphem yok. Zerre kadar. Yani ya bunu yaparım ya da bu sefer ölümünden gerçekten ben sorumlu olurum. Decker'la evlenmek zorundayım. Kendim için kurduğum bu hayatı yok etmeli ve kendimi Tatiana Fairist olarak tanıtmalıyım ki Balagula konseyinin huzuruna çıkıp istemediğim bir tahtta hak iddia edebileyim.

Hepsi *Mikhail'e* verebilmek için.

Tüm bu adaletsizliğin ağırlığı neredeyse çok fazla. Beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor. Ama nefesimi içime çekiyorum. Kendime hakim oluyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Beni dize getirmeyecek, çünkü buna izin

vermeyeceğim. Katlanılamayacak kadar ağır değil,

çünkü bunu hak ediyorum.

Bunu yapacağım, çünkü ona borçluyum.

Bana gerçekten ne olabileceğimi gösteren ve gerçek beni etrafına ördüğü duvarlardan kurtaran adama *her şeyi* borçluyum.

Başka biriyle evlenmesini izlemek anlamına gelse bile. O haydut Decker'la evlenip Mikhail'e imparatorluğu vermek anlamına gelse bile.

Ben
yaparım.

Kristoff
için.

Bir zamanlar olduğumuz
şey için. Beni öldürse
bile.

SONUNDA, Terlik'ten çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Geç, karanlık ve sokaklar boş. Ama uzakta yaşıyorum ve bu sokakları iyi bilirim. Kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı tıkırdatıyorum, dönüyorum ve gecenin içinde eve doğru ilerliyorum.

Kristoff ve diğer kızla ilgili düşünceler kafamı kesip duruyor. Bir zamanlar benim yalvardığım gibi ona yalvaran kızın görüntüleri karanlıktaki bıçaklar gibi bana saldırıyor. Onun sırtını pençelediğini, vücutlarının ter, adrenalın ve kovalamacanın heyecanı ile kayganlaştığını düşündükçe kendi saframda boğuluyor, gözlerimi yırtmak istiyorum.

Ve ağlıyorum. Sahip olduklarım ve kaybettiklerim için ağlıyorum. İnandıklarım ve şüphe ettiklerim için. Öldürdüklerime.

Ta ki ben hissedene kadar.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda evden birkaç blok uzaktaydım. Yutkunuyorum, elim çantama kayarken hızla arkama bakıyorum. Parmaklarımı orada sakladığım bıçağın etrafına doluyor, başparmağımla hafifçe vurarak açıyorum.

Ama arkamda kimse yok.

Kasvetli gecede yürümeye devam ederken kafamdaki paranoyayı silkeleyerek titriyorum. Elim yine de çantamda kalıyor, bıçağı kavırıyor.

His geri dönmeden önce bir blok daha gidiyorum, bu sefer daha güçlü. Üzerimde asılı duran bir güç hissi, beni izleyen gözler.

Beni takip eden bir varlık.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, nabzım hızlanıyor. Arkamdaki gecenin karanlığına bir kez daha bakıyorum. Orada hiçbir şey yok, ama yine de... var. Karanlıktan gelen o rahatsız edici hisle ürperiyorum. Görünmez bir güç gibi yaklaşıyor, pençeliyor, yaklaşıyor.

Kalbim boğazıma doğru tırmanmaya başladı. Göğsüm daralıyor. Yüzümü öne dönüyorum ve adımlarım hızlanıyor.

Ve sonra daha fazlasını alır.

Köşeyi döndüğümde, nabzım kulaklarımda uğuldarken titreyerek güçle yürümeye başlıyorum. Topuklarımda kaldırıma sürtünme sesini duyuyorum. Arkama bakarken panik kafamın içinde çığlık atıyor.

Kalbim buza döndü.

Orada bir şey vardı. *Birisi* az önce oradaydı ve sonra yoktu, duvarın yanındaki gölgelere doğru kayıyordu. Bıçağı kavrarken, dönerken ve *fırlarken* ellerim nemli ve kaygan hale geliyor.

Ve sonra, gerçekten kovalanıyorum.

Sert bir koşuya başlıyorum, kendiminkini takip eden ayak sesleri karşısında arkamı dönmek için kendimi zor tutuyorum. Bıçağı çantamdan çıkarırken nefesim kesiliyor, ayaklarım kaldırıma vurdukça hislerim ayanlanıyor. Bir sokakta zig çiziyorum, sonra bir başkasında. Ama bana doğru gelen kötücül güçten kurtuluş yok.

Kaybetmek yok, kaçmak yok.

Ayak sesleri daha yüksek ve daha hızlı, daha sert ve daha yakın. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama tam arkamda hırıltılı bir nefes sesi duyduğumda, bıçağımı savurarak dönerken boğuluyorum.

Hiçbir şeyde.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Vücudum koşunun ve kovalamacanın pompaladığı adrenalinle titriyor ve ürperiyor. Önümdeki karanlık kaldırım ararken gözlerim kocaman.

Burada kimse yok.

Kimse beni

kovalamıyor. *Kendini*

kaybediyorsun.

Uzun, titreşim, kekeleyerek bir nefes alıyorum. Nefesimi yavaşça verirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tanrım, bu çok gerçekçi hissettirdi.

Tekrar nefes alıp veriyorum, kendimi ortalıyorum, sakinleşiyorum. Sonra eve dönüyorum.

Kocaman el boğazımı sararken çığlığım boğazımda düğümleniyor. Ham dehşet ve saf adrenalin anında sistemimi dolduruyor, gözlerim şişerken ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken beni sersemletiyor.

Gölge hırlayarak beni savuruyor, bıçak parmaklarımdan kayıyor ve gölge beni duvara çarpıyor. Döner siyahlık parçalanıyor ve ölümcül mavi gözleri beni delip geçerken gözlerim büyüyor, beni duvara yapıştırırken üzerimde beliriyor.

Ve aniden, beş yıl sonra ilk kez yüz yüze geldik.

Arzu ve korkunun, öfke ve hüznün girdaplarında boğulmak. "Sen-"

Boğuluyorum.

"Sen," diye homurdanıyor Kristoff.

"BEN-BEN-" Zihnim boşalıyor. Eğer onu tekrar görme şansım olursa ona söylemeyi düşündüğüm milyonlarca şey toz gibi dağılıyor. O mavi gözlerdeki ham öfke tarafından içleri boşaltılıyor ve kavruluyorlar, sert bakışları altında beni solduruyorlar.

"İstiyorum-"

"Ve ne istediğin umurumda değil."

Sesindeki soğuk ve acımasızlık boynuma saplanan bir bıçak gibi. O yaklaştıkça ve eli boynumda sıkılaştıkça gerçek bir korkuyla titreyerek nefes alıyorum.

"Ama Mikhail'le ne halt etmeye çalıştığını çok merak ediyorum."

"Kristoff, ben-"

"Ve hemen *şimdi* bilmek istiyorum."

Üç yıl önce:

"Paige bana koşucu olduğunu söyledi."

Masanın karşısında kıbarca gülümsüyorum ve bunun içimdeki iniltiyi gizlediğini umuyorum.

Şu anda havadan sudan konuşma evresine yaklaşıyoruz. Hobiler. Hoşlandığımız ya da nefret ettiğimiz TV programları. İyi huylu güncel haber konuları. Yemeklerin nasıl olduğu.

"Evet, öyleyim," diye gülümsüyorum, sonra da bir lokma -kuşkusuz cennetlik- balık taco alıyorum. Randevu beni uyutuyor olabilir. Ama bu guacamole tam *kıvamında*.

"Ben de koşucu sayılırım," diye göz kırptıyor Karl. Bunun neden göz kırptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama olsun.

"Oh?"

Karl, Paige'in -kesinlikle yürümeyecek olan yeni barmenimin- erkek arkadaşıyla ev arkadaşı. Çok iyi biri. O temiz kesim, ve

Güzel giyinmiş ve görünüşe göre reklamcılıkta oldukça iyi. Ve balık taco mekanlarında enfes bir zevki var.

Ama bağlantı burada kopuyor. Bu hiçbir yere gitmiyor. Kıvılcım yok. Bağlantı yok. Hiçbir şey yok.

Asla olmaz. Bu da neden bunu yapmaya devam edecek kadar deli, kırık ya da aptal olduğum sorusunu akla getiriyor. Randevuları kabul etmeye ya da onlara ayarlanmayı kabul etmeye devam etmek. Sanki mucizevi bir şekilde göğsümün içindeki o paramparça şey kendini onaracakmış gibi. Sanki balık tacoları beni iyileştirecek ve normalleştirecekmiş gibi.

Sanki dövülmüş morina balığı ve chipotle baharatı hasarı ve özlem acısını silecekmiş gibi.

Karl sırtıyor. "Evet, aslında son dört yıldır Londra Maratonu'nda koşuyorum." Kaşlarımı kaldırdım, gerçekten etkilendim.

"Vay canına, bu harika."

Diyet üzümlü sodasını yudumlarken, "Rekor kırmıyorum, dikkatinizi çekerim," diye kıkırdıyor.

Diyet üzümlü soda.

Bazen canavarın *ben olduğumu* mu düşünüyorum?

"Eminim yakınsınızdır," diyorum ne söylediğimi bilmeden ya da umursamadan. Margaritamdan büyük bir yudum alıyorum.

"Şimdi, koşmakla ilgili seni cezbeden şey nedir, Harriet?"

İçinde bir iblis, ölümcül mavi gözler, demirden oyulmuş bir vücut ve bir tanrının siki olan bir adamın beni kovaladığını, beni yere yapıştırmaya ve eli boğazımda beni anlamsızca becermeye hazır olduğunu hayal etmek.

"Egzersiz."

Başını sallıyor. "Ahh, evet. Aynısı tabii ki. Ama benim için aynı zamanda koşmanın heyecanı da var. Kovalamaca."

Kaşlarım merakla kalktı.

"Kovalamaca mı?"

"O yüksekliğin peşinde! Bitiş çizgisini kovalıyorum!"

Oh.

"Oh... evet, evet. Bu."

İkimizin de taco'ları bitirdiğinin

farkındayım. Bu iş resmen rayına oturdu.

Karl boş tabaklarımıza bakarken bana iyi niyetle gülümsüyor.

"Ahh, şey... bak, henüz gitmem gerekmiyor. Eğer bir şeyler içmek istersen, ya da...?"

"Karl, özür dilerim. Çok güzel vakit geçirdim, sadece sabah yapmam gereken işler var."

Kuvvetle başını sallıyor ama yine de yüzündeki hayal kırıklığını örtmeye yetmiyor. Dışarıda bir yerlerde, onu kapacak şanslı bir kız var. O tatlı biri. Kendini toparlamış. Yakışıklı. Mükemmel bir beyefendi. Ve bahse girerim Celine Dion klbindeki gibi sevişiyordur.

Sadece bunların hiçbirini istemiyorum. Hiç istemedim ve artık biliyorum ki asla da istemeyeceğim. Çizgiyi aşıp diğer tarafa geçtikten sonra olmaz. Karanlığı ve kovalamacanın heyecanını tattıktan sonra olmaz.

"Ah, doğru," diye gülümsüyor. "Kendi kendini yetiştirmiş girişimcinin yoğun hayatı. Kesinlikle anlıyorum."

Yüzümdeki ince gülümsemeyi o kadar iyi anlıyor ki bir dahaki seferi sormuyor, bu da iyi bir şey.

"Bu gece için teşekkürler, Harriet. Çok eğlenceliydi." "Katılıyorum. Teşekkürler Karl."

Masaya bir miktar para atarken gülümsüyor. "Oh, hadi bölüşelim-"

"Lütfen, izin verin," diye gülümsüyor.

Sadece başımı sallıyorum, ikimiz de ayağa kalkıp eşyalarımızı topluyoruz. Karl çıkarken benim için kapıyı tutuyor ve bana bir taksi çağırmayı teklif ediyor. Ama ben iyi olduğumda ısrar ediyorum, güzel zaman geçirdiğimiz için ona tekrar teşekkür ediyorum ve sonra ayrılıyoruz.

Dışarıda Karl'ın tam olarak ne olduğunu arayan bir kız -birkaç, birkaç kız- olduğunu biliyorum. Bir centilmen. Gerçek anlamda bir Beyaz Atlı Prens.

Ama hiçbir zaman beyaz atlı prens istemedim.

Sokaklarda tek başıma yürüyorum, düşüncelerim amaçsızca dolaşıyor. Ön kapısından sokağa taşan müşterilerin olduğu kalabalık bir futbol barının önünden geçiyorum.

"Hey, tatlım!"

Çağırıyor duymazdan gelip yürümeye

devam ediyorum. "Hey! Sana

söylüyorum aşkım!"

Birden sert bir el üst kolumu kavradı. Göz açıp kapayınca kadar dönüyorum ve avucumu adamın burnuna sertçe çarpıyorum. Çığlık atıyor ama sonra dizim taşaklarına çarpınca mide bulandırıcı bir iniltiyle iki büklüm oluyor.

"Delirdin mi lan sen!?"

Üç arkadaşı aniden dışarı fırlıyor ve bana öfkeyle bakıyorlar. İçlerinden biri arkadaşına bir bakış attıktan sonra kötü bakışlarını tekrar bana yöneltti.

"Seni psikopat amcık. Ne *sikim*-"

"Küçük arkadaşına söyle, kadınların izni olmadan onları ellemesin, tamam mı?" Soğuk bir şekilde tersliyorum.

Gözlerim kısıldı.

"Başka kimse denemek istemiyorsa?"

Üçü de yutkunuyor ve birbirlerine endişeyle bakıyorlar. Yerdeki adama tükürdüm.

"Lanet ellerini kendine sakla, pislik."

Kıçına hızlı bir tekme attım, döndüm ve uzaklaştım.

Beyaz atlı prensi hiç istemedim. Ama hiç kimsenin beni yakalamasını da istemedim. Daha önce sahip olduğum korku ve şehvet arasında hassas bir denge vardı. Tehlike ve arzunun bıçak sırtında tehlikeli bir şekilde dengelendiği mükemmel bir karışım.

Beni korkutuyor, kaçmamı sağlıyordu. Ve yine de dişleri içime battığında bunu seveceğimi biliyordum. Pençeler beni yakaladığında inlerdim.

Beyaz atlı prensi hiç istemedim. Kötü kralı da istemedim. Ben sadece karanlık ormanda beni avlayan büyük kötü kurdumu istedim.

Beni
kovalıyor.

Beni
yakalamak.

Benim zehirli panzehirim.

Ama o yol artık yok. O denge bozuldu ve bozuldu.

Mükemmel derecede çekici erkeklerle ne kadar balık taco yersem yiyeyim, bunu bir daha bulamayacağım.

Keşke burada olsaydın.

Burada:

GÖZLERİM O ölümcül mavilerle KİLİTLENİYOR ve aramızda titreşen enerjiyle hava çatırdıyor ve uğulduyor gibi görünüyor. Dünya dönmeyi bırakıyor. Zaman donuyor.

İçime saplanan o buz gibi maviler dışında her şey kaybolup gidiyor. "*Kristoff...*"

"Mikhail'le ne halt ediyorsun?"

İşte burada başlıyoruz. Bu fanteziyi kafamda binlerce kez canlandırdım. Onunla bir sokakta karşılaşmak ya da bir gün kapımda belirmesi gibi imkânsız bir fantezi. Ona ne söyleyeceğimi, göğsüne nasıl ağlayacağımı ve yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu söyleyeceğimi hayal ettim ve ona tekrar sarılmayı düşünmekten bir an bile vazgeçmedim.

Hatta beni yakalayıp ağzını ağzıma yapıştırmadan önce karanlıkta beni kovalayan bir hayalet gibi bana doğru geldiğini hayal ettim. Beni nasıl alacağını, becereceğini ve bunca yıl ayrı kaldıktan sonra bana nasıl sahip çıkacağını.

Kafamda hiç bu şekilde canlanmamıştı. Fantezilerim asla onun öfkesini içermedi. Gazabını. Çıplak nefreti.

Beni öpmeye bile çalışmadı.

Yutkunuyorum, titriyorum.

"Mikhail'le hiçbir şey yapmıyorum-"

"*Söyle bana,*" diye hırlıyor.

Ani vahşet, onun içinde yaşayan ve çok iyi tanıdığım şeytanı hatırlatıyor. Muhteşem yüzünün ve yivli, günahkâr kaslarının altında gizlenen canavarı. Eskiden hevesle alay ettiğim ve kızdırdığım.

Bu kez, bir anlık görüntüsünü görmek damarlarıma korku salıyor.

"*Hiçbir şey,* tamam!" diye bağıriyorum.

Ona gerçeği söyleyemem, yoksa öldürölür. Bu düşünce içimde bir bıçak gibi dönüyor; neredeyse yüzündeki çıplak öfkeyi görmek kadar acı verici bir his.

Yaklaştığında nefesim kesiliyor, eli hâlâ boğazımda, üzerimde dolandırken beni duvara sabitliyor. Beni bu şekilde sabitlemesinin beni sıvı ateşe dönüştürdüğü bağımlılık yapıcı ve ahlaksız yöntemin *neredeyse* aynısı.

Ama farklı olan bir şey var. Bu bizim karanlık fantezimizin maskesi değil. Bu gerçek, tehlikeli bir öfke.

"*Bana neler olduğunu anlat,* Harriet," diye hırıldıyor.

Yutkunuyorum, kalbim sıkışıyor.

"Evleniyorum."

Kelimeler aramızdaki havayı kesiyor. Kelimelerin ağırlığı çenesinin sıkılmasına ve gözlerinin aniden kalbimi kıran soğuk bir öfkeyle dolmasına neden oluyor.

Ama bunu yapmak zorundayım.

Onu korumak için ona zarar verdim.

Ama bunu söylediğim anda, bana zarar verecek olanın *o* olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerindeki saf öfke ve nefret midemin çukurunu soğuk ve uyuşmuş hale getiriyor.

"*Mikhail*'e mi?!" diye hırlıyor vahşice.

"Hayır!"

"O zaman *kime*," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Titriyorum.

"Onun... onun adı Decker."

Kristoff irkildi, sanki kafasında bir arıza varmış gibi. Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi."

"Decker *kim*?"

Soyadını bile bilmiyorum.

"Önemli değil."

Beni duvara yapıştırdığı yerden boğazımı kavradığı yerden kayarak bükülürken yutkunuyorum. Ondan uzaklaşıyorum, kalbim paramparça olurken bile güm güm atıyor.

"Ben... Gitmeliyim."

Gözlerimden yaşlar süzülmeden hemen önce dönüyorum. Göğsümün nefesimle nasıl sıkıştığını görmeden önce.

"Aslında ben de evleniyorum."

Bu bana çoktan verilmiş bir ölüm cezası. Ama bu, kendi dudaklarından bu kadar soğuk ve acımasızca duymanın beni kalbimden bıçaklamadığı anlamına gelmiyor.

İrkiliyorum, nefesim kesilirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Mürekkep gibi siyah zehir ruhumun derinliklerine sızıyor, ben orada bitkin ve kırık bir halde dururken bedenim uyuşuyor.

Yavaşça ona dönüyorum. Ama anında, dikenli sözlerinin tam olarak yapmak istediği şeyi yaptığını görebildiğini biliyorum.

Derimi yüz. Kes beni. Her zaman yaptığı gibi içimi boşalt.

Bana doğru ilerlerken gözleri kısık ve buz gibi soğuk, ince bir şekilde gülümsüyor. Geri çekilirken bedenimi bir ürperti kaplıyor, ancak bir kez daha arkamdaki duvara çarpıyorum.

Birkaç santim önümde durdu. Nefret dolu gözleri içimi kavururken göğsü inip kalkıyor. Yavaşça koluma düşüyorlar ve dudakları oradaki mürekkeple inceliyor.

"Krizantemler," diye tıslıyor ince ince.

"O gece... Yani senin-"

"Hangi lanet geceyi kastettiğinin farkındayım," diye tersliyor. "Umarım onları benim için almamışsındır."

Yutkunuyorum.

"Onlar... *evet*."

"O zaman sen bir aptalsın."

Kalbim sıkışıyor ama sonra elini kaldırıp boğazıma uzanırken karanlık bir enerjiyle neredeyse titriyor. Ve parmakları boğazıma dolandığında, yakınımaya eğilirken bir iniltiyle boğuluyorum.

Ve daha yakın.

Birbirimizden bir santim uzaklaşana kadar.

Yer ayaklarımın altında sallanıyor. Onun kokusunu içime çekerken hava etrafımda uğulduyor, henüz dokunmamış olsa da dudaklarım onun tadını hatırlıyor.

Ve sonra, ağzımdan çıkıverir.

Mikhail ve Decker ile ne yaptığımı ona söyleyemem. Jana tarafından yönlendirildiğim ve manipüle edildiğim için özürlerimi duymak istemiyor.

Ama aramızda kırılmış ve paramparça olmuş birçok günahtan birini düzeltebilirim. "Babamı sen öldürmedin."

Kristoff donakalır, irkilir. "Ne dedin sen?"

Yutkunuyorum, gözlerim onunkilere bakarken yalvarıyor. "Onu sen öldürmedin."

"Evet, yaptım," diyor soğuk bir şekilde.

Başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Mikhail dedi ki-"

Kırılğan bir kahkaha atıyor.

"Mikhail yalancı, manipülatif bir sosyopat," diye tükürüyor. "Ve sen de onun ağzından çıkan tek bir şeye inanacak kadar aptalsın."

Kelimeler acı veriyor ama yutkunuyorum.

"Jana da aynı şeyi söyledi, sonra..."

Gözleri kısıldı.

"Beni vurduktan sonra."

Gözlerimi kaçırıyorum, bir damla yaş yanağımdan aşağı
süzülüyor. "Lanet olası su işlerini kendine sakla, Harriet."

Boğuluyorum, hıçkırıklarımı bastırıyorum.

"Tetiği çektikten sonra, kafama silah doğrulttuğunda söyledi," diye
geveledim. "Beni öldürmek üzereyken. Yalan söylemek için hiçbir nedeni
yoktu.
_"

"Kimi vurduğumu biliyorum."

"Gördün mü? Sen gördün
mü?" "Uzaktan bir atıştı."

"Mikhail *bana söyledi-*"

"Ve ne yaptığı umurumda bile değil!" diye kükrüyor yüzüme.

"Özür dilerim!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken titriyorum. "Kristoff,
çok üzgünüm.
_"

"Sen üzgünsün, ben üzgünüm," diye tersliyor. "Herkes özür
diler." Gözleri benimkilerle aynı hizada, içime saplanıyor.

"Ama şu anda *Mik* ile çalışan ben değilim, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana yanıldığımı söyle, Harriet." "I-"

Bocalıyorum, gözlerim zehirli yaşlarla buğulanırken düşüyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Eli boğazımdan ayrılıyor ve acı beni felç ediyor. Benden uzaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı ve öfkesinin hiddeti eriyip gidiyor ve beni soğukta bırakıyor.

"Kristoff, lütfen... Asla-"

"Ne yapmak isteyip istemediğin çok da umurumda değil."

Ağır bir nefes alır.

"Mik ile her ne yapıyorsanız-" "Kristoff-"

"Benden uzak dur."

Bıçak kalbime saplanıyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor.

"Son beş yıl boyunca ikimiz de birbirimizin öldüğüne inandık, Harriet."

Başımı kaldırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken yüzüm parçalanıyor.

"Bu şekilde devam edelim."

Dönüyor ve başka hiçbir şey yapmadan - başka bir bıçak gibi saplayan, acımasız bakış ya da başka bir sakatlayıcı, yürek parçalayıcı söz olmadan - geceye doğru uzaklaşıyor.

Ayrılıyorum çünkü ayrılmak zorundayım. Çünkü kalırsam ya onu mahvederim ya da ağzı uyuşana kadar öperim.

Ve bu olası senaryolardan herhangi birinin sonucuna hazırlıklı değilim.

Shoreditch'in karanlık sokaklarında kör edici bir öfkeyle sendeliyorum - hırlayan hayalet bir figür, yoluma çıkan herkesi çok geçmeden dağıtıyor. Başım dönüyor ve nabzım damarlarımda dolaştıkça yağ gibi yoğunlaşıyor.

Onu tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını hatırlayabileceğimden çok daha fazla kez tekrarladım. Bazı senaryolarda onu tutup sarsıyorum ve yaptığı şey için ne kadar kızgın olduğumu yüzüne haykırıyorum.

Kız kardeşime ne
yaptığını. Bizi nasıl
mahvettiğini.

Jana'nın yalanlarının sahip olduğumuz ve olduğumuz şeyi zehirlemesine nasıl bu kadar isteyerek izin verdi.

Beni binlerce gece ayakta tutan diğer senaryolarda, buluşmamız farklı şekilde ilerlerdi. O senaryolarda onu avlardım ve ikimizin de eskiden içten içe arzuladığı gibi onu kısıtırdım. Onu yutar ve tüketirdim. Onu becerirdim.

O sadece ve sadece benimdi, ta ki adımı haykırıp daha çok yalvarana kadar.

Gerçekte, bu sonuçların ikisi de olmadı. Çünkü gerçekte, beni tamamen yok etmeye hayatımdaki diğer tüm korkulardan daha fazla yaklaşan kadınla yüz yüze gelmeye hazır değildim.

Bir zamanlar sevdiğim kadın.

Elinde dumanı tüten bir silahla düşüşümü izlediğinde kalbimden o parçayı yakıp atan kadın.

Beş yıl önce öldüğünü sandığım kadın.

Biraz dengesiz, berbat bir şekilde, öyle olsaydı işleri daha kolay hale getirirdi. Onun hayaletinden nefret etmeye devam edebilir ve çok fazla içerek ve çok çalışarak onun anılarını zihnimden temizlemeye çalışabilirdim. Son beş yıldır yaptığım gibi.

Ama o ölmedi. Ve bunun kalbimi ne kadar şişirdiğinden nefret ediyorum.

Ama en çok, onun hayatta olduğu gerçeğinden nefret etmediğimden nefret ediyorum.

Bir saat sonra Hyde Park'taki Mandarine Oriental'dayım. Siyah Aston Martin'den smokinli bir şekilde inip galaya doğru ilerlerken dış dünyaya karşı her zamanki ben, taş suratlıyım. Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi.

Ama ben aynı değilim. Her zaman olduğum ben *değilim*. Harriet'i tekrar gördüğümde beri değilim. Nefret ve şehvet savaşı göğsümde bir cehennem gibi kükrerken olmaz.

Bara doğru bir hamle yapıyorum, bir viski önüme kaymadan önce homurdanarak komut vermekten öteye gidemiyorum. Bir saniye sonra, bir saniyede bitiyor ve ben bir tane daha almak için bara dokunuyorum.

Babasını ben öldürmedim.

Onu tekrar görmek ve hayatta olduğunu bilmek, son bir saattir beni yangın gibi tüketen tek şey oldu. Ama yavaş yavaş, az önce bana açıklanan şeyin diğer parçaları su yüzüne çıkıyor.

Peter Fairist'i öldürmediğim gerçeği gibi.

Kararmış bir parçam Mikhail'i hemen şimdi kendim bulmak ve yıllar önce yapmam gerekeni yapmak istiyor.

Öldür onu.

Yalanlarını boğulana kadar boğazına tıkmak istiyorum.

"Sevgili babasını öldürdüğünü öğrendiğinde seninle olmaktan ne kadar keyif alacağını merak ediyorum."

Gözlerim kapanıyor. Elim viski bardağını tehlikeli bir güçle kavrarken ciğerlerim daralıyor, beni boğuyor. Bu doğru olamaz.

Yine de... Ben de bir zamanlar Münih'te o gün vurduğum kişinin Werner Köhln olduğuna inanıyordum. Korkunç gerçek ortaya çıkana kadar bundan emindim.

...Ki bunun hiç de gerçek olmadığı ortaya

çıktı. Belki de öyledir.

Sikeyim.

Dişlerimi sıkıyorum, viski bardağını yaşayanların dünyasına uzanan son can simidimmiş gibi tutarken havayı içime çekiyorum.

"Kristoff."

İrkiliyorum, tıslıyorum ve kolumu kavrayan ele karşı kolumla saldıırıyorum. Dönüyorum, kırmızı sis tanıdık bir yüzle dağıılırken göz kırpmıyorum.

Adrian Cross'un kaşları derin bir

şekilde çatılır. "İyi misin?"

Kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum ve derin, temizleyici bir nefes çekiyorum. Ya da en azından bu zehri sistemimden temizleyecekmiş gibi davranabileceğim bir nefes. Normallik maskesini tekrar takarken boğazımı temizliyorum ve eski dostuma ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Ben iyiyim. Özür dilerim, beni korkuttunuz."

Adrian "saçmalık" diye bağırın bir kaş kaldırdı. Ama bunu zorlamıyor. Böyle iyi, çünkü muhtemelen karanlığı derinlerde tutmanın günlük gerekliliğini yakından anlıyor. Benim kadar değil ama benzer bir kumaştın kesilmişiz.

Benim gibi Adrian da Krallar ve Kötüler'in bir parçasıydı -ve sanırım hâlâ bir anlamda öyle-; Lord's College'da bir grup olarak bir araya gelen arkadaş grubu, bu noktada yüzyıllar önceymiş gibi geliyor.

Bu beklenmedik adamlar grubunu bir araya getirmekten nihai olarak sorumlu olan ortak arkadaşımız Thomas, her birimizin içinde hem kral hem de kötü adam olduğunu söylemeyi severdi.

Bir yanımda sadece kibarlık mı yapıyor diye merak ediyor. Çünkü Adrian Cross ve benim gibi adamlarda, kötü adam uzun zaman önce kazanmıştı.

Lords' College'da tanıştığımızda Adrian, amcasının ölümünün ardından Cross suç ailesinin yeni taç giymiş lideriydi. Şimdi, o ve karısı Celeste gerçek bir imparatorluğa hükmediyorlar.

Onlar aynı zamanda Oxford Hills Akademisi'ne yeni başlayan son derece sinsi ve son derece zeki ikizler Simone ve Ronan'ın mükemmel ebeveynleridir.

Adrian'ı severim ve Krallar ve Kötüler'in tüm erkekleri yakın kalmamış olsa da en azından denedik. Son birkaç yıldır onun baba olması, işi ve benim işim nedeniyle zor olsa da...

Ve aslında beş yılımı dünyadan uzakta, işimden başka hiçbir şeye odaklanmadan geçirmiş olmam da bir tür zehirli terapi. Soğuk bir kefareti.

Maskemi düzelterip ona gülümseyerek son öfkemi de üzerimden atıyorum ya da en azından atmaya çalışıyorum.

"Celeste nasıl?"

"Buraya geliyor aslında. O da iyi, teşekkürler. Aslında çocuklar Oxford Hills'e yeni başladılar, sanırım ikimiz de boş yuva sendromuyla nasıl başa çıkacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

Sırıyorum. "Duydum. Tebrikler Adrian. Orada iyi iş çıkaracaklar." Homurdanıyor. "Benim adıma Misha'ya teşekkür et."

"Ne için?"

Göz kırpıyor.

"Benim gibi diğer çirkin gangster tiplerinin çocuklarının içeri girebilmesi için o lanet olası kapıları kırmak."

Kadehini benimkine tokuştururken hafifçe kıkırdıyorum.

"Oh, ve sanırım sizi de tebrik etmek gerekiyor?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yaptığınız şeyin anlamını çok iyi anladığıma inanıyorum,

ama yine de-"

"Ne yapıyorum ben?"

Sırıttıyor.

"Anladığım kadarıyla bir iş anlaşmasını güvence altına almak için evlenmek." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sikeyim.

"Bana bir saniye izin verin."

Arkamı dönüp telefonumu çıkarıyorum ve neredeyse üç saat önce Maru'da hayalet gibi dolaştığım Anastasia'ya bir mesaj atıyorum.

En içten özürlerimi sunarım. İşle ilgili bir şeye takıldım. Umarım gecenizi mahvetmemişimdir.

Anastasia ile yaklaşan evliliğim tamamen iş için olabilir. Ama bu, onu bu gece tamamen terk ederek yaptığım saygısızlıktan dolayı suçluluk duymadığım anlamına gelmiyor.

Geçmişimin kızıl saçlı hayaleti beni karanlığın içine geri sürüklemek için kükreyerek geldiğinde. Gerçeklik bozulup beni bir kara deliğin içine çektiğinde.

Telefonum bir cevapla çalıyor.

Sadece hafifçe. Sizin hesabınızdan sipariş ettiğim 1947 Cheval Blanc St-Emilion şişesi ruh halimi iyileştirmek için harikalar yarattı. Raincheck?

Yüz elli bin sterlinlik şarap şişesinin tadına bile bakamayacağım için dişlerimi sıkarak yüzümü buruşturuyorum. Anastasia Javanović'in bıçakları çıkararak oynadığını kendime hatırlatıyorum.

Umarım her yudumdan keyif almışsınızdır. Yakında bir ertelemeye evet.

Bu "randevular" elbette göstermelik. Suç dünyasının daha göz alıcı st düzey isimlerini "nl" tipinde takip etmeyi seven magazin dergileri ve blogların dikkatini çekerek "evliliğe" herhangi bir Tsavakov veya Javanovi rakibi için daha fazla meşruiyet kazandırmak içindir.

Kariyerimde şimdiye kadar, Misha gibi insanların aktif olarak kur yapmaktan ve dşmanlaştırmaktan zevk aldığı paparazzi sırtlanlarından kararlılıkla kaçındım. Ancak Anastasia ş u anda bu spot ışıklarından kaçınamayacak kadar yüksek profilli, çok göz alıcı ve çok güzel.

Telefonumu cebime geri koyup arkamı dönüyorum. "Bunun için zgnm."

Başını iki yana sallar. "İşin araya girdiği için benden özür dilemene gerek yok. Anlıyorum."

İkimden bir yudum alarak kaşlarını kaldırıyorum. "İş değil aslında."

"Bayan

Javanovi."

Başımı salladım.

"Yani... anladığım kadarıyla iş."

İnce bir gülümsemeyle. "Doğru anladınız."

"Seni mantık evliliği yapacak biri olarak görmemiştim."

"Bunun uygun bir yanı olduğunu mu ima ediyorsun?" Kıkırdıyor, bardağını benimkine değdiriyor.

"Yeterince adil. Özür dilerim Kristoff."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Benim için gerçekten önemli değil."

Başını sallıyor ve sonra kaşları çatılıyor.

"Son zamanlarda Prince'i görüp görmediğini sormak istiyordum."

Harriet Kasırgası yeniden hayatıma girdiği için başım hâlâ uyuşmuş gibi. Onu cezalandırmak, becermek ya da her ikisini birden yapmak için kükreyen ihtiyaç her düşüncemde dönüp dururken kelimeleri zar zor oluşturabiliyor ya da doğru düzgün görebiliyorum.

Yine de bir şekilde Adrian'la Harriet dışında herhangi bir şey hakkında konuşmak hava dalgalarını biraz açıyor. Nefes almamı sağlıyor.

Başımı acımasızca sallıyorum. "Yangından beri sadece bir kez, o da hastanede iyileşme sürecindeyken."

Adrian sessizce iç çeker.

"Tanrım. O ve ben hiçbir zaman sizin kadar yakın olmadık. Ona ulaştım ama...." Başını sallıyor. "Lanet olsun, nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

Korkunç bir şekilde. Eski dostumuz çok *kötü* durumda.

Arkadaşımız Noel ve eşi Ella'yı neredeyse öldüren yangın aylar önceydi. Ama bir zamanların sevimli, sarı saçlı, kendini beğenmiş, gözlerinin içi sürekli parlayan altın çocuğu Oliver o gün her şeyini kaybetti.

Her şeyi.

Kalbi ve ruhu o günün yaralarını muhtemelen hayatının sonuna kadar taşıyacaktır.

Yüzünün yarısı da öyle.

"Bir cenaze töreni olup olmadığını bile görmedim-"

"Yoktu," diye sessizce homurdanıyorum. "Taze toprağın üzerindeki taşta o ismi görmeye hazır olacağından şüpheliyim.

Adrian başını sallar ve kadehini kaldırır.

"Kayıplara ve asla unutulmayanlara."

Thomas'ın en sevdiği kadeh kaldırmayı mırıldanarak, "Krallara, kötü adamlara ve onların kurup yıktığı imparatorluklara," diyorum.

BİR SÜRE SONRA, Adrian sıkı bir kucaklaşma ve sırtıma vurduğu bir alkıştan sonra Gala'ya yeni gelmiş olan karısını bulmak için yanımdan ayrılıyor.

Bir viski daha yuvarlıyorum, ruh halim kararıyor. Nabzım yavaşça ve sığ bir şekilde atıyor.

Harriet'in yüzü kafamın içinde dans ediyor, koridorda başka bir adama doğru yürürken zalimce sırtıyor.

Elimdeki bardağı neredeyse duvara çarpıp parçalayacaktım.

Umurumda olmamalı. Hiç umursamamalıyım. O öldü. Benim için *ölmüştü* ve yaptığı her şey için de öyle olmalıydı.

Benden aldığı kişi için.

Bize yaptıkları için.

Yine de, başka bir adamın adını ağzına alması ya da onun adını soluması fikri... onun çarşaflarında kıvrılması ya da daha kötüsü, karanlıkta koşması, *onunla bizim* sapkın, ahlaksız oyunlarımızı oynaması...

Bardağıma doğru hırlarken çenem acıyla gıcırıyor.

"Evet, bu lanet şeyler bana da böyle hissettiriyor."

Karmakarışık karanlığımdan sıyrılıp tanıdık bir yüz daha görmek için gözlerimi kırıştırıyorum: Reznikov Bratva'yı Konstantin Reznikov'la birlikte yöneten Gavan Tsarenko - her ikisi de Misha'nın iyi arkadaşları, Tsavakov organizasyonu ile sağlam iş ortaklarından bahsetmiyorum bile.

Elimden geldiğince gülümsüyorum ve kadehini bana doğru

kaldırırken başımla onu selamlıyorum. "İşler nasıl, Kris?"

"Peachy."

Babamı sen öldürmedin.

Peter Fairist'i sen

öldürmedin.

Doğru düzgün düşünemiyorum bile. S a n k i geçmişte gömülü bırakmayı tercih ettiğim gerçeklerin içinde boğuluyor gibiyim.

"Hey, gerçekten Anastasia ile evleniyor musun-"

"Gavan," diye homurdanıyorum aniden, başımı iki yana sallayarak. "Bratva'nın önde gelen ailelerinin çoğunu ve yapılarını iyi biliyorsun, değil mi?"

Öyle olduğunu biliyorum. Yirmi bir yaşında genç bir delikanlı olabilir ama Misha da öyle. Ve her ikisinin de devasa güçlü, milyar dolarlık organizasyonların en tepesinde olması tesadüf değil.

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. Bir elini siyah saçlarının arasından geçirirken gri gözleri parlıyor.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Balagula ailesi hakkında bir şey biliyor musun?"

Gavan merakla beni inceliyor ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Misha bilmem gereken herhangi bir hamle yapıyor mu?" Başımı sallıyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece merak ettim."

Omuz silkiyor. "Şey, tüm organizasyon şu anda bir tür hayalet gemi. Kimse onu gerçekten yönetmiyor."

Kaşlarım çatıldı.

"Bir konsey var, değil mi?"

"Eh, hem evet hem hayır. Yani, evet, işleri her zamanki gibi sürdürüyorlar. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz." Dudakları inceldi. "Bu dünyada ya yiyeceksin ya da yeneceksin ve sudaki diğer köpekbalıkları da acıkmaya başladı."

"İlginç."

"Birkaç yıl önce Peter Fairist suikasta uğradıktan sonra tüm o kargaşayı yaşadılar, sonra da dul eşi başa geçti." Omuz silkiyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, her iki seferde de tetiği çekenin Balagula danışmanı ya da en azından onun içinden biri olması beni şaşırtmaz."

Kaşlarım havaya

kalktı. "Ne, kan davası

mı?"

"*Evet*, dostum." Bana bakarken kaşları çatıldı. "Fairist ve Casmir Balagula ile ilgili her şeyi bilmiyor musun?"

"Sanki bir 'tamam, bumerang' tokadı yemeye tehlikeli bir şekilde yakınmışım gibi hissediyorum," diye homurdanıyorum ve Gavan kıkırdıyor.

"Ama hayır, bilmiyorum. Eğer varsa, dinliyorum."

"Görünüşe göre Casmir damadı Peter'dan nefret ediyormuş. Ama Balagula eski kafalıdır. Ve süper ataerkil. Casmir'in sadece bir kızı vardı, Lisana. Birincisi çok güzel olduğu için, ikincisi de imparatorluğun anahtarlarıyla birlikte geldiği için çok sayıda talibi vardı. Balagula ailesiyle olan anlaşma buydu. Öylece ortaya çıkıp gösteriyi yönetemezdi. Ama evli olsaydı *birlikte* yönetebilirdi. Dediğim gibi, eski tip ataerkil bir aile."

Kaşlarımı çattım. "Peki Casmir ve Peter neden anlaşamadılar?"

"Çünkü Casmir'in seçtiği talipler listesindeki son adamdı. Hatta listede bile *yoktu*. Ama görünüşe göre Lisana ısrar etmiş ve hatta onay vermezse her şeyden vazgeçmekle tehdit etmiş."

Balagula ailesinin bu yönünü hep merak etmişimdir. Neredeyse hiç kimsenin - ne kadar alakasız oldukları için kimsenin hatırlayamadığı bir Bratva ailesinden orta düzey bir adam - bir anda Lisana Balagula'nın ayaklarını yerden kesip kral olması.

"Ne yani, Fairist'in ölümü Casmir'in hayaleti ya da onun eski bir sadık adamı tarafından mı yapıldı?"

Gavan omuz silkiyor. "Olabilir. Lisana'nın ölümünün *de* kaza olmadığına dair oldukça sağlam bir söylenti olması yardımcı olmadı."

Gözlerim kısıldı.

"*Gerçekten* mi?"

Başını sallıyor.

İlginç.

"Ve yine de, şu anda, gerçekten sorumlu kimse olmadan sürükleniyorlar mı?"

"Temel olarak. Ama başka bir söylenti daha var." "Dinliyorum."

Gaven boğazını temizler ve yaklaşır. "Kızı Tatiana'nın hâlâ hayatta olduğunu."

Yüzüm sertleşiyor.

"Ya öyleyse?" Omuz silkiyor. "Evlendiği sürece yönetimi devralabilir."

Parçalar korkunç bir tıkırtıyla yerine oturuyor.

Mik'le birlikte *bunun* peşindeler. O orospu çocuğunun işi *hiç bitmiyor*. Hâlâ Balagula'yı istiyor ve şimdi bunu yapmanın bir yolunu buldu.

Harriet'i fedailerinden biriyle evlendirecek ve sonra her şeyi içeriden yıkacak.

Daha önce öfkeliydim. Kaybolmuştum, sendeliyordum ve geçmişin yırtık iplerine tutunmaya çalışıyordum.

Şimdi çok öfkeliyim.

Şimdi kırmızı görüyorum.

Ondan nefret edebilirim. Yaptıklarından ve bizi nasıl mahvettiğinden nefret edebilirim. Ama o hala benim.

Benim ve *sadece* benim.

Bu ondan nefret edeceğim anlamına gelse bile.

Dairemin kapısını kapatıp kilitlediğimde ve kapıya yaslandığımda titriyorum. Nabzım çılgınca atıyor, ciğerlerime hava çekerken ritmim bozuluyor ve dengesizleşiyor. Zihnim bulanıklaşıyor ve bir alarm gibi ötüyor, içimde dalgalanan binlerce duygudan tek birine odaklanmamı imkânsız hale getiriyor.

Onu tekrar görmenin mutluluğu, fiziksel olarak tam karşımda.

Aynı gerçekliğin korkusu.

Ve öfke ve onun başka biriyle olduğunu bilmenin kör edici kıskançlığı ve hayatın beni kırılanda kadar bükmeye devam etmesinin ezici adaletsizliği.

Onu öyle görmek erimiş ateşe dalmak gibiydi. Beni dehşete düşürmesi. Beni tutuşturması.

Şehvet ve korku. Tehlike ve heyecan: Yedi ya da beş yıl sonra da aynı lanet şey. Bundan asla kurtulamayacağız.

Bu döngüden çıkmak isteyip *istemediğimi* bile bilmiyorum.

İçimde karışık bir korku var: kısmen geri döndüğü için, kısmen de bunun bana hissettirdikleri yüzünden.

Gergin bir heyecan.

Tıngırdayan bir

belirsizlik.

Zonklayan, yasadışı bir sıcaklık.

Daha önce Shoreditch'in karanlık sokaklarında nabzımı hızlandıran, heyecan verici kovalamacayı yeniden hatırlayarak ürperiyorum. Onun ayak sesleri benimkileri bastırıyordu. Nefesinin sert nefesi. Güçlü parmaklarının sıkıca sarılmadan önce boğazıma değdiği o patlayıcı, heyecan verici ve dehşet verici ilk milisaniyeyi.

Beni böyle uçurmaya yaklaşan tek şey bu. *O*
beni arzuladığım o yere iten tek şey.

Ve bu, beş yıldır onsuz ve hiç kovalamadan kovalamak zorunda kaldığım bir yükseklik.

Bir zamanlar adamı umutsuzca görmezden gelmeye çalışmışım. İhtiyacım olduğunu bildiğim ve arzuladığım şeye onsuz da sahip olabileceğime kendimi ikna etmeye çalıştığım zamanlar. Dışarıda bu tür bir karanlığa ve ahlaksızlığa meyleden başka insanlar da *olmalıydı*.

Yıllar önce, çok fazla şarap içtikten sonra, fetiş arkadaşlık sitesinde bir profil oluşturmıştım. Arayüzün beni sarstığını hatırlıyorum; kırbaçlanmak ya da bağlanmak isteyip istemediğim gibi meraklı sorular soruyordu. "Aşırı BDSM" ya da "kan oyunu" isteyip istemediğimi. Eğer bir çift istiyorsam. *Birden fazla* erkeğin aynı anda bana sahip olmasını isteyip istemediğimi.

Hatırladıkça burnum kırıışıyor.

Hayır, istemedim. Bunların hiçbirini istemedim. Sadece, beni karanlıkta avladığında, kanımı erimiş çeliğe çevirdiğinde ve kalçalarımı kayganlaştırdığında, aralarında nabız gibi atan ısı biriktiğinde, kelimenin tam anlamıyla sadece *ondan* aldığım heyecanı istiyordum.

O meraklı, iğrenç soruların üstesinden geldim. Profilimi oluşturdum - resimsiz, çünkü ben deli değilim... en azından *o kadar* deli olduğumu düşünmüyorum. Sonra bekledim.

Şokun da ötesinde, yarım saat içinde, evet, genç bir kadını karanlıkta kovalamaktan ve onu kabaca becermekten mutluluk duyacak erkeklerden *iki yüz* yanıt aldım.

Baş döndürücü bir kadeh şarap daha içtikten sonra, etkileyici olmayan ve kesinlikle sorulmamış yarakların bulanık, kötü aydınlatılmış resimleriyle açılanları ve "Canını yakacağım sürük" gibi korkunç şeylerle açılanları sildim.

Evet, hayır.

İki yüz kişiyi nispeten normal görünen üç erkeğe indirdim. Ya da internetten bir kadınla tanışıp onu avlamak, kısırtmak ve nabızı hala kovalamacanın etkisiyle atarken onu sikip teslim almak isteyen en normal erkekler.

Biri evli olduğunu itiraf etti. Dışarıdaydı.

İkincisi bana gayet normal, nispeten yakışıklı bir adamın yüzüne benzeyen bir fotoğraf gönderdi. Cüzdanını kimliğiyle birlikte arkasındaki masanın üzerinde bırakmış olması dışında. Açıkçası, onu Google'da araştırdım ve hapisane kaydı olan şiddet yanlısı bir cinsel tacizci olduğu ortaya çıktı.

Geriye bir kişi kaldı. Ve utancımдан, ertesi gece onunla buluşup bir şeyler içmeyi kabul ettim... evet.

Ben hiç gelmedim.

Hesabı açtığım gece bir kadeh şarap daha içtikten sonra çılgına döndüm, profilimi sildim ve hesapla birlikte kullanmak üzere hazırladığım e-postayı da sildim.

Ondan sonra uzun, sıcak bir duş aldım, kendime sert bir kahve yaptım ve hemen seks oyuncakları sipariş etmek için internete geri döndüm.

Oyuncaklar *o* değil, ama beni becermek amacıyla karanlıkta *peşimden* koşacak kim olduğunu bilmediğim birini davet etmekten çok daha iyi.

Tüm bunlar üç yıl önceydi ve bu amaçlar için başka birini bulma fikrini en son o zaman düşünmüştüm. Ya da bu amaçlara yakın bir şey.

Beş yıldır öpülmedim bile. Ama hala oyuncaklarım var.

Kapımın yanındaki yerden kalkıp yatak odama doğru ilerlerken bacaklarım titriyor. Yol boyunca kıyafetlerimi çıkardım, tenim gelecek olan serbest bırakma vaadiyle zonkluyordu. Bu gece, son beş yıldır hiç olmadığım kadar ihtiyacım olan serbest bırakılma. Kristoff beni gece boyunca kovaladıktan sonra bedenimin hâlâ geleceğini düşündüğü doruğa ihtiyacım var.

Pavlovian uyarılması gibi.

İç çamaşırı çekmecemi açıyorum ve oradaki giysilerin altından tahta kutuya doğru itiyorum. Onu şifonyerin kenarına koyuyorum, açıyorum ve kullanmak üzere olduğum şeyi çıkarıyorum.

Deri tasma boynumu hafifçe sarıyor, çentikleri daha sıkı çekmeden önce sıkıldığını hissediyorum ve nabzım yükseliyor. Nefes almamı kesecek kadar sıkı değil, yani gerçekten değil; deli değilim. Ama kanımın daha sıcak pompalanmasına ve tenimin karıncalanmasına yetiyor.

Kauçuk halkalı kelepçeleri bileklerime geçiriyorum. İstersem onlardan kurtulabilirim, ama fantezinin içindeyken bana kontrol kaybı hissi veriyorlar. Sanki bastırılıyormuşum gibi.

Sıkıca kavradım.

Alınmış.

Işıkları kapatıyorum. Bluetooth kulaklıkları takıyorum ve telefonumdaki parçayı çalmaya başlıyorum. Anında, ahşabın sesi kulaklarımı surround sesle dolduruyor. Yıllar önce internetteki bir ses sanatçısından anonim olarak sipariş ettiğim bu parçayı daha önce dinlemiş olmama rağmen, kuru yapraklar üzerindeki ayak seslerinin ani çıtırtısı ve bir kulağımdan girip diğerinden çıkan hırıltılı, erkeksi homurtular saniyeler içinde ürpermeme neden oluyor.

Kalın oyuncağı iki elimle kavıyorum. Onun kadar büyük değil - bu asla unutamayacağım bir "büyüklük". Ama kalın ve nihayetinde arzuladığım şeyin yokluğunda işe yarıyor.

Göz maskesini gözlerimin üzerine çekiyorum, oyuncağı elime alıyorum ve sonra yatağa sırt üstü düşmek için ayak sürüyorum.

Bir baykuşun ötüşü, bir gece kuşunun çığlığı ve bir cırcır böceğinin cıvıltısı kulaklarımda çınlıyor. Yaprakların çıtırtısı sinirlerimi hışırdatıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Sahte sakin titreşimlerini açıyorum ve şişkin kafasını dudaklarıma götürüyorum.

Hay sikeyim.

Sol kulağıma hırıltılı bir ses geliyor. Ve hemen ardından sağ kulağımda, derin, kaba bir erkek sesi tıslıyor "sen benimsin"

Oyuncağı içime sokuyorum, her santimi battıkça zevkten boğuluyorum. Kulağımdaki alçak, tehditkâr kıkırdama daha yüksek sesle gürlerken, onu dışarı kaydırırken iki elimle tabanı tutarak inliyorum, sadece onu geri sürmek için.

"Benim" diye hırlıyor.

Dudağıımı ısıriyorum, boynumdaki nabzın yakaya karşı uğuldadığını hissediyorum. Bileklerimin etrafındaki lastik sertçe ısıriyor, kendimi becerirken beni elektriklendiriyor

Daha sert. Ses hışırıyor ve hırlıyor, rastgele "sen benimsin" veya "benim için iyi bir küçük cumslut ol" diye homurdanıyor.

Dildoyu içime daha sert, daha derin, daha sert sokarken gözlerim geri yuvarlanıyor. Bu gece, diğer gecelerden daha fazla, bu şekilde ihtiyacım var.

Buna çok ihtiyacım var.

Acımadan ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var. Ama bu iş görür.

Hırıltılar ve gece sesleri kulaklarımı doldururken titriyorum, yatakta kıvranıyorum. Gözbağı dünyayı kapatıyor, tasma başımı döndürüyor ve ben talep edilen, acımasız, ahlaksız salıverilmemin içine düşmeye başlıyorum.

O gözleri hayal ediyorum - tam da bu gece eli boğazımdayken içimi delip geçen o vahşi, ölümcül mavi gözleri. Ve aniden, dayanabileceğimden daha fazlası oluyor.

Vücudum kıvrılırken ve kenetlenirken haykırıyorum, oyuncak için, tasma için, bağlar için, kulaklarımdaki homurtular ve gece sesleri için sertleşiyorum.

Ama daha çok, o karanlığı içinde tuttuğum kafesten çıkaran canavar için.

Uzaklara giden ve sonra geri gelen. Ve sonra

tekrar giden ve tekrar geri gelen. Şimdiye kadar

istediğim ve sahip olduğum tek kişi. Benim

tüketen karanlığım.

Benim zehirli panzehirim.

"PEKALA, HARRY..."

Salı günleri grup dersimi yöneten, profesyonel kickboksta orta düzeyde başarılı olan genç adam Jamie, gözlerini sekiz kişilik grubumuzun üzerinde gezdiriyor.

"Ellen'la birliktesin."

Sırıtiyorum. Güzel. Ellen bir meydan okumadır ve grup koruma sınıfına yeni gelenlerin çoğunun geldiğini göremediği bir meydan okumadır. Çünkü bu ufak tefek genç kadın, Filipinlilerin saf öfkесinin yüz dört kilosu.

Sınıfımız karma ve Jamie'ye açık bir şekilde grubumuzdaki erkeklerle de antrenman yapmaktan mutluluk duyacağımı söyledim. Ama o sinir bozucu bir şekilde bizi cinsiyete göre ayırıyor. Bu yüzden Ellen gibi gerçek bir meydan okumaya karşı mücadele edeceğim için mutluyum.

Ağız koruyucuları takar, başlıkları, tekmelikleri ve eldivenleri takar, ringe çıkar ve yumruklarımızı tokuştururuz.

Zil çalıyor ve kasırgalar gibi birbirimize saldırıyoruz. Ve sonra aniden, her şey bulanıklaşır.

Tek gördüğüm Kristoff. Ve sonra Decker'ın kendini beğenmiş, hırlayan yüzü. Tek duyabildiğim kafamın içindeki Mikhail'in o iğrenç, ruhsuz, robotik sesi.

Tek hissedebildiğim hayatımın benden koparıldığı. Çıplak ellerimle sıfırdan inşa etmek için beş yılımı harcadığım hayatım tuğla tuğla yıkılıyor.

Ve birden Jamie'nin yüzüme bağırıldığını, yüzünde korkmuş bir ifadeyle beni ittiğini fark ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, onun yanından geçerken gerçekliğe geri dönüyorum. Ağızlığımı tükürürken yüzüm dehşete kapılıyor.

"Tanrım, Ellen-"

Beni başından savıyor, yere yayılıp başlığını çıkarıyor. "Ben iyiyim, ben iyiyim."

İyi görünmüyor.

Burnu, dudağıyla birlikte fena halde kan içinde. Lanet *gömleği* yırtılmış, altındaki göğüs koruyucusu görünüyor.

Eldivenlerimi çıkarıp yanına düşmek için acele ediyorum.

"Tanrım, Ellen, çok fena-"

İnliyor ve gözlerindeki şaşkın bakışı silkeleyerek bana orantısız bir sırtış atıyor.

"Harry, ben iyiyim, gerçekten. Sadece..." gözlerini kırpıştırdı, şaşkın görünüyordu. "*Kahretsin*, kızım."

"Özür dilerim, ben..." Başımı salladım. "Az önce ne oldu bilmiyorum."

"Az önce olan şey kıcıma tekmeyle bastın," diye gülüyor ve bir elini böğrüne götürürken yüzünü buruşturuyor.

"Lanet olsun Harry," diye mırıldanıyor gruptaki çocuklardan biri olan Josh. Burnu kırıkmış bir halde kaşlarını çatıyor. Ellen'a dönüp burnuna bakarken yüzüm yanıyor.

"Ellen, çok üzgünüm. Seni doktora götüreyim ya da-" "Harry, ben *iyiyim*, gerçekten."

Göz kırpıyor, kalkmasına yardım ederken uzattığım elimi tutuyor.

"Spar dövüşlerine korkaklık etmek için katılmadım, değil mi?"

Dudaklarım bükülüyor. Tekrar göz kırpıyor ve sonra bana hızlıca sarılıyor.

"Biz iyiyiz kızım, endişelenme. Sadece... bilirsin, bir dahaki sefere kendine kaplan kanı enjekte ederken beni uyar."

Çarpık, garip bir gülümseme takınıyorum.

Ders bittiğinde ve Ellen'a yaptığım Hulk'tan sonra gerçekten iyi olduğundan emin olduktan sonra, geride kalıyorum. Spor salonuna üyeliğim yirmi dört saat erişimle birlikte geliyor ve bugün sanırım buna ihtiyacım var.

Herkes dışarı çıktığında saat geç olmuştu. Ama hala her yerim zonkluyor, endişeli, gergin bir enerji gibi. Huzursuz bacak sendromu gibi bir şey.

Kristoff'un ölümden dönmesi sendromu.

Ellerimi tekrar bantladıktan sonra soyunma odasından çıktığımda ışıklar çoğunlukla kapalıydı. Spor salonunun kapısının önündeki resepsiyon görevlisi dışında yalnızım. Ama şu anda buna ihtiyacım var.

Yan taraftaki bir vinci kullanarak bir antrenman çantasını halkalardan birine indiriyorum. Sonra içine tırmanıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Eldivenlerim yukarı kalkıyor, ayaklarımı açıyorum ve önümdeki hayali, bilinmeyen rakibi ölçerken hazır oluyorum.

Sonra, öldürmek için içeri giriyorum.

Vücudum pes edene kadar yumruklar savuruyor ve tekmeler atıyorum. Damarlarımda dolaşan kükreyen adrenalin tükenene ve elektriklenen tenimden ter damlayana kadar. Kollarım gevşek bir şekilde antrenman torbasından çekilirken nefesim kesilene kadar.

Aniden yavaş bir alkış salonu dolduruyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim kapanmadan ve vücudum gerilmeden önce dönüyorum.

Bu Decker.

Bana acımasızca gülümsüyor; loş gölgelerin arasından yavaşça el çırparak çıkarken alaycı, soğuk, ince bir gülümseme.

"Onun sorunu ne?"

"Kardeşini öldürdün."

Soğuk, ürpertici bir his omurgamda geziniyor. Bir adamın kara bulutu adım adım yaklaşırken kanım donuyor.

"Ne istiyorsun?" Kesin bir dille tısladım.

İplerin altından geçip ringe girerken alay ediyor. Bir telefon çıkarmadan önce elini ceketinin cebine atıyor ve beni geriyor.

Bir düğmeye dokunup bana uzatırken kalbim sıkışıyor. "Çok

iyi bir savaşçı olduğunu duydum, Tatiana."

Dudaklarım inceldi, hiçbir şey söylemedim.

"Bu gece o kızın burnunu kırdın."

Titriyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Mikhail'in robotik kahkahası ringde çınlıyor.

"Her şeyi görüyorum Tatiana. Konu sen olduğunda her şeyi biliyorum."

"Neden?" Boğuluyorum.

Mekanik bir şekilde iç çekiyor.

"Çünkü ben bir mimarım, Tatiana. Bir inşaatçıyım. Ve iyi bir inşaatçı cephaneliğindeki her bir aletin güçlü ve kusurlu yanlarını bilir."

Gözlerim kısıldı.

"Senin için ben bu muyum? Bir

araç mı?" "Elbette."

Titriyorum.

"Ya Decker?"

"Elbette öyleyim," diye hırılıyor önümdeki

adam. Telefona bakarak onu görmezden

geliyorum.

"Ne istiyorsun lan?"

"Amacınız beni küfürle rencide etmekse, daha fazla çaba göstermeniz gerekecek."

"Güzel. *Git kendini bir çekiçle becer ve umarım ölürsün, seni sefil insan müsveddesi.*"

İnce ince gülümsüyorum.

"Nasılım?"

"Huysuz küçük bir çocuk gibi," diye mırıldanıyor.

Decker sırtıyor.

"Onu gördün, değil mi?"

Mikhail'in sözleri bana bir bıçak gibi saplandı. Titriyorum, kalın kalın yutkunuyorum.

"Sana zaten her şeyi gördüğümü ve bildiğimi söyledim, Tatiana. Yalan söylemek seni sadece aptal durumuna düşürür."

"Evet," diye mırıldandım. "Onu iki gece önce

gördüm." "Anlaşmamıza sadık kaldığınıza

inanıyorum?"

Soğuk bir kahkaha attım. "Her şeyi gördüğünü ve bildiğini sanıyordum, seni Oz Büyücüsü sikiği."

"Anlaşmamızı ona söyledin mi söylemedin mi Tatiana," diye tısladı Mikhail. "Ve sonuçlarını unutma."

Titrememeye çalışarak yavaşça nefes alırken gözlerim kapanıyor.

"Ona hiçbir şey söylemedim. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" "Elbette."

Yutkunuyorum, dudağımı

çiğniyorum. "Şimdi ne

olacak?"

"Nişanlınla evlenmeye çok hevesliyiz, değil mi?"

Decker bana şeytani bir şekilde sırtıyor. İçimdeki ürperme isteğini bastırıyorum.

"Şimdi temelleri atıyorum. Ve iki hafta içinde, plana devam edeceğiz. Balagula konseyine kendini Tatiana Fairist olarak tanıtacaksın. Daha sonra

Decker'la evleneceksin ve ikiniz de

tahtta hak iddia edeceksin. Konsey onayladığında, çünkü kendi kuralları gereği bunu yapmak zorundalar, onları feshedecek ve iktidardan uzaklaştıracaksın. Ardından da benim örgütümün kendi örgütünüzeye katıldığını ilan edeceksiniz."

"Hepsi bu mu?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

"Hayır. Örgütlerimiz birleştiğinde, Balagula'nın lideri olarak görevinden istifa edeceksin ve beni resmen halefin olarak ilan edeceksin."

Başımı sallayarak göz kırpmıyorum.

"Peki ya hayatımın geri kalanı?" "Ne

olmuş Tatiana'ya?"

Korkunç sesi karşısında gözlerim kısıldı.

"*Hayatım* mı? Arkadaşlarım mı? İşletmem gereken bir bar var-"

"Bu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Gerekiyorsa kapatın. Umurumda değil." Ağzım inceliyor, kısılmış gözlerimin ardında öfke kaynıyor.

"Önümüzdeki iki hafta içinde neler olacağı konusunda anlaştık mı?" Cevap vermedim.

"Sana bir soru sordum Tatiana," diye hışırıyor. "Ve sana bunun sonuçlarını hatırlatmama izin ver-"

"Bana bir bok hatırlatmak zorunda değilsin,"

diye çıkışıyorum. Ses robot gibi kıkırıyor.

"Ne?"

"Bunca yıl sonra bile ona olan bağılılığın ve ona yaptıkların. Bu bana çok komik geliyor."

Kanım kaynıyor.

"Hoşça kal, Tatiana."

Decker aramayı sonlandırır ve telefonu cebine koyar.

Zihnim çalkalanıyor ama vücudum daha önceki ezici antrenmandan, Ellen'la yaptığım idmandan ve az önce yaptığım acımasız gölge boksu raundlarından dolayı hâlâ tamamen bitkin durumda. Eldivenlerimi çıkarmaya başladığımda ringin karşısındaki Decker'a bakıyorum, orada acımasız, stoacı bir heykel gibi duruyor.

"Ve?" Mırıldanıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Normal bir durumda, tepki vermek için zamanım olurdu. Ama iki gündür boş boş koşarken değil. Mikhail'le yaptığım konuşma yüzünden uyuşmuşken değil. Vücudum yere yığılmaya hazırken değil.

Aniden üzerime atladığında, elimi kaldıracak zamanım bile olmuyor.

Ön kolu başlığımın yan tarafına *sertçe* çarpıyor. Vahşi, gaddar bir kükremeye bunu tekrarlıyor ve ben geriye doğru sendeleyene kadar tekrarlıyor. Tekrar vuruyor ve başlık yerinden çıkıyor. Elim zayıfça havaya kalkıyor ama çıplak yumruğuyla başımın yan tarafına indirdiği darbeyi durdurmak için çok geç.

Kör edici beyaz ışık ve yıldızlar görüyorum. Boğuluyorum ve sonra dizleri orta bölgeme çarpınca acı içinde çığlık atıyorum. İki büküm oluyorum, bana bir kez daha vurup beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde yere sererken midem bulanıyor.

Tüm vücudum titriyor. Görüşüm dalgalanıyor. Ve siyah botları tam önümde durmak için ilerlediğinde hayatım için gerçek bir korku içinde geriliyorum. İrkildim,

vuruş için kendimi
hazırlıyordum. Ama
gelmedi.

"Sanırım kocan olmak hoşuma gidecek."

Dehşete düşmüş, şişmiş yüzümü yavaşça yerden kaldırıp ona bakıyorum.
İnce ince gülümsüyor.

"Ve seni kanatmanın ve çığlık attırmanın yollarını bulmaktan zevk alacağımı
biliyorum." Gözleri soğuk bir şekilde kısıldı.

"Ben de benim için diz çökmene alıştırdım."

Elinin tersi yanağıma çarparak beni yere düşürüyor ve görüşümde baş
döndürücü bir yıldız sarmalı oluşturuyor.

Orada öylece yatıyor, acı dolu nefesler çekiyorum. Her yerim ağrıyor, onun
soğuk kahkahalar atarak uzaklaşmasını izlerken dehşetle doluyorum.

DİZÜSTÜ BİLGİSAYAR KLAVYESİ öfkeli parmak vuruşlarımin altında usulca tıklıyor. Gözlerimi ekranın ışıltısına dikmiş, dosya üstüne dosya tıklıyorum.

Peter Fairist hakkında elimde ne varsa hepsi bu kayıtlarda var.

Bunları Harriet'in beni balkondan vurmasından bu yana geçen yıllar içinde derledim - babasını öldürdüğümü öğrendikten, daha doğrusu bana söylendikten sonra. Adamı araştırmamın ve bu kayıtları bir araya getirmemin tek nedeni de buydu. Çünkü verdiğim zararı anlamam gerekiyordu.

Verdiğim zararı anlamak *zorundaydım*. Borçlu olduğum bir kefaret gibi.

Bunu bir vuruşla yaptığım tek sefer bu. Ve hatırlayamayacağım ya da sayamayacağım kadar çok oldu.

Ben Harriet'in onu ormanda kovalarken taklit ettiği canavarım. Belki karanlık oyunlarımızın dışında *o* tür bir canavar değilim. Ama hala bir şeytanım. Hala kırık, lanetli bir iblisim.

Bu dünyada söndürdüğüm hayatların geri dönüşü yok. Ama içlerinde beni en çok yaralayan babası oldu.

Ayrıca tetiği çektiğim son kişiydi.

Aldığım son can.

Klasörlere ve alt klasörlere tıklarken dudaklarımdan hava üflüyorum. Ne aradığımı bile bilmiyorum, çünkü bu dosyaların üzerinden yüzlerce kez geçtim.

Belki bir zamanlar affedilmeyi arıyordum. Ya da belki lanetlenmeyi; bu dosyalarda öyle bir şey vardı ki, ona yaptığım şey için beni cezalandıracaktı - onu ondan aldığım için.

O benden aldı.

Ama ben de ondan

aldım. Ve böylece

gidiyoruz.

Gözlerimi kamaştırarak Fairist'in mali kayıtlarının olduğu dosyaya geçiyorum. Herkesin bir aile muhasebecisine parayla yaptırabileceği hisse senedi portföyü gibi açıkta duran şeyler var. Ama bir de daha derin şeyler var.

Bunlara daha önce de bakmıştım ama nedense kaydırmaya devam ediyorum. Bunlar tabiri caizse kayıt *dışı* iş ve işlemler. Peter'ın paravan şirketleri ve onların *diğer* paravan şirketlerle olan ilişkileri.

Gözlerim

bulanıklaşmaya

başladı. Sikerim

böyle işi.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki aniden bir şey beni durdurdu. Sandalyemde geri dönüyorum, tekrar yukarı kaydırıyorum ve gözlerim az önce dikkatimi çeken listedeki şirket ismine takılınca duruyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Şirketin adı "Golden Crown LLC." Ve ben bunun kimin paravan şirketi olduğunu çok iyi biliyorum.

Adamı yıllardır iyi tanırım. Sadece onu aylardır görmedim. Kimse görmedi.

Çünkü Oliver Prince dokuz ay önce bir yangında yanarak öldü.

Prens Malikanesi'nin kapısının önünde yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum. Burada olmak istemiyorum. Eski dostumu görmek istemediğim için değil, bunun muhtemelen şu anda umursamak isteyeceği son şeylerden biri olduğunu bildiğim için.

Yangından sonra değil.

Kaybettiklerinden sonra olmaz.

Ve yaşananların suçunun bir kısmı ayaklarımın altına serildikten sonra değil.

Oliver ve Noel Ransom arasındaki rekabet bir noktada kırılmak zorundaydı. Kaçınılmaz bir nükleer savaş gibi. Her zaman tarafsız kalmaya çalıştım. -Ne de olsa ikisi de arkadaşımdı. Bazen, evet, taraf tuttum. Prens, Noel'in ilk karısı Matilde'i çaldığında -Adrian Cross'un karısının kız kardeşi, aslında -Mesela, evet, Noel'in tarafını tuttum. Ama Matilde öldüğünde ve bunun Oliver'ı nasıl kışkırdığını gördüğümde, ben de onun yanındaydım.

Arkadaşlıklar bazen karmaşıktır.

Ama aylar önce, Oliver'ın Ella'ya zarar vermeye çalıştığından Noel şüphelendiğinde, ona yardım etmek için ikna oldum. Ona bilgi verdim, benim bile Oliver'ın suçluluğuna işaret ettiğini düşündüğüm bilgiler.

Yanılmışım.

Hepimiz yanılmışız.

Peki ya yangın, ölüm ve Oliver'ın hayatının mahvolması? Bunun için en azından biraz suçluyum. Ve şu anda arkadaşımın yanına geldiğimde bile içime zehir gibi işleyen bir suçluluk duygusu var. Özellikle de bu bilginin kaynağının ben olduğumu bilmediği için.

Ama bilmek zorundayım. Bunu görmek zorundayım.

Golden Crown, LLC, Prince'in başka türlü iş yapmayacağı ya da iş yaparken görünmeyeceği kişilerle iş yapmak için kullandığı - ya da en azından bir zamanlar kullandığı - paravan şirketlerinden biridir. Oliver Prince finans dünyasında her zaman biraz playboy olarak tanınmıştır. Ancak lakabı her zaman "altın çocuk" olmuştur.

Yanlış yapmayan. Kurallara göre oynayan.

Ama değildi. Pek sayılmaz. Bu yüzden, Golden Crown, LLC. Golden, "altın çocuk" imajı ve lakabı için. Ve Crown... Prens. Sanırım bu her şeyi açıklıyor.

Hatta iki yıl önce bu şirket için onun adına çalışmıştım. Bu Peters'in mali tablolarını inceledikten yıllar sonraydı, dolayısıyla bağlantıyı daha önce kurmamış olmam şaşırtıcı değil. Ancak iki yıl önce, Prince'in Rusya'daki varlıklarını düşmanca ele geçirmeye çalışan bir oligarkın *içine* biraz Tanrı korkusu -ya da en azından *benim* korkumu- yerleştirmek için Moskova'ya uçtum.

Nefes veriyorum, kapıdaki zile uzanmadan önce gözlerimi kapatıyorum.

Bastım. Hiçbir şey olmuyor. Ama birden, kapıya bakan güvenlik kameralarından birinin tepesinde küçük bir kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görüyorum.

İzleniyorum.

"Oliver," diye sessizce homurdanıyorum. "Orada olduğunu biliyorum. Buraya iyi olup olmadığını görmeye gelmedim, çünkü iyi olmadığını çok iyi biliyorum. Ben sadece..."

Başka tarafa bakıyorum.

Lord's College'daki kralların ve kötü adamların başlangıcı yirmi yıl önceydi. O zamandan beri bazılarımız nispeten yakın kaldık, bazılarımız ise uzaklaştı. Örneğin Lars kendi işini yapıyor. Noel yakın zamana kadar yıllarca kendi başına bir adaydı ve bunun için Ella'ya teşekkür edebileceğimizi biliyorum. Maddox... şey, o kendi başına bir canavar.

Ama son birkaç aydır Oliver malikânesine kapanmıştı. Dışarıya tek bir gezi bile yapmadı. Lüks arabaları ve kadınlarıyla olduğu kadar iş dünyasındaki hünerleriyle de nam salmış olan finans dünyasının eski altın çocuğu, *aylardır* bu devasa evden dışarı adımını atmadı.

Ve onu zerre kadar suçlamıyorum. Yaşadıklarından sonra olmaz. Kaybettiklerinden sonra değil.

Ve kimi gömdüğünü.

Ayrıca son birkaç aydır ona ulaşmaya çalışan ilk kişi olmadığımı da biliyorum. Tanrım, Noel bile yarım düzine kez destek olmak ya da yapabileceği herhangi bir şey için buraya geldi. Sadece sessizlikle ya da bazen sert, havlayan bir gitme emriyle geri çevrildi.

Ama Noel'in neden başarısız olduğunu biliyorum. Braddock'un neden başarısız olduğunu biliyorum, Adrian'ın ve hatta Lars'ın bile eski dostuyla konuşmaya çalıştığında neden başarısız olduğunu biliyorum. Onu görmeye çalıştığım son seferde neden başarısız olduğumu da biliyorum.

Çünkü yanlış bir dil kullanıyoruz. Yanlış şeyler öneriyoruz.

Oliver sadece acı çekmiyor ve yas tutmuyor. Nefret dolu. Sarılmak ya da birilerinin ona beyaz eldivenlerle yaklaşıp

Her şey daha iyi olacak.

Sevgi ve rahatlık kavramlarıyla ilgilenen kısmı bile kelimenin tam anlamıyla yanarak yok olmuş, geriye sadece finans kralı olan kişinin metal çerçevesi kalmıştır.

Sevgi, nezaket ve kucaklaşma vaadi kimseyi bu kapıdan geçirmeyecek.

Ama iş dünyası yapacak.

"Sana bir şey sormam gerekiyor. İşle ilgili."

Saniyeler geçiyor. Bir an için bu teoriyi yanlış değerlendirip değerlendirmedığımı merak ediyorum. Ama sağlam duruyorum. Rotamdan sapmıyorum ve kameranın objektifine bakıyorum.

Birdenbire kapı klik sesi çıkarır ve açılmaya başlar. Menteşeler gıcırdıyor ve öfkeyle sızlanıyor ama kapılar sallanarak açılıyor. Tekrar vites takıyorum, simsiyah GTO'yu çekiyorum ve yavaşça dolambaçlı, hafifçe büyümüş ama peyzajlı arabayı lüks Prens malikanesine doğru sürüyorum.

Burası büyük bir O ve büyük bir M ile Eski Para. Yükselen korkuluklar, kuleler, devasa vitray pencereler, dolaşan çitler ve gül bahçeleri ve gargoyller ile pratik olarak lanet bir kale.

Adamın evinde gargoyller var.

Masif panelli, demir bantlı çift ön kapıya kadar uzanan geniş taş merdivenin dibinde motoru durduruyorum. En üstte bir kapı zili arıyorum, yıllar yıllar önce buraya en son geldiğimde kapı zili olmadığını hayal meyal hatırlıyorum.

Kapıyı çalmalısın.

Bu lanet bir yönetim kurulu odası, sık sallama güç hareketi. Ama her neyse. Yumruğumu kaldırıp vuruyorum, bir, iki, üç kez.

Gümbürtüler büyük kapıların ardında boğuk bir şekilde yankılanıyor. Yavaş yavaş önce bir kilidin geri çekildiğini duyuyorum. İki kapıdan sağdaki yavaşça açılıyor ve beni ince bıyıklı, yüzünde ekşi bir ifade olan ufak tefek, iri yarı bir adam karşılıyor.

"Efendi sizinle çalışma odasında görüşecek."

"Usta" deyince kaşlarımı kaldırdım. Ama her neyse. Yaldızlı, iyi aydınlatılmış ve sanatla dolu olduğunu hatırladığım geniş bir malikanenin kasvetine doğru isimsiz adamı takip ederken hiçbir şey söylemiyorum.

Şu anda her şey beyaz çarşaflar ve tozla kaplı. Burası bir ev değil, lanet bir anıt mezar.

Hava sanki yıllardır hiç rahatsız edilmemiş gibi ağır. Pencere pervazlarından eski duvar halılarına -evet, Oliver'ın duvar halıları var- kadar her şey tozla kaplanmış. Vitray pencereli bir duvarın karşısında zırh takımlarıyla kaplı uzun bir koridorun sonunda ağır ahşap bir kapıya geliyoruz. Sanki burası bir kaleymiş ve "efendinin" Saksonlar tarafından yapılacak bir kuşatmaya dayanması gerekiyormuş gibi bu kapı da demirle çevrili.

Adı açıklanmayan asık suratlı adam kapıyı bir kez çalıyor, ağır demir tokmağı çeviriyor ve kapıyı içeri doğru itiyor. Çenesini sallayarak içeri girmemi işaret ediyor. Girdiğimde kapı hemen arkamdan kapanıyor.

Karanlık beni örtüyor. Gözlerimi kırıştıtarak loşluğa alışmaya çalışıyorum. Pencerele ağır perdelerle örtülü; tek ışık tüküren, için için yanan bir şömineden geliyor. Kasvetin içine bakıyorum.

"Prens mi?"

"Al."

Ses beni bir an için gerçekten sarstı. Çünkü tam eski arkadaşına bakıyordum ve onu görmüyordum bile.

Ama bu affedilebilir bir hata.

Tanrım, Oliver.

Finansın Altın Çocuğu dumanlı, için için yanan bir kasvet içinde oturuyor. Bir zamanlar mükemmel bakımlı olan sarı saçları dağınık ve yüzünden geriye doğru itilmiş. Normalde temiz traşlı, aristokrat çenesi ve kadınları çılgına çeviren kare çenesi kalın bir sakalla kaplıdır.

Gözlerinin mavisi hala orada. Ama... solmuşlar.

Kocaman deri bir chesterfield kanepede oturuyor, üzerinde bir battaniye ve etrafına gelişigüzel atılmış yastıklar, bu mezar gibi odada gerçekten uyuyor ve yaşıyor olabileceğini gösteriyor. Boş viski ve viski şişeleri şömineyi, aramızdaki sehpayı, diğer kanepeyi ve şöminenin yanında duran diğer üç sandalyeyi süslüyor. Gizlenmiş pencerelerden birinin yanında taşan bir kül tablası sigara ve ot kokuyor.

"Eee?"

Eski dostumun hırıltılı, hırpani sesi, yüzünün büyük bir kısmını gizleyen gölgelerin a r a s ı n d a n sabırsızca yükseliyor.

"Konuş, Kristoff. Ya da defol git."

Çenem gıcırdarken ağzım daralıyor.

Bu düşündüğümden de kötü. Ama ona nasıl olduğunu sormayı reddediyorum. Bok gibi, bu çok açık. Bir zamanlar olduğu kişinin kırık bir kabuğu. Bunu ona benim söyletmemeye ihtiyacı yok.

"Size bir zamanlar çalıştığınız bir şirket hakkında soru sormak istiyorum."

"Bir zamanlar bir sürü şirketle çalıştım Kris," diye hırlıyor. "Ve sabrım tükeniyor."

Gözlerim kısıldı.

"Bana böyle davranmak zorunda değilsin, Prince. Sana sarılmaya ya da sıcak duygular beslemeye çalışmıyorum. Bunu biliyorsun."

Bana bakıyor, dudakları bir hayvan gibi

kıvrılıyor. Bir canavar gibi.

"Ne. Lanet olası. Şirket."

"Kayıt dışı bir iş. Onlarla Golden Crown, LLC aracılığıyla çalıştınız."

Soğuk, hırıltılı, korkunç bir ses çıkarıyor ve bunun bir kahkaha olması gerekiyormuş gibi hissediliyor.

"Altın," diye tıslıyor. "Altın çocuk, değil mi?"

Dönüp önündeki sehpanın üzerinde duran kirli tabakları, kül tablalarını, yarısı boş bardakları ve şişeleri karıştırıyor. Dağınıklığın içinden büyük ölçüde dolu bir viski şişesi çıkarıyor, üstünü dişleriyle çekip çıkarıyor, tükürüyor ve ağır bir yudum alıyor.

"Altın çocuk," diye hırlıyor sessizce.

"Buraya sadece şirket için geldim Oliver."

Başını sallıyor ve şişeyi masaya geri itmeden önce bir yudum daha alıyor.

"Şirket nedir?" "Black

River Holdings."

Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüğüm anda bir şey bulduğumu anlıyorum.

"Peter Fairist'i araştırıyorsun o zaman."

Başımı salladım.

Oliver gözlerini kaçırırken boğuk bir kahkaha atıyor. "Yaşadı, değil mi?"

Dudaklarım inceldi.

"Fairist kızı demek istiyorum."

Gölgeli yüzü bana dönüyor.

"Ve senin bununla bir ilgin olduğunu biliyorum. Onunla. O gece oradaydı, yıllar önce senin adanda. Değil mi?"

Gözlerim kısıldı.

"Buraya iş için geldim Oliver."

"Evet," diye homurdanarak parmaklarını sakalının üzerinde gezdiriyor.

"Peter Fairist'in işi, başka bir şey değil. Bu oyunu böyle mi oynayacağız?"

"Gerçekten de öyle."

Homurdanıyor. "Güzel. Konuş."

"Peter öldürüldüğünde, iki paravan şirketiniz aracılığıyla onunla birlikte yaptığınız işlere ne oldu?"

"Öldü," diye tükürüyor. "Ona ne olduğunu sanıyorsun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sizi de tanıyorum ve bazı şeyleri öylece bırakıp gidecek biri olmadığınızı biliyorum."

Gözlerinde geçmişte bir zamanlar gurur duymuş olabileceği parıltıyı görebiliyorum.

"Gittikçe ısınıyorsun Kris," diye mırıldanıyor

sessizce. "Onun ölümünü hiç araştırdın mı?"

Sessiz, loşlukta sessizce başını sallıyor. "Bir

pencere açmamın sakıncası var mı, biraz-"

"Evet," diye tersliyor. "Aklımda." Boğazını temizler. "Ve evet, araştırdım. Suikasttan bahsediyorsun."

Çenem gıcırıyor, kaşlarım kalkıyor.

"Ne dediğimi biliyorum Kris. 'Kaza' ya da her ne diyorlarsa. Saçmalık. Etrafta yeterince para salladım ve düzeltilmiş raporu gördüm. Fairist araba kazası geçirmemiş, zırhlı arabasının ön camından, şoförünün lanet kafasından ve koltuğundan ve kendi kafatasından vurulmuş."

Hayır, değildi. En azından benim tarafımdan.

"İlginç bir teori."

Karanlık bir şekilde kıkırıyor. "Bu

bir teori değil." "Redakte edilmiş

rapor yüzünden mi?"

Oliver yavaşça nefes alıyor. Ayağa kalkarken homurdanıyor ve bu sırada kanepenin kasvetine yaslanmış olan bastonunu kapıyor. Dönüp kendi kendine hırlayarak ofisteki dağınıklığın içinden masasına doğru ilerliyor ve hoyratça dizüstü bilgisayarını açıyor.

İsa.

Oldukça korkunç şeyler gördüm. Ama yangından bu yana ilk kez Oliver Prince'in yüzünü aydınlatan ekranın ışıltısını görmeye hazır değildim. Bakıyorum, gözlerim onun hissettiğini bildiğim aynı öfkeyle kısılmış.

Altın çocuk artık o kadar da altın değil.

Sakal bir kısmını gizliyor. Eminim paranın satın alabileceği en iyi doktorlara ve estetik cerrahlara gitmiştir. Ama yine de.

Adam yanarak ölmüş.

Yüzünün tam anlamıyla yarısı çizgili yara izleri ve sıkı görünümlü deriden oluşan bir labirent. Kırmızı, çiğ ve kızgın görünümlü, hatta yüzünün o tarafını alaycı, sinsi bir kaş çatmaya dönüştürüyor.

"Sonunda Cadılar Bayramı'nı çözdüm, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı tekrar gözlerine yönelttim. "Bakmak istememiştim Oliver."

"Devam et ve bak Kris," diyor karanlık bir sesle. "Artık pek umurumda değil."

Klavyede bir şeye dokunuyor, trackpad ile tıklıyor ve homurdanıyor.

"Al."

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. Ekranda trafik kamerasına benzeyen duraklatılmış bir video klip var.

"Nedir bu?"

"Burası Münih, yedi yıl önce," diye homurdanıyor Oliver. "Ve bu kasetler Fairist'in ölümünün bir kaza olduğuna dair resmi raporlar yayınlanmadan önce silindi."

Vay anasını.

"Peki onları nasıl aldınız?"

"Para," diye tıslıyor. "Çal onu."

Öne çıkıyorum ve oynat düğmesine tıklıyorum. Bir an için ne aradığımdan emin olamıyorum. Ama sonra onu görüyorum; siyah bir şehir arabası şehrin işlek bir arterinde hızla ilerliyor. Ön camından vurduğum, sonra da benzin deposuna ateş ederek Harriet'in babasını öldürdüğüm araba bu.

Ya da değil.

Araç dört şeritli bir üst geçidin altından geçiyor, ardından *Türkenstraube*'ye dönmeden önce diğer taraftan çıkıyor. Açılar farklı trafik kameralarına değişiyor. Ve sonra aniden, bu sefer ilk kez farklı bir açıdan olanları izliyorum.

Ön cam aniden örümcek ağlarıyla kaplanır ve çatlar. Bir anda sürücü tarafındaki cam ve arkasındaki cam kırmızıya boyanıyor. Araba savrulurken, meridyene çarparken, takla atarken ve park halindeki damperli kamyonu çarparak mide bulandırıcı bir şekilde dururken çenem sıkılıyor. Üç kadar sayıyorum ve sonra arabanın aniden ve şaşırtıcı bir şekilde devasa bir alev topuna dönüşmesini izliyorum.

Sonra video durur.

Patlayan arabanın donmuş görüntüsüne bakıyorum, çenem dik ve göğsüm gergin.

Sonra tekrar oynarım. Ve sonra üç kez daha.

Sadece kendimi cezalandırmıyorum - gerçi bu da bir parçası. Bir şey arıyorum. Herhangi bir şey. Dördüncü ödemede Oliver homurdanıyor, boşluk tuşuna basıyor ve klibi duraklatıyor.

"Ne arıyorsun, Kris?" Tetikçi mi? Başka bir açı yok ama arabanın önünden geldi."

"Ne aradığımı bilmiyorum."

"O her neyse, orada değil, güven bana. Olaydan sonra bunu yüzlerce kez izledim, kimin onu öldürmek istediğini bulmaya çalıştım."

"İntikam alacak bir tip olduğunuzu

düşünmemiştim Prens." "Değildim."

Geçmiş zamanı vurguluyor ve gözlerim ona dikiliyor.

"Onun yerine iş yapmak isteyip istemediklerini görmek için katilini arıyordum. Orada hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çatarak ekrana tekrar bakıyorum. Araba tam dört şeritli üst geçidin altından geçmek üzereyken görüntü duraklatılıyor. Ve ilk kez videonun altındaki zaman damgasını görüyorum.

"Bir kez daha oynamam lazım."

"Umurumda bile değil," diye homurdanan Oliver dönüp şöminenin üzerini karıştırarak yarısı boş bir şişe buldu.

Arkadaşımın kendisinin bozuk, kaotik, canavar bir versiyonuna dönüşmesi meselesi, bir noktada ilgilenmem gereken bir konu. Ama şimdi değil. Hâlâ olanlara ve kaybettiklerine karşı saf nefret ve öfke duyarken olmaz.

Kimi gömdü?

Bugün bunun için burada değilim. Bugün, *bunun* için buradayım.

Oynat düğmesine basıyorum ve izliyorum. Araba st geçidin altından kayıyor. Biraz sonra diğer taraftan çıkıyor. Durdurma düğmesine basıp geri sararken kaşlarımı atıyorum. Oliver bir şişeden su içerek durduğu şöminenin yanından boğuk, boğuk ve soğuk bir kahkaha atıyor.

"Orada hiçbir şey yok, Kris."

Ama yanılıyor. Bu sefer, oynat tuşuna bastığımda, siyah şehir arabasını izlemiyorum. Yanındaki kırmızı Audi Q5'i izliyorum, aynı anda üst geçidin altından geçiyor. İkisi de altına giriyor. Üç saniye sonra Audi çıkıyor.

Şehir arabasında yok.

Bir kez daha geri sarıp oynatırken kaşlarımı çatıyorum. Bu sefer videodaki zaman damgasını izliyorum. İki araba da alttan geçerken duraklatma düğmesine basıyorum. Sonra kare kare, her seferinde birkaç milisaniye ileriye tıklıyorum, ta ki *sonunda*
-Şehir arabası diğer taraftan çıkıyor.

Girdikten *tam on saniye* sonra.

Omurgamdan aşağı soğuk bir his süzülüyor. Bu bir kanıt değil, ama belki de öyledir. Belki de araba üst geçidin altında ve trafik kameralarının görüş alanının dışında bir an durakladı. Belki biri atladı ve başka biri bindi ya da *bindirildi*.

Belki de Harriet haklıdır. Belki Jana haklıydı.

Belki Peter Fairist'i ben öldürmedim.

Bu *da* şu soruyu akla getiriyor: Ben kimi öldürdüm? "Burada işimiz bitti mi, Kris?"

Yavaşça dönüyorum, şaşkınlıkla başımı sallayarak ona bakıyorum. "Öyleyiz."

"İhtiyacın olanı buldun mu?" "Sanırım buldum."

"Harika."

Kaşlarım çatıldı.

"Bakın, Prens-"

"*Yapma,*" diye hırlıyor. "Ön kapıdan geçebilmenin tek nedeni, bana mastürbasyon yapmaya çalışacak ve başımı okşayacak biri olmadığını bilmemdi. Sempati falan istemiyorum Kristoff. Yardım *istemiyorum*. Teselli istemiyorum. Ya da herhangi bir mantra ya da hayat dersi ve Tanrı yardımcım olsun, lanet olası kutsal kitap istemiyorum."

Sadece sessizce başımı sallıyorum.

"O zaman bende bunların hiçbirini bulamayacaksın, eski dostum."

Gözlerini kaçırıyor, yüzü geriliyor, dudakları başını sallarken

yüzünü buruşturuyor. "Teşekkür ederim."

"İYİ GECELER, HARRY."

"İyi geceler, çocuklar."

Gus ve Jack iyi geceler dileyip Slipper'ın ön kapısından çıkarken barın arkasından el sallayarak gülümsüyorum - akşamın son müşterileri.

Yavaşça nefes veriyorum, inleyerek arka bara yaslanıyorum. Ne yazık ki yoğun bir gece bile değildi. Ama çok *yoruldum*.

Geçmişimdeki adamın hayaleti yaşayanların dünyasına geri döndüğünden beri pek uyuyamıyorum. Garip bir durum.

Onun burada, hayatta ve bu kadar... olan her şey ve ona yaptıklarım için bana *kızgın* olması sarsıcı. Ben de ondan nefret etseydim kolay olurdu. Öfkeden kudurarak ve birbirimizi bir daha asla görmek istemediğimizi haykırarak birbirimize meydan okuyabilseydik.

Tanrım, bu her şeyi daha basit hale getirirdi.

Ama sorun şu ki, ondan nefret etmiyorum. Hem de hiç. Sadece onu çok uzun zamandır özlüyorum ve bu canımı acıtıyor. Ve şimdi o geri döndü, ve bana öyle bakıyor ki

Beni bir kamyonla ezip geçtiği için çok mutluydum. O yokken acıyordu. Şimdi geri döndüğü için yanıyor.

Ve böylece uykusuz geceler başlar. Dönüp durmalar. Geçmişin derinliklerine dalar, her küçük ayrıntıyı incelemeye çalışır ve işlerin nasıl daha farklı gidebileceğini merak eder.

Eğer yapabilirlerse tabii.

Ve tüm bunların ötesinde, tüm hayatımı tasfiye etme meselesi var, hem de yakında. Bunun da ne anlama geleceğini henüz tam olarak oturup düşünmedim. Benim için, Cam Terlik için, onları tanıdığımdan beri kim olduğum konusunda onlara yalan söylediğimi öğrenmek üzere olan arkadaşlarım için.

Bu sabah bir avukat arkadaşşıma hazırlattığım evraklara göz atıyorum - resmi bir şey yok, ama baroyla işlerin nasıl gidebileceğine dair bazı ön yasal taslaklar. Burayı terk etme fikri hayatımı mahvediyor. Kim aynı şeyi hissediyorsa ona satmak.

Bu yüzden güvendiğim birine -örneğin Jack ve Gus'a- verme fikrini düşünüp duruyorum. Yine de, niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, arada bir *yeniden stoklamanız* gerektiğini fark etmeden burayı bir hafta içinde kurutacaklarından oldukça eminim.

Ella'yı da düşündüm. Noel'le yeni ve çok daha klas bir hayatı varken Shoreditch'teki bir barı işletecek vakti yoksa, bunu yapabilecek nitelikli birini bulması konusunda ona güvenebileceğimi düşünüyorum.

Ya da kim bilir.

Yani, hayır, gerçekten uyuyamıyorum. Uyuduğumda da kabuslar geliyor. Bazıları onu göğsünden defalarca vurmamın tekrarları.

Ben hıçkırıklara boğularak uyanana kadar ağır çekimde tekrar tekrar bir çiçek halesinin içine düşüyor.

Ama aynı zamanda, diğer kabuslar. Yıllardır görmediklerim. Geri gelenler.

Bunlar yine boğulduğum rüyalar - aşağıya itildiğim ya da aşağıda tutulduğum. Ellerimi başka bir benin boğazına doladığım, gözleri geri dönene kadar onu aşağı ittiğim rüyalar.

Mavi gözleri, merakla. O benim, ama gözleri benim altınla beneklenmiş yeşilimsi kahverengim değil. O korku rüyalarımın girdiğinde artık maviler.

Psikolog değilim ama sanırım bu küçük ayrıntı için geçmişimden hayata dönen mavi gözlü hayaleti suçlayabilirim. Onu rüyamda görmediğim zamanlarda bile, *yine* de kendini sokmayı başarıyor.

Dönüyorum, barı kapatma işine başlarken tekrar nefes veriyorum. Tüm açık muslukları kapattım, bira musluklarını dezenfekte edip plastiğe sardım ve arka barı temiz bir bezle sildim. Barın diğer tarafındayım, bar taburelerini barın üstüne dizmeyi yarılamaştım ki kapı arkamdan gıcırdadı.

Anında sertleştim.

Anında, varlığı beni tamamen yutarken boynumdaki tüyler diken diken oluyor. O olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok, çünkü onu *hissdebiliyorum*.

Yavaşça dönmeden önce ürperiyorum, gözlerim anında onunkilere takılıyor. Kapı arkasından kapandığında kapı aralığını dolduruyor, omuzları özel dikim koyu renk takım elbisenin dikişlerini zorluyor ve yakası açık beyaz elbise gömleği dövme mürekkeğini gözler önüne seriyor.

Gözleri içimi delip geçiyor ve nabzım anında hızlanırken göğsümde bir gümbürtü hissediyorum.

"Selam..."

Bakışları aniden yüzümün yan tarafında tehlikeli bir şekilde daralıyor - kendi antrenmanımdan bitkin düştüğümde Decker'ın beni yumruklamasından kaynaklanan morluklar.

"Ne oldu Harriet?" diye karanlık bir sesle homurdanıyor. Yutkunuyorum, omuz silkiyorum.

"Hiçbir şey."

"*Saçmalık*," diye tıslıyor, sesinin suçlayıcı tonu beni kızdırıyor.

"Haftada dört ya da beş kez spor salonunda antrenman yapıyorum Kristoff. Olur böyle şeyler. Ben senin porselen bebeğin değilim, biliyorsun."

Bunu garip bir şekilde flörtöz bir gülümsemeyle söylüyorum, şaka yapmaya çalışıyorum. O da gülümsemiyor. Gözleri ölümcül bir şekilde kısılıyor.

"Hayır, *değilsin*."

Titriyorum, dudağımı çiğniyorum, onunla ne zaman yalnız kalsam içime dolan korku ve arzunun başımı döndüren karışımını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Her ikisine de teslim olmayı çok istesem bile. "Yani... burası benim yerim."

Başını sallıyor, etrafına bakarken çenesi asık.

"Sana yakışıyor."

Bunu bir iltifat olarak mı yoksa bir iğneleme olarak mı söylediğinden emin değilim, ama etrafta dolaşıp her şeyi içine çekerken biraz

gölümsüyorum.

"Teşekkürler-"

"Bu da ne böyle?"

Gözlerini takip ediyorum ve geriliyorum. Avukatımın hazırladığı ve barın üstünde bıraktığım evraklara bakıyor.

Hızla yanına koşarken yüzüm

kızardı. "Bu bir şey değil-"

Ben kapamadan yarım saniye önce eline alıyor. Bana öyle soğuk bakıyor ki, sanki bana *çok kızgınmış* gibi, göğsümdeki bıçağı biraz daha büküyor.

Neden bizi yok ettim?

Bakışları benden evraklara kayıyor ve kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

"Buradan kurtulacak mısın?"

Omuz silkiyorum,

başka tarafa

bakıyorum. Kristoff

soğuk bir şekilde

havlıyor.

"Hepsi lanet *Mikhail*'le top oynayabilesin diye. Tanrı aşkına," diye vahşice tükürdü. "Seni hiç satılmış biri olarak görmemiştim Harriet."

Bakışlarım onunkilere saplanırken gözlerimde öfke parlıyor.

"Ama sanırım seninle ilgili yanıldığım sayamayacağım kadar çok şey var."

Bıçak daha derine itiyor, atardamarları ve karıncıkları kesiyor, ben kan kaybından ölene kadar kalbimdeki kanı boşaltıyor.

Ona sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak ve ona her şeyi anlatmak istiyorum. Burayı bırakma fikrinden *nefret* ettiğimi. "Birlikte" çalışmadığımı

Mikhail.

Onu o kadar çok özledim ki sanki yıllardır ölüyormuşum gibi geliyor.

Artık başka bir şey hissedemeyene kadar onu öpmek istediğimi.

Ama yapamıyorum.

Ona bunların hiçbirini söyleyemem, en azından ikimizin de nefret ettiği adamla çalışmam konusunda yanıldığını söyleyemem. Çünkü söylersem, o ölür.

Eğer Kristoff'a bunlardan herhangi birini anlatırsam, Mikhail onu öldürür. Gözümün önünde. Ve bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum.

Bu yüzden ona sarılamıyorum. Onu öpemiyorum, onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemiyorum ve biz bizyken bunu ona söyleme şansım olmamasının bana çok acı verdiğini söyleyemiyorum. Tetiği çekmeden önce ona söylediğim son şey "Senden nefret ediyorum" oldu.

Onun yerine, onu uzaklaştırmak zorundayım.

Onu, her şeyden çok sevdiğim adamı kurtarmak için aramıza duvar örmek zorundayım. Ve böylece, bu acıyı ve ıstırabı yutuyorum ve zehirli ve toksik bir şeye dönüşmesine izin veriyorum.

"Neden *buradasın* Kristoff?" Tükürdüm. "İlgilenmen gereken bir nişanlın olduğunu sanıyordum?"

Evrakları barın üzerine bırakıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor, delici bakışları içime saplanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

İnce ince sırtıyor.

"Bu kıskançlık mı?"

Dağlar kadar. Lanet gezegenler kadar.

"Biraz bile değil," diye omuz silkiyorum. "Şimdi, onu da mı kaçırdın?" Dudaklarının kenarları karanlık bir şekilde kıvrılıyor.

"Belki de."

"Sen de onu lanet bir psikopat gibi takip ediyor musun?"

Bir parçam neredeyse bunu yapmasını ve bana söylemesini umuyor. Bir uzvumu kaybetmek gibi acıtacak, ama buna katlanabilmem için tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Eğer kendimi ondan gerçekten nefret etmeye zorlayabilirsem, belki bunu yapmak daha kolay olur.

Kristoff'un gözleri buz mavisi bir ateşle parlıyor.

"İsterdim ama seninle olduğum kadar heyecan verici değil."

Kalbim küt küt atıyor. İçime bir sıcaklık dalgası yayılıyor, havamı kapatıyor ve yüzüm kızarıırken titrememe neden oluyor.

"*Kes şunu,*" diye

boğuluyorum sessizce.

"Neyi durdur."

"O. Sen ve ben saçmalığı. Çünkü o öldü Kristoff." Sert gülümsemesi acımasızca inceliyor.

"Ne, kaçtığın zaman mı? Ya da beni göğsümden vurduğunda."

Yutkunuyorum, kalbimin bunu atlatacak kadar uzun süre tek parça kalmasını diliyorum.

"Profesyonel bir suikastçı olmanız küçük bir rol oynamış olabilir."

"*Tam olarak* ne olduğumu biliyordun," diye geveliyor ve içime doğru ilerlerken nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Ve ne *olduğumu*."

"Evet, manipülatif, psikopat, tımarcı bir parça-" "Git ve sikinde olan birine kurban olduğunu söyle, *printsessa*."

Eskiden bana yumuşak bir evcil hayvan ismi gibi seslenirdi. Bu sefer, hakaret gibi geliyor. Sanki benimle alay ediyor. Ve bu içimde acıyla beslenen bir öfkeyi ateşliyor.

"*Siktir* git."

"Aslında seviştiğim kadınların beni öldürmeye çalışmamasını tercih ederim, o yüzden pas geçiyorum." "Yeni nişanlına bu sapkınlığı tanıtmadın mı?" Alay ediyorum.

"Hayır, neyse ki *Anastasia* kafamı uçurmaktan zevk almıyor."

İçimde bir şeyler kopuyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, isim beni şaşırtıyor ve bu ismi duymanın neden bu kadar acı verdiğini hemen anlıyorum.

Ve sonra, tıklıyor ve yüzüm düşüyor.

Anastasia. Yıllar önceki partideki o muhteşem sarışın kız. Onunla açıkça flört eden ve daha sonra "sadece bir iş meselesi" diye geçiştirdiği kız. Hayatımın en akıllara durgunluk veren, en heyecan verici, en vahşi ve en cüretkâr seksini yapmadan hemen önce beni ikna etmesine izin verdiğim kız.

Evleneceği kişi *bu işte*.

Onunla.

Ve aniden, artık ondan nefret ediyormuş gibi davranmıyorum. "Seni *orospu çocuğu*-"

Ne yaptığımı anlamadan ona sert bir jiu-jitsu yumruğu savuruyorum. Kristoff hemen karşılık veriyor, darbeyi engelliyor ve beni geri itiyor. Tıslıyorum, ayağım sert ve yüksek bir yumruk atarken dönüyorum, çenesine çarpan topuğumdan zar zor kaçarken gözlerini kırıştırıyor.

Ama bileğimi yakalıyor, çekiştiriyor ve beni sertçe bara doğru döndürüyor. Yönümü bulmak için gözlerimi kırıştırıyorum ama sonra aniden üzerime çıkınca nefes nefese kalıyorum.

Beni sarıyor.

Beni sertçe bara yapıştırırken, elleri bileklerimi iki yanıma doğru iterek beni tüm cüssesiyle tüketiyor.

Nefes nefeseyim ve titriyorum, ona karşı koymaya çalışıyorum, birden nefesim kesiliyor ve o bana yaklaşıyor. Dudakları sert bir hırıltıyla geri çekildi.

"Her zaman olduğumu düşündüğün canavar olmamı mı istiyorsun?" diye tıslıyor. "*Peki*. Ama yalnız değilim. Sen de canavarın ta kendisisin, Harriet."

"Ben senin gibi değilim."

Soğuk bir şekilde

gülümsüyor.

"Ya da Anastasia."

Kalbimi parçalayan o yırtılma hissi karşısında neredeyse boğulacaktım. "*Defol*," diye feryat ediyorum, titreyerek.

"Seni kullanıyor, biliyorsun.

Mikhail." Soğuk, acımasız bir

kahkaha attım.

"Oh, *sence*, Kris-"

"Tıpkı on yıl önce seni bir silaha dönüştürdüğünde kullandığı gibi."

İrkiliyorum, nabzım atıyor. Ben ona bakarken oda sessizleşiyor, kanım donuyor.

"Ne dedin sen?"

Kristoff alçak sesle

homurdanıyor.

"Nasıl dövüşüleceğini nasıl 'bildiğini' sanıyorsun? Nasıl ateş edileceğini?" Dudağım titriyor.

"Kes şunu."

"Yatılı okul mu?" Alay ediyor. "*Yaz kampı* mı?" İnce bir kahkaha daha atıyor. "Tekne kazası mı?"

"*Kapa çeneni-*"

"Sen lanet programdaydın, Harriet."

Vücudum hissizleşiyor, ben ona bakarken arka planda beyaz gürültü öfkeyle uğulduyor.

"Annen ve baban Mik'i tanıyorlardı ve seni eğitmek için oraya koydular."

Boğazım kururken başım yavaşça bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor.

"Hayır, bu mümkün değil-"

"*Eğitildin,*" diye hışırıyor, sesi beni gücü altında eziyor. "Bir makine olmak için eğitildin. Bir silah olmak için. Bir katil olmak için. *Sadece. Tıpkı benim gibi. Benim gibi.*"

"*Hayır...*"

"Sen lanet bir tekne kazası geçirmedi, Harriet. Akut Travma Sinirsel Şartlandırma denen bir şeyle *yeniden* bağlandın, zihninin belirli anıları ya da eğitimleri gömmesini sağlamak için boğulmayı simüle eden ya da

—"

"*Lütfen konuşmayı kes-*"

"Nasıl *ateş* edileceği gibi eğitimler. Nasıl *dövüşülür*.

Nasıl *öldürülür-*" "*Lütfen-*"

"Ve sen de *kız kardeşimle* birlikte o eğitimden geçtin," diye intikamcı bir melek gibi gürlüyor, saf nefret ve öfkeden oluşan bir maskeyle hırlayarak üzerime gelirken beni derinden sarsıyor.

"Sen de *oradaydın* Harriet," diye zehir saçıyor. "Mikhail'in akademisindeydiniz, Nikita'nın yanında silah eğitimi alıyordunuz."

Aniden bana doğru hamle yaptı, vahşi maskesi yüzümden birkaç santim ötede dururken boğulmama neden oldu.

"Ve sonra, onu öldürdün."

Kalbim durdu. Her şey hissizleşiyor ve soğuyor, sanki barın ışıkları etrafımda sönüyor. Ta ki sahip olduğum tek şey onun nefreti, benim acım ve içimde arındırıcı bir ateş gibi dalgalanan korkunç, kıvrımlı, hırıltılı ve hınzırca muzaffer gerçek olana kadar.

Zihnim karışıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Anılar bıçak gibi içime saplanırken gözlerim irileşiyor.

Su. Aşağı itilmek. Boğulmak, savaşmak. Bunu istemediğimi bilmek.

Ellerim boğazımın etrafında, kurban ben katil bana durması için yalvarsa da kendimi daha derine itiyorum.

Yalvaran. Meraklı mavi gözlerle yalvarıyor-

İçimdeki bir tür duvar yıkılıyor. Toz ve moloz yıkılırken boğuluyorum, ta ki korkunç, iç burkucu kanıt içimden çıkana kadar

duman.

Mavi gözlerim değil.

Mavi gözleri.

Hayır, boğazım ellerimle sıkıca sarılmış durumda.

Onun.

Kız.

Kavga ettiğim kız. Birinin bana "bitir" diye bağırdığı kız.

Yavaşça, kırık, dehşete kapılmış bakışlarımı Kristoff'un ölümcül, vahşi gözlerine kaldırıyorum.

"I-"

"Bu yüzden öldük, Harriet," diye zehirli bir şekilde tıslıyor. "Çünkü ben senden aldım, sen benden aldın. Almadan nasıl biz oluyoruz bilmiyorum ama bende hiçbir şey kalmadı."

Kapı arkasından çarparak kapanırken beni kırılmış ve paramparça bir halde bara tutunmuş halde bırakarak uzaklaşıyor.

Oh Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım...

Çılgınlıklar vardı. Yalvaran gözler vardı, ama benimkiler değil. Hava almak için savaştan bir boğaz.

Ama benimki değil.

Birisi ölüyordu ama o ben değildim.

Kaçmak istedim ama yapamadım.

Çünkü bir can alıyordum.

Çünkü Nikita'yı boğuyordum.

Dünya üzerindeki HER KİŞİ kendi hikayesinin ana karakteridir.

En azından öyle olmaları gerekiyor. Böyle olması gerekiyordu.

Dolayısıyla, kendi hikayenizin ana karakteri olmaktan çok başkasının hikayesinin kötü adamı olduğunuz ortaya çıktığında, içinizde bir şeyler kırılır.

Düşünceler durur. Kalp durur. Ruh

ikiye ayrılır.

Çünkü aslında bir canavar olduğunuz gerçeğiyle nasıl yüzleşebilirsiniz ki? Aynaya baktığınızda göremediğiniz ama yüzeyin altında gizlendiğini *bildiğiniz* kötülüğü nasıl yok etmek istemezsiniz?

Üç gün boyunca kendimi daireme kilitledim ve dünyaya kapattım. İlk gün Slipper'ı kapatıyorum ama sonraki iki günü tek başına geçirmesi için Miles'a yalvarıyorum ve o da bunu yapıyor.

Ama ben?

Hiçbir şeyi omuzlayamam. Artık değil.

Gerçek beni ikiye böldükten sonra olmaz. Ve bu gerçek. Kendime yalan söyleyebilir, gerçeği örtbas edebilir ya da tüm bunlar Kristoff'un zalimlik yapmaya çalışmasıymış gibi davranabilirim. Ama bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum.

Detayları hatırlayamıyorum. Hala eğitim aldığımı ya da "yaz kampı" olmayan bir yerde olduğumu hatırlayamıyorum. Ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Orada olduğumu ve bana kötü bir şey olmamın öğretildiğini biliyorum. Bir silah.

Bir can aldığımı biliyorum. Ve kabuslarım yıllardır bana bu konuda yalan söylemeye çalışıyor, sadece devam etmemi sağlamak için olsa bile. Beni dik tutmak için.

Kolay yol, olanların bana zorla yaptırıldığını söylemek olurdu. Mikhail'in psikopat olduğu her halinden belli olan bu "akademisi" beni baskı altında ya da hipnotize edilmiş haldeyken korkunç şeyler yapmaya zorladı.

Son birkaç gecedir uyuyamadığım için -çünkü nasıl uyuyabilirdim ki- Akut Travma Sinirsel Şartlandırma konusunu araştırdım.

Dehşet verici. Bir casus gerilim romanından fırlamış gibi, saf kurgu gibi.

Gerçek olması dışında.

Bana yapıldı. Ve ben ne olduğumu bile bilmiyorum.

Ama bu korkakların çıkış yolu. Bu suçu başkasına atmak ya da en azından suçluluk duygusunun altından kalkmaya çalışmaktır.

Ama bunun altından kalkmak mümkün değil. Ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Aynada kendime bakıp bir canavar görmemeyi nasıl başaracağımı bilmiyorum. Bir katil. Bir katil.

Ama daha kötüsü, *o da yapacak*.

Bundan sonra "biz" diye bir şey yok. Beş yıl önce olanlardan sonra paramparça oldu ve dağıldı. O hayatıma geri döndüğünde ve Mikhail'in şeytani anlaşmasıyla parçalar yakıldı ve gömüldü.

Ama Őimdi, parçalar bile gitti ve bu kırık, ahlaksız, uzun sűren peri masalımız bitti.

Ve bu, gerçekte ne olduğumu bilmenin acısından daha çok canımı yakıyor. *O* da benim ne olduğumu biliyor.

Ve bunun için benden sonsuza dek nefret edecek.

İzolasyonumun DÖRDÜNCÜ gecesinde, sonunda bir kırılma noktasına ulaştım. Evim paket servis kutuları ve kirli bulaşıklarla doluydu. amaşırlarım yerlere saçılmıştı ve ben dağılmışım.

Yüzüm solgun ve solgun, gözlerim gölgelere göműlmüş. Cildim sürünüyormuş gibi hissediyorum - sanki içinde barındırdığı kötölükten uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi. Saçlarım dağınık ve yıkanmamış, iki gündür aynı eşofman ve tişörtü giyiyorum.

Ve aniden, artık bu dairede kilitli kalmaya dayanamıyorum.

Bu bir dönüm noktası değil. Bu benim "üstesinden gelmem" ya da "kendi içimde huzuru bulmam" değil.

Bunu bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama burada daha fazla kalırsam kendimi pencereden aşığı atacağım.

Kolumu öp torbasına sokarak tezgahı temizliyorum. Lavaboyu su ve sabunla doldurup bulaşıkları ıslanmaya bırakıyorum. Sonunda pijamalarımı çıkarıp koşu taytı, spor sütyeni ve kapüşonlu bir tişört giyiyorum.

Ve dört gündür ilk kez dışarı çıkıp gerçek havayı soluyorum.

Spor ayakkabılarımı bağlayıp yavaş bir tempoda yola koyuluyorum. Hâlâ kendi derimi yüzmek istiyormuşum gibi hissediyorum. Hâlâ gördüğüm her insana benden kaçması için bağırarak istiyorum. İki polis memurunun yanından geçiyorum ve sırf beni içten içe kemiren bu suçluluk duygusu ve acıdan bir nebze olsun kurtulmak için teslim olmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Ama koşmaya devam ediyorum. Ve tekrar koşmak iyi hissettiriyor. Bir şeyleri değiştirecek kadar iyi değil. Ama bu da bir şeydir.

Shoreditch'ten geçerek Hackney'e doğru tanıdık bir rota izliyorum - modaya uygun hipster kulüplerini, Avant-Garde modern sanat galerilerini ve butik giyim mağazalarını geçiyorum. Belli bir noktada kulaklıkları takıp DJ Shadow ve Run The Jewels'ın *Nobody Speak* şarkısını yüksek sesle açıyorum.

Kendimden daha az nefret etmemi sağlamıyor. Ama beni koşmaya devam ettiriyor. Yeterince uzun süre yaparsam koşmak bir cezadır.

Ve kendimi cezalandırmayı hedefliyorum.

Bloklar bulanıklaşıyor ve yavaş yavaş tanıdık eski rotaları geçiyorum. Hackney'in gözde mağazaları yerini köhne, kasvetli eski depolara bırakıyor. İyi aydınlatılmış kaldırımlar ve parklar terk edilmiş arsalara ve kırık dökük banklara dönüşüyor.

Ama yine de devam ediyorum. Daha da zorluyorum; cezayı

arzuluyorum. Ve sonra aniden, topuklarıma basan başka bir

his var. Bir varlık.

Bir güç.

Bir şey izliyor ve takip ediyor. *Avlanan*

bir şey.

Titriyorum, yavaşlıyorum ve arkama bakmak için başımı çeviriyorum. Ama orada hiçbir şey yok. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ıssız bir ara sokakta titreyen bir sokak lambasının altında durduğumda kulaklığımı çıkarıyorum.

Ancak o zaman ne kadar geç olduğunu fark ediyorum.

Ne kadar karanlık olduğunu. Ne kadar yalnız olduğumu.

Korkuyu yutuyorum, geri dönüp tekrar koşmaya başlarken bu sefer kulaklığımı çıkarmıyorum. Bir sonraki bloğa ulaştığımda, takip edildiğime dair o ezici his yeniden omurgamda beliriyor.

O olduğunu bilmek istiyorum. Benim avcım olmasını, bir zamanlar yaptığı gibi gece boyunca beni takip etmesini çok istiyorum. Ama bir terslik var. Bir şeyler farklı geliyor. Bu, karanlıktan bana doğru gelen *onun* gücü ve kuvveti ile aynı hissettirmiyor.

Bu öyle bir şey değil.

Bu güç daha sert hissettiriyor.

Daha soğuk. Kötü niyetli.

Hızlandıkça nabzım yükseliyor, bir sokaktan sola dönecek gibi oluyorum ama sonra aniden sağa doğru zig çiziyorum. Kendimi daha çok zorluyorum, kaldırıma daha hızlı vuruyorum.

Ama hâlâ arkamda, her neyse ya da *her* kimse. Ve gittikçe yaklaşıyorlar.

Yemin ederim gözlerimin sırtıma saplandığını hissedebiliyorum. Boğuluyorum, koşabildiğim kadar hızlı ilerliyorum, koştuğum karanlık depoların yanından geçerek üç blok ötedeki ışıklı bir binaya doğru ölü bir depar atıyorum.

Pençeli bir elin sırtımı tırmıklamak için uzandığını *hissedebiliyorum*. Saldırıdan önceki yoğun nefes alış verişini duyabiliyorum. Bir şey içime girmeden ve beni ceylan avlayan bir aslan gibi yere sermeden önceki duraklama.

Çığlık boğazımda düğümleniyor, atan nabzım ve hırıltılı nefesim tarafından boğuluyor. Hayatımda hiç koşmadığım kadar sert koşarken gözlerimin kenarlarında boncuk boncuk yaşlar beliriyor, karanlığın içinden ışığın işaretine doğru mesafeyi yiyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Karanlık, kötücül güç yaklaşıyor, ben kendimi ışığa doğru fırlatırken etrafımı mürekkep gibi bir siyahlıkla çevreliyor.

Barın kapısından içeri daldım, arkamda kükreyen canavarla yüzleşmek için dönerken bir çığlıkla boğuldum.

Orada hiçbir şey yok. Kimse yok.

Soğuk terler içinde, nefes nefese yere yapışmış bir halde duruyorum. Maraton koşusu yüzünden kaslarım seğiriyor ve ellerim korkudan titriyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, hava emiyorum, omuzlarım çöküyor. Yavaşça dönüyorum.

Kahretsin.

Bütün mekân -belki beş yaşlı adam ve şaşkın bakışlı yaşlı bir barmen- bana bakıyor.

"Hey, iyi misin, canım?" Bara bakan küstah görünümlü kadın kaşlarını çattı.

"İyiyim," diye boğuluyorum, başımı sallarken nefes nefese kalıyorum. "Ben iyiyim."

Eski püskü barda oturan yaşlı adamlardan dördü biralarına ve televizyondaki kriket maçına dönüyor. Beşincisi bana kaşlarını çattı.

"Senin gibi güzel bir kızın bu komşuda olması için biraz geç-"

"İyiyim dedim ya."

Kaşları çatılır. Ama sonra omuz silkiyor ve diğerleri gibi geri dönüyor.
Barmen bana küçük bir tebessüm ediyor.

"Sana içecek bir şey getireyim mi, aşkım?"

Evet.

"Viski, sek. Teşekkürler."

Hâlâ titreyerek L şeklindeki barın uzak köşesindeki tabureye kayıyorum.

Yüzüm kapıya dönüktü.

Barmen bana bardağı uzatıyor, ben de **i ç i m e** çekmeden önce bir teşekkür mırıldanıyorum.

O Kristoff değildi.

Bana olan tüm nefretine ve geçen gün bara geldiğinde her şeyin nasıl paramparça olduğuna rağmen, bunun o olmadığını biliyorum. Kızgın ya da benden nefret ediyor olsa bile, karanlıkta bile onun enerjisini ve yakınlığını her yerde bilirim.

Ve bu o değildi. Soğuk bir şeydi. Karanlık bir şey. Yasal olarak bana zarar vermek isteyen bir şey. Ya da beni öldürmek.

Ya da belki de düşündüğünden daha berbat ve kırılmışsındır. Ve belki de seni kovalayan sendin.

Telefonumu çıkarırken yutkunarak başımı sallıyorum. Son dört gündür çoğunlukla görmezden geliyordum - Jamie'den ve diğer sınıf öğretmenlerimden iyi olup olmadığımı merak eden aramalar. Jack ve Gus'tan birkaç tane, Gus'ın karısı Vera'dan da birkaç tane arayıp beni kontrol etti ki bu çok hoştu.

Sonunda ona hızlıca bir teşekkür mesajı gönderdim, sadece kendimi iyi hissetmediğimi ama iyileşmekte olduğumu söyledim.

Şimdi ne olacak?

Eve gidemiyorum. Kahretsin, her neredeysem bu bardan bile *çıkamıyorum*. Dışarıda beni avlayan her neyse onunla olmaz.

Mümkün değil.

Parmaklarımı barın tepesine vurup titrerken yutkunuyorum. Ama sonra telefonumu tekrar çıkarıp rahatlatıcı bir isme kaydırıyorum.

Ella ikinci zil sesinde cevap veriyor.

"Ben de tam seni düşünüyordum!" diyor neşeyle. "Hey, işte misin? Noel bu gece iş için Dublin'de ve ben çok sıkıldım. Aşağı gelmeyi düşünüyordum-"

Kendimi tutup nefes almadan önce "*Yapma*," diye geveliyorum.

"Yani, ben orada değilim. Bu gece izin aldım ve gösteriyi Miles'ın yönetmesine izin verdim." "*Oof*," diye kıkırdıyor. "Gece iznine gerçekten ihtiyacın olmalı."

Sırıtiyorum.

"Hey, bir şeyler yapmak ister misin?"

"Kesinlikle."

"İçki ve film mi?" Sorguluyorum.

"Kulağa harika geliyor. Senin mi benim mi?" "*Senin*," diye hızlıca geveledim.

Bong da satan bir plak dükkanının üstündeki küçük bir dairede yaşıyorum. Ella, Noel'in gerçek bir güvenlik ordusuyla koruduğu, gösterişli, seçkin ve zengin Kensington'da bir malikanenin lanet olası *kalesinde* yaşıyor.

Onunki.

"Harika! Ne zaman gelmek istersin?"

"Şimdi bir Uber çağırıyorum."

İçkinin parasını ödüyorum ama sonra Uber dışarıda sabırsızca korna çalana kadar içeride bekliyorum. Bardan arka koltuğa fırlıyorum ve şoförün şaşkın bakışları arasında kapıyı çarpıp kilitliyorum.

O zaman gidiyoruz.

Yolculuğun ilk birkaç dakikasını arka camdan dışarı bakarak geçirdim, yarı yarıya şeytani bir gölgenin dumanlı, uzun bir pençeyle peşimden geldiğini görmeyi bekliyordum.

Ama orada hiçbir şey yok. En azından benim görebildiğim bir şey yok. Ama vardı.

Ve onu görmemenin, benim için tekrar gelmeyeceği anlamına gelmediğini biliyorum.

"Evde olmana gerçekten çok sevindim."

"Ben de!" Ella parlak bir sesle, Noel'le birlikte oturdukları kanepeye çökerek *çok* şık bir medya odası ve devasa televizyonu açıyorum.

"Bunlar için de teşekkürler. Seni aramayı düşündüğümde koşuya çıkmıştım. _"

"Harriet."

Duştan çıkmış ıslak saçlarımı havluyla silerken Ella bana dönüp sırtıtıyor, üzerinde uyku şortu ve onun tişörtüyle karşısında duruyorum.

"Gerçekten iyi. Ne izlemek istersin?" "Tam anlamıyla her şeyi."

Kahve masasındaki Rosé bardaklarından birini bana doğru kaldırırken gülüyor.

"O günlerden biri, ha?"

Sanki bir tetiğin çekilmesi gibi. Anında, bunu saklamak için örmeye çalıştığım tüm duvarlar ve her zamanki kabadayılığım ve gücüm parçalanıyor. Arkamı dönüyorum.

Yüzüm çökerken, ama artık çok

geç. "Aman Tanrım, Harry..."

Ben ağlamaya başlarken Ella ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. Gözyaşlarım gömleğine sızarken titreyerek onun içine çöküyorum. O da bana sarılıyor, saçlarımı okşuyor ve ikimiz de sadece hıçkırıklarımın bozduğu bir sessizlik içinde kanepeye oturuyoruz.

"Her ne ise, ben buradayım, tamam mı?" diyor nazikçe. "Bana söylemek zorunda değilsin ama ben buradayım-"

"Ben düşündüğün gibi biri değilim."

Kelimeler nefes nefese, özgürleştirici, neredeyse katartik bir telaşla ağzımdan dökülüyor. Ella'nın saçlarımı okşayan eli yarım saniyeliğine duraklıyor, sonra tekrar vurmaya başlıyor.

"Sen tam olarak düşündüğüm kişisin-"

"Gerçekten değilim," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Ella, benimle ilgili o kadar çok şey var ki..." Başımı salladım. "Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki."

"Ve bunu yapmak zorunda değilsin," diyor nazikçe. "Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın, seni seviyorum ve ne olursa olsun yanıdayım."

Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimi dolduruyor.

"Nasıl biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama *değilim*. Sadece bu... bu lanet dış görünüşümü takınıyorum."

"Bunu hepimiz yapıyoruz, biliyorsun," diye iç geçiriyor. "Bunu içtenlikle söylüyorum. Herkes cesur bir yüz ifadesi takınır-"

"Ella, yani ben *tam anlamıyla* düşündüğün kişi *değilim*."

Ona bakıyorum, gözlerim kararmış ve yüzüm bitkin.

"Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Benim adım Tatiana'ydı.

Ben bir Bratva

prensesiydim. Ben

eğitimli bir katilim.

Sevdiğim adamı vurdum ve gençken küçük kız kardeşini boğdum.

Ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Hiçbir şeye başlamak zorunda

değilsin-" "Evet, zorundayım."

Ella yutkunarak yavaşça başını

sallıyor. "O zaman küçük bir

şeyle başla." Başka tarafa

bakıyorum.

"Ben çıkmıyorum."

Dudaklarında meraklı bir

gülümseme beliriyor. "Ne

demek istiyorsun?"

"Yani aslında çıkmıyorum. Yani evet, çıktığım oldu ama insanlarla *çıkma*."

Omuz silkiyor. "Ne istersen yapabilirsin, Harry. İstedğin kadar rahat olabilirsin-"

"Hayır, Ella," diye başımı sallıyorum. "Tek gecelik ilişkiler yaşadığımı kastetmiyorum, tam anlamıyla kimseyle romantik ya da cinsel ilişkiye girmedığımı söylüyorum. Beş yıldır kimseyle birlikte olmadım."

Kaşları havaya kalktı.

"Sen... Yani seni oldukça seksi erkeklerle çıkarken gördüm?" Omuz silkiyorum.

"Bekle, bana açılıyor musun?" Bir kahkaha attım.

"Bu çok daha kolay olurdu, inan bana."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O zaman... neden randevulara gidiyorsun? Sadece arkadaşlık için mi?" Başımı sallıyorum.

"Görüntü, sanırım. Ya da kendimi kandırmaya çalışıyorum."

Kaşları çatılır. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Yani, *neden?*" Başka tarafa bakıyorum.

"Ya da kim?" Nazıkçe ekliyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Kahretsin, Harry," diye mırıldanıyor Ella sessizce, beni kucaklıyor.

"Sorun yok, sorun yok," diye mırıldanıyorum. "Sadece bir adam vardı..." Dudaklarımdan hava üflüyorum. "Bizim... çok fazla geçmişimiz var."

"Ne oldu?"

Onu göğsünden vurdum.

"Batırdım. Beş yıl önce. Aslında yedi yıl önce." Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor.

"Eminim sadece sen

değildin." Omuz silkiyorum.

"En son ne zaman elini uzattın-" "Evleniyor."

Elimi tutarak yüzünü

buruşturdu. "Kahretsin, Harry,

özür dilerim."

"Neyse o." "Onun adı

ne?"

Neredeyse sahte bir tane verecektim ama

kimin umurunda. "Kristoff."

Sırıttıyor. "Kulağa ne kadar gizemli bir şekilde

yabancı geliyor." Gözlerimi deviriyorum. "O bir

Rus'tu."

Ella merakla gülümsüyor. "Oh, deli, Noel'in arkadaşı

gibi." Kaşlarım çatıldı.

"Pardon?"

"Noel'in arkadaşı Kristoff. İşletme okuluna birlikte gitmişler. Şu anda

Bratva bağlantılı genç bir oligark için çalışıyor."

Ne?

Ona bakarken midem bulanıyor.

"Aslında son birkaç yıldır iş için Londra'da çok bulunuyordu sanırım. Onu ara sıra görüyoruz."

Tek yapabildiğim ona bakmak. Bu Kristoff olamaz. Kristoff olmasına imkan yok.

-

"Kahretsin, onunla düğünde tanıştığını söyleyecektim ama o şehir dışındaydı." Göz kırptı. "Aman Tanrım, ona bayılırsın. Bir sürü dövmesi olan, yaşlı, huysuz, seksi, sessiz bir tip. Bekle biraz."

Masadan telefonunu alıyor ve sırtımdan önce bir şeyler arıyor.

"*Kesinlikle* ciddiye almayacağın bir tip, ciddiyim. Ama demek istediğim *Merhaba...*"

Telefonu bana çeviriyor ve o ölümcül mavi gözleri içimi kavurduğunda zihnim uyuşuyor.

"*Değil* mi?" diye kıkırdıyor.

Hay sikeyim. Belli ki Noel'le ve hatta bazı arkadaşlarıyla daha önce de vakit geçirmiştik - bu evde Adrian Cross'un - görünüşe göre Cross suç örgütünün Adrian Cross'u - ve son derece çekici karısı Celeste'nin de dahil olduğu tuhaf ama gerçekten güzel bir akşam yemeği de dahil olmak üzere.

Noel o yemekte Adrian'la işletme fakültesinden arkadaş olduklarını söylemişti. Noel Ransom'ın işletme fakültesindeki "kötü adam" arkadaşları listesinde *Kristoff* gibi birinin yer alacağını yüz yıl düşünsem aklıma getirmezdim.

Ella telefonu kaldırıyor, yüzümdeki uyuşuk ifadeden biraz irkiliyor.

"Tamam, özür dilerim, hiç yardımcı olduğumu sanmıyorum."

Zayıfça gülümsedim. "Hayır, her şey

yolunda." Bana gülümsüyor.

"Bana anlattığına sevindim. Kristoff'un hakkında

yani." Yutkundum.

"İçini dökmek istediğin başka bir şey var mı? Ben buradayım, biliyorsun."

Evet, benim Kristoff'um o Kristoff. Yedi yıl önce beni öldürmek yerine kaçırdığında tanıştık - bu Bratva tahtının sıradaki varisi olduğum zamanlardı. Sonra özel bir adada dört ay geçirdik ve burada çoğunlukla beni ormanda bir psikopat gibi kovaladığı ve sonra beni sertçe, çoğu zaman beni boğarken bir ağaca ya da yere yaslayarak becerdiği cinsel sapkın oyunlar oynadık. Ve her saniyesine bayılıyordum. Jason Bourne olduğum ve kız kardeşini öldürdüğüm kısma geçeyim mi? Yoksa üvey annem öldürülmeden hemen önce onu balkondan vurduğum ve bombalı bir saldırıyla sekiz kat aşağıya nehre atıldığım kısma mı geçeyim? Ya da belki bir hafta sonra kendimi tamamen yeni biri olarak ifşa edeceğim ve ailemin imparatorluğunu sosyopat bir canavara vermek için kardeşini öldürdüğümü düşünen bir adamla evleneceğim kısma atlayabilirim?

Başımı sallıyorum.

"Hayır. Ama dinlediğiniz için teşekkürler."

Sırıttıyor. "Her zaman, bunu biliyorsun. Bahse girerim bu bir yüküdür?"

Bu bir başlangıç.

Başımı salladım. "Aslında kocaman bir tane."

İç çekiyor. "Ugh, ne dangalak ama."

"Kim?"

"Şu tanıdığın moron Kristoff. Ateşli ve havalı arkadaşım Harry yerine başka biriyle evlendiği için ne kadar aptal olduğunu kastediyorum."

Dramatik bir şekilde homurdanırken alaycı

bir şekilde sırtıyorum. "Onun kaybı,

hanımefendi."

Ama çoğunlukla benim.

"Eğer gerçekten oraya geri dönmek istiyorsan-" "İstemiyorum."

Sırıttıyor ve kolunu bana doluyor. "Güzel.

Benim için daha çok sen."

Bana yine Rosé'yi uzattı.

"Şimdi, ne izliyoruz?"

"İçimi döktüklerim" geçmişimdeki buzdağının ancak bir parçası. Ama garip bir şekilde, içimden bir şeyleri kaldırıyor. Küçük bir şey olsa bile.

Geceyi geçirmeden önce *Legally Blonde* ve *Legally Blonde 2*'yi maraton şeklinde izliyoruz - Ella, Noel'le onun büyük ana süitinde, ben de tüm dairem büyüklüğünde bir misafir odasında.

İyi geceler dileyip odadan çıktığında bir an için korku kaplıyor içimi. Gözlerim pencerelere kayıyor, dışarıda uğursuz bir şeyin pusuya yatmış bana bakıyor olmasını bekliyorum. Ama bu saçmalığı kafamdan silkeliyorum.

Korkunç kaçışındaki kişi her neyse ya da her kimse, artık güvendeyim. Dışarıda kolayca on silahlı adam tarafından korunan ve içeride son teknoloji bir alarm sistemi bulunan bir evin kalesindeyim.

Ben güvendeyim.

Yavaşça gözlerim kapanıyor. Ve bir noktada, uykuya dalıyorum.

Yüzdüğümü hayal ediyorum. Suyun içinde kulaç atarken dalgaların ayaklarımı yaladığını hayal ediyorum. Ama sonra aniden bir şeyler ters gidiyor.

Bir karanlık rüyayı yutar.

Dalgalar daha büyük ve çalkantılı hale geliyor. Etrafımda bir fırtına kopuyor, ta ki aniden bir güç ya da güçlü bir kavrama beni suyun altına itene kadar. Çaresizce çırpınıyor, karanlık suyun mürekkepli bulanıklığında tutunacak, kendimi kurtaracak bir şeyler arıyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

Ben yapana kadar.

Soğuk, nemli bir deri ve altında hızla atan bir

nabız. Bir boyun. Ve sıkıca tuttum.

Hıçkıra hıçkıra ağlasam ve yapmamam için yalvarsam da sıkıyorum. Öldürürken bile ölüyorum. Hayat ve ışık, ben onunkinin soluşunu izlerken bile benden kayboluyor.

Ben olmayan o.

Kristoff'un kız kardeşi olan kadın.

Yatakta dikleşirken, nefes nefese kalmışken ve misafir odasının karanlığında hiçbir şeye pençe atamazken boğuk bir çığlık atıyorum.

Hala gidiyorum.

Nabzım göğsüme çarparken kulaklarımda adrenalin uğulduyor. Ama yavaş yavaş rüya kayboluyor ve gerçeklik devreye giriyor.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, ancak yatak odasının kapısı içeri girdiğinde yarım ayak havaya zıplıyorum.

"İyi misin?!"

Yarı uyanık ama dehşete kapılmış Ella, donuk gözlerle bana bakıyor. Çarpık bir şekilde gülümsüyorum.

"Özür dilerim, sadece bir
rüya." Omuzları çöktü.

"Oh... tamam, iyi."

"Uyandırdığım için
üzgünüm."

Sırıtıyor. "Sorun değil. Sadece beni korkuttu."

"Bence tamamen güvendeyiz."

Gülümsüyor. "Dışarıdaki küçük silahlı muhafız ordusu ve MI6 seviyesindeki güvenlik sistemiyle Fort Ransom'da mı demek istiyorsun? Evet, sanırım muhtemelen iyiyiz."

"*Legally Blonde*'un kabuslara neden olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Gitmek için dönerken uykulu uykulu kıkırdıyor. "İyi geceler,
Harry." "İyi geceler, Ella."

Kapı kapanıyor ve yavaşça nefes
veriyorum. Ben *iyiyim*.

Ben
güvende
yim.

Ben-

Gözlerim yatak odasının köşesindeki makyaj masasının üzerindeki aynaya
dikiliyor ve dünya donuyor.

Yüzüm bir korku maskesiyle donuyor ve kanım *buza* dönüşüyor.
Camın üzerinde rujla ya da kanla yazılmış kelimeleri gördüğümde:

Biliyorum.

O gece Noel ve Ellas'ın evinin bodrumundaki kontrol odasını yöneten güvenlik şefi Charles ile **ÇOK İYİ** arkadaş oldum. Çünkü bütün geceyi onunla geçiriyor, rastgele yirmibir ya da balık tutma turları arasında olabildiğince sıradan sohbetler yapıyorum.

Charles'a bazen uykusuzluk çektiğimi ve bu yüzden uyuyamadığımı söylüyorum. Biraz huysuz biri ama iyi biri ve sonunda üniversitede otelcilik programından yeni mezun olan ve bir bar açmak isteyen yeğeniyle aramızda bir bağ oluştu.

Ona misafir odasındaki makyaj aynasının üzerine karalanmış mesajdan bahsetmiyorum - Tanrı'ya şükür rujla - buraya kaçmadan önce sildiğim mesajdan. Ben uyurken birinin bir şekilde on güvenlik görevlisini ve en üst düzey sistemi atlatarak bunu yaptığından da bahsetmiyorum.

Ella'yı uyandırmak için çılgılık çılgılığa koşmamamla aynı nedenden dolayı ona bunların hiçbirini anlatmadım. Odasına gidip onu kontrol ettim elbette. Ama derin uykundaydı, aynalarında ya da herhangi bir yerinde hiçbir şey yazmıyordu.

Güvenlik şefine ya da arkadaşımın kendisine bundan bahsetmememin nedeni onun güvenliğini önemsememem değil.

Tam tersi.

Bütün evi patlatmama gerek yok, çünkü eğer bir şey olursa, *bu* onu hedef haline getirecek. Ve şu anda, o değil.

Ben hedefim. Davetsiz misafirin içeri sızmasının sebebi *benim*.

Uyuduğum o lanet odada, uyandığımda bulmam için o beş mektubu yazan kişi.

Biliyorum.

Ama onlar ne bilir ki?

Güneş doğduğunda nihayet Charles'la vedalaşıyorum ve kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Ella aşağı indiğinde cimriliğime endişeyle bakıyor ve tabii ki "eski erkek arkadaş meselesini açtığı" için kendini suçluyor. Ama ben onu geçiştirip suçu rastgele uykusuzluğa atıyorum.

Sanırım onunla sohbetin ortasında kahvaltı köşesinde uyuyakalmadan önce yaklaşık yarım saat geçiriyorum.

Beş saat sonra kanepede irkilerek uyandım ve korku ve şaşkınlık içinde ayağa fırladım. Ama sonra Ella dizüstü bilgisayarıyla çalışma odasından koşarak geliyor, uykuya ihtiyacım olduğunu hissettiğini ve endişelenmememi söylüyor.

"Noel'in dönüş yolunda beklenmedik bir gecelime için Edinburgh'da durması gerekecek," diye homurdandıktan sonra bana sırtıttı. "Başka bir film gecesine var mısın?"

Evet. Kesinlikle. Beni eve, çok daha az güvenli daireme ve peşimde gibi görünen kötü niyetli *bir şeye* gitmekten alıkoyacak her şey.

Yani, dün gece olmasaydı kesin olurdu. Ve bir gece daha burada kalıp onu daha fazla tehlikeye atmamın imkanı yok.

"Çok isterdim ama yine de Slipper'a uğrayıp bazı envanter işlerini kontrol etmem gerekiyor."

Yüzümü buruşturdum. Ella sadece gülümsüyor ve endişemi geçiştiriyor.

"Oh, endişelenmeyin. Erken çıkarsan teklifim geçerli olur."

"Teşekkürler."

Ona alaycı bir şekilde gülümseyerek iç çektim.

"Ve gerçekten, dün gece için teşekkür ederim... dinlediğiniz için, ya da, bilirsiniz..." Omuz silkiyorum. "Bir şeyleri paylaşma konusunda pek iyi olmadığımı biliyorum."

Yanıma gelip bana sarılırken sırtıyor.

"Gerçekten her zaman. Umarım bunu

biliyorsundur." Geri çekiliyor ve göz

kırpıyor.

"Ve bak, eğer bu seriyi bozmak ve şu eski sevgiline sopa göstermek istersen, söyle. Kristoff'a ulaşacağım ve-"

"Sağ ol El," diye geveliyorum, yüzümdeki sıcaklık çarpıntısını örtmek için arkamı dönüyorum. "İyi olduğumdan oldukça eminim."

Bir zamanlar Harriet'i tercih ettiğim uyuşturucu olarak adlandırırdım. Benim karanlık bağımlılığım. Gizlenen, kimyasal bir ihtiyaçtı ve tenimi acıtıyordu.

Ondan nefret etmek isteyebilirim. Yaptığı şey ve aldığı kişiler için onu yok etmek isteyebilirim. Ama yedide. Lanet olsun. Yıl mı?

Bu hiç değişmedi.

Mürekkep karası manyetizmamıza olan bağımlılığım açısından *hiçbir şey* değişmedi; akıldan çıkmayan ahlaksızlığımız. Soğuk kalbimin etrafındaki buzun sadece onun için kırıldığı gerçeği.

Onun hayatta olduğunu bilmek bile bana sanki ben de hayattaymışım gibi hissettiriyor.

Her köklü bağımlılıktan uzaklaşmak zordur. Onunla, bu aslında imkansız olabilir. Onu tekrar görmek, ne kadar çatışmalı ve kısa süreli olursa olsun, bir keşin yanmış bir kaşık ya da taze bir iğne görmesi gibidir. Bir bağımlının barın arkasındaki şişelere ihtiyatla ve hevesle bakması gibi.

Öldüğümüz o geceden beri kafese tıkmayı başardığım iblis bir koku yakaladı.

Ve çok aç.

Beş yıl boyunca kendimi en büyük, en derin, en karanlık bağımlılığımın mahrum bıraktım. Ama şimdi, onunla aynı yörüngeye girmek bile bu iradeyi kırdı.

Bazı şeyler asla ama asla değişmeyecek.

Kendime, son birkaç gündür onun peşinde dolanmamın sebebinin bu olduğunu söylüyorum. Barının önünden geçmemin ve onu görebilmek için pencerelere bakmamın nedeni buydu. Bu yüzden dairesinin izini sürdüm ve günlerce caddenin karşısındaki çatıda gölgeleri takip ettim.

İzliyorum. Yakmak. Avlanmak.

Ve yine de kendimi yakalamayı reddediyorum.

Onu, uçuşuma yuvarlanan bir kasırga gibi birbirimize çarptığımız dördüncü gece kaybediyorum. Koşuya çıktığında oradaydım - günlerdir ilk kez evinden çıkışını izlerken gözlerim kısılmıştı. Hackney'den geçerken onu uzaktan takip ediyorum.

Ama belli bir noktada onu kaybediyorum. Ya da benden kaçmış olabilir.

Belki de son beş yıldır sıkı bir şekilde çalıştığı tek beceri göğüs göğüse dövüş değildir.

Ama yine de, o bir bağımlılık. Ve ben o kadar kolay bırakamıyorum.

Onu ele veren arkadaşı ve Noel'in eşi Ella'dır; Ella, Instagram'da en iyi arkadaşıyla "film gecesi" yapmakla ilgili bir paylaşımda bulunduğunda kazara onu ele verir. Harriet, bir kase patlamış mısır, iki kadeh Rosé ve dev bir ekranda *Legally Blonde*'un açılış jeneriğinin yer aldığı fotoğrafta doğrudan görünmüyor. Ama televizyon ekranında yeterince silueti var ve

Şarap kadehlerine yansıyan kızıl saçlar ikisini bir araya getirmeme yetiyor.

Bu sabah, bir kafeye girdiğinde onu yine kaybettim. Harriet'in peşinden koşmak yerine kendimi işe verdim.

Onu beş yıl boyunca kaybettim. İronik olan şu ki, şimdi onu hiç kaybetmiş gibi görünmüyorum. En azından kafamdan. Çünkü gün ışığı ilerledikçe, odaklanabildiğim tek şey o oluyor.

Benim karanlık bağımlılığım.

Hayır diyemeyeceğim ölümcül doz.

Kendime uzak durmam gerektiğini söylüyorum. Patlayan güneşler gibi birbirimize çarpmamızdan iyi bir şey çıkmayacağını. Ama akşam olduğunda, iradem paramparça oluyor.

Sonra, gölgelere geri dönüyorum... en sevdiğim avın peşine düşüyorum.

Kendimi karanlıkta gizlice Cam Terlik'e doğru ilerlerken bulduğumda saat geç olmuştu. Burada gerçek bir plan yok. Gündem yok. Hiçbir şey yok. Ama ona olan bağımlılığım gibi, benim bir vuruş için sürünüyorum.

Karanlık camın arkasından bir bakış olsa bile.

Yan sokaktan gölgeler içinde çıkıyorum, yan pencereye varıp içeri bakana kadar bir hayalet gibi sessizce ilerliyorum.

Orada değil.

Dudaklarım avımın reddedilmesinden dolayı hayal kırıklığıyla kıvrılıyor. Dönerek uzaklaşıyorum, karanlığa geri dönerken ruh halim kararıyor. Sokağın aşağısına, barın arkasındaki arka sokağa doğru tekrar ilerliyorum. Ama aniden, çevremdeki bir şey beni durduruyor ve dönmemi sağlıyor.

Kanım buza dönüştü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gözlerim barın arka kapısına karalanmış yazıların üzerinde gezinirken
taşa dönüşüyor.

KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Kelimelere bakarken dünya durgunlaşıyor, ta ki gördüklerim anlayışıma
karışana kadar.

Başka biri benim avımı avlıyor.

Kafamın içindeki alarm aniden kreşendoya ulaştı. Bir anda fırıl fırıl
dönüyorum ve geceye geri dönüyorum.

Gün ışığında, hareket etmeye devam ediyorum. Kendimi delirmiş hissediyorum, öyle ki aynadaki kelimeleri görüp görmediğimi bile sorgulamaya başladım.

Belki de berbat bir ateş rüyasıydı.

Belki kendin yazmışsındır.

Belki de yeni öğrendiğimden bile daha berbat durumdayım.

Kahve dükkânından giyim butiğine, oradan kahve dükkânına, oradan öğle yemeği mekânına, oradan da Miles'ı kontrol etmek ve Gus ve Jack ile birlikte kendimi çok daha iyi hissettiğime dair onu ikna etmek için Slipper'a gidiyorum. Sonra, gün boyunca tükettiğim kafein yüzünden titreyene kadar başka bir kafeye gidiyorum.

Ancak kahve, yüzeyin altında gizlenen donuk ağrıyı durdurmak için hiçbir şey yapmaz. Boşluğu ya da sanki bir katil *değilmişsiniz* gibi size gülümseyen insanlarla konuşmanın getirdiği içi boş, sahte hissi durdurmuyor.

Bunu hiçbir şey durduramaz. Aslında bir canavar olduğunuzu keşfettikten dört gün sonra uyanıp her şeyin yolunda olduğunu göremezsiniz.

Yavaş yavaş da olsa, gün alacakaranlıkta kayboluyor. Sonra hava kararmaya başlıyor. Karanlıkta dışarıda olamam. Dışarıdaki o şeyle olmaz.

Ella ve Noel'in evinin çekiciliği gerçek ve neredeyse onu arayıp oraya gideceğim. Ama bunu yapamam. Eğer gerçekten aklıımı kaırmıyorsam ve biri beni gerçekten takip ediyorsa -ya da *avlıyorsa*- onları ona geri gtremem. Gtremem.

Onun yerine, daireme geri döndüm.

Burası nükleer bir sığınak ya da maksimum güvenlikli bir kale değil. Ama en azından bu psikopat bu sefer içeri sızarsa masum arkadaşıım koridorun sonunda uyumayacak.

İçeride, kanepeyi n kapının önüne gelene kadar itip kakarak yerden kaldırıyorum. Işıkları söndürüyorum ve iş yerinde barın arkasında tuttuğum cırcır böceği sopasını dolaptan alıyorum. Sopayı elime alarak mutfaktaki buzdolabının yanındaki kuytu bir yere gizleniyorum.

Gel ve beni al.

Dakikalar geçiyor. Sonra bir saat ve bir saat daha. Zihnim dolaşıyor, uyku göz kapaklarımı sürüklüyor. Ama onunla savaşıyorum.

Savaşmak zorundayım.

Bir saat daha geçiyor ve yorgunluğa karşı verdiğim savaşı hızla kaybediyorum. Gz kapaklarım düşüyor, kendimi uyanık kalmaya zorlarken başım yüzüyor.

Ve sonra duydum.

İlk başta, sadece hayal gördüğümden eminim. Ya da uykusuzluktan ya da gerçekten aklıımı kaırdığımdan. Ama sonra tekrar duyuyorum ve nabzım gm güm atıyor.

Pencerenin gıcırdayarak açılma sesi. Beni buldular.

Kulaklarımdaki nabız atışları neredeyse sağır edici. Dişlerimi sıkıp gözlerimi karanlığa dikene kadar, çığlık çığlığa kaçma ve kurtulma dürtüsü neredeyse bastırıyor.

Savaşmadan yenilmeyeceğim.

Mutfaktan sessizce geçerken elimdeki kriket sopasını kavıyorum. Ofis olarak kullandığım ikinci yatak odasından yine bir ses geliyor - o kadar sessiz ki zar zor duyabiliyorsunuz. Ve işte oraya gidiyorum. Kapıyı yavaşça iterek açıp karanlığın içine süzülürken tenim karıncalanıyor, damarlarımda adrenalin uğulduyor.

Çığlık atmamak için dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. Üçüncü kat penceresinin hemen dışında, binanın kenarına tünemiş, karanlık, pelerinli bir figür, pencereyi yavaşça açıyor.

Karanlık enerjiyle titreşen bir şey. Kötü niyetli bir şey.

Pencere gittikçe yükselir, ta ki aniden bir bacağını içeri kaydırıp eğilmeye başlayana kadar.

İşte o zaman acele ediyorum.

Keskin bir bağırışla onlara saldırıyor, sopayı kafalarına doğru sertçe savuruyorum. Ancak davetsiz misafir sessizce başını yana doğru çekiyor ve sopam onun yerine duvara çarpmayı kıl payı kaçırıyor.

Sıkıştığı yerde.

Hay sikeyim.

Karanlık figür bana doğru dönerken hırslıyor. Ama ben zaten hareket ediyorum. Duvara saplanmış sopayı bırakıp *koşmaya* başladım.

Ve hemen arkamda.

Kapıyı çarparak oturma odasına giriyorum ve tam arkamdan gelen davetsiz misafiri duyduğumda bir çığlık atarak boğuluyorum. Mutfığa doğru kaçarken korku beni boğuyor, yere düşüyorum ve küçük kahvaltı masasının altından kayarak diğer tarafa geçiyorum.

Ben ayağa fırladığımda figür masadan fırlıyor. Adrenalin ve korku pençelerini içime geçirirken nefes nefese kalarak çığlık atıyorum. Ben yana doğru sıçrarken güçlü bir el gömleğimi kavrayıp yırtıyor. Bacağım dışarı fırlıyor ve figür buzdolabına doğru devrilirken inliyor.

Buradan çıkmam lazım.

Yakalanmadan önce kanepeyi ön kapıdan uzaklaştırmamın imkanı yok. Ama denemek zorundayım.

Mutfaktan aceleyle çıkıyorum, arkamdan gelen ayak seslerini şimdiden duyuyorum. Kalçam yan masaya çarparken boğazımdan bir çığlık kopuyor, panik bir dalga gibi yükseliyor. Arkamdan hırıltılı nefesler geliyor. Dönen karanlık güç etrafımı sarıyor.

Ve sonra, ben varım.

Güçlü eller beni yakalayıp sertçe duvara çarparken çığlık atıyorum, dönüyorum, pençeliyorum ve savaşıyorum. İri, karanlık şekil kükrüyor, tırnaklarım boynunu kana bulayınca irkiliyor. Ama bir darbe daha vurmak istediğimde, bileklerimi kavlıyor ve başımın üstündeki duvara sertçe yapıştırıyor.

Dizim çarpıyor ama karanlık daha hızlı. Homurdanıyor, kendi dizini yana doğru çarpıyor, kaslı bir kalça onu sertçe sıkıştırmadan önce bacağımı kenara savuruyor.

"Neden *hep* kaçmak zorundasın!!"

Ben donuyorum. O donuyor. Gözlerimi kırptırıyorum, adrenalin rezervlerim kör edici bir hızla sistemimde patlıyor ve aniden kayboluyor, beni nefes nefese bırakıyor ve beni duvara sabitleyen ellere ve bedene karşı sarkıyor.

Panik ve dehşet görüşümden kayboluyor, ta ki yavaş yavaş bir canavarın yüzüne bakmadığımı fark edene kadar.

Evet, öyleyim. Ama bildiğim bir şey. Sonsuza dek bağlı olduğum ve bağlandığım. Asla bir olasılık olmayan.

Sadece bir kaçınılmazlık oldu.

Kristoff'un buz mavisi gözleri içime saplanırken kalın kalın yutkunuyorum. "Neden *her zaman* kaçmak zorundasın?" diye boğuluyor, burun delikleri alevleniyor. "Neden hep kovalamak zorundasın?" Fısıldıyorum.

"Çünkü *ben* seninleyken böyleyim."

Sessizce nefes alıyorum, bana doğru batarken titriyorum, keskin, oluklu vücudunun sıcaklığı beni bütünüyle yutuyor.

"Çünkü bu benim kanımda var."

Dünya dönmeyi bıraktığında zaman durur ve etrafımızda donar. "Çünkü ben *her zaman* senin peşinde olacağım, *printsessa*."

Ağzının benimkine çarpma şekli hem ceza hem de ödül. Acı ve zevk.

En tatlı ıstırap.

İkimizin de içinde dönen karanlık için zehirli bir tedavi. Ama çoğunlukla, öpücük tıpkı bizim gibi.

Kaçınılmaz.

Onun ağızı benimkini yutarken ve ben de onunkini yutarken inleyerek ürperiyorum. Bu sadece tutku ya da şehvet değil, hatta onu uzun zamandır özlemiş olmanın acısı da değil.

İhtiyaç.

Bu bir zorunluluk. Onun beni öpüşü ve benim de onu öpüşüm, açlıktan aniden yemekle yüz yüze gelmek gibi. Ve birbirimizin inlemelerinden beslenmemiz ilkel bir şey.

Ellerinden biri sabitlenmiş bileğimden yırtık tişörtüme düştüğünde inliyorum. Boynumdan tutup çekiyor ve kumaşı vücudumdan şiddetle ayırırken beni sarsıyor. Diğer eli de ilkinde katılıyor ve ben onu daha sert öperken sütyenimi çekip alıyor.

Benim ellerim de onun kıyafetlerini itiyor.

Sadece tişörtünü çekip çıkaracak kadar uzaklaşıyor. Sonra sert göğsü tekrar benimkine çarpıyor, ağızı cezalandırıcı bir şekilde tekrar benimkine inerken meme uçlarım elektriksel olarak teninin üzerinde sürükleniyor.

Elleri yanlarımdan aşağı iniyor, aramızdan kayarak pantolonumun düğmesini ustalıkla açıyor. Parmakları kayarken ellerim öfkeyle kemerinde çalışıyor.

Kalçalarımın belime girerek şortumu ve külotumu yırtıyor. Kot pantolonunu kalçalarından iterken onları tekmeliyorum, dizi bacaklarımı birbirinden ayırırken ağzının içine körlemesine inliyorum.

Kes

şunu.

Kes

şunu.

"Dur," diye inliyorum dudaklarına.

Sadece inliyor, beni daha derinden öpüyor ve irademi paramparça ediyor. Ama sonra o his, dırdırcı, zehirli bir şey gibi geri geliyor.

"Dur, *dur!*"

Sarsılarak birbirimizden ayrıldık, orada nefes nefese dururken donup kaldık, birbirimizin gözlerinin sıcaklığında boğulduk. Bana ölümcül bir şekilde bakıyor. Göğsüm kabarıyor, meme uçlarım büzülüyor ve sertleşiyor. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık nabızı ona olan ihtiyacımınla zonkluyor.

Ama ben yapamam. *Yapamayız.*

"Ben... Ben *evleniyorum* Kristoff," diye fısıldıyorum nefes

nefese. "Umurumda bile değil."

Ağzı tekrar benimkine çarpıp, ben onun içinde erirken beni acımasızca öptüğünde inliyorum. Ama sonra aniden, vücudunun benimkine olan sıcaklığını ve içimde ona karşı kabaran acıyı geçtim, tek düşünebildiğim tehdit.

Eğer bu olursa, eğer bilirse... Mikhail'in elinde ölür.

Titreyerek, onu kendimden uzaklaştırmak istercesine ellerimi kalın göğsüne koyuyorum. İşte o zaman ikinci düşünce zehirli bir dalga gibi beni vuruyor.

Başka bir kadınla nişanlı.

Derinlere dalıp tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırırken, bunun yırtıcı acısı neredeyse boğulmama neden oluyordu.

"Evleniyorsun," diye feveran ediyorum, gözlerim kısılıyor.

Beni bu kadar kıskanç yapmasından *nefret* ediyorum. Son beş yıldır, o yoluna devam ederken benim bu kırık, zehirli biz fikrine tutunmuş olmamdan nefret ediyorum.

Bensiz.

Kristoff'un gözleri karanlık bir şekilde kısıılır.

"Bu *yanlış*," diye boğuluyorum. "Bu... *oh Tanrım*-"

Sözcüklerim karmakarışık, eli kalçalarımın arasından yukarı kayarak amımı avuçlarken bedenim coşkuyla titriyor. Kalın bir parmağı yavaşça, acıyla dudaklarımdan yukarı doğru sürükleniyor, gözlerim saf mutluluk içinde geriye yuvarlanırken bacaklarımı jöleye çeviriyor.

Beş yıldır bana böyle dokunulmamıştı. "Eğer

bu yanlışsa..."

Ağzı hızla boynumun kıvrımına inerken inliyorum, dudakları kelimeleri kulağıma doğru hışırdatıyor.

"*O zaman neden benim için bu kadar ıslaksın?*"

Parmağını klitorisimin üzerinde gezdirip yuvarlarken haykırıyorum. Dişleri kulak mememi ısırırken, parmağını yavaş, kasıtlı daireler çizerek üzerinde gezdirerek baskı uyguluyor.

"Cevap yok mu?" diye homurdanıyor. "*Peki*. Ağzının cevap vermesine gerek yok. Kukun zaten bana her şeyi anlatıyor."

Beni aniden döndürüp ellerimi oturma odamın duvarına yasladığında nefesim kesiliyor. Duyduğum ve hissettiğim kadarıyla nabzım güm güm atıyor.

kot pantolonum yere düşüyor. Ve sikiinin kalın, sıcak, şişmiş başının kalçalarımın arasına girdiğini hissettiğimde, hevesle inliyorum.

Oh Tanrım...

Diziyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Ellerinden biri saçlarımı avuçlayıp kenara çekerken, dişleri ensemdede geziniyor. Büyük sikiinin kalın tepesi istekli dudaklarımın arasından kayıyor ve başını içime iterken inleyerek titriyorum.

Ve sonra aniden durur.

Hayal kırıklığı içinde sızlanıyorum, vücudum beni acımasızca reddettiği bir tedaviye umutsuzca ihtiyaç duyuyormuş gibi titriyor. Sanki kendimden daha büyük bir ihtiyaç tarafından ele geçirilmiş gibiyim; bu güç beni utanmadan sırtımı kamburlaştırıyor ve onu daha derinlere çekmek istercesine ona doğru itiyor.

Kalçamı sıkıca kavrayarak beni durdurdu.

"Uh-uh, *printsessa*," diye kulağımı tırmalıyor. "Sor.

Güzelce." Dudaklarım kıvrılıyor, öfke ve ihtiyaç içimde kaynıyor.

"*Sikeyim seni*-"

Avuç içi kıcıma sert bir tokat atıp içime elektrik gönderirken haykırıyorum.

"*Güzelce*," diye homurdanıyor.

Dudaklarımdan muhtaç bir inilti dökülüyor.

"*Lütfen*," diye nefes nefese kalıyorum, sadece başının dikiş yerimde aşağı yukarı sürüklenmesinin heyecan verici hissiyle titriyorum, beni delirtmek için alay ediyor.

"*Lütfen....*"

"Lütfen *ne, printsessa,*" diye

homurdanıyor. "*Lütfen sik beni!*"

"*Nasıl?*"

Yüzüm sıcaktan

zonkluyor. "Sen... nasıl

olduğunu biliyorsun..."

Çekmeye başladı. Protesto etmek için tekrar sızlanıyorum ve aletinin şişmiş başı zonklayan klitorisime dayanırken duruyor.

"Hatırlat bana."

Gözlerim kapanıyor, nefesim kesik kesik

geliyor. "*Sert,*" diye boğuluyorum.

Başımı omzumun üzerinden, saçlarımın perdesi arasından ona bakmak için çevirirken tırnaklarım kalçasına batıyor.

"Beni *sert* sik, *lütfe*..."

İnce ince gülümsüyor, gözlerinin mavisi içimi yakıyor.

Ama hala kendini tutuyor. Hâlâ beni cezalandırıyor.

"Seni vurmuşum gibi sik beni," diye boğuluyorum.

Kristoff'un gözleri öfkeyle parlıyor. Dudakları hırıltıyla

kıvrılıyor. "Sanki senden bir can almışım gibi sik beni."

Gözlerinin arkasında saf, zehirli bir öfke patlıyor. Parmakları kalçalarımın öyle sert giriyor ki irkiliyorum.

"*Benden nefret ediyormuşsun* gibi sik beni."

Yüzünde gerçek zamanlı olarak kopuşun gerçekleşmesini izliyorum. Tek bir sıvı hareketiyle dişleri parlıyor, kasları sıkılıyor ve kalçaları öne doğru fırlıyor, kalın sikinin her santimini tek bir hamleyle içime sokuyor.

Yıldızlar görüyorum. Acı ve zevkten boğuluyorum, o acımasızca içime girerken nefesim ciğerlerimden dışarı itiliyor.

Ve bu beş yıldır arzuladığım her şey. Lanet olsun. Yıllardır.

Kalçalarımı kavlıyor, karın kasları kıcıma çarparken sert ve kaba bir şekilde içime giriyor. Eli kıcıma sert bir şaplak atarak beni çığlık attırıyor. Saçlarımı avuçluyor, beni bir *iblis* gibi sikerken kabaca duvara yapııştırıyor.

Kocaman aleti içime girip çıkıyor, nefesimi kesen bir sertlikle beni sikerken bacaklarımı titretiyor.

Ve içimde bir ateş yakıyor.

Gözlerim sıkıca kapanıyor, tüm vücudum onun üzerimdeki tam hakimiyetinin ezici hissiyle parçalanıyor.

Eli boynuma dolanıyor ve gözlerim büyüyor. O sıktıkça ağzım çiğ, karanlık bir zevkle gevşiyor. Diğer eli, göğüslerimi avuçlamak ve meme uçlarımı bükme için yukarı kaymadan önce, içime girerken kıcımı acımasızca tekrar tekrar tokatlıyor.

Bu sadece seks değil.

Bu lanet bir *ele geçirme*.

Vahşiliğinin saf, ezici ve yasak zevki beni bütünüyle yutarken bedenim gevşiyor. Tekrar tekrar içime giriyor, ben yıldızları görene kadar beni duvara yaslayıp beceriyor. Göbeğim kasılıyor, dalgalanıyor,

Ta ki aniden patlayana ve orgazmı benden çekip alırken çığlık atana kadar.

Duvara karşı hıçkırıyorum, onun için titriyorum ve daha fazlasını almak için geri itiyorum. Daha fazlasını istiyorum; daha fazlasına, daha fazlasına ve daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla hakimiyetine. Daha fazla bedeninin teslimiyetimi talep etmesini. Beni daha fazla karanlık bir şekilde ele geçirmesini.

İkimizi de besleyen zehirden daha fazlası.

Tekrar boşalıyorum, vücudum tamamen gevşerken inliyor ve nefes nefese kalıyorum. Kristoff inliyor, ağzı omzuma düşerken ve dişleri içime batarken beni ağlatıyor. Kocaman siki kalınlaşıyor ve kabzasına kadar sokarken içimde zonkluyor. Ve sıcak döllerinin içime akmaya başladığını hissettiğimde inliyorum.

Güçlü kavrayışı ve kaslı vücudu beni sertçe duvara yapıştırıyor, bacaklarımı müstehcen bir şekilde açıyor, vücudum morarmış, ağrıyor ve sıcaktan zonkluyor. Tenime doğru tıslıyor, son dölünü de içime pompalarken kendini son çeyrek santim daha derine itiyor.

Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Aleti beni dik tutmasa yere yığılacakmışım gibi. *Her yerim* ağrıyor.

Beş yıldır hissettiklerimin en iyisi.

Ve aynı zamanda en kötüsü.

Kendimi bulutların üzerinde hissediyorum. Ve bir şekilde aynı anda bir metre yerin altına gömülüyorum.

Yavaşça içimden çıkıyor ve apartman tamamen sessizleşiyor.

İkimiz de hissediyoruz. Bir adımı atladık. Çatlakları doldurmadan veya herhangi bir şeyi düzeltmeye çalışmadan ikimizin de arzuladığı serbest bırakmaya doğru gittik.

Düzeltebileceğini bile bilmediğim şeyler.

Yutkunuyorum, yavaşça ona dönerken titriyorum, şortumu ve külotumu geri çekiyorum; biraz irkiliyorum.

Gözlerimiz sessizce kilitlendi ve ikimizin de yüzünde açıkça yazıyordu... bu bir şeyi düzeltiyor muydu, yoksa yıllar önce gömdüğümüz bir tabuta son çivi mi çakıyordu?

"Bu son seferdi, değil mi?"

Ağzı inceliyor, çenesi sertçe sıkılıyor.

"Seni *her zaman* isteyeceğim. *Her zaman* peşinde olacağım," diye gürlüyor sessizce. "Ama bir daha nasıl *biz* oluruz bilmiyorum."

Az önce burada olanların sıcaklığı tenimde kaybolurken kalbim sıkışıyor, bıçak daha da derine saplanıyor. Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturup yanımdaki ön kapıya yaslanarak kanepeden uzaklaşırken dudaklarımı büzüyorum.

"Gitmelisin."

Bakışları bana sertleşiyor.

"Defol git Kristoff," diye soğuk bir şekilde çıkışıyorum.

Bir eliyle kanepenin kolunu tutup kolayca kapıdan uzaklaştırırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Harriet-"

"*Defol!*" Gözyaşlarımı tutabilmek için havayı içime çekerek ona pathıyorum.

"Çık dışarı! Çık dışarı! *Defol. Ou-*"

Çenemi sertçe kavrayıp ağzını ağzıma yapıştırırken yıldızları görüyorum. Geri çekildiğinde, gözleri içimi kavururken tenimin sıcaklıkla kabardığını hissediyorum.

"*Şimdi*, ben gidiyorum."

Yirmi yedi yıl önce; on beş yaşında:

AHŞAP BÖJUTSU dövüş sopası ellerimde şiddetle titriyor, rakibimin elindekiyle birleşirken çıkardığı takırtı sesi kulaklarımı tırmalıyor. Geri sıçırıyorum, bir hamle yapar gibi yapmadan önce elimdeki asayı döndürüyorum ve sonra arka ucunu Ricardo'nun kafatasına vurmak için tekrar dönüyorum.

Kaçar ama kulağına acı bir şekilde çarpan asayı kaçırarak kadar hızlı değildir. Öfke ve acıyla kükrer, neredeyse asasını bırakıp kulağını tutacaktır.

Saldırma fırsatını kaçırmadım. Sertçe hamle yapıp asayı tüm gücümle orta kısmına doğru savuruyorum.

Düdük aniden çalıyor. Vuruşumu durdurmak neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti ama rakibime çarpmadan önce bunu başarıyorum. Kanımı kaynatsa bile.

Hwan adında Güney Koreli bir adam olan ve dövüş sanatları eğitimimizin çoğunu yöneten eğitmenimize dişlerimi sıkarak dönüyorum. Ama düdüğünün ağzının yakınında bile olmadığını fark ediyorum.

Gözlerim onu ve antrenman minderinin etrafındaki diğer çocukların oluşturduğu halkayı geçiyor. Ve orada, gölgelerin arasında, asık suratlı ve dudaklarına bir düdük tutan Mikhail.

"Çok iyi saldırı Kristoff," diye başını sallıyor Hwan. Yüzü tamamen nötr, bu yüzden Mik'in raundu belirlemesinin adaletsizliği konusunda benimle mi yoksa patronuyla mı aynı fikirde olduğunu anlamak imkânsız.

"Vuran bendim," diye homurdandım.

"Ve yine de, sensei'niz raundu söyledi," diyor kesin bir ifadeyle. Evet, bu konuda Mik'e katılıyor.

Ricardo kıs kıs güler, ağrıyan kulağını ovuşturur ve bo'sunu döndürür. "Çok yavaşsın, Christie."

Ona ters ters bakıyorum.

"Umarım annen evleri bundan daha hızlı temizler, yoksa açlıktan ölebilir." Gözlerim ölümcül bir şekilde kısılıyor, ama hareket etmiyorum.

Ricardo annemin ne iş yaptığını biliyor çünkü Mikhail bunu vasiyet etti. Yine de bu onun beni seçmesi değil. Bu, buradaki acımasız eğitim ve şartlandırmanın ikinci seviyesi. Dövüşmeyi, ateş etmeyi ya da bir düşmana gizlice yaklaşmayı öğrenmenin fiziksel eğitimi var. Bir de stratejiyi ve zekâyı kullanmayı öğrenmenin zihinsel eğitimi var. Bir düşmanın ya da binanın zayıf noktalarını analiz etmek.

Ama bir de Mikhail'in bu kabus eğitimine kattığı özel bir şey var: duygusal oyunlar.

Mikhail öğrencilerine her günün her dakikasının bir dövüş olduğunu öğretti. Bir antrenman maçında ya da sınıfta attığınız her adım, hatta

Grup yatakhanelerinde dişlerinizi fırçalamaya gitmek bile potansiyel bir savaş.

Ve bunu gerçekleştirmek için elinden geldiğince yangına körükle gitmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Bir ay önce duşlarda üzerine atlanıp öldüresiye dövülen bir çocuk vardı, çünkü Mikhail eğitim sınıfımızın yarısına bu çocuğun eşcinsel olduğunu söylemeye karar vermişti. Eşcinsel olup olmaması pek umurumda değil ama amaç onu hedef haline getirmektir. Diğer beş çocuğun törpülenmiş diş fırçaları ve süpürge saplarıyla üzerine gelmesine nasıl tepki vereceğini görmektir.

Benim içinse, birlikte antrenman yaptığım her bir çocuğun benim varoşlardan geldiğini bilmesini sağlamaktır.

Sanırım işleri benim için zorlaştırması gerekiyor. Beni zorlaması gerekiyordu, kırılıp kırılmayacağımı görmek için.

Yapmayacağım.

"Ve umarım annen sırıkla senden daha hızlıdır, yoksa bir günde tüm müşterilerine asla ulaşamaz."

Kişisel hakaretlerin üstünü örtebiliyorum, çünkü onları savuşturulması gereken yumruklar olarak görüyorum.

Ricardo değil.

Arkamı döndüğümde onun öfkeli yüzüne sırtıyorum. Ama sonra aniden, acı taşaklarımda patlıyor ve beni yere düşürüyor. Boğuluyorum, sırtüstü yuvarlanırken nefesim kesiliyor. Ricardo arkamdan taşaklarıma yaptığı ucuz vuruştan sonra dans ederken bana sırtıyor.

Siktir et.

Ayaklarıma doğru hamle yapıp ona saldırırken hırlıyorum. Hwan bu kez kendi düdüğünü çalıyor ama Ricardo'nun dişlerine vurmak için bo'yu döndürürken onu görmezden geliyorum.

"*Beni dinle!*"

Hwan beni boğazımdan yakalıyor, bacaklarımı kırıyor ve beni geriye doğru yere itiyor. Homurdanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama tam önümdeydi, gözleri kısılmıştı.

"Ustanın sözünü *dinleyeceksin*, Kristoff," diye

tıslıyor. Yutkunuyorum ve onun yanından

Ricardo'ya bakıyorum.

"Kullan onu," diye homurdanıyor Hwan. "Sahip olduğunu bildiğim tekniklerle ve disiplinle kullan."

Yan tarafa bakıyorum, Mikhail'in kollarını göğsünde kavuşturmuş bana sırtıttığını gördüğümde içimde öfke kıvılcımları çıkıyor. Dişlerimi sıkıyorum ama geri adım atıp başlangıç pozisyonunu alırken başımı sallıyorum.

Hayat adil değil. Bunu biliyorum. Buradaki stajyerlerin çoğu bunu biliyor. Ama hepsi değil. Çünkü bu akademi, hayat gibi, hiç de adil değil.

Gerçek dünyada olduğu gibi, burada da iki grup var. Olanlar ve olmayanlar. Benim ve arkadaşım Marko gibi sıfırdan gelen insanlar var. Bizim için ya zirveye tırmanmak ya da çukura geri düşmek var.

Ama başka bir grup daha var. Büyük sınıfın *içinde* başka bir öğrenci sınıfı.

Ricardo gibi öğrenciler.

O bataklıktan gelmedi. Bir katil ve makine olmayı öğretmek için karanlıktan koparılmadı. Babası Kolombiya'daki Bolinero Karteli'nin başı olduğu için burada ve küçük Ricky'nin sert bir adam olmasını istiyor.

Buranın yan işlerinden biri.

Çoğumuz silah olmak için buradayız. Diğer grup, yani *seçkinler* ise en iyi eğitimi almak için buradalar. Ama onlar en yüksek teklifi verenler için öldürme işine girmeyecekler. Yıldızlı malikanelerine, pahalı arabalarına ve lüks hayatlarına geri dönecekler.

Bizimle aynı şekilde antrenman bile yapmıyorlar. Elbette, aynı fiziksel kondisyonu falan yapıyorlar. Ama aynı koruyucu dövüşleri değil. Örneğin bugünkü maçlar, Hwan ya da eğitmenlerden biri puanlara göre maçı bitirene kadar sürüyor.

Bugünkü dövüşler, biri pes edene ya da daha kötüsüne kadar devam etmiyor. Ve akademideki dövüşler, eğer elit değilseniz, daha da kötüleşiyor.

Bazı durumlarda, bu ölümüne bir mücadeledir ve herkes bunu bilir. Herkes bunu birkaç kereden fazla görmüştür.

Ancak seçkinler bu rauntları oynamazlar. Onlar seyirci olarak izlerler, bizler ise Roma gladyatörleri gibi birbirimizi öldürür ve sakat bırakırız.

İki hafta önce, bir çocuğun müsabaka sırasında başka bir çocuğun boynunu kırmasını izledim. Çoktan kazanmıştı. Rakibini kilitlemişti. Ama Mikhail "Kan akana kadar bitmez." diye bağırıyordu. Çocuk da hemen dönüp umutla Mikhail'e baktı ve bir parça da olsa onu tanımaya çalıştı.

Burası cehennem gibi. Ama çıkacağım. Ne yapmak zorunda olursam olayım.

"Tekrar," diye bağırıyor Hwan, kolunu Ricardo ile benim aramda havaya kaldırarak. "Git!"

Ricardo ve ben yine birbirimize girdik. Ama bu sefer, bunu aştım. Bu sefer onu kanatacağım.

Sıcak geliyor ama benim kanım kaynıyor. Ayak bileklerini temizce süpürüyorum, sopayı omzumun arkasından döndürerek kafatasının üzerinde kırıyorum. Çocuk inliyor, geriye doğru sendelerken sersemlemişti. Ama bu sefer ona bir santim bile vermiyorum.

Sopanın ucunu sertçe göğsüne saplıyorum: bir, iki, üç kez, sonra da yanlamasına karnına indiriyorum. Elindeki sopayı düşürüp iki büküm olurken gözlerindeki mücadele sönüyor. Ama bir saniye içinde onun üzerindeyim.

Onu sırt üstü yatırdım, üzerine atıldım ve dizlerimle kollarını sıkıştırdım. Çubuğu yukarı kaldırırken dehşete kapılmış yüzüne hırlıyorum.

"Yeter!"

Mikhail'in sesi, spor salonunun üzerinde gürlüyor. Dişlerimi sıkıyorum, içimde öfke kabarıyor. Gölgelelerin arasından çıkıp antrenman minderine doğru adım atarken ona doğru dönüp bakıyorum.

"Maç bitti," diye homurdanıyor. "Bırakın onu."

Ona ters ters bakıyorum. Gözleri kısıldı.

"*Bitti* Kristoff," diye tersledi soğuk bir şekilde. "Bo'yu

bırak." "Hâlâ nefes alıyor."

Dudaklarım kıvrıldı.

"Kan akana kadar her şey bitmiş sayılmaz,

değil mi?" Mikhail'in ağzı tehlikeli bir

şekilde incelir.

"Bundan sonra ne yapacağınıza dikkat edin-"

Dönerek sopayı dizime sertçe indiriyorum. Ricardo keskin çatlama sesiyle irkildi ve yüksek sesle soludu. Sopanın yüzüne değil de bacağıma isabet ettiğini fark edince rahatlamış bir şekilde titrek bir nefes veriyor.

Onu korkutmaya çalıştığımı sanıyor.

Korkutmuyorum.

Bileğimi oynatıyorum, kırık sopayı elimde döndürüyorum, ta ki pürüzlü, parçalanmış kenarı ortaya çıkana kadar. Ricardo'nun gözleri kocaman oldu. Mikhail yüksek sesle tıslıyor.

"Kristoff!"

Ricardo'nun yanağına sert bir darbe indirdim, onu kestim. Kanamasını sağladım. Gelecekteki çocuklarının bakacağı ve tatlı babalarına kimin zarar verdiğini merak edecekleri bir şey bırakıyorum.

Kolumu diğer yanağını kesmek için geri getirdiğimde her şey sarsıldı.

Kasılıyorum, elektrik içimde patlıyor, bo'yu bırakıp yana düşerken havamı emiyor, cenin pozisyonunda kıvranıyorum.

Elektrik kesiliyor ve nefes nefese kalıyorum. İnliyorum, sırtüstü yığılırken çift görüyorum. Mikhail elindeki şok tabancasıyla üzerime doğru geliyor. Bana son kez bakarken dudakları küçümsüyor.

"Bir daha sakın bana itaatsizlik etme."

"Siktir. Y-"

Kaburgalarım sert bir tekme atarak beni irkiltiyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde yakınım eğiliyor.

"Annen benim için bacaklarını açıyor diye sana merhamet edeceğimi bir an *bile* düşünme."

Ona soğuk soğuk bakıyorum, dudaklarım meydan okurcasına kıpırdıyor. Mikhail iç geçiriyor.

"Küstahlığına izin vermeyeceğim. Bu zayıflıktır. Ve bu sefer, sana pahalıya patlayacak."

"Bana *neye* mal oldu?"

Ayağa kalkarken gülümsüyor. Dönüyor ve sınıftaki diğer iki çocuğu tersliyor. Benim gibi çukur öğrenciler.

"Sen ve sen. İkiye bir, ona karşı." Bana geri döndü.

"Kan mı istiyorsun, Kristoff? Sınıra kadar mı istiyorsun?"

Tamam." Hwan'a döner.

"Bıçaklar."

Hwan başını sallıyor ve silah rafına dönüyor. Mik dönüp bana soğuk bir şekilde gülümserken çenem geriliyor.

"Umarım kana hazırsındır, genç dostum," diye homurdanıyor, ben sendeleyerek ayağa kalkarken Hwan bıçağın kabzasını elime bastırıyor.

Şimdi ellerinde bıçak olan diğer iki çocuğa bakıyor. "Ya o ya da ikiniz birden ölene kadar dövüleceksiniz."

Ve işte çocukluğum gerçekten böyle

ölüyor. İlk iki hayatımı böyle aldım.

On beş yaşında.

"Serbest meslek sana iyi davranıyor gibi görünüyor."

Marko aramızdaki masanın üzerine eğilmiş, parmaklarını birleştirmiş sırtıyor. Belli ki Saville Row takım elbisesi kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyor ve gözlerim

kolundaki iki yüz kırk bin poundluk Breguet saate daldırdı.

Ve tüm bunlar, gülünç derecede seçkin Londra Kraliyet Cemiyeti'nin bar odalarından birinde oturduğumuz gerçeğinin yanında. LRS o kadar kibirli ve eski paralı bir üst sosyete kulübü ki Marko'nun yeni keşfettiği serveti bile buraya üye olabilmesi için büyük bir darbe almış olmalı.

Serbest çalışmak ona *çok* iyi geliyor gibi görünüyor.

Zarif takım elbisesi, gösterişli saati ve yüksek sosyeteyle takıldığı yer beni şaşırtmadı. Benim gibi bir kenar mahallede doğmuş olsa da Marko'nun hayattaki güzel şeylere karşı her zaman bir ilgisi ve gözü olmuştur. Ve şimdi, görünüşe göre bunları kesinlikle karşılayabilir.

Omuz silkiyor ve viski bardağını dudaklarına götürüyor. "Arkadaşın iyi para ödüyor, ne diyebilirim ki."

Sırıtiyorum. Bahsettiği arkadaşı Adrian Cross, Marko'nun birkaç yıldır kiralık katil ve istihbarat elemanı olarak serbest çalıştığı kişi.

"Söyle Kris. Eğer iş arıyorsan, belki senin için patronla konuşabilirim."

O kendi şakasına sırtırken ben gözlerimi deviriyorum.

"Bu arada seni görmek güzel. Bir dakika oldu."

Başımı salladım.

"İş. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Gerçekten de öyle. Bunun basit bir sosyal görüşme olmadığını biliyorum, o yüzden neden bana sormuyorsunuz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana ne sorayım?"

"Yüzünüzde her zamanki gölge biraz daha koyulaşıyor."

"Araştırdığım bir adam hakkında bir şeyler bilebileceğinizi umuyorum."

Parmaklarını maun masaya vuruyor.

"Sanırım bizim dünyamızdan biri?" "Evet.

Bir Decker Kohl. O-"

"Mikhail'in bokuna bakarak ne halt ediyorsun, Kris." Marko'nun yüzündeki gülümseme kaybolur.

"Demek onu tanıyorsun."

Bana ters ters bakıyor ve başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Yani, evet, onu tanıyorum. Ama hayır, seninle onun pisliğine bulaşmayacağım." "Bilgi için ödeme yapmaktan mutluluk duyarım-"

"İhtiyacım var gibi mi görünüyor?" Bana ters ters bakmak için geri döndü. "Sana yıllar önce kendi kafatasıma kazıdığım bir şeyi söyleyeceğim ve bu beni şimdiye kadar hayatta tuttu."

Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Mikhail Arakas'ın radarından uzak dur." "Bu mümkün değil."

"O zaman git unutulmuş bir yerde bir sığınak satın al ve rahatına bak dostum," diye homurdanıyor. "Ama yine de seni yakalayacaktır."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Karanlıktan korkuyor musun, Marko?"

"Korkmam gerektiğini bildiğim şeylerden bile korkuyorum. Buna korkaklık denmez, buna hayatta kalma içgüdüğü denir. Sen de bundan biraz bulsan iyi olur kardeşim."

Yavaş bir nefes alıyorum.

Mikhail ile akademi dışındaki bağlantım her zaman bir sırdı. Dile getirilmemiş bir sırdı ama yine de Mik'in de benim de bunun akademinin duvarları arasında bilinmemesinin önemini anladığımızı biliyorum.

Mik'e göre, bir kadınla evli olması - en azından bir öğrencisinin annesiyle - ve ondan bir kız babası olması, öğrencilerinin asla görmek istemeyeceği insani bir yönünü gösterecekti. Benim içinse Mikhail'in üvey oğlu olarak bilinmek mi?

Uykumda ya da duşta *kendimi* bıçaklayabilirdim.

Mik'e bu şekilde bağlanmak sırtıma öyle büyük bir hedef koyardı ki bir gün içinde ölürdüm. O psikotik kâbustan kurtulmak için savaşırken işkencelerimizi yöneten ve kanlı yüzlerimize gülen şeytanın "oğlu" olarak bilinmek mi?

Orada, sırf yapabildikleri için benden en azından birkaç puan almak istemeyecek tek bir öğrenci bile yoktu.

Mikhail'le olan bağlantım Marko'nun hiç bilmediği bir şey. Bunu öğrenmesinin zamanı geldi.

"Mik ve benim bir geçmişimiz var, Marko."

Homurdanıyor, viskisinden sağlıklı bir yudum alırken başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Evet, kulübe katıl dostum."

"Annemle evliydi."

Marko hareketsiz kalır. Ağzındaki likörü yutarken çenesi sıkıca kenetlendi. Bakışlarını yavaşça bana çevirirken gözleri karanlık bir şekilde daralıyor.

"Bu hiç komik değil."

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

Çelik gibi bakışları benimkileri

soğuk bir şekilde kavırıyor.

"Bana Mikhail'in senin *baban* olduğunu mu *söylüyorsun*-"

"Sikeyim hayır," diye tükürdüm. "Ben programa alındığım sırada annemle evlendiğini söylüyorum."

Bana içi boş, dehşete düşmüş bir bakışla bakıyor.

"Ama... sana karşı hiç yumuşak davranmadı. Diğer seçkinler gibi değil-"

"Çünkü elit değildim," diye homurdanıyorum. "Annemle benim bir bokumuz yoktu, Marko. Rusya'dan İngiltere'ye beş kuruşsuz geldi. Evlere temizliğe giderdi. Sonra Mik onu buldu, onunla çıkmaya başladı, beni o cehennem gibi okula soktu ve onunla evlendi."

"*Tanrım*, Kristoff," diye nefes alıyor.

Dönüyor ve elini iki parmağıyla odanın karşısındaki barmene doğru kaldırıyor. Adam başını sallıyor ve iki viski daha dolduruyor. Onları getirip kaba bir baş hareketiyle yerine koymasını sessizce izliyorum.

"Annenle evli *olduğunu* söylemiştin."

"O öldü."

"Özür

dilerim."

Başımı

salladım.

"Mik iki yıl sonra onu terk etti. Ama o boşanma kağıtlarını imzalamayı reddetti."

Marko ilk içkisinin son damlasını da içiyor ve ikincisini alıyor.

"Tanrı aşkına, birini o orospu çocuğuna bağlayan şey nedir?" "Birlikte bir çocukları olduğu gerçeği."

Dudakları incelirken gözleri biraz şişiyor.

"*Lanet* olsun, dostum. Mik gibi bir kardeşin var-" "Vardı."

Başka tarafa bakıyorum, bardağımı dudaklarıma götürüp

boşaltıyorum. "Benim bir kardeşim *vardı*. Bir kız

kardeşim; Nikita."

Marko nefes veriyor. Masanın öbür ucuna uzanıyor ve sert bir elini üst koluma koyuyor.

"Özür dilerim, kardeşim."

"Mik onu programa sürükledi." Çelik

bakışlarım tekrar ona yöneliyor.

"Eğitim sırasında öldü."

Aklımdan çıkaramadığım kadın tarafından öldürüldü. Sonsuza dek derimin altına kazılmış kadın. Nefret etmem gereken kadın.

Ve yapamam.

Marko'nun yüzü sertleşir. Ağzı incelirken burun delikleri genişler.

"Yedi yıl önce, Mik için son bir iş olarak Peter Fairist'i öldürmüş olabilirim ya da olmayabilirim, böylece bana kız kardeşimin son dinlenme yerini verecekti," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Olabilir mi, olmayabilir

mi?" "Bu biraz karışık."

"Ve eğer yaptıysan etkileyici."

Gözlerim kısıldı. "Ben olsam öyle demezdim."

"Ben yapardım. Peter Fairist lanet olası bir *hayaletti*, dostum. Asla insan içine çıkmazdı ve kendi güvenliği konusunda paranoyaklığın da ötesindeydi."

Gözleri benimkileri tutarken yüzü taş gibi.

"Kız kardeşin için çok üzgünüm kardeşim," diyor sessizce.

"Evet, zaten nereye gömüldüğünü hiç öğrenemedim, çünkü her şey Jana'nın Mik'i aşmak için yaptığı bir hamleydi."

Yavaşça başını sallıyor.

"Bunu yıllar önce araştırmıştım. Fairist'in karısı bir kazada ölüyor ve hemen ardından kendisinden on beş yaş küçük büyüleyici bir kadınla birlikte oluyor. Bunu görünce aklıma hemen Mikhail'in kuğuları geldi. Mik'in öz yeğeni olmasını beklemiyordum. Gerçi geriye dönüp baktığımda hiç şaşırmadım."

Kaşlarını çatıyor.

"Birkaç yıl önce Balagula'ya doğru giderken onu öldüren patlama... oraya gitmek için Mik'i geçtiğini ve bunun için onu yaktığını mı söylüyorsunuz?"

Başımı salladım. Marko'nun gözleri parlıyor.

"Tamam, siktir et. Ben de varım. Neye ihtiyacın varsa, adamım, gitmeye hazırım." Alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Bunu takdir ediyorum. Şimdilik sadece Decker Kohl hakkında bilgi edinmek istiyorum, ne zaman araştırabilirsiniz?"

"Alman dış istihbarat servisine yerleştirilmeden önce birkaç yıl önce Mik'in kabus akademisinde eğitilmiş bir Alman vatandaşı. Onu yakaladılar ama bir sürü devlet sırrını alıp kaçmadan önce değil. Şimdi Hayalet Sendika'nın ikinci adamı."

Başımı sallarken gözlerim kısılıyor.

"Mik'in organizasyonunda çalışan bir kardeşi vardı. Ama duyduğum söylentilere göre bir operasyonda öldürülmüş. Hedef ona karşılık vermiş ve duyduğuma göre kendi bıçağıyla boğazını kesmiş."

Kafamın içinde bir alarm zili çalıyor.

Marko aniden gözlerini kırptırıyor, çenesi geriliyor. "*Finlandiya*'da," diye mırıldanıyor sessizce, bana bakarak.

Nabzım atıyor. Kafamda noktalar yavaşça birleşirken çenem sertçe gıcırıyor.

Hay sikeyim.

Yüzümdeki ifadeyi gören Marko'nun gözleri kısıldı. "Sen neyin peşindesin, Kris?"

Ama benim tek düşündüğüm *Harriet*'in neyin peşinde olduğu. Çünkü şu anda tüm işaretler, Mikhail'in Balagula tahtını ele geçirmesine izin vermek için onu öldürmeye çalışan bir adamın erkek kardeşiyle evlendiğini gösteriyor.

"Hiçbir şey," diye ince ince gülümsüyorum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok."

Marko zorlamıyor. Ama biliyorum ki o da bunu benim kadar iyi görebiliyor.

Çünkü ondan ne kadar nefret etsem de, bana, Harriet'e, anneme ve Nikita'ya yaptıkları için Mikhail'i yok etmek istesem de... onunla savaşmak Şeytan'ın kendisine savaş ilan etmek demektir.

Bu sadece başımın üstünde değil. Boğuluyorum.

Ama yine de, Harriet'i gördüğüm günden beri onun içinde boğuluyorum.

Şimdi, şeytanla bir çeşit anlaşma yapmış gibi görünüyor. Sorun ne? O zaten başka bir şeytana *ait*.

Ben.

Ve bunu unutmasına izin vermeyeceğim.

GEÇ OLDU. The Slipper kapalı, kilitli ve karanlık; ben de arka ofiste e-posta yoluyla son dakika siparişlerini hazırlıyorum. Buraya ne olacağını düşünmemek için hala elimden geleni yapıyorum. Burayı satacak mıyım, Ella'ya mı vereceğim ya da kim bilir ne yapacağım hâlâ karar veremedim. Sadece... Bunu düşünemiyorum.

En azından son yirmi dört saat içinde.

Kristoff beni daireme kadar kovaladığından, beni duvara yapıştırdığından ve öldüğümüzden beri arzuladığım her şeyi bana verdiğinden beri.

Özlem duyuyor, hayalini kuruyor ve hatta belki de korkuyordum. Ve haklıydım da.

Çünkü ona tekrar sahip olmak, ne kadar kırılmış olabileceğimi acımasızca hatırlattı. Kendim için bu yeni hayatı yeniden inşa ederken tuğlaların altına gömmeye çalıştığım karanlığın bir hatırlatıcısı. Dün gece kendimi, iyileşme sürecindeki bir bağımlının, temizlenmeden önce alıştığı şeylerden bir doz almış hali gibi hissettim.

Ve bu ölümcül olabilir.

İçimi kemiren ağrıyı hissederek masaya yığılıyorum.

Dün gece daha önceki zamanlarımızdan farklıydı. Bir sınır vardı, bir öfke. Son beş yılda bir yerlerden sızan ve daha önce orada olmayan bir zehir.

Bir kısmı da sonrası. Diğer her seferinde, seksimiz vahşi veya hayvani olduğunda bile, sonrasında bir rahatlık olmuştur. Beni vahşice yere seren iblisin aslında beni şefkatle öpebilecek ve ben nefesimi tutup gerçekliğe geri dönerken bana sıkıca sarılabilecek bir adam olduğunu her zaman hatırlatan bir şey olmuştur.

Dün gece, öylece gitti.

Yani, evet, varlığımın her zerresi isyan etmek ve kalması için yalvarmak istese bile, gitmesi için ona bağırdım. Ama evet, onu dışarı attım.

Ancak daha sonra, o enfes acıyı dindirmek için yanında olmamasının acısı kalbime bıçak gibi saplandı.

Onu tekrar kaybetmek gibi.

Son sipariş e-postasını yazmayı bitirip gönder tuşuna bastığımda iç geçiriyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, masadan kalkıyorum ve ana bara çıkan küçük koridora geri dönüyorum.

Kendi elim ağzımı kapatmadan önce *çığlık* atıyorum. Gözlerim barın ortasında beliren ve bana bakan karanlık figürle irileşiyor. Tam kaçmak ya da birkaç metre ötedeki kriket sopasını kapmak üzereydim ki, loş ışığın buz mavisi gözlerini parlatmasına yetecek kadar döndü.

Gözlerim alışırken yutkunuyorum, Kristoff'un karanlık, düşünceli, kaslı hatlarını içime çekiyorum.

"Kapıyı kilitlediğime eminim."

"Kilitledin."

Kapı aralığından arka bara doğru adım atarken yutkunuyorum, aramızda barın üst kısmı var.

"Şimdi de haneye tecavüz

mü?" Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne istiyorsun?" Sessizce mırıldanıyorum.

Siluet gibi omuzlarının yavaş bir nefesle yükselip alçalmasını

izliyorum. "Ne istediğimi biliyorsun, *printsessa*."

Titriyorum, sinirlerim zangırdarken karanlık bir zonklama içimi acıtıyor.

"Kristoff..."

"Senin istediğinle aynı şey. Aynı karanlık, Harriet. Uçuruma düşmeden önce ne kadar yaklaşılabileceğini görmek için kenara doğru aynı acele."

Zihnim birkaç ömür öncesine gidip gelirken dudaklarımı inceliyor. Adadaki kayıkhanede kollarında yatarken, hiç uçurum olmadığını itiraf ettikten sonra kıcımla kıkırdarken, beni aldığı o ilk gün, arabadan gözü kapalı koşmaya çalıştığımında.

"Hatırladığım kadarıyla uçurum yoktu." "O

gün yoktu, hayır."

O yaklaşırken yutkunuyorum.

"Ama o zamandan beri bir tanesine koşuyorsun."

"Yani o zamandan beri beni bir tanesine doğru *kovalıyorsun*."

"Seni kovalamamı hiç istemeseydin kaçmayı bırakırdın," diye sessizce mırıldanıyor.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi mi?"

"Her zaman bir seçeneğin vardı. Tıpkı benim olduğu gibi. Seni kovalamak istemeseydim, *kovalamazdım*. Ve *hala* seni kovalıyor olmazdım, tekrar ve tekrar."

Dudağımı dişlerimin arasında emiyorum, nabzım güm güm atıyor.

"Belki de hiç durmak istemedin, Harriet," diye hırlıyor daha da yaklaşırken.

Barın servis ucuna doğru ilerliyor ve altına doğru eğilirken ürperiyorum. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve beni barın kapalı ucuna geri götürüyor. Sırtım kenara çarpıyor, o ise barın diğer ucunda, tek açıklıkta duruyor.

Beni içine hapsediyor.

"Belki de o kenarı bulmak, düşüşün nasıl bir his olduğunu görmek için can atıyordun." "Düşüşü hissettim," diyorum sessizce.

"*Ben de öyle.*"

Nabzım

uğulduyor.

"Peki ne yapıyoruz o zaman? Bana bir can simidi mi atacaksın Kristoff? Çünkü sanırım ikimizin de ipi uzun zaman önce bitti."

Başını sallayarak bana bir adım daha yaklaşıyor ve omurgamın tabanından aşağıya doğru sıcak bir ürperti gönderiyor.

"Madem umutsuz, o halde düşüşü kucaklayabiliriz."

Daha da yaklaşıyor, gözleri içime saplanıyor, tenim karanlık bir enerjiyle karıncalanıyor.

"Bana hiç cevap vermedin," diye mırıldanıyorum. "Ne istediğini sorduğumda-"

"Söyledim, ama izin ver senin için heceleyeyim. *İstediğim* şey," diye hırıldıyor. "Aramızdaki son birkaç adımı kapatmak, elimi boğazına dolamak ve seni öyle sert öpmek ki bunu bir hafta boyunca hissedeceksin.

"Her konuştuğunda, nefes aldığında bunu hissetmeni istiyorum. Ağzımın seninkini işaretlediğini düşüneceksin. Sonra külotunu soymak, yırtmak ya da kesmek, kıcını arkadaki çubuğun üzerine oturtmak ve bacaklarını *iyice* açmak istiyorum. Bir su birikintisinin içinde oturana kadar o güzel amını yalayıp yutmak istiyorum. O lanet barın üstünde bir leke bırakmasını istiyorum, ne zaman birine bira versen göreceksin ve her seferinde seni ıslatacak.

"Benim için boşaldığında tadına bakmak istiyorum ve sonra sen daha nefesini bile tutamadan, sikimin her santimini taşaklarına kadar kaygan küçük amına sokmak ve sikilmeye ihtiyacın olduğunu *bildiğim* gibi seni sikmek istiyorum. Sikilmek için nasıl can attığını. Sert, acımasızca. Acımasızca, ellerim saçlarına dolanırken ve kıcını benim olarak işaretlerken. Ve boşaldığında, sikim seni dolduracak ve adım dudaklarından dökülecek. *Ne* zaman boşalırsan boşal -şimdi ya da *her* zaman- sikim deliklerinden birine gömülmüş olacak.

"Unutma, *printsessa*, benden ve bizden istediğin kadar kaçabilirsin. Ama bu seni ne zaman yakalayacağıma ve sana kim olduğunu hatırlatacağıma dair bir olasılık oyunu değil. Bu kahrolası bir kaçınılmazlık. *Ben* lanet bir kaçınılmazım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, tüm gerçekliğim kenarlarda çalkalanıyor ve çiğ, karanlık bir sıcaklıkla titreşiyor. Nabzım derimin altında cızırdıyor, ciğerlerim sendeleyerek nefes alırken bacaklarım titriyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum; tam karşımda durduğunu, içimi kavuran gözleriyle üzerime dikildiğini şimdi fark ediyorum.

Elleri iki yanımdaki barı kavradı.

Onun akıldan çıkmayan, büyüleyici enerjisinin girdaplı

dalgalanması beni boğuyor. "I..."

Elini kaldırıp bana uzattığında ürperiyorum.

"*Evleniyorum Kristoff*," diye mırıldanıyorum, güçlü parmakları hafifçe boğazımı sararken bir iniltiyi bastırıyorum.

"Ve umurumda değil."

"Umurunda olmalı."

Çünkü seni öldürecekler.

"Neden bana *neden* umursamam gerektiğini söylemiyorsun, Harriet," diye homurdanıyor. "Mik ile ne alıp veremediğin var?"

"Ben... Ben sana söyleyemem."

"O zaman istediğim şey varsayımsal değil. *Aldığım* şey bu, tamam mı? Lanet olsun. Şimdi."

Öpücüğünün gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Dudaklarıma saldırışındaki morartıcı, cezalandırıcı, işaretleyici yol, karanlık dansımızın diğer kaçınılmazlığı aşağı inene kadar içime patlayıcı bir sıcaklık gönderiyor.

Bunu istediğim gerçeği.

Bunu arzuladığım

gerçeği.

Ve kalçalarım hevesle ona doğru yuvarlanırken ağzına doğru inlediğimde, o da bunu biliyor.

Ağzımın içinde hırlarken ürperiyorum, nabzım onun tutuşuna karşı gümbür gümbür atarken beni vahşice öpüyor. Diğer eli a t l e t i m e uzanıyor,

Yumruk yapıp yukarı çekiyor. Göğüslerim göğsünde serbest kalıyor ve birini sertçe kavradığında inliyorum. Başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu sıkıyor, ben dudaklarına doğru küstahça inerken onu büküyor ve çekiştiriyor.

Diğerine geçiyor, eli aşağı kaymadan önce dudaklarımdan derin, istekli bir inilti daha çıkarıyor. Parmakları yoga pantolonumun ve külotumun beline doğru kıvrılırken karnım onun dokunuşuyla çöküyor, nabzım çılginca atıyor.

Kristoff tek bir hamleyle ikisini de dizlerime doğru çekiyor. Öpüşmeyi kesip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve sonra çekip dizlerinin üzerine çöküyor. Pantolonumu ve külotumu indirip çıkarıyor ve dişleri uyluğumun iç kısmını tırmıklarken nefesim kesiliyor.

Alçak, aç, gürleyen iniltisi, emerken ve ısırırken tenimde mırıldanıyor ve daha da yükseliyor. Gözlerim geri dönüyor, dudaklarımın arasından geçen dilinin sıcaklığını beklerken ağzım açık kalıyor.

Onun yerine geri çekildi. Ama ben daha hayal kırıklığını fark edemeden ayağa kalkıyor, kalçalarımı kavıyor ve beni kaldırıp barın üstüne koyarken inletiyor.

Aynen söylediği gibi.

"Aç şu lanet bacaklarını," diye emrediyor karanlık, düzensiz, unutulmaz bir ses tonuyla.

Utanarak kalçalarımı açmaya başladım. Ama ayak bileklerimden tutup ayaklarımı da barın üzerine kaldırdıktan sonra dizlerimi ahlaksızca ve agresif bir şekilde ayırdığında nefesim kesiliyor. Her yerimi vahşi ve delici bakışlarına maruz bırakıyor.

İri eli aniden zonklayan amımı kavrayıp avucunu klitorisime sürttüğünde inliyorum.

"*Bu lanet* olası benim," diye tıslıyor. "Mik'le, Decker'la ya da herhangi biriyle ne anlaştığın umurumda değil. İşse de sikimde değil. Umurumda

değil.

Eğer dışarıda başka neler olduğunu görmek istiyorsan siktir et."

Nefesim kesiliyor, zevkle titriyorum ve eli tekrar boynuma dolandığında hevesle inliyorum. Bana yaklaşıyor, eli hala sıkıca cinsel organımı kavırıyor ve dudakları benimkinden bir inç uzakta.

"*Seni yedi yıl önce aldım. Benden kaçmış olabilirsin - birden fazla kez,*" diye dudaklarımı törpülüyor. "Ama bu seni daha az benim yapmaz. Beni de daha az senin yapmaz. Ve bu güzel küçük amcığı da daha az *benim* yapmaz."

İki parmağını içime soktuğu anda ağzı benimkine çarpıyor. Ağzının içine doğru haykırıyorum, dili derinlere inerken inliyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, parmakları içime girip çıkarken iniltileri içimde gürlüyor.

Çekilirken dudağıımı ısıırıyor ve göğsüme düşmeden önce nabzımın yükselmesine neden oluyor. Dişleri ve dudakları göğsümde koyu kırmızı ısırık ve emme izleri bırakıyor, ta ki bir meme ucumu yakalayıp dilini onun etrafında döndürene kadar. İnliyorum, parmaklarım onun kalın siyah saçlarına kayıyor, o diğer meme ucuma geçerken, adrenalinimi fırlatacak kadar ısıırıyor.

Sonra, aynen söylediği gibi, aşağıya doğru hareket etti. Kaygan, yapışkan parmakları amımdan kayıyor. Anında, ağzı onların yerini alıyor ve beni zevkle haykırıyor. Dili dudaklarımın arasından geçerek sanki beni sikiyormuş gibi derinliklerime itiyor. Ağzı tekrar klitorisime kayıyor, dudaklarının arasında emiyor ve dilini etrafında döndürürken ürperiyorum, nefes nefese kalıyorum ve çılgınca inliyorum.

Vücudum sarsılıyor. Nabzım kulaklarımda kükrüyor, tenim karanlık, vahşi bir enerjiyle karıncalanıyor. İçime doğru inliyor, dilini klitorisimden dudaklarıma, oradan da kıcıma doğru sürüklüyor. Çenem bitkin bir mutlulukla açılıyor.

Benden aldığı pis zevk, klitorisime geri dönerken dudaklarımdan bir inilti yükseliyor.

Parmakları tekrar içime giriyor, klitorisimi acımasızca dillerken g-noktamı okşuyor. Dudaklarının arasında emerken ve düzensiz bir şekilde mırıldanırken. Başparmağı göt deliğimin etrafında yavaş bir daire çizerken, yasak ısı beni alevler içinde bırakmakla tehdit ederken görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ve sonra aniden boşalıyorum. Ve *çok sert* boşalıyorum.

Bedenim kasılıyor, bacaklarım çırpınıyor ve tekmeliyor, ayaklarım kenardan kayıyor. Ama aniden, ben daha nefes bile alamadan, Kristoff beni bara doğru itiyor ve üstüme çıkıyor.

Muhteşem, mürekkepli, çıplak vücudunun olukları ve sert hatları loş ışıktaki parlıyor. Delici gözlerinin vahşiliği beni altımdaki bara sabitliyor. Ve dudaklarında parlayan ıslaklığım beni inletiyor.

Tek bir hareketle bacaklarımı ayırıyor, ayak bileklerimi kaslı omuzlarının üzerine atıyor ve kalın, güzel sikinin her santimini içime sokuyor.

Tıpkı söylediği gibi.

Ve tıpkı söylediği gibi, beni *sertçe* becerdi. Acımasızca. Acımasızca.

Tam olarak istediğim gibi. Nasıl arzuladığımı, karanlık, ahlaksız bir bağımlılık gibi. Avuç içi kıcıma sertçe çarptığında daha fazlası için nasıl inlediğimi, tenim yanana kadar tekrar tekrar. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum. Ya da dişlerinin zaten hassaslaşmış boynumu ve göğüslerimi tırmıklayarak meme uçlarımda ziyafet çekmesi.

Kırmızı buklelerimi yumrukluyor, barın tepesinde beni bir iblis gibi sikerken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Vücudum kemerli; ona ihtiyaç duyuyor. Ayak bileklerim boynunun arkasında kilitleniyor, daha derine inmesi için yalvarıyorum. Daha sert girmesi için.

Tek bildiğim onun siki, vücudu ve üzerimdeki mutlak hakimiyeti olana kadar beni becermek için.

"*Kimin amcığı bu?*" diye kulağımı tırmalıyor.

"*Senin!*" Gerçekliğin kenarları karanlığa gömülmeye başladığında ona sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Peki başka kim var?"

"*Hiç kimse!*"

"*Aferin kızıma.*"

Ağzı benimkine saldırıyor. Avuçları dünyayı sarsan bir acıyla kıcıma çarpıyor ve mükemmel siki o kadar derine iniyor ki boğazıma girdiğine yemin edebilirim.

Ve her şey patlar.

Bedenimin, düşüncelerimin, nefes alışımın, sözlerimin kontrolünü tamamen kaybediyorum. Hepsinin. Sadece sarsılıyorum, haykırıyorum ve salıverilme dalgaları bir fırtına dalgası gibi üzerime çökerken ona karşı inliyorum.

Kristoff derin derin inliyor, kaygan, şişmiş sikini hevesli amımdan çekmeden önce derin derin sürtünüyor. Eli etrafını sarıyor ve boşalmaya başlarken homurdanıyor. Beyaz dölünün sıcak, kalın ipleri beni tamamen kaplarken inliyorum - karnıma, göğüslerime, amıma ve kalçalarımaya sıcıyor.

Beni tamamen mahvediyor.

Bir iniltiyle tekrar içeri kayıyor, siki daha fazla döl salarken kendini içime gömüyor. Kalçalarını yuvarlıyor, ben tekrar kontrolümü kaybedip onun için boşalmaya başlayana kadar bana sürtünüyor.

Tekrar.

Ondan sonra hiçbir şeyim kalmadı. Oturmak ya da kollarımı hareket ettirmek için bile gücüm kalmadı. Aletini yavaşça içimden çıkardığında bacaklarımı bile kapatamıyorum. Orada öylece yatıyorum, nefes nefese, titreyerek ve karanlık, tüketen bir sıcaklıkla zonklayarak.

Yine de ayağa kalkıp kıyafetlerini giydiğini fark ettiğimde, içime bir soğukluk saplanıyor ve beni sarsıyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup kaşlarımı çatarken irkildim.

"Bekle, nereden-"

"Bir yere gitmem gerekiyor."

Gözlerim kısılıyor, çenem

gıcırıyor. "Aynen böyle."

Bana bakıyor, yüzü asık, gözleri soğuk. "Evet."

"Siktir git."

"Yapmam gereken bir şey var, Harriet."

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha

havlıyor.

"*Eminim.*"

Başını sallayarak bana bakıyor.

"Belli bir noktadan sonra bana güvenmen ve hakkımda sürekli kötü şeyler düşünmemen gerekecek."

"Peki, bu gerçekleştiğinde bana haber ver ki nefesimi tutmayı bırakabileyim."

Kaşları kalkıyor, ince bir gülümseme dudaklarını okşuyor. Beni öfkeliendiriyor.

"Aman *Tanrım*," diye feryat ediyorum.

"Sikiyor musun-" "Seni böyle seviyorum."

"Ne, *kızgın* mı?!"

"Dövüşmeye hazırım,

evet." Gözleri

parlıyor.

"Ama iyi sikilmiş ve dölleriime bulanmış demek istedim."

Üzerime eğildiğinde yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bir elini saçlarıma dolayıp beni yukarı çektiğinde ve beni sertçe öptüğünde nefesim kesiliyor.

"Benim tarafımdan işaretlenmen *hoşuma* gidiyor," diye homurdanıyor kalın bir sesle. "Böylece başka herhangi bir erkek senin üzerinde *benim kokumu* alabilir."

Dudakları bir kez daha benimkilere çarpıyor.

Ve sonra dönüyor, uzaklaşıyor ve gidiyor.

Bir savaş var ve Harriet savaş alanı.

Bir tarafta, çalkalanan, kaynayan, ona olan sürekli ihtiyaç var. İnanılmaz derecede manyetik bir çekim. Onu düşündükçe kanımın alev alması. Onu her şeyden çok arzulamam. Şeytanımı tutan parmaklıklara vurması ve karanlığımı tamamlaması.

Ama diğer tarafta nefret var. Ona baktığımda, daha önce hiç görmediğim bir versiyonunu görüyorum.

Bir katil.

Tanrı biliyor ya, başkalarının, hatta onun bile canını alması söz konusu olduğunda yargılamak için tek bir ayağım bile yok. Ama bu farklı. Ona baktığımda sadece bir asker görmüyorum, bu yönü kendisine bile ne kadar gizli kalmış olursa olsun. Ona bakıp kendimin bir versiyonunu görmüyorum.

İçimde bir şeyleri kıran birini görüyorum. Çünkü Harriet sadece bir can almadı.

Nikita'nınkini aldı.

Bunun için Mikhail'e istediğim kadar öfke duyabilirim. *Kız* kardeşimi, kendi *kızını* alıp o cehennemin içine soktuğu için. Onu savaşımaya, sert ve dayanıklı olmaya zorladığı için. Nik- nack'imin içindeki iyiliği ve masumiyeti yok edip onu kendi kuğularından birine dönüştürdüğü için.

Bu süreçte ölmeden önce.

Bunun için Mikhail'den *nefret* edebilirim, ediyorum da. Ama o sadece silahı doldurup verdi.

Şartlanmış ya da değil, tetiği çeken *Harriet*'ti. Bu da içimde atlatamadığım bir yara. Bunu görmezden gelemiyorum, ya da duvarla kapatamıyorum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım, onu ne kadar öpersem öpeyim, kendimi ona ne kadar kaptırırsam kaptırayım.

O anlarda, onun içinde kaybolduğumda? Dünyanın geri kalanı yok oluyor. Gerçeklik kayboluyor ve sadece biz karşılıklı bağımlılık yaratan karanlığımıza bürünüyoruz.

Ama ışıklar her zaman geri döner.

Son şarkı her zaman bitmek zorundadır.

Ve birlikte çarpışmamızın ardından, sıcaklık azaldıktan sonra, görebildiğim tek şey bu.

İstediğim tek kız tarafından, hiç bitmeyecek zalim bir şaka gibi benden alınan kız.

Sonra geri çekiliyorum. Bunu yaptıktan sonra düşüncelerim bulanıyor ve Harriet'e duyduğum acı dolu ihtiyaç -onun bedeni, kalbi, lanet olası ruhu- beni parçalamakla tehdit ediyor. Ta ki kendimi kendi öfkemle ona doğru yürürken bulana kadar.

Durulayın.

Tekrarla. Ve

böyle devam

eder.

"GÜLÜMSE, KRISTOFF."

Dudaklarım alaycı bir şekilde inceliyor. Bakışlarımı restoranın pencerelerinin dışındaki kamera lenslerine saplamak için döndüğümde gözlerim mutluluktan tamamen yoksun.

Anastasia iç çekerek elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Dışarıdaki paparazzilere doğru cilveli bir şekilde dönüyor, bana çapkınca sırtmak için geri dönmeden önce yıkıcı bir şekilde boğucu bir gülümseme gösteriyor.

Bu gösteriştten *iğreniyorum*. Bratva dünyasının anlaşmamızın meşruiyetini kabul etmesi için lanet kameralar önünde yapmamız gereken bu gösteriden. Böylece Tsavakov imparatorluğu Javanović Bratva ailesiyle ortak olduğunda başkalarının saçmalıklarını en aza indirmiş olacağız.

Kimse beni bunları yapmaya zorlamıyor. Ama yapmamın her şeyin yararına olacağını biliyorum. Misha ve imparatorluğu için en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Bunun için ateşte bile yürürüm.

Seçkin Fransız restoranlarında sahte randevulara katılabilirim.

Nefret etsem bile. Anastasia'nın sevgi gösterilerinde ve bana bakışında gösteriştten fazlası olduğuna dair şüphelerim olsa bile.

Evet, Anastasia Javanović olağanüstü güzel. Genç, zengin ve kendi çapında güçlü.

Ama bu gerçekleşmiyor.

Gençken hayatımda gelip giden ilişkiler oldu. Ama hiçbirisi kalıcı olmadı. Hiç kimse duvarlarımı aşamadı.

On dört yaşımdan itibaren yakınlığı bir silah ya da araç olarak öğrendiğinizde, zevk için seks yapmak... kolay değildir. Mekanik olarak değil. Ama en azından benim için, yıllar ve yıllar önce kendimi içinde bulduğum ilişkilerde, seks ve yakınlık bir bütün olarak taklit ettiğim bir şey haline geldi.

"Normal" ilişkilerdeki "normal" insanların yaptığı bir şey. Birlikte vakit geçirirsiniz. Birbirinizi ararsınız. Birlikte bir şeyler yaparsınız ya da yemeğe çıkarsınız.

Sonra sevişirsin.

Benim için yakınlık sadece eylemin bir parçası haline geldi. "Sadece yaptığım" bir şey, çünkü bunu yapmamak potansiyel olarak beni gerçekte olduğum şeytan olarak işaretleyecekti. Sahte yakınlık, içimde kabaran karanlığı geri tutan başka bir kalkan haline geldi.

Harriet'e kadar.

Ta ki hayatımda ilk kez, sahip olma, sahiplenme ve *sevişme* dürtüsü hayatta kalma gerçekliğinin mekanik bir parçası olmayana kadar.

Uyuşturucu gibi arzuladığım bir şeydi.

Sadece ondan.

Ve ona ilk vurduğumdan beri, işim bitti. Belki ondan nefret ediyorum. Belki de ona aşığım. Belki de her ikisinin zehirli, tüketen bir karışımıdır. Ama biliyorum ki hangisi olursa olsun, o benim için bitmiştir.

Üzgünüm, Anastasia.

Özellikle parlak bir kamera flaşı beni kör edince gözlerimi kırptıştırıyorum. Anastasia bana bakıyor, dudakları kıvrılırken gözlerini kırptıştırıyor.

"Eğil ve kulağımı öp, Kris."

Alnım çatılırken ağzım daralıyor.

"Hayır."

Daha geniş gülümsüyor, ama bunun dışarıdaki paparazzilerin yararına olduğu açık.

Zar zor kıpırdayan dudaklarının arasından "*Sadece eğil*," diye mırıldanıyor.

Oturduğum yerden kalkıp yüzünün pencereye bakmayan tarafına doğru eğilirken homurdanıyorum. Anastasia beni öpecekmiş gibi dönüyor, eli saçlarımın arasına giriyor.

"*Ve sakın beni öpmeye kalkma*," diye tıslıyor.

Duraksıyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum - yüzüm saçlarıyla kameralardan korunuyor. Geri çekiliyor, kameralara bir kez daha sırtmadan önce dudağını çapkınca ısırtıyor.

"Sanırım bu kadar yeter, değil mi?" diye iç geçiriyor. Hâlâ gülümseyerek *Cheval*'in ön kapısında duran koyu renk takım elbiseli iki iri adama dönüyor ve başını sallıyor. Ben de onların başlarını sallayıp dışarı çıkmalarını ve etrafta dolaşan paparazzilere bir şeyler söylemelerini izliyorum.

Kameralar saniyeler içinde kayboldu.

Adamlardan biri dışarıda, pencere kenarındaki koltuğumuzun arkasında kalıyor. Diğer muhafız tekrar içeri giriyor ve masamızı çok daha özel hale getiren kalın kadife perdeyi çekiyor.

"Şimdi o zaman."

Bir düğmeye basılmış gibi, Anastasia'nın tüm tavrı değişiyor. Boğucu gülümsemesini bırakıyor ve eli martini bardağına doğru çekilirken elimi anında bırakıyor.

Kaşlarımı kaldırdığımda rahatça omuz silkiyor.

"Kadınları çılgına çevirdiğinden emin olduğum o güzel gözlerine tüm saygımla, Kris," diyerek omzunu kaldırdı. "İlgilenmiyorum."

Merakla sırtıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Buna şov yapmak deniyor," diye iç geçiriyor. "Ayrıca, senin de ilgilenmediğinin farkındayım."

"Saygısızlık etmek istemem, Anastasia-"

"Ah, sebepsiz yere olmasaydın biraz yaralanabilirdim," diye omuz silkiyor yine. "Yani bir kız kompleks sahibi olabilir."

Göz kırıyor.

"Ama *ben* olmadığımı biliyorum, sadece başka biri bakışlarını çoktan çaldı."

Viskimi dudaklarıma

götürüyorum. "Gerçekten

çıkıyorum."

Anastasia iç geçirir. "Sanırım baştan başlamamız

gerekıyor." "Pardon?"

"Beni olmadığım bir şeymişim gibi resmetmişsiniz gibi görünüyor. Sanırım baştan başlamamız gerekiyor."

"Peki ben seni ne olarak resmettim?"

"Aptal, küçük, sarışın bir Bratva prensesi," diyor ince bir sesle. "Haksız kazançlarla dolu vakıf fonu büyümeye devam etsin diye sevgili babasının her dediğini itaatle yapan biri. Çok zeki olmayan, alışverişte ve seyahatte başarılı olan biri."

egzotik yerler ve kameralara güzelce gülümsemek. Kafanızdaki imaja yakın mıyım?"

Kaşlarımı çatıyorum, viskimi yudumlarken sessiz kalıyorum. Kafamdaki resim *tam olarak* bu değildi. Ama kasıtsız suçlama, çoğunlukla haklı.

"Doğru, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Öyleyse, bu konuyu kapatalım. Her şeyden önce, kiminle gizlice dolaştığını çok iyi biliyorum. Ve *kimden* bahsediyorum."

Gözlerim soğuk bir şekilde kısıldı.

"Babam değil. Benim.

Biliyorum." Yavaşça

yutkunuyorum.

"Peki sen benim kiminle 'gizlice dolaştığımı' düşünüyorsun Anastasia?"

"Bratva prenseslerini öldürmek herkesin bildiği gibi zordur, Kristoff."

Nabzım güm güm atıyor.

"Güven bana," diye iç geçiriyor. "Her şeye rağmen, madem yeniden başlıyoruz, bunu olabildiğince açık bir şekilde söyleyeceğim: Seninle evlenmek için en ufak bir arzum yok."

Sırıtiyorum. "Ouch."

"Yaşayacaksın, eminim. Yani, hayır, seninle evlenmek istemiyorum, Kristoff. Ama seninle çalışmak istiyorum. Ve sanırım senin için ikimizin de faydalanabileceği bir anlaşmam var."

Parmaklarımı dikleştirip yeni bir merakla ona bakıyorum. Haksız değil. Sanırım Anastasia Javanović'i hafife *almışım*.

"Sizinle çok ama *çok* az kişinin bildiği bir şeyi paylaşacağım. Aslında bunu bilen tek kişi kurumum içinde güvenebileceğim birkaç kişi. Sizi de bu çembere dahil etmeyi seçiyorum."

"Dinliyorum."

Uzaklara bakıyor, sanki son bir karar verecekmiş gibi dişlerini sıkıyor. Sonra başını sallayıp geri dönüyor.

"Darbe yapıyorum."

Kaşlarımı kaldırarak

sertleştirdim. Bu iş ilginçleşmeye

başladı. "Dikkatimi çektin."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Babamı tahttan indirip ailenin başına geçeceğim. Ve senin yardımını istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Babanı öldürmeyeceğim, Anastasia."

"Hayır, öldürmüyorsun," dedi ince bir

sesle. "*Ben öldürüyorum.*"

Gözlerimiz kilitleniyor ve ilk kez, cilveli, sarışın, gülümseyen cephenin ötesini görüyorum. Ve içinden, benim de çok iyi bildiğim bir karanlığı görüyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Devam et."

"Babamın Misha ile yapmakta kararlı olduğu bu anlaşma. Bu saçmalık."

Etkilenmiş sırıtışımı ustaca

gizliyorum. Haksız değil.

Misha ya da ben Branko Javanović'in gözünü boyamaya çalışmıyoruz. Onun organizasyonunu bizimkine katmak için yaptığımız anlaşma bizim olduğu kadar onun da fikri.

Bu onun için o kadar da iyi bir hamle değil. Pek sayılmaz. Misha'nın kontrol ettiği devasa ticaret ve inşaat çıkarlarına erişim elde ediyor. Ama özerkliğini kaybediyor. Bir anlamda, onun adamları *bizim adamlarımız* oldu. Onun bağlantıları bizim bağlantılarımız oldu.

Kısacası Branko, Tsavakov imparatorluğunun ticaretini yaptığını düşündüğü zenginliğe olan açgözlülüğü yüzünden kör olmuştur. Ve bunun için bir yan kuruluş olmaya razı.

"Teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Pardon?" "Etkileyici,
biliyorum." Sırıtıyorum.

"Poker suratını biraz düzeltmen gerek Kris."

"Yani, anlaşmadan çıkmak istiyorsun."

Başını sallıyor.

"Hayır, sadece ikimizin de yararına olacak bir şekilde değiştirmek istiyorum."

"Dinliyorum. Potansiyel olarak."

"Babamın bağlantılarını ve kas gücünü istiyorsun."

Başka bir şeymiş gibi davranmaya çalışarak ona hakaret etmiyorum.

"Misha'nın çoğunlukla yasal olan işini daha karanlık yerlere doğru genişletmek için hamleler yaptığını biliyorum."

Onaylamıyorum ya da inkar etmiyorum. Ama devam

etmesi için başımı sallıyorum. "Devam et."

"Dolayısıyla, örgütünüzün y a p t ı ğ ı ticarete erişmek istediğimiz açık. Ama benim organizasyonuma ihtiyacınız var-"

"Babanın örgütü."

"Bunun bir son kullanma tarihi var. Bağlantılarımıza ve iş ortaklarımıza ihtiyacınız var."

"Belki de."

Gözlerini deviriyor.

"Öyleyse, ailem Diyet Tsavakov olmadan ikimizin de istediğini alacağı bir anlaşma yapalım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Anlaşmayı değiştirmek istiyorsun."

"Ya da yok, evet. Elbette bazı tavizler vermeye hazırım. Pazarlık yapabiliriz. Birazcık. Ama babam öldükten sonra Misha'nın *benimle* olan yeni anlaşmamıza sadık kalacağından emin olacağına dair söz vermeni istiyorum."

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirip ona bakıyorum; etkilenmiş.

"Bunun ikimiz için de bir anlaşma olduğundan bahsetmiştiniz. Tüm bunlar, kuruluşumuzun zararına, size biraz daha fazla fayda sağlamak için mevcut olanı tamamlıyor."

Omuz silkiyorum.

"Babanla aranda bir sorun olabilir Anastasia. Dürüst olacağım, onunla tanışma şerefine nail olduğum birkaç seferden sonra ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Ama pragmatik olarak, iş açısından bakarsak, tanıdığın şeytan tanımadığın jokerden daha iyidir."

"Olabilir ama babamın nasıl bir şeytan olduğu *hakkında hiçbir fikriniz yok.*"

Başımı salladım. "Bak, o adama baba demek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama senin kendi aile dramın ne benim ne de Misha'nın

"*Crna Kuća*."

Sadece iki kelime. Ama yine de kalbime buz gibi bir hançer gibi saplandılar. Kaskatı kesiliyorum, gözlerim ona dikilirken çenem sıkışıyor.

Anastasia'nın ağzı inceliyor.

"Bahsettiğim yeri biliyorsun."

Gördüğüm ve yaptığım onca şiddet arasında. Dünyadaki tüm karanlık ve acımasız kötülükler arasında hiçbir şey, ama hiçbir şey, o cehennemdeki kötülüklerin yanına bile *yaklaşamaz*.

Crna Kuća.

Karadağ'da okyanusun üzerinde bir uçurumun tepesinde duran siyah kapılı siyah ev. Saf kötülüğün olduğu bir yer.

Eğer bir cehennem varsa, *Crna Kuća* ön kapıdır.

Açıkça görüldüğü üzere, burası bir kulüptü - belli bir tip erkeğe hitap eden özel bir kulüp. Uyuşturucu, kadın ya da nüfuz gibi alışlagelmiş kaçış yollarından artık tatmin olmayan, dinsiz bir güce ve paraya sahip erkekler.

Daha temel bir şey isteyen erkekler. Daha ilkel.

Toplumun dehşete düşeceği şeyler yapmak için siyah kapılı siyah eve gelen siyah ruhlu adamlar.

Kan sporu, bahis oynamak ya da katılmak için. Güç ve para sahibi bu kara ruhlu adamların, cinayet, işkence ya da daha cinsel şeyler gibi her türlü kötü, grotesk arzularını gerçekleştirebilecekleri odalar.

Çocuklarla ilgili şeyler.

Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak nefes alırken gözlerim kapanıyor.

Neyse ki, Boris tarafından sürüklenerek o cehennemi ziyaret ettiğim tek seferde tanık olduğum tek dehşet, genç çocukların acımasız bir kafes dövüşünde ölümüne dövüşmeleriydi. Orada bulunduğum ve gördüklerimden birkaç dakika sonra acil bir işim çıktı ve sarsılmış bir halde dışarıda beklemeye başladım.

Ancak yıllar sonra o yerin gerçek kötülüğünü öğrendim ve fırsatım varken orayı yerle bir etmem gerektiğini fark ettim.

Çünkü yaptığım onca şiddet ve Azrail gibi dağıttığım onca ölüm için mi? Yüzleştiğim ve hırladığım tüm dehşetler için mi?

Crna Kuça'nın kötülükleriyle karşılaştığımda ben bile irkildim.

"O yeri nereden biliyorsun?" Gözlerimi kısarak sessizce homurdanıyorum.

Anastasia'nın ağzı inceliyor.

"Çünkü babam bir üyeydi."

Çarpılmış gibi irkildim. Bir suç örgütünün başı olmak azizliğe giden bir yol değil. Branko'nun düşmanlarına karşılık verme konusunda ne kadar sert olduğunu çok iyi biliyorum. Örgütünü nasıl acımasızca yönettiğini biliyorum.

Ama ya o lanet yerin bir üyesiyse?

Bu, yeryüzünden silinmesi gereken bir kötülüktür. "Buna dair

kanıtınız var mı?"

"Onun hakkında şüphelerim vardı. *Crna Kuça*'dan korkunç bir şehir efsanesiymiş gibi bahsedildiğini duymuştum. Ta ki Lukas Komarov ile konuşana kadar."

İrkildim. Misha'nın arkadaşı Lukas, *Crna Kuça*'nın dehşetini herkesten çok daha iyi biliyor.

Ve çok kişisel.

On dört yaşında o cehennemden çıkarılana kadar orada bir mahkumdu. O zamandan beri normal bir hayat yaşamayı nasıl başardığı ise tam bir mucize.

"Ve babanı teşhis edebilir mi?"

Kadın başını sallıyor.

"Hayır, ama bu yaptı."

Anastasia gözünü kırpmadan elini çantasına atar ve küçük kırmızı bir USB bellek çıkarır.

"Bu bir üye listesi, o evden daha önce alınmış... şey, bilirsiniz."

"Bunu da nereden buldun?"

İnce ince gülümsüyor. "Konstantin Reznikov. Yıllar önce ailesinin tahtını ele *geçirdiğinde* bu listeyi kendi babasını ortaya çıkarmak ve yok etmek için kullandı."

Dudaklarım sıkıca inceldi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ne kadar ciddi olduğumu anlamanı istiyorum. Harçlığım yeterince yüksek olmadığı için kızgın, huysuz bir kız değilim. Sırf istediğim için babamın tahtını ele geçirmeye çalışmıyorum - gerçi istiyorum da."

Gözleri kısıldı.

"Bunu size gösteriyorum ki, babamı kendim öldüreceğimi ve örgütlerimiz arasında yeni bir anlaşma ayarlayacağımı tamamen anlayın; çünkü o bir şeytan ve yeryüzünden kesilip atılması gereken bir kanser."

Başımı sallıyorum, soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Yardımlını istediğim şey, Misha'nın bu yeni anlaşmanın ikimize de fayda sağlayacağını anlamasını sağlamak."

"Tetiği çektiğinizde elinizde tam ölçekli bir isyan veya iç savaş olmadığından emin olmak için de yardımımıza ihtiyacınız olacağını varsayıyorum."

Dudakları karanlık bir şekilde kıvrılıyor.

"O da var. Ama anladığım kadarıyla bu eşit bir takastan daha ileri bir adım. Bu yüzden sana başka bir şey vereceğim Kristoff."

Ellerini aramızdaki masanın üzerinde birleştiriyor ve gözlerini bana diyor. "Şahsen senin için bir şey. İstedikini bildiğim bir bilgi."

Sandalyemde arkama yaslanıp parmaklarımı masaya vuruyorum.

"Dene beni."

"Kız kardeşini kimin öldürdüğünü biliyorum."

Sertleşiyorum, bakışlarım ölümcül bir şekilde ona saplanıyor.

"Babam güç sarhoşu bir aptal, Kristoff. *Ben* değilim. Ödevimi yapıyorum." "Yeterince iyi değil," diye sessizce törpüledim. "Çünkü kimin öldürdüğünü zaten biliyorum-" "Hayır, bilmiyorsun."

Ona soğuk bir şekilde bakarken yüzüm acımasızca çiziliyor.

"*Dikkatli* ol, Anastasia..."

"Kız kardeşini o öldürmedi, Kris."

Kaskatı kesildim. Göğsüme bir ağrı saplanırken görüşüm bozuluyor, zihnim sıcıyor.

"*Ne* dedin sen?"

Yutkunuyor.

"Nikita'yı senin o kız öldürmedi."

"Nasıl olur *da-*" "Çünkü kardeşim öldürdü."

Dünya kırmızıya dönüyor. Acımasız, tüketen bir öfke tırnaklarını göğsümde gezdiriyor, kalbime saplanıyor. Sandalyenin arkamdan devrildiğini duyana kadar ayakta olduğumun bile farkında değilim. Avuçlarımı masaya vurup üzerine eğilerek, gözle görülür bir şekilde sarsılmış Anastasia'nın yüzüne bakarken dudaklarım saf bir nefret maskesiyle geri çekiliyor.

"*Ben-*" diye yutkunuyor. "Tek söyleyebileceğim üzgün olduğum, Kris. Küçük kardeşim Kirill o eğitim akademisindeydi. Babamız onu oraya gönderdi... kim bilir. Onu sertleştirmek için mi? Onu babam gibi ahlaktan yoksun, şeytani ve bozuk birine dönüştürmek için mi?"

Parmaklarım acıyla masanın kenarlarını kazarken gözlerim kısılıyor.

"Kız kardeşini o öldürmedi," diyor sessizce. "Kardeşim tüm olanları izledi. Sorumlu adam-"

"*Mikhail,*" diye sızlanıyorum.

Başını sallıyor, yüzü solgun.

"Mikhail Arakas, evet. Bir tür dövüş maçı vardı - Fairist kız kardeşinize karşı. Bir havuzda dövüşüyorlardı ve Mikhail ona 'bitir' dedi."

Yutkunarak başka tarafa bakıyor.

"O yapmazdı. Ama kardeşim Mikhail'in Tatiana'nın ellerini tuttuğunu ve onu çılgınlıkla atarak kız kardeşini suyun altında tutmaya zorladığını gördü."

Acı göğsümü eziyor, ciğerlerimdeki havayı emiyor. Dönüyorum, damarlarımda dolaşan zehirle boğuluyorum - ruhuma saplanan gerçekle.

"O... Mikhail yumuşamadan önce onu neredeyse öldürüyordu. İşi takip etmediği için ona zayıf dedi ve sonra da onu gönderdi."

Anastasia bana dönüyor, gözleri ıslak ve kırmızı, yüzü kül rengi.

"Tatiana'nın bitiremediği işi kardeşime yaptırdı."

Orada bir insan kabuğu gibi duruyorum. Kara kalbim göğsümün içinde buruşup toz oluyor, ellerim yumruklara dönüşüyor.

"Onun adını lanetleyebilirsin Kristoff," diye boğuluyor gözyaşlarını silerken. "Ama yapabileceğin *tek şey* bu-"

"*Hayır.*"

Kelime dudaklarımdan bir ejderhanın sülfürik kükremesi gibi hırıldayarak dökülüyor.

"*Hayır*, Anastasia," diye ölümcül bir şekilde tıslıyorum. "Yapacağım şey onun lanet kalbini söküp atmak olacak."

Başını sallarken göğsü bir hıçkırıkla inliyor. "Hayır, yapamazsın-"

"Şimdi onunla barış." Gitmek için
döndüm.

"Yapamazsın çünkü o çoktan *öldü*, Kris."

Donup kalıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken burun
deliklerim açılıyor. Yavaşça, bakışlarımı ona saplamak için geri dönüyorum.

"Araştırabilirsin. Onu korumuyorum. O cehennemde başka bir silah olmak
için eğitim görürken öldü."

Yutkunuyor, ağzı incelirken bakışlarını düşürüyor.

"Korkarım kız kardeşinizin ölümünün borcu çoktan ödendi."

Duvara yaslanıp yere düşerken uyuşmuş durumdayım. Anastasia ayağa
kalkıyor, ben bir uçuruma bakarken sessizce yanıma gelip viski bardağını
ayağımın dibine koyuyor.

"Onun hayatta olduğunu biliyorum Kristoff," diyor sessizce. "Ve onun
senin istediğin kişi olduğunu da biliyorum. Ve Tatiana'nın kardeşini
öldürmediğini bilmeyi hak ediyorsun."

Yavaşça nefes veriyor.

"Şimdi. Anlaştık mı?"

Gözlerimi onunkilere dikerken titriyorum.

Başımı salladım. "Bir anlaşmamız var. Ve
gitmem gerekiyor."

Yavaş yavaş bitirmeye çalıştığım kitaba odaklanmaya çalışıyorum. Ancak Sarah J. Maas ne kadar büyüleyici olsa da, bir sonraki satıra geçmeden önce ikinci kez okumak zorunda kalmadan tek bir cümle bile okuyamıyorum. Televizyon da aynı şekildeydi. Dizilerdeki insanların ne dediğini bile takip edemiyordum.

Neyse ki akşam yemeği için fırında kızarttığım tavuğun saati çalışıyor.

Son yirmi saattir bu şekilde hayatta kalıyorum: küçük dikkat dağıtıcı şeyler. Bir dakikalığına bile olsa dikkatimi çeken küçük projeler. Böylece kafamda dönüp duran düşüncelerin sürekli gelgit dalgasında boğulmuyorum.

Dün gece boyunca beni uyanık tutan düşüncelerin aynısı. Bütün gün bir boka odaklanamayıp evimde puslu bir şekilde volta atmama neden olan düşünceler.

Kristoff ve benim dün gece barda geçirdiğimiz patlayıcı kazadan beri kafamın içinde aynı duygu savaşı sürüyor.

Bana her baktığında tenimi tutuşturan o kükreyen coşku dalgası var. Bana dokunduğunda ve bana sahipmiş gibi kavradığında. Ağzıma öyle bir yapıyor ki dudaklarım hâlâ morarmış durumda.

Beni bir *tanrı* ya da belki bir iblis gibi becerdiğinde, beni zar zor yürüyebilir ama lezzetli bir acıyla parlarken bıraktığında.

Ama kavurucu ateşin ardından dondurucu bir soğukluk gelir. Törpülenen talepler, ateşli öpücükler ve tüketen fiziksel dokunuş yerini sessizliğe, küçümsemeye ve ayrılığa bırakır.

Ve nedenini biliyorum.

Titriyorum, fırını kapatıp tavuk ve sebzeleri çıkarmak için mutfığa giriyorum.

Çünkü ikimizin de içindeki o karanlık beslendikten sonra daha fazlasını istiyorum. Beni kim ve ne olduğum için tekrar net bir şekilde görüyor.

Ondan aldığım kişi için.

Kristoff beni yasak bir cennete sürükledikten sonra bana böyle bakıyor. Sanki ışıklar yanmış gibi. Sanki son şarkı da bitmiş ve gerçeklerle yüzleşme vakti gelmiş gibi.

Gerçeklik benim yaptığım gibi. Ve bunu düzeltmenin bir yolu yok. Benim dışımda olsa bile, bu acının geçmişine bakmak yok. Yaptığımı hatırlamasam bile.

Mikhail o akademide bana kim bilir neler yapmış olabilir - acımasız Akut Travma Sinirsel Şartlandırması ve orada kafamızı siktiği diğer yöntemlerle.

Ama ne yaptığımı *biliyorum*. Ve her seferinde aynı rüyalar olsa bile, rüyalar daha da kötüleşiyor. Suyun altında çılglık attığım, onu tuttuğum rüyalar. Gözlerindeki ışık kaybolmadan önce onun dehşet içinde çılgılık atmasını izliyorum.

Beni böyle görüyor. Bana baktığında artık *sadece* bunu gördüğünü biliyorum. Ve eskisi gibi olabilir miyiz ya da nasıl olabiliriz hiçbir fikrim yok.

Ve daha da kötüsü, yapsak bile mi? O zaman ne olacak? Bir mucize olur da hem o hem de ben bir şekilde Nikita'yı öldürdüğümü bilmediğimiz bir zamana geri dönersek ne olur? Hâlâ şimdiki zamanın acımasızlığıyla karşı karşıya kalırız: Mikhail'in tehdidi. Benden nefret eden bir adamın hayatını kurtarmak için yapmak zorunda kaldığım korkunç anlaşma.

Ama ondan nefret etmiyorum. Aslında, tam tersi de olabilir.

Artık bir önemi yok.

Kızarmış tavuğun bir kısmını keserken ve akşam yemeği için bir araya getirdiğim kabarmış Brüksel lahanası ve kabak karışımından biraz kaşıklarken dudaklarımdan hava üflüyorum.

Bütün bunların zehirli olduğunu biliyorum. Beni arzularımın en karanlık, en vahşi köşelerine iterken gözlerindeki nefret yokmuş gibi davrandığımız bu dansımız. Sadece işimiz bittiğinde soğuk olana dönmek için.

Bunun zehirli olduğunu *biliyorum*. Beni paramparça edebileceğini de biliyorum.

Ancak, sizden nefret etse bile birini sevmenin sorunu, hiçbir şey olmamaktansa parçalanmayı kabul etmenizdir.

Mutfağında yalnız başıma, bir kadeh iyi bir Bordeaux şarabı dolduruyorum ve yemeğimi kesmeye başlıyorum.

Ve sonra, onu duydum.

Kaskatı kesiliyorum, tenim karıncalanırken yemeğimin ortasında donuyorum. Nabzım güm güm atıyor ve soğuk bir his boğazımı sıkıyor.

Ev ofisinde yavaşça ve nazikçe açılan bir pencerenin sesi.

Korku devam ediyor, ama içimde sürünen diğer hisle birlikte dönmeye başlıyor.

Arzu.

Çünkü onun ne olduğunu biliyorum. Daha doğrusu *kim* olduğunu. Ve bu bozuk dinamiğimiz ne kadar zehirli ve tamamen berbat olursa olsun, hayır diyemeyeceğimi biliyorum. Çünkü beni incitecek olsa bile, buna ihtiyacım var.

Belki de bana zarar vereceği *için* ihtiyacım vardır.

Her iki durumda da çatal bıçak takımımı masaya koyarken içim kasılıyor. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor, titrek bacaklarımın üzerinde dururken nabzım elektriksel olarak hızlı atıyor. Meme uçlarım atletimin altında sertleşiyor ve dönüp "davetsiz misafir "e doğru ilerlemeye başlarken dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Diğer bir deyişle, geceleri evime zorla giriyormuş gibi yapmasının bizim için ne kadar korkunç olmadığını bilebilecek ve anlayabilecek tek adam.

Bu ön sevişme.

Vücudum sıcaklık ve ihtiyaçla zonkluyor. O gittikten sonra bunun beni ne kadar berbat edeceğini bilsem de buna ihtiyacım var.

Canım çekiyor.

Mutfağın ışıklarını söndürüyorum, sonra oturma odasındaki lambayı. Misafir odasının kapısında düğmeyi çevirip iterek açıyorum ve karanlığa adım atıyorum. Pencerenin altından odaya süzülen karanlık, siyah giysili ve maskeli - lanet olsun, maske takıyor - figürle göz göze geldiğimde *içime* saplanan korkunun tadını çıkararak ürperiyorum.

Dönüp bana soğuk soğuk bakan.

Yavaşça bana doğru ilerleyen figürün etrafında karanlık, kötücül bir enerji dönüyor.

...Yaklaştıkça Kristoff'la aynı boyda olmadığını fark ettiğim adam.

Çığlık atıyorum ve *koşuyorum*, sertçe. Gerçek korku içime işliyor, misafir odasından fırlayıp oturma odamda göz kamaştırıcı bir şekilde savrulurken nefesimi kesiyor. Kapıya doğru koşuyorum ama peşimden gelen siyahlı adam, ben kapı koluna uzanırken omzunu kapıya çarparak homurdanıyor.

Boğuluyorum, çığlık atıyorum ve geri çekilmeden önce ona saldırıyorum. Bana doğru sinsice yaklaşan figürle birlikte tökezleyerek mutfığa geri dönüyorum. Elim arkamdan itiyor ve akşam yemeğimi porselenlerin çarpmasıyla yere düşürüyor.

Parmaklarım masanın üzerindeki biftek bıçağının kabzasının etrafında kıvrılıyor. Ve aniden adama doğru hamle yapıyorum, bıçağı saplarken tıslıyorum. Sertçe tıslıyor ve bıçaklama hareketimden kaçmak için buzdolabına çarpıyor. Tekrar saldırmak için ileri atılıyorum, ama bu sefer ayağı yüksek bir tekmeyle dışarı fırlıyor ve bıçağı parmaklarımdan acı verici bir şekilde tekmeleyip etrafa saçıyor.

Sessizce bana doğru ilerlerken omuzları çöküyor. İlk defa koyu siyah, muhtemelen gece görüş gözlüğü ve siyah eldivenler giydiğini fark ediyorum.

O bana uzanırken dünya ve zaman yavaşlıyor. Çığlık boğazımda düğümleniyor.

Ve sonra aniden, kocaman bir şey ona yandan çarpıyor. Onu sertçe yere yapıştıran ve saldırganın karnına bir diz indirirken kükreyen bir şey. O şey dönüyor ve tehlikeli bir seviyeye geliyor,

buz mavisi gözlerini bana diyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Kristoff.

Saldırgana geri dönüyor. Ama siyahlı adam aniden Kristoff'un elinden kurtuluyor. Tek bir hareketle dönüyor, kılıfından bir bıçak çıkarıyor ve Kristoff'a saplıyor. Bıçak dışarıdaki sokak lambasının ışığında hınzırca parlarken çılgık atıyorum. Kristoff'un yan tarafına sertçe saplanıyor, gömleğini keserken acı içinde kükremesine neden oluyor.

Bir iniltiyle sendeleyerek geri çekiliyor. Ama saldırgan onu takip etmiyor.

Onun yerine, bıçaklı adam bıçağı kınına sokup, dönerek odadan çıkarken, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bir tıslamayla Kristoff hemen arkasından geliyor, ben de peşinden. Misafir odasının kapısında ikimiz de hızla durduk.

Karanlık oda boş, açık pencerenin yanındaki jaluziler esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

Nefes nefese kaldığımda göğsüm kabarıyor, adrenalın hala damarlarımda dolaşıyor. Gözlerimi kocaman açarak ona döndüğümde kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Acıyor mu-"

Kocaman elleri yüzümü kavrarken inliyorum, nefesimi kesen bir şiddet ve aceleyle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ona karşı eriyorum, o benimkini yutarken kendimi onun dudaklarında kaybediyorum.

Geri çekildiğinde, gözlerim onunkilere kilitlenirken nabzım

hızla atıyor. "I-"

"Nikita."

Fiziksel olarak ırkiliyorum, kalbim acıyla

burkuluyor. "*Çok özür dilerim-*"

"Sen orada bir tutsaktın," diye homurdanıyor, bakışları bana saplanıyor.
"Askere alınmıştın. Seni oraya koydular ve o lanet psikopatın duygularınla oynamasına ve seni kırılma noktasına kadar zorlamasına izin verdiler. Sovyet ordusunun bile yasakladığı barbarca yöntemlerle şartlandırıldın."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Ama o bendim Kristoff," diye boğuluyorum, titreyerek.

"Öldürdüm-" "Sığ bir havuzda, küçük bir eşleşmeydi," diye
geveliyor.

Ürperiyorum.

"Sizden bir grup vardı ve Nikita ile kavga ediyordunuz. Kazanıyordunuz ama sonra Mik size 'işini bitirin' diye bağırdı."

Gözlerimin arkasında ışık patlıyor. Haykırıyorum, anılarım bozuk bir film ekranı gibi gidip gelirken bıçak gibi keskin bir korku içimi kesiyor.

Su. Baloncukların çılgılığı. Ellerim boynundayken yalvaran mavi gözleri.

Durmak istedim.

Durmayı çok istedim.

Ama ben...

yapamadım...

"*Yapmadın.*"

Dişlerini gıcırdatırken sesi kesiliyor.

"Orada kabul etmedin. Bu yüzden Mikhail üzerine yürüdü, sen ağlayana kadar sana bağırdı, sana lanet bir silah doğrulttu ve sonra ellerini Nikita'nın boğazına doladı."

Gözleri karanlığa saplanırken ölümcül bir öfkeyle parlıyor. Ve bu unutulmaz bakış sonunda beni kırıyor. Hıçkırmaya başlıyorum, boğuluyorum ve gözyaşlarım akıyor.

"Ellerinizi kullanarak onu aşağı itti. Ve onu orada tuttu, onu öldürdü ve seni yok etti, ta ki sonunda yumuşayıp seni gönderene kadar."

Gözleri kapanıyor.

"Sizden daha az insanlığa sahip başka bir öğrenci başladığı işi bitirdi. *Bu* kız kardeşimin nasıl öldüğüdür."

Kendimi ona bıraktığımda boğazımdan hıçkırık sesleri yükseliyor. Kollarım boynuna sıkıca sarılıyor ve güçlü kolları beni sararken göğsüne doğru ağlıyorum.

"Biz gidiyoruz."

Göğsüne doğru yutkunuyorum, gözlerim kapalı ona sarılıyorum.

"Nereye?"

Beni kollarına alıp beşik gibi salladığında nefes nefese kalıyorum.

Beni dairemin ön kapısına götürüp kapıyı açarken kulağıma "Evim," diye mırıldanıyor.

"Eve gidiyoruz."

Şafağın loş ışığında gölün buğusunu içime çekiyorum. Tekne durgun suyun üzerinde kayarak ve çarparak ilerliyor, arkasından cam gibi yüzeyin üzerinde bir V dümeni gönderiyor.

Sis yavaş yavaş dağılıyor ve yedi yıl sonra nihayet onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ada.

Kristoff'un Fin gölünün ortasındaki kaçıışı. *Bizim* kaçışımız. Kaybolmuş ve korkmuş olarak geldiğim ve sonra aynı şekilde ayrıldığım yer. Ama şimdi hayatımın en güzel zamanları olarak tanıyabildiğim o orta kısımdı.

Sadece o ve benim olduğumuz kısım. Kendimi ilk kez keşfettiğim kısım.

Ona dönüp bakıyorum, o da bana sırtınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir eli hâlâ direksiyonda, diğer eli benimkine dolanıyor, parmakları sıkıca birbirine dolanıyor.

Eve dönmüş gibi hissediyorum. Burada o kadar uzun süre bile yaşamadım, sadece dört ay ve bu yedi yıl önceydi. Şu anki dairemde dört yıldır yaşıyorum.

Ama hiçbir şey burası gibi hissettirmiyor. Burada, onunla birlikteyken hissettiklerime hiçbir şey dokunamadı ya da yaklaşamadı. Koşarken. Derin nefes almak. Karanlığımın titreşen kalbini bulmak ve onu bütünüyle yutmak.

Burası kendimi en gerçek halimle yaşadığım yerdı. Ve şimdi, geri döndüm. Döndük.

Ve bu sefer hiçbir şey bunu bozamayacak.

Yine de kayıkhaneden dışarı adım attığımızda, bir anlık bir korku yaşıyorum. Gözlerim, Decker'ın kardeşi Ansel'in beni şaşırttığı, ağaç sınırının yanındaki açık alana kayıyor. Beni kovaladığı yere.

Öldüğü yerde.

Sert bir el sırtıma bastırarak beni geçmişin dehşetinden uzaklaştırıyor. Dönüyorum, bakışlarım Kristoff'unkilerle buluşunca ısınıyorum.

"Kimse senin için buraya gelmeyecek. Buraya çıkan tek yolu izleyen adamlarım var. Diğerleri de Mik ve Decker'ın her hareketini takip ediyor."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Oydu, değil mi?"

Gözlerinde siyah gözlükler olan maskeli adamın pencereinden içeri süzölürkenki görüntüsü tüylerimi diken diken ediyor.

Kristoff'un kaşları

çatılır. "Ne?"

Başını sallıyor.

"Mik olmalı. Bu sadece... acelecilik. Özellikle de onun için."

"Beni öldürmesi için birini mi gönderiyorsun?"

Başını sallarken gözleri kararıyor.

"Sana defalarca geldiğim için dikkatsiz davrandım. Seni izliyor olmalı ve bizi birlikte gördüğünde bana her şeyi anlattığını düşünmüş olmalı."

Londra'dan gelirken uçakta ona her şeyi anlattım. Kristoff'un hayatını tehdit ettiğinde Mik'le yaptığım anlaşmayı. Mik'in Tatiana olarak "ortaya çıkmamı", tahtımı almamı ve sonra da ona vermemi sağlama planı.

Bu planın artık gerçekleşmeyeceğini hissediyorum. Mikhail bana suikast düzenlemesi için birini gönderdikten sonra olmaz. Kristoff'la kaçtıktan sonra olmaz.

Jette, hayatımdaki Ella, Jack, Gus ve Vera, hatta Miles gibi teminatlar hakkında endişelenerek neredeyse panik atak geçiriyordum. Ama Kristoff bana hepsini uzaktan izleyen ve herhangi bir geri tepme olmadığından emin olan birilerinin olduğunu söyledi.

Ama yine de korku var. Mikhail kesinlikle geçilecek biri değil. Ve ben geçtim. Çok zor.

"Seni 'dikkatsiz' kelimesiyle bağdaştırmakta zorlanıyorum."

Sırıttıyor, gözleri parlıyor.

"Birileri her kuralı ve her tedbiri çiğnememi sağlayacak bir yol buluyor."

Yüzüm kızarıyor, dişlerimi alt dudağımın

üzerinde gezdiriyorum. "*Benim-*"

Eli kıcıma doğru kayıyor ve beni kendine doğru çekerken sertçe kavıyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve gözlerim onunkilere kayarken başımı geriye doğru çekiyor.

"Hiçbir şey *önermiyorum*," diye sessizce homurdanıyor.

Dudakları benimkilerle birleşiyor ve sonra gerçekten evimdeyim: buraya, onun yanına dönüyorum. Ait olduğum yere.

O duş alana kadar hayatta kalmam bir mucize. Tanrım, daha kıyıya varmadan beni ondan uzak tutan aziz gibi bir kısıtlamaydı. Ama buraya gelene kadar beklemek istedim.

Ta ki biz, biz olduğumuz yere dönene kadar.

Karanlık bir yeniden isimlendirme gibi. Ahlaksız bir eve dönüş. Onunla tekrar burada olmak için çok uzun zamandır beklediğim ahlaksız bir dans.

Son yedi yıldır buraya pek sık gelmedim. Bir zamanlar burası benim sığınağımdı. Kaçmak için geldiğim yerdı. Ancak Harriet'ten sonra burası sadece geçmişten nefret etmek ve onu benden koparan şeytanlar ve iblislerle savaşmak için gelebildiğim bir yer oldu.

Buraya onsuz dönmek acı vericiydi. O burada olmadan, burası bir daha asla benim sığınağı olmayacaktı.

Parçalanmış aşkımız için bir anıt mezardı.

Ama şimdi, buradan kaçtıktan yedi yıl sonra, onu buraya geri getirdim. Ve bu sefer, benden kaçtığında, bu benden kaçmak için gizlice olmayacak.

Yakalanmak için koşacak.

Nabzı hızla atarken koşacak. Kalçalarının arasında muhtaç ve sıcak bir şekilde zonklayan o karanlık ağııyla, elimi boğazına doladığımda ve onu yere doğru becerdiğimde benim için nefes nefese kalacak.

Ve bu *şu anda* gerçekteşiyor.

Ama önce bekliyorum. Dışarıdan, evin aydınlık pencerelerinden, uzun kıvıl saçlarını havluyla kurulayarak merdivenlerden inişini izliyorum. Yüzünde bir şaşkınlık var, etrafına bakınıp beni arıyor. Neden duşta ona katılmadığımı merak ediyor.

Her şey zamanında, printsessa'm.

Dudaklarının adımı söylemesini izliyorum, dönüp evin içinde yürürken kaşlarını çatıyorum, daha fazla pencerenin önünden geçiyor. Önce kütüphaneye, sonra mutfağa bakıyor. Ve sonra aralık bıraktığım arka kapıyı fark ediyor.

Sikim çok sert, neredeyse acıtacak.

Ağaçların arasında gizlenirken, nabzım kulaklarımda kükrerken, taşan bir enerjiyle titriyorum. Ona ve onun benden kaçışına duyduğum ham ihtiyaç içimde şiddetle kabarırken ellerim bir sıkılıp bir çözölüyor.

Ama bekliyorum ve merakla dışarı çıkıp beni çağırmasını izliyorum.

"Kristoff?"

Duştan sonra giymesi için yatağın üzerine bıraktığım bol eteği ve atletiyile yalınayak yürürken kaşları çatılıyor.

Onu yere sürüklerken ve sikimi içine sokarken *pantolon* gibi şeylere ihtiyacım yok.

"Hey, dışarıda mısın?" Hafifçe gülüyor. "Öğle ya da akşam yemeği falan hazırlayayım dedim. Sanki iç saatim allak bullak olmuş gibi hissediyorum."

Nefesim hırıltılı bir şekilde girip

çıkıyor, girip çıkıyor. Ve bekliyorum.

Harriet ağaçlara bakıyor, bakışları ormanı taramadan önce tam içimden geçiyor.

"Kris?"

Ağaç çizgisine yaklaşıyor, sonra daha da yaklaşıyor, ta ki benden birkaç metre ötede ormanın tam kenarına gelene kadar. Henüz orada olduğunu bilmediği bir uçurumun tam kenarında.

Daha fazlası için soluk soluğa kaldığında onu bütünüyle

yutacak bir şey. Sonra görünmez çizgiyi geçip ağaçların

arasına giriyor.

"Kris?"

Ona doğru bir adım atıyorum, bilerek ayağımın dala çarpmasına izin veriyorum.

Harriet kaskatı kesildi. Anında, beni fark edip edemeyeceklerini görmek için kafasını çevirirken gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum. Yüzü kızarıyor ve göğüs uçlarının üstünün altında sert, muhtaç noktalara doğru çakıllaşmasını gerçek zamanlı olarak izliyorum.

Daha yakın olsaydım, güzel amının ne kadar ıslak olduğunu koklayabileceğime neredeyse eminim.

Bir adım daha atıyorum, dalların ayaklarımın altında kırılıp çatlamasına izin veriyorum ve nereden geldiğimi bildiğinden emin oluyorum.

Bilmesini istiyorum, böylece diğer tarafa kaçması gerektiğini bilsin.

Ve aniden, gözlerinde vahşî bir parıltıyla, tam olarak yaptığı şey bu.
Dönüyor ve *koşuyor*.

Ve söz konusu o olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. İçimde ortaya çıkardığı şeyi. Düşmanlaştırdığı ve kışkırttığı şeyleri. Alay ettiği ve dalga geçtiği şeyleri.

Koşuyor.

Kovalıyo
rum.

Güneşin doğuşu ve batışı gibi. Gelgitler ya da mevsimler gibi. Zamanın kendisi gibi.

Bu işler böyledir.

Küçük avımı ağaçların arasında kovalarken nefesim kesiliyor, nabzım damarlarımda sıvı ateş gibi patlıyor. Önümde nefes nefese kaldığını duyuyorum, bir dal ona sürtündüğünde ya da ayakları tökezlediğinde soluk soluğa kalıyor ve irkiliyor.

Bunlar küçük yaralar ve öpüp onaracağım... *daha sonra*. İblisim en sevdiği yemekle beslendikten sonra: kovalamacamın korkusu ve adrenalini ile tatlandırılmış çaresiz inlemeleri.

Harriet ilerideki çalılıklara çarpıyor, önce sola sonra hemen sağa kaçıyor. Bu onun en sevdiği ve benim de bir zamanlar tahmin etmekte fazlasıyla ustalaştığım bir hareketti. Zaman bu kas hafızasını sildi. İş onu avlamaya gelince pratik yapamıyorum.

Bunu düzeltmeyi planlıyorum. Tekrar ve tekrar.

Ayaklarımın altındaki yaprak ve çam iğnelerinden oluşan halıda kayarken tıslıyorum. Onun kadar hızlı yön değiştirmeye çalışırken yere çakılıyorum. Ama saniyeler içinde ayağa kalkıp onun peşinden koşmaya başladım.

Koş, ufaklık. Sıkı koş. Vahşice koş. Bu sadece seni yakalamak için beni daha da acıktırıyor.

Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir.

Kaslarım pompalanıyor, onu kovalarken bedenim ağaçların arasından fırlıyor. Hararetli nefes alışının tatlı sesi beni daha da zorluyor. Benden kaçmaya çalışıyor ama hızını kaybediyor. Ya da belki de onun karşı hamlelerine nasıl karşılık vereceğimi hatırlıyorum.

Ya da belki de yedi yıl boyunca bu ormanda bu kadının peşinden *koşmadıktan* sonra patlamaya hazırım.

Ormandaki küçük bir yükseltinin üzerinden atlayıp sağına doğru ilerliyor. Ben de sağa doğru fırlarken vahşice sırtıyorum ve çalıların arasından geçerken onu takip ediyorum.

Nerede olduğumuzu ve onun ne yaptığını biliyorum. İleride küçük bir açıklık var, iki belirgin giriş ve çıkış yolu var. Birinden geliyor ve benim de onu aynı şekilde takip edeceğimi varsayıyor. Ama açıklığın bariz çıkışının ötesinde, küçük, gizli bir yan yol var.

Onun planı bu.

Onu mahvetmek üzereyim.

O farkında değil ama ben şu anda ona paralel koşuyorum. Ama sonra solumda küçük, gizli bir yan yol beliriyor. Yolumu değiştiriyorum, tüm hızım ve gücümle hücum ediyorum, ta ki aniden açıklığa dalana kadar.

Tıpkı Harriet'in yaptığı gibi.

Sinsice inmek üzere olduğu patikadan fırladığımda *çığlık* atıyor ve bu ses aletimde ani bir dalgalanma yaratıyor. Kayıyor

ve yön değiştirmekmiş gibi dönüyor, ama çok geç. Onu çoktan yakaladım.

Yarım saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapattım. Onu sertçe kavrayıp altımızdaki yumuşak toprağa ve am iğnelerine arptırdığımda sarsılıyor, boğuk bir iniltiyle soluk soluğa kalıyor. Dizlerinin zerine düştü ve ayağıyla karşılık vermeye çalıştı. Ama bileğinden tutup çekerek onu öne doğru savurdum.

Ve sonra, *saldırıyorum*.

Ağırlığımı sırtına verdiğimde Harriet arzu ve korkunun sarhoş edici karışımıyla iniyor. Yumruğum saçlarına dolanıyor, başını geriye doğru çekerken sarsılıyor ve keskin bir nefes alıyor. Dudaklarım kulağına iniyor ve teninin kokusu zaten sert olan sikimi çeliğe çeviriyor.

"*Yakaladım seni*."

Beni üzerinden atmaya çalışıyor, çünkü ikimiz de bu oyunun -bu karanlık dansımızın- sadece onu yakaladığımda durmadığını biliyoruz. Onun ağzli amcığının sikimi sağdığını hissedene kadar kovalamaca devam ediyor - bu ahlaksız oyunun beyaz bayrak sallama versiyonu. Ben onu teslimiyet içinde sikerken o da arzuladığı şeye teslim oluyor.

Harriet altımda kıvranıyor ama bu sadece ateşimi körüklüyor. Beni daha da sertleştiriyor. Ve biliyorum ki bu *onu* daha da ıslatıyor.

Avucumu yanaklarından birine indirmeden önce eteğini kıının üzerinden çekerek geriye uzanıyorum. Bunu tekrar ve tekrar yaptığımda inleyerek ciyaklıyor. Elim kalçalarının arasına sokarken vahşice hırlıyorum. Parmaklarım klotunun sırlısklam kşebentinin üzerinde geziniyor, sonra parmaklarımı klotun altına sokuyor, külotu avucumun içine alıyor ve tekmeleyen, çırpınan bacaklarından aşağıya doğru çekiyor.

Onları ayak bileklerine dolanmış halde bırakıyorum, elim bacaklarının arasına doğru kayıyor ve onu benim için *damlarken* buluyorum.

"*Seni piç-*"

İki parmağımı onun muhtaç amcığına kolayca sokuyorum ve o bir zevk çılgılığı atıyor. Parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırıyorum, küçük amcığının parmaklarımı çaresizce kavraması karşısında inliyorum. Kayganlığı elimi kaplıyor.

Bu tehlikeli bir dikkat dağıtma. Çünkü aniden dirseklerini bana doğru itiyor, beni sıkıştırmaya ve tekmelemeye çalışıyor.

Şehvetle inliyorum.

Kovalamacanın devam etmesini istiyor. Ben de öyle, ama daha fazla bekleyemem.

Tıslıyorum, tekrar uzanırken vurma girişimlerinden kaçıyorum. Küçük siyah tangasını ayak bileklerinden çekip çıkarıyorum ve sonra aniden çırpınan bileklerini sertçe kavıyorum. Onları sırtının alt kısmına doğru çekerken inliyor, kollarını kavuşturuyor ve tangayı bileklerine doluyorum. Büküp bağladım ve onu bağlayana kadar sıkıca çektim.

Yere sabitlenmiş.

Etek yukarı.

Bacaklarını aç.

Amin benim için *ağrıyor*.

Gömleğimi tek bir hareketle çekip çıkarıyorum, kotumu yırtarken kıcının üzerinden aşağı kayıyorum. Harriet inliyor ve titriyor - karanlık oyunlarımızda bile, o da benim kadar buna hevesli.

Belki daha da fazla.

Zaten pembe olan kıcına şaplak atıyorum, onu çok lezzetli bir şekilde ciyaklatıyor ve inletiyorum. Kot pantolonumu aşağı itip kalın, şişkin sikimi serbest bırakıyorum. Şişmiş başımı onun açgözlü amına dayarken dizlerimle bacaklarını ayırıyorum.

Başı dönüyor, gözleri benimkileri tutmak için geriye dönüyor. Bakışlarında *patlamaya* hazır bir şey yok.

İçine giriyorum, yüzünün harareten saf zevke dönüşmesini izliyorum. Sikimin her santimini amının derinliklerine gömdüğümde ağzı açık kalıyor, kaşları tatlı bir ıstırapla çatılıyor. İnliyorum, başımı geriye atıp yukarıdaki ağaçlara doğru tıslıyorum, sanki gerçekten avını yakalamış bir canavarmışım gibi.

Dudaklarım karanlık bir şekilde kıvrılırken bakışlarım ona geri dönüyor. İleriye uzanıyorum, amının şişman sikimin etrafında titrediğini hissetmekten zevk alıyorum. Elimi altına sokup atletini göğüslerinin altından yırtıyorum. Parmaklarım bir meme ucu buluyor ve büküyor, amı etrafımda sıkıca kenetlenirken alçak sesle inlemesine neden oluyor.

Diğer elim saçlarına dolanıyor, sıkı bir yumrukla kavırıyorum. Ve sonra, *onu beceriyorum*.

Onu ihtiyacı olduğu ve benim arzuladığım gibi beceriyorum. İkimiz de nasıl istiyorsak. Sert, acımasızca, vahşice ve sınırsızca.

Çünkü onunla, hiçbir şeyim yok. Onunla duvarlarım yıkılıyor. Başka biriyle yakınlık kurma yeteneğimi gömdüğüm karanlık, gizli yer maskesiz ve parçalanmış bir şekilde açılıyor.

Onunla gerçekten özgürüm.

Tıslıyorum, üzerine eğilip dişlerimi boynunda gezdiriyorum. Kalçalarım sertçe pompalıyor, sikimi onun istekli amının derinliklerine tekrar tekrar sokuyorum. Dönüyorum ve

meme uçlarını çekerek, elimi kığına vurmak için geri getirmeden önce daha fazlası için inlemesini sağladım.

Sert.

Ve her cezalandırıcı şaplakta -ona sahip olamadığım yıllar için; kovalamacalar, öpücükler ve kaçırdığımız zamanlar için- bana daha fazla boyun eğiyor. Geri itiyor, beyaz bayrağı dalgalanırken sıkımi hevesle sıkıyor.

Benimkini.

Kaslı kalçalarım ve karın kaslarım her derin itişte kığına çarpıyor. Elim çenesine doğru kayıyor, başparmağım dudaklarında gezinirken çenesini kavlıyor. Boğuk bir iniltiyle dudaklarını açıyor, başparmağımı ağzına alıyor ve hevesle emiyor.

"Aferin kızıma," diye törpüledim kulağını. "Em."

Hevesle cıvıldıyor, ben içine daldıkça vücudu titriyor ve etrafımda sıkılıyor.

"Benden iki tane olsaydı, ikimiz de seni kovalardık, biliyorsun," diye tıslıyorum karanlık bir şekilde.

"İkimiz de seni avlar ve yere yatırırdık. Ve ikimiz de seni benim için olduğun açgözlü küçük cumslut gibi becerirdim."

Başparmağımın etrafındaki inlemelerinin uğultusu beni çılgına çeviriyor.

"Benden iki tane, böylece bu güzel küçük ağzı becerebilirim," başparmağımı daha derine itiyorum ve daha sert emerken inliyor.

"Ve bu açgözlü küçük amcık."

Sertçe itiyorum, o zevkle titrerken kalçalarım kıcını tokatlıyor. Başparmağım dudaklarından kayıyor ve yüksek sesli inlemeleri beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Ama dişlerimi sıkarak elimi tekrar aramıza sokuyorum ve kaygan başparmağımı onun sıkın küçük kık deliğine sürüyorum.

Harriet kasılmış bir iniltiyle boğuluyor.

"Ve kıcın," diye törpüledim kulağını. Islak başparmağım dar kıcında dolaşırken sikimi amının derinliklerine itiyorum, yavaşça bana açılırken titrediğini hissediyorum.

"*Tüm muhtaç küçük delikleriniz, benim küçük prensesim.*"

Başparmağımı içine batırıyorum. Anında vücudu titriyor ve burkuluyor ve orgazm çekirdeğinin derinliklerinde patlarken çığlık atıyor.

Beni de aşağı çekiyor.

Bir kükremeye kendimi ona gömüyorum, döllerim içine akarken taşaklarım sıkılıyor. Sikimi iyice sikilmiş amından kaydırıyorum, döllerimden daha fazlasını dudaklarına, iç uyluklarına ve kıcına döküyorum.

Hala inliyor ve titriyor. Ben hala sertim.

Burada işimiz bitmedi bile.

Başparmağım yavaşça kıcına girip çıkıyor ve döllerimi deliğine sürmek için dışarı kayıyor. Harriet başını çevirip vahşi gözlerinde saf, dizginlenemez şehvetin o perili, ele geçirilmiş bakışıyla bana bakıyor.

Dudakları titriyor, kolları onları sıkıca bağlayan külotlara karşı biraz geriliyor. Bir elimle sikimi okşarken ve diğer elimle döllerimi kıcına iterken sessizce inliyorum.

Onun üzerinde hareket ediyorum ve başparmağım sıkı halkasından kurtulduğunda inliyor. Kalçalarımı indiriyorum, bir elimle yanaklarını ayırırken diğer elimle şişmiş sikimi kışına doğru yönlendiriyorum.

"Sadece bir taneden sonra seninle işimin bittiğini mi sandın?" Karanlık bir şekilde tıslıyorum. "Seni kovaladıktan ve yakaladıktan sonra... sana sadece bir kez sahip olacağımı mı sandın?"

Başını sallayarak derin derin inliyor.

"Demek işimin bitmediğini

biliyordun."

İtiyorum ve yavaşça benim için açıldığını hissettiğinde gözleri büyüyor.

"Gerçekten istediğin bu muydu, benim küçük *printsessa*'m?" Daha fazla baskı uygularken saçlarını yumruk yaparak hırlıyorum. "İyi bir küçük seks oyuncağı gibi yere mihlanmak, inlemek ve sikimin kışına girmesi için sabırsızlıkla kıvranmak mı?"

Gözleri geri dönüyor, inlerken ağzı gevşiyor ve başını

sallıyor. "*Söyle*."

Harriet bir iniltiyle boğuluyor.

"*Lütfen*," diye inliyor. "*Lütfen-oh Tanrım...*"

Başım içeri kayıyor ve yavaşça gevşediğini hissetmeden önce vücudu kenetleniyor. Titriyor, sırtı eğilirken yere doğru nefes nefese kalıyor.

Kalçaları kalkarken.

Daha fazlası için geri iterken.

"*Açgözlü küçük şey*," diye törpüledim boynunu. "Ama kibarca isteyene kadar hiçbir şey alamazsın."

İnliyor, titriyor.

"*Lütfen...*"

"Açık ol, küçük oyuncağım."

Altına uzanıyorum ve parmaklarım klitorisini yavaş daireler çizerek ovmaya başlıyor. Harriet yüksek sesle inliyor, sikimin bir santimi daha kıkına batarken daha fazlası için geri itiyor.

"*Söyle bana,*

printsessa." "*Lütfen*

sik beni!"

"Nerede?"

İçine bir santim daha kaydırduğımda çığlık atıyor, her tarafı

titriyor. "*Lütfen beni kıkımdan sik!*"

Nabzım

kükürüyor.

"*Aferin kızıma.*"

Çığlık atarken elimle ağzını kapatarak içeri giriyorum.

Onun bana boyun eğmesinden hoşlandığı kadar ben de ona hükmetmekten hoşlanıyorum. Ama ben sadist değilim, Harriet de mazoşist değil. Ona karşı acımasız değilim, çünkü ona gerçekten zarar vermek istemiyorum.

Ama ben acımasızım. Acıdan ziyade orgazm çığlıkları atmasını sağlayacak derece ve sıcaklıkta. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Onu kabaca yere yapıştırdım, ilk kez kıkına sahip olurken kendimi onun içinde kaybettim.

Başka kimse olmadığını biliyorum. Onu ilk kaybettiğim iki yıl boyunca yoktu. Ve o zamandan beri geçen *beş yılda* da başka kimse olmadı.

Beş lanet yıl boyunca, tek bir erkek bile bu muhteşem kadına elini süremedi. Buraya gelirken uçakta bana söyledi, sorulmadan.

Ona sıkıca sarılıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda, "*Hiçbiri sen değildin,*" diye boğuldu.

Ona benim için de aynı şeyin geçerli olduğunu, çünkü ondan sadece bir tane olduğunu söylediğimde, beni öylesine sert öptü ki neredeyse dişlerimi kıracaktı.

Yedi yıl önce, bu kadın dünyama girdi ve benim için her şey bitti. Benim onun için olduğu gibi. Zaman bunu değiştiremezdi. Diğerinin *öldüğünü* düşünmek bunu değiştiremezdi.

Ve şimdi, onun bir ilkini daha alıyorum. Her şeyim ona ait olduğu gibi, bana ve yalnızca bana ait olan başka bir parçasını.

Kendimi onun içinde kaybederken inliyorum, o altımda kıvranıp inerken sikimi sonuna kadar götüne gömüyorum. Hırlıyorum, lanet bir hayvan gibi içine giriyorum - vücutlarımız terden kayganlaşıyor ve kirle kaplanıyor. Parmaklarımız toprağı kazıyor ve zevk çığlıklarımız sadece ağaçlarda kayboluyor.

Parmaklarımla klitorisini okşarken, dişlerim boynunda ve elim ağzının üzerinde kenetlenmişken, kenar ikimizi de karşılamak için yükseliyor. Kaslar ağrıyor ve itiliyor. Bedenler birbirine sürtünüyor ve kayganlaşıyor.

Fünye biter ve bomba patlar.

Harriet altımda paramparça oluyor, kıcının derinliklerinde sikimle sertçe boşalırken bana karşı çırpınıyor ve titriyor. Vahşi bir hırıltıyla kendimi kaybediyorum, döllerim sikimin derinliklerinden onun içine *akarken* görüşüm dalgalanıyor.

Orman durgunlaşır. Biz de durgunlaşırız, kalplerimizin gümbür gümbür atması bir yana.

Ormandan çıktığımda hava kararmak üzereydi; cırılçıplak, kir ve ağaç dalı çizikleriyle dolu bir haldeydim ve o da aynı şekilde kollarımdaydı.

Onu eve, üst kata ve doğrudan sıcak, köpüklü bir banyoya taşıyorum ve birlikte suya giriyoruz.

Vahşi ve yumuşak. Av ve serbest bırakma. Kaçış, kovalamaca.

Ama en önemlisi, o ve ben. Sonunda.

Geceler daha önce burada olduğum zamanlara göre biraz daha serin. Yıllar önce, burada bulunduğum yaklaşık dört ay boyunca çoğunlukla yaz mevsimiydi. Ama bu sefer sonbahara yaklaşıyoruz ve ne de olsa Finlandiya'dayız.

Eğer dışarıdaysanız, ki biz öyleyiz, özellikle de çıplaksanız, ki biz de öyleyiz, güneş battığında üşüme başlar.

Neyse ki, hem büyük tüylü bir battaniyem hem *de* etrafımı saran büyük, çok sıcak, çok güçlü bir adamım var.

Ebeveyn yatak odasının balkonundaki büyük kanepede göğsüne sokularak ona yaklaşıyorum. Önümüzde, gölün mürekkep siyahı yıldızların parıltısını yansıtıyor ve sonsuza kadar uzanıyor.

Buraya döneli daha bir gün bile olmadı ve şimdiden sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum.

Tenini öpmek için dönüyorum, tırnaklarımı göğsünde hafifçe yukarı aşağı gezdiriyorum. "Eğer bir suikastçı olmasaydın ne yapardın?"

Kristoff kolayca kıkırdıyor, son gelişimizden beri görmediğim bir hafiflikle sırıtıyor.

"Muhtemelen genç yaşıta ölmüş olurdum."

Kaşlarımı çatıyorum, o başka tarafa bakarken büyük eli kolumu okşuyor. Bana geçmişinden daha önce de bahsetmişti elbette. Annesinin onu Rusya'dan İngiltere'ye nasıl getirdiğinden, beleşçi babasının borçlu olduğu bazı insanlardan nasıl kaçtığından. Kristoff büyürken nasıl hiçbir şeyleri olmadığını. Ve sonra Mikhail'in annesiyle nasıl tanıştığını ve onu programa nasıl sürüklediğini.

Ama hiçbir zaman ayrıntılara girmedi ve ben de hiç zorlamadım. Konu açıldığında gözlerinde hasar ve acının titreşimini görebildiğim halde değil.

"Ben... çoğunlukla çocukken dövüştürdüm," diye mırıldanıyor. "Boks, sokak dövüşleri, bu tür şeyler. Ama bunları yapmadığım zamanlar?"

Bana dönerken başını sallayarak sırtıyor. "Müzik çalışıyordum."

Kaşlarım sertçe çatılıyor, yüzümde bir sırtma beliriyor.

"Bekle, gerçekten mi?"

Başını sallıyor.

"Klasik gibi mi?"

Kristoff sırtıyor.

"Daha çok punk rock gibi."

Onu öpmek için eğildiğimde gülüyorum.

"Ciddi misin?"

"Ah, evet. Yani harika bir şey değildim ama çalmayı çok sevdiğim bir gruptaydım." Kaşlarını çatı. "Mik kapıyı çaldığında onu bıraktım."

Surat astım. "Bu berbat bir şey."

"Eh, hiçbir zaman ünlü falan olmayacaktım. Ama bazen çalmayı özlüyorum."

"Dur tahmin edeyim," diye takılıyorum, şakacı bir şekilde kolunu dürtüyorum. "Grup bir sonraki Beatles olmaya devam etti ve sen şimdi pişmanlıkla mı dolusun?"

Ağzı ağzıma yapıştığında nefesim kesiliyor, beni o kadar sert ve ani öpüyor ki nefesim kesiliyor. Geri çekilip çapkınca sırtıttığında titriyorum.

"Burada

pişmanlık yok."

Yüzüm kızardı.

"Ben ayrıldıktan sonra grup çok uzun ömürlü olmadı. Ama solist ve gitarist oldukça büyük bir grup oldu."

"Tanıdığım biri mi?"

Kıkırdıyor. "*Evet*. Velvet Guillotine'i kurmaya devam etti."

Gözlerim şişerken çenem düşüyor.

"Dur *bakalım*. Ne?!" Kristoff

omuz silkerek sırtıyor.

"*Jackson Havoc* ile lanet bir garaj grubunda mıydın?!"

"Evet."

Boğuluyorum, ona bakarken tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

"*Bu* ne lan! Sen ciddi misin?" Gülmekten kırıldım. "Yani grubun sensiz ünlü olmasıyla ilgili bir şaka yapıyordum, ama *kahretsin*!"

Ve böylece, onu çevreleyen başka bir gizem ellerimde çözülüyor. Neyse ki bu seferki travma ve acı içermiyor.

Sadece, bilirsiniz, tarihteki en büyük rock tanrılarında biriyle arkadaş olmanın sıradan bir sözü.

"Hala onunla konuşuyor musun?!"

Kristoff kıkırdar ve başını sallar.

"Hayır, çocukluğumuzdan beri konuşmadık. Gerçi on yıldır dünyada kimsenin Jack'le konuşmadığına eminim. Ortadan kaybolduğundan beri."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Senin hakkında bunları nasıl şimdi öğreniyorum? Müzik çaldığını bile bilmiyordum."

"Gerçekten bilmiyorum.

Yıllardır değil." "Ama

özlüyorsun?"

Başını sallıyor. "Bazen

yaparım." "Ne çalardın?"

"Gitar."

Dudağımı çiğneyerek tüm bunların aklıma yerleşmesine izin veriyorum.

"Peki ya sen?" Sessizce gürlüyor ve eğilip başımın üstünü öpüyor.

"O gün canı bir sosyopat tarafından kaçırılmamış olsaydınız demek istiyorum."

Kızarıyorum, dudağımı emiyorum.

"Dürüstçe mi? Büyük ihtimalle Harvard'a geri dönüp mezun olurum.

."

"Dur bakalım."

Bakışlarımı onunkilere doğru

kaldırırken sırtıyorum.

"Hmm?"

"Özür dilerim, bir rock yıldızıyla arkadaş olduğumu senden sakladığım için bana bok atıyorsun ve ben senin *Harvard*'a gittiğini yeni mi öğreniyorum?"

Omuz silkiyorum, kaşlarımı baştan çıkarıcı

bir şekilde savuruyorum. "Ben gizemli bir

kadınım, ne diyebilirim ki?"

"Ve ben bunların her birini senden çıkarmayı planlayan bir adamım," diye mırıldanıyor kalın bir sesle. "Elimden gelen her şekilde."

Kucağında iki büklüm olurken titriyorum, bacaklarım

onun bacaklarına dolanıyor. Çoktan sertleşmişti.

Çoktan ıslandım.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız, *efendim*?"

Mırıldanıyorum. "Size göstermek üzereyim."

MISHA telefona yavaşça nefes verir.

"Biliyorsun, bir noktada benim çocuk olmadığımı kabul etmen gerekebilir Kris."

"Kahretsin. Bu sana doğum günün için aldığım Lego setini geri vermem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor.

"Sikeyim hayır. Onları istiyorum."

Sırıtiyorum. "Ben iyiyim, Misha. Sadece göl evimde bir hafta geçiriyorum."

"Zaman ayırmanla ilgili hiçbir sorunum yok dostum. Yani yıllardır seni sakinleştirmeye çalışıyorum."

"Bana sakinleşmiş olarak ihtiyacın yok. Bana keskin, ölümcül ve biraz da huysuz ihtiyacınız var."

Tekrar iç çekti.

"Hakkında fısıltılar duyduğum bir söylenti var."

İskelenin ucundan göle bakarken gözlerim kısılıyor.

"Peki bu hangi söylenti olabilir?"

"Balagula tahtının varisi Tatiana Fairist'in hayatta olduğunu ve muhtemelen evleneceğini. Bu da tüm organizasyonun başına geçeceği anlamına geliyor."

"Eğer yaşıyorsa," diye sessizce homurdanıyorum. "Ve hayatta olduğunu sanmıyorum." "Hiç yoktan ortaya çıkan tuhaf bir söylenti gibi görünüyor."

Dönüp Harriet'in dışarıda bir sandalyeye kıvrılmış, bir kitabın içinde kaybolduğu yere bakıyorum. Rüzgâr saçının bir tutamını yanağındaki hafif çillere doğru savuruyor ve o saçını dalgınca geriye atarken sırtıyorum.

"Misha, Bolşevik devriminden sonraki yıllarda Anastasia Romanov olduğunu iddia eden en az on kadın ortaya çıktı. Daha sonra devrim sırasında kraliyet ailesinin geri kalanıyla birlikte öldürüldüğü adli olarak *kanıtlandı*. Efsane, entrika ve ters köşe bir son vaadi güçlü şeylerdir."

"Belki," diye düşünüyor. "Ama yine de. Söylentilere göre evleneceği adam Mikhail Arakas'ın iki numarasıymış."

Çenem sıkıca gıcırıyor.

"Öyle mi?" Elimden geldiğince zehirden arınmış bir şekilde söylüyorum.

"Mhm. Mikhail'le bir geçmişiniz olduğunu biliyorum." "Misha-

"Geçmiş hakkında konuşmamaktan mutlu olduğumu biliyorsun, Kris," diye sessizce homurdanıyor. "Ama bu konuyu açıyorum çünkü küçük yaştan beri bana tesadüflere bakmam ve öyle olmadıklarını varsaymam söylendi."

Sırtıyorum. "Bunu sana hangi pislik öğretti?" "Sen."

Dişlerimi emiyorum.

"O zaman tam olarak hangi tesadüften bahsediyoruz?"

"Kırk sekiz saat içinde, bir, Tatiana Fairist'in gerçekten hayatta olduğunu duydum. İki-"

"Yedi yıl önce kaybolan bir kızın bir şekilde hayatta olduğuna ve saklandığına dair komik ve gerçek dışı bir *söylenti* duydunuz. Ama devam et."

"Tamam, *iki*, Hayalet Sendikası'nın ikinci adamı Decker Kohl'la evleniyor, ki onun başkanıyla karanlık bir geçmişiniz var. Ve üç, aynı kırk sekiz saat içinde, aniden genç, kıvılcı saçlı bir kadın arkadaşınla Finlandiya'ya giden bir jete atlamaya karar veriyorsun."

Sertleşiyorum, gözlerim keskin bir şekilde daralıyor. Misha nefes veriyor.

"Pilotların hava geçirmez, Kris. Havaalanındaki adamlarımdan biri bundan el altından bahsetti. Peki... randevun kim?"

Sözlerimi tartarak yavaşça nefes alıp veriyorum.

"Bir arkadaş."

Gülüyor. "Uh-huh."

"Bu işimizi etkilemez-"

"Tanrı aşkına, Kris, para için endişelenmiyorum. Sen benim kardeşim sayılırsın. Endişeleniyorum çünkü *senin* için endişeleniyorum."

Başımı sallayarak sırtıyorum.

"Endişelendiğim çocuğun sen olması

gerekiyordu." Sessizce gülüyor.

"Bak, kazmayı bırakacağım. Sadece bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim."

"Belki oyunculuk dersleri de alırsın."

Sessizce gülümsüyorum.

"Yakında sana çok daha fazlasını anlatabileceğim bir zaman gelecek. Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Tedbirli olmak."

"Yeterince adil. Dikkatli *olduğun* sürece. Mikhail Arakas öyle biri değil."
_"

"Bırak Mikhail'i ben düşüneyim," diye

homurdanıyorum. Misha sessiz.

"Oh, Anastasia isimli kadınlardan bahsetmişken..."

"Tam anlamıyla sana soracağım bir sonraki şey," diye homurdanıyor Misha.
"Branko bu sabah sevgili kızından ne zaman dürüst bir kadın yaratacağın konusunda endişelenerek telefonumu patlatıyordu. Medya işi iyi gidiyor ama... eğer bu işi gerçekten yapmak istiyorsan, tetikleyicilerin yakında çekilmesi gerekebilir. Ve tekrar söylüyorum Kris, sana açıkça söylüyorum, sen-"

"Senin için yeni bir şeyim var."

Sessizleşiyor. "Oh?"

"Evet. Anastasia ve ben iki gece önce, Londra'dan ayrılmadan hemen önce yemek yedik."

Anastasia'nın bana babasının nasıl bir canavar olduğu hakkında verdiği bilgiler düşüncelerimde dalgalanırken gözlerim kararıyor.

"Branko ile iş yapamayız."

"Ne? Kris, rakamlar harika gidiyor. Yani bana kendi bok kafalı babamı fazlasıyla hatırlatan eski kafalı bir bok kafalı. Kitapları sağlam. Ve bu adamla yemeğe çıkmak zorunda kalmayacağız-"

"*Tıpkı* babana benziyor," diye

tıslıyorum. Misha duraksıyor.

"Ne diyorsun sen?"

Gözlerim kapanıyor ve yıllar yıllar öncesine ait anılar -acı çılgınlıkları ve uçurumun üzerindeki siyah bir evin siyah kapısının ardında kilitli kalmış dehşet- geri gelince irkiliyorum.

"*Branko bir üyeydi*," diye sessizce törpüledim.

Misha sessizleşiyor. Sonunda bir şey söylediğinde ise sesi kurşuni ve keskin.

"*Neyin* üyesi?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Söylerken tüylerim diken diken oluyor. "*Crna Kuça*."

Hat tamamen sessizleşiyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunu istediği gibi değerlendirmesine izin veriyorum çünkü o cehennem gibi yerin Misha'yı da beni kestiği kadar kestiğini biliyorum.

En iyi arkadaşı Lukas'ı ve onun o yerde yaşadığı tarifsiz dehşeti düşündüğünü biliyorum.

"Bunun kanıtı var mı?" diye soruyor

sessizce. Başımı sallıyorum. "Var."

"*Siktir. Siktir!*" Telefonda kükrüyor. "Anlaşmanın yerle bir olduğunu düşün. Branko'yu da ölü bir adam olarak kabul et. Ya benim elimden, ya da Lukas'ın-"

"Aslında Anastasia'nın bunu kendisinin yapmak istediğine inanıyorum." Misha'nın ağır ağır nefes aldığını duyuyorum.

"Ne dedin sen?"

"Bir darbe olacak. Tahmin edebileceğiniz gibi babasına karşı çok az sevgi besliyor, çünkü babası o yere giden pisliklerden biriydi. Bu yüzden kralı devirecek ve tahtı kendisi için alacak."

"Peki ya kuruluşlarımız arasındaki anlaşma?"

"İstiyor ama değiştirmek istiyor." "Nasıl?"

"Biz *sözleşmeyle* Balagula'nın bağlantılarına ve adamlarına erişebiliyoruz, o da sizin ticaret ağınıza ve yatırımlarınıza erişebiliyor."

Misha düşünürken telefona homurdanıyor. "Bu yeni duruş ne kadar pazarlığa açık?"

"Hayır."

İç çekiyor. "Kahretsin. Büyücü olan sensin Kris. Ne düşünüyorsun?"

"Bence cesur biri. Ve vasal bir devlet olmak istemiyor, buna saygı duymalısınız."

"Evet, anlıyorum."

"Nihayetinde bu senin kararın, Misha. Ama evet, bence yaptığı değişikliklerle her iki taraf için de hâlâ iyi olabilir. Yani, Branko ile daha önce taraflı bir anlaşma yapmıştık."

Homurdanıyor. "Evet, tam da bu yüzden istedim."

"Bu bizim için hâlâ iyi, Misha. Ve bunun yanı sıra-

"Branko gibi lanet bir çöp parçası yerdeki bir deliğe atılır," diye hırlıyor.
"İmzala beni."

"Onunla konuşup bir şeyler ayarlayacağım. Belli ki şimdilik sessizlik hakim." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Akıllı eşek."

"En iyisinden öğrendim." İç çekiyor. "Onun bu darbesinden ne kadar tepki beklemeliyiz? Özellikle de tahta geçer geçmez onunla hemen bir anlaşma yaparsak?"

"Minimal. Ama... bu aslında başka bir bölüm."

"İşler sarpa sardığında destek istiyor, değil mi?"

Sırıtiyorum. O artık gerçekten bir çocuk değil ve bunu daha iyi hatırlamam gerekiyor. Zeki, hesapçı, gerektiğinde soğuk ama kalpsiz değil ve bu ona en iyi şekilde hizmet ediyor.

"Öyle, ama ben ilgileneceğim. Dışarıdan yardım alacağız. Doğrudan organizasyona bağlı kimse olmayacak."

"Kulağa hoş geliyor."

"Onunla kesin bir şey ayarladığımda seni ararım."

"Teşekkürler. Oh, ve Kris?"

"Evet."

"*Arkadaşına* benden selam söyle, olur mu?" Telefonu kapatırken hâlâ kıs kıs gülüyor.

Kendini beğenmiş küçük pislik.

Ama sonra kitabına dalmış olan Harriet'e bakıyorum ve sırtıyorum.

Hayatta olduğunu biliyorum Kristoff. Ve onun senin istediğin kişi olduğunu biliyorum.

İç çekiyorum, çünkü oraya gidip onu kabaca öpmek istiyorum. Ama yapmam gereken bir arama daha var. Geri dönüp Anastasia'nın numarasını tuşluyorum. Neredeyse anında cevap veriyor.

"Oh, Kris!" O fışkırıyor. "Ben de tam seni düşünüyordum, bebeğim." Kaşlarımı kaldırdım. Bu... garip hissettiriyor.

"Bak, ne zaman konuşabiliriz. Az önce Misha ile konuştum-"

"Aman *Tanrım*, Kris! Evet!" Tamamen abartılı bir sesle ağzından kaçırıyor. "Seni görmeyi çok isterim! Seni özledim, bebeğim. Yarın harika olur!"

Kaşlarım çatıldı. "Sen ne sikimsin-"

Aniden kapattı. Hâlâ şaşkınlıkla telefona bakıyordum ki bilinmeyen bir numaradan bir mesaj geldi.

Ben Ana. Bu hattı aramayın ya da mesaj atmayın. Diğer telefon izleniyor. Nerede kaldığınızı biliyorum. Sana geleceğim. Beş saat sonra.

Telefonu cebime geri koyarken kaşlarımı çatıyorum ve arkama bakıyorum. Harriet kitabından başını kaldırmış, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken bana sırtıyor.

Evet, bundan hoşlanmayacak.

"Kayıtlara geçsin, bundan hoşlanmadım."

Ona döndüğümde dudaklarım kıvrılıyor, kolum belini çevreliyor. Elim kalçasını sıkıca kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Anastasia geldiğinde Harriet'in burada olması, yani saklanmaması konusunda anlaşmışlardı. Birincisi, Javanović ailesinin müstakbel reisinin onun kim ve ne olduğunun, yani hayatta olduğunun fazlasıyla farkında olduğu anlaşılıyor. Tüm bunları bildiğine ve az önce bana Harriet'in kız kardeşime olanlarla bir ilgisi olmadığını söylediğine göre, Anastasia göl evime ani taşınmamın Harriet'le de ilgili olduğunu biliyordur.

Kim olduğunu biliyor. Burada olduğunu biliyor. Ve daha önce ona verdiğim değerden çok daha hesapçı ve kurnaz. Anastasia uğradığında Harriet'in gidip saklanması saçma olurdu.

Ama elbette, Anastasia Javanović bir toplantı için uğradığında yanımdaki sıkı dudaklı, sert bakışlı kızılın kaçıp ortalıktan kaybolmak üzere olmamasının başka bir nedeni olduğundan eminim.

Helikopter su kenarındaki küçük açıklığa indiğinde ve Harriet dişlerini gıcırdatarak hançer gibi baktığında

Bu konuda haklıyım.

Harriet hiçbir yere gitmiyor, çünkü bir zamanlar -ve sanırım paparazzilere göre hala- evlenmek üzere olduğum, bu helikopterden inmek üzere olan zengin, güçlü, güzel genç kadınla ilgili *görüşleri* var.

Hatta bu noktada Anastasia'yla olan "ilişkimin" doğasının da farkında. Bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu biliyor. Anastasia'nın bana karşı hiçbir ilgisi olmadığının farkında.

Yanımda Anastasia'nın helikopteri yere inerken ona hançer gibi bakan kız için bunun bir önemi var mı?

Bir tane bile yok. Lanet olsun. Biraz.

Çünkü ben de onunla aynı kıskanç kumaştan kesildim. Harriet bana Elton John'la tamamen ticari nedenlerle evlendiğini söyleyebilirdi ve ben yine de onun dişlerini yumruklamak isterdim.

Ve Elton John'u çok *severim*.

"İyi olacak mısın?" Helikopterin motoru kesilip kanatlar yavaşlamaya başladığında mırıldanıyorum.

"İyiyim. Tamamen iyiyim."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Harriet dönüp gözlerime bakıyor, yanakları kızarıırken biraz öfkeleniyor.

"Ne, ben iyiyim."

"Doğru."

Lüks helikopterin yan kapısı nihayet açılıyor ve kadın dışarı çıkıyor.
Sırttım.

Tamam, o *iyi*.

Anastasia'nın çekici bir insan olduğu inkar edilemez. Ve genellikle göz alıcı bir moda anlayışı ve mükemmel, film yıldızı saçlarıyla buna uygun giyiniyor.

Bugün helikopterden zarif ama neredeyse şekilsiz, baldır hizasında, orta uzunlukta kolları ve köprücük kemiğinde biten yakası olan siyah bir elbiseyle çıkıyor. Sade düz ayakkabılar giyiyor, minimal makyaj yapıyor, gözlükleri ona çok daha sade, neredeyse asosyal bir görünüm veriyor ve saçlarını gevşek, gelişigüzel bir at kuyruğu yapıyor.

Bu bir kaza değil.

Bahse girerim Harriet'in onu nasıl gördüğünün farkındadır - kendisi olmasa bile bir tehdit olarak. Aslında Anastasia'nın hayatında romantik bir ilişki olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama eğer varsa ve o adam başka bir kadınla sahte bir evlilik yapıyorsa, Anastasia'nın o kadın hakkında Harriet'in kendisi hakkında düşündüğü karanlık düşüncelerin aynısını düşüneceğini bilip bilmediğini merak ediyorum.

Bu yüzden, modası geçmiş. Kendisini Harriet için mümkün olduğunca az tehdit haline getiriyor ki bu da onun karakteri ve bir lider olarak yetenekleri hakkında çok şey söylüyor.

Javanović organizasyonu onun dümende olmasıyla iyi işler yapacaktır.

Bize doğru yürürken gülümsüyor ve hemen elini uzatarak Harriet'in yanına gidiyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel..."

"Harriet," diye mırıldanıyor yanımdaki *prensesim*.

"Harriet." "Bence bu çok güzel bir isim."

"Süper."

Harriet'e dirsek atıyorum. Anastasia'ya bakarken ağzı inceliyor.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum" diyor, uzatılan eli görmezden gelerek. Bu iş beklediğim kadar iyi gidiyor.

Anastasia, Harriet'e gülümseyerek iç geçirir.

"Gerçekten erkeğini çalmaya çalışmıyorum, biliyorsun."

Harriet ters ters bakıyor. Boğazımı temizleyip çenemi sallayarak

Anastasia'ya bakıyorum. "Pilotun mu?"

"Kesinlikle güvenilir, endişelenmeyin."

"Eğer telefonunuz izleniyorsa. Kesinlikle izleniyorsunuzdur. Bu da demek oluyor ki birileri sizi tanıyor."

"Tabii ki burada olduğumu biliyorlar, onlara da söyledim." Omuzlarını rahatça silkiyor. "Unuttuysan söyleyeyim Kristoff, biz *evleniyoruz*. Tabii ki bir an önce göl kenarındaki malikanenize romantik bir-"

"Ne *istiyorsun*?" Harriet ince bir tıslamayla bana yaklaşıyor. Elini benimkinin içine sokup sıkıca kavırıyor, diğer eli de karnımın üzerinde duruyor.

Anastasia ona sırtıtıyor.

"Gerçekten mi? Sahip olduğun şeyi *çok* isterdim. Ama sahip olduğun *kişiyi* istemiyorum. Belli bir noktadan sonra, bu konuda bana inanmak zorundasın."

Bakışlarını bana çeviriyor ve gülümsemesi

kayboluyor. "Misha ile mi konuştun?"

"Ben yaptım."

"Ve?"

"Ve bunu gerçekten başarabilirseniz, bir anlaşmamız var. Bizden sözleşmeli adamlar aracılığıyla yardım alacaksınız - doğrudan örgüte bağlı kimse olmayacak."

"Bu çok adil ve teşekkür ederim."

Yüzünden bir gölge geçerken kaşları

çatılıyor. "Senin için başka bir şeyim var."

Kaşlarımı çattım. "Bir anlaşmamız var Anastasia. Ortamı yumuşatmana

gerek yok." "Bu bir takas ya da siyasi bir şey için değil," diyor sessizce.

Gözlerini kaçırıyor ve bana, yani bize dönmeden önce yavaşça nefes alıyor ve çantasından bir kâğıt çıkarıyor.

"Çünkü buna sahip olmayı hak ediyorsun. Sonunda."

Kağıdı bana uzattı. Kağıdı açtığımda, üzerine karalanmış adresi okurken kaşlarım çatılıyor; bir kilise gibi görünüyor. Vilnius'un dışında bir yerde, Litvanya'da.

"Nedir bu?"

Anastasia yutkunur, ellerine bakar.

"Aslında çok fakir bir manastır. Padua'lı Aziz Anthony'nin Hayırsever Rahibeleri."

"Kayıp şeylerin koruyucu azizi."

Başını sallıyor, hâlâ yere bakıyor.

"Mikhail'in cehennem okulundaki öğrenciler...

öldüğünde..." Gerginim, elim Harriet'in elinin

etrafında sıkılaşıyor.

"Varlıklı aileleri olmayanları kastediyorum. Mikhail..." Başını iki yana sallar. "Özür dilerim, burası adres-"

"Anlat bana."

Sesim karanlık, ölümcül bir yerden yankılanıyor. Kanım buza dönüşüyor.

"Vilnius'ta bir hastane vardı. Oradaki birkaç morg çalışanıyla anlaşmış, onlar da paylarını alacaklarmış..." sertleşmiş bakışlarını bana doğru çekerken dudakları iyice inceliyor.

"Öğrenciler eğitim sırasında öldüklerinde, Mikhail'in adamlarının karaborsada satılmak üzere organlarını topladığı bu hastaneye götürülüyorlardı."

Gözlerim kapanıyor, boğazım düğümlenirken kalbimin içinde bir şey parçalanıyor ve parçalanıyor. Harriet'in bana yaklaştığını ve elimi sıkıca tuttuğunu fark ediyorum.

Ama tek bildiğim bir uyuşukluk. Tek bildiğim içimde korkunç bir sızı.

"İhtiyaçları olan şeyi elde ettiklerinde, kalıntıları gömmeleri için manastırdaki rahibelere gönderiyorlardı."

Anastasia uzaklara bakarken gözünün kenarındaki bir damla yaşı siler.

"Kız kardeşin o r a d a . Arka taraftaki anıt mezarda. On bir numaralı niş."

Gözlerimin içine bakmak için geri döndü, yüzü

gergindi. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Titriyorum. Ciğerlerime hava çekerek gökyüzüne bakıyorum. Harriet bana dönüyor, elimi iki eliyle sıkıca tutarken dudaklarını omzuma bastırıyor.

Hayatımın başka bir noktasında kükreyebilirdim. Ya da kendime zarar verebilir, bir şeyleri kırabilir ya da Mikhail'in kafatası ellerimde olana kadar kan dökmeye devam edebilirdim.

Bunun için de bir zaman gelecek. Ama şimdilik, nefesimi verirken, öfkemi veriyorum. Nikita'nın öldüğünü öğrendiğim günden beri ciğerlerimi kirleten zehri soluyorum.

Benden alınan kız kardeşim için nefes veriyorum. Ve tekrar nefes aldığımda, huzuru içime çekiyorum.

"Kardeşim-" diye boğuluyor, gözlerini kaçırıyor.

"Kardeşinden nefret etmiyorum," diye mırıldandım. "Bir silahtan nefret edemem. Ama onu yapan, dolduran ve neşeyle tetiği çeken adamdan nefret edebilirim."

Uzanıp elimi Anastasia'nın omzuna koyuyorum.

"Kaybınız için *ben* de çok üzgünüm."

Son bir damla gözyaşını da silerek hüznle gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Harriet eğilip omzumu bir kez daha öpüyor. Anastasia'ya döndüğünde elini uzatırken gülümsüyor.

"Tekrar deneyeyim. Merhaba Anastasia, ben Harriet. Amcıklık yaptığım için özür dilerim."

Anastasia kalan gözyaşlarının arasından bir kahkaha atıyor ve sırtarak gözyaşlarını siliyor. Harriet'in elini sıkıca sıkıyor ve sonra benim şaşkınlığıma rağmen sarılırken gülmeye başlıyorlar.

Harriet geri çekiliyor, sanki artık eski arkadaşlarmış gibi diğer kadına gülümsüyor.

"Akşam yemeğine kalmak ister misiniz?"

İKİ HAFTA GEÇTİ. Ve peşimizi bırakmayan sorunlar hiçbir şekilde ortadan kalkmamış olsa da, en azından burada, körfezdeler.

Burada *kendimiz* olabiliriz.

Bu ve nihayet Nikita'nın nerede yattığını bilmek arasında, belki de yedi yıldır ilk kez huzuru biliyorum. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Gerçek dünyada ise işler biraz farklıdır. Harriet resmi olarak Slipper'ı haftada dört gece açık tutmaya başladı ve o "tatildeyken" işleri asık suratlı çalışanı Miles yürütüyor.

Görünüşe göre, en düzenli müdavimleri olan iki yaşlı adam bu durumdan biraz rahatsız olmuş. Ama anlaşabilirler.

Hiçbir parçam onu Londra'dan alıp burada, gölümde saklamanın Mikhail'i planlarından vazgeçireceğini düşünmüyor. Aksine, onu alarak bu planlara karşı çıkmak muhtemelen onu ateş püskürtür.

Ama Mik gidip kendini becerebilir ve ölebilir. Nerede olduğumu biliyor. Bu konuda hiçbir yanılsamam yok. Ama tek bir hareket bile yapmadı. Adamlarım var.

Finlandiya'daki tüm özel havaalanlarını izliyor ve diğerleri de bu göle giden tek yolları izliyor.

Mikhail ya da herhangi biri bana ya da ona ulaşmaya çalışırsa haberim olur. Ama şu ana kadar sessizlik hakim. Bu endişe verici, çünkü Mikhail'i *tanıyorum*. Cesur hamleme cevap vermemesi hiçbir şekilde oyundan çekildiği anlamına gelmiyor.

Yine de bu düşüncelerin beni gölgelemesine izin vermiyorum. Olmaz; o buradayken olmaz. Kollarımda onunla uyanırken, günün büyük bir kısmını yatakta geçirirken, başka bir yerde ona dolanırken ya da çığlıkları kanımı ateşe verirken ormanda onu takip ederken olmaz.

Burada hiçbir şey bize dokunamaz.

Anastasia'nın ziyaretinden İKİ HAFTA sonra nihayet ertelediğim aramayı yapıyorum. Marko'ya arkasında anıt mezarın bulunduğu manastırın adresini veriyorum.

Nikita'nın şimdiye kadarki son dinlenme yeri.

Her şeyimle onu almaya giden kişi olmak istiyorum. Ama bunun çok fazla risk içerdiğini biliyorum. Mik'in neyin peşinde olduğu, hatta şu anda hangi cehennemde dolaştığı konusunda çok fazla belirsizlik var. Ve eminim Anastasia manastırın yerini bulmak için elinden geleni yapmıştır. Ama bu riski göze alamam.

Ama aynı zamanda... dışarıda hala avımı avlayan bir şey var.

O gece Slipper'ın arka kapısında bulduğum yazıdan Harriet'e hiç bahsetmedim. Noel ve Ella'nın evinde kalırken bana aynadaki rujlu yazılardan bahsettikten sonra bile.

Bu olayı Mikhail'in onu korkutmaya çalışmasına bağlıyor - muhtemelen planlarına "uyum sağlaması" için onu korkutmak istiyor. Ama bir terslik var.

Tiyatro Mikhail'in çalışma tarzının bir parçası değil. Belki oraya buraya dokunur ama yatak odasının aynasına ruj sürmez. Barının arka sokak kapısına "*KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM*" yazmaz.

Belki de Mik'tir. Dürüst olmak gerekirse, umarım öyledir.

Mikhail tanıdığım bir şeytan. Eğer Harriet'i avlayan o *değilse* - eğer karalanmış mesajlar ve dairesinde dövüştüğüm siyahlı hızlı adam Mikhail değilse?

O zaman çok çok daha büyük bir sorunumuz var.

Litvanya'ya tek başıma gidemememin bir nedeni daha var: Çünkü onunla buraya dönmem yedi yılımı aldı. Gerçek dünyada dönen onca tehlike varken.

Onu burada bensiz bırakma şansım yok. "Neye ihtiyacın var,

Kris?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Ne yani, eski arkadaşımı sadece sohbet etmek için

arayamaz mıyım?" Marko alçak sesle, gürleyen bir

kahkaha atıyor.

"Arayabilirsin, ama seni bir bira içmek isteyip istemediğimi sormak için aramadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Neye ihtiyacın var kardeşim?"

İskelenin ucuna oturup avucuma yaslanırken iç geçiriyorum.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Kimi vuruyorum ben?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Ateş etmek yok ve onlar zaten ölü." "Ben takip etmiyorum."

"Kız kardeşimi buldum, Marko." Bir saniye sessiz kalır. "*Siktir*, dostum. Özür dilerim."

"Hayır, bu iyi bir şey. Nerede gömülü olduğunu öğrendim ve umuyordum ki-"
" "Bitti. Bana teşekkür bile etme. Nereye gidiyorum ben?"

"Litvanya, Vilnius'un dışında bir manastır. Adresi sana mesaj atarım." "Tamamdır."

Yavaşça nefes veriyor.

"Sonunda ona huzur verebildiğine sevindim kardeşim." Başımı salladım.

"Nerede..."

"Gölümün oradaki manzara mı?" Omuz silkiyorum, bakışlarımı suyun üzerinde, gölün etrafındaki kayalık tepelerden birinin zirvesine doğru kaldırırken gülümsüyorum. "Sanırım burayı severdi."

"Oradaki manzarayı yenemezsin."

"Hayır."

"Sorun olmazsa yarın yola çıkacağım."

"Aceleyle gerek yok. Ve teşekkür ederim, Marko." "Bana teşekkür etmemeni söylemiştim."

Gölümsüyorum ama sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Bak, sadece... dikkat çekme ve giderken iki gözünü de açık tut." Gözlerim kısıldı. "Projede son istirahatgahını orada bulmuş olabilecek tek kişi o değil. Mik, Vilnius'taki bir hastanede organ toplama operasyonu yürütüyordu."

Marko nefesinin altında acımasızca küfrediyor.

"Sadece tetikte olun. Bölgede herhangi bir sendikanın faaliyet gösterip göstermediğini bilmiyorum."

"Dikkatli olacağım. Ve onu göle geri getirmek için irtibatta olacağım."

"Sana teşekkür etmeyeceğim."

Sessizce kıkırdıyor.

"Kendine iyi bak,

Kris."

Telefonu cebime koyuyorum ve arkama yaslanıp manzaraya bakıyorum. Ta ki Harriet'in içeriden ismimi haykırdığını duyana kadar.

"BİR KEZ DAHA, izleyicilerimize birazdan göreceklelerinin son derece rahatsız edici olduğunu ve küçük çocuklarla birlikte izlerken sağduyulu olunması gerektiğini hatırlatmak isteriz. Şimdi sizi Londra'dan Maureen O'Connor ile canlı yayına alıyoruz. Maureen?"

Arkasında duruyorum, ikimiz de televizyona bakarken ellerim omuzlarında. BBC haberleri, onun bana bağırmasına neden olan görüntülerin ve manşetin tekrarını yayınlıyor. Görüntü stüdyodaki adamdan, Londra Kulesi'nin duvarlarının dışında iki düzine muhabirle birlikte duran, elinde mikrofon olan siyah trençkotlu bir kadına geçiyor.

"Evet, teşekkürler Sean. Bir zamanlar İngiltere'nin soyluları için bir kale ve güç sembolü olan ve bir noktada kraliyet darphanesine ev sahipliği yapan kötü şöhretli Londra Kulesi'nden canlı yayındayız. Ancak pek çok izleyicinin hatırlayacağı üzere, Kule aynı zamanda İngiltere'ye yönelik en tehlikeli tehditlerden bazılarının zaman zaman korkunç işkence ve infazlarına da sahne olmuştur."

Maureen yutkunur, nefes alırken gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır.

"Bu gece, Kule'nin daha korkunç geçmişi geri getirilmiş gibi görünüyor. Sean'ın da az önce bahsettiği gibi, birazdan görecekleğiniz oldukça grafik içerikli ve çocuklar tarafından izlenmemeli."

Kamera yukarı bakıyor. Ve *ben* bile biraz irkildim.

Kulenin korkuluklarından sarkan ölü adam çıplak ve kanlar içinde. Göğüs *kafesinden* göbek deliğine kadar *bağırsakları deşilmiş* olduğu ve boynuna dolanıp kule duvarlarına asılan şeyin aslında *kendi bağırsakları* olduğu düşünülduğünde bu mantıklıdır.

Kamera içeri doğru kaymaya başlar ama Harriet irkilir ve

arkasını döner. "Bunu tekrar görmek istemiyorum..."

"*Siktir*," diye törpüledim. "Ağzında... bu onun

mu-" "*Evet*."

Vay anasını.

"Polis şu anda cesedin etrafına bir iskele perdesi kurmaya çalışıyor. Bize söylendiğine göre adli tıp raporu alınana kadar cesedi kaldıramayacaklar. Resmi bir açıklama yapılmadı, ancak emniyet içindeki kaynaklar bize duvarda ölü bulunan adamın -kendi kesilmiş cinsel organında boğulduğu ve bağırsaklarından asıldığı anlaşılan- vahşi Javanović Rus Bratva örgütünün resmi lideri Branko Javanović'ten başkası olmadığını söylüyor."

"Bu Anastasia, değil mi?" diye fısıldıyor Harriet

sessizce. Başımı sallıyorum, ağzım bir karış açık.

Ve önce bize haber vermeden harekete geçmemesi gerekiyordu. Telefonumu çıkardım ama çoktan Misha'dan gelen bir aramayla uğuldamaya başlamıştı.

"Bunu görüyor musun?" Harriet'e sırtımı dönerek

homurdandım. "Evet, ama biz iyiyiz Kris."

"Geri tepme yok mu?"

"Minimal. O adamları vaktinden önce yerleştirmekle akıllılık ettin. Ama uyarın için teşekkürler Anastasia," diye mırıldanıyor.

Onun oyununu desteklediğimiz sözleşmeli kasları alarma geçirdim. Ve neredeyse iki haftadır Londra'daki kilit Javanović mekanlarında hazır bekliyorlar. Ama babasına hamle yapmadan önce bize haber vermesi gerekiyordu.

Ayrıca kesinlikle korkunç ve halka açık bir infaz beklemiyordum.

"Cesurca bir hareket," diye homurdanıyor Misha, düşüncelerimi taklit ederek. "Söylemeliyim ki, onda bu seviyede bir vahşet görmemiştim. Hâlâ da görmüyorum. Yani bu sözleşmeli, değil mi?"

Yutkunuyorum ve Harriet'in başının üzerinden televizyondaki korkunç görüntülere bakıyorum.

"Hiç sanmıyorum."

Çok kişisel. Çok acımasız. Birisi Branko'ya acı çektirmek için zaman ayırmış. Birisi bunun tadını çıkarmış, açık bir yaraya merhem sürer gibi.

Ben bilirim.

"Artık geri dönüş yok. Anastasia'yı arayıp işleri kilitleme konusunda ne durumda olduğunu öğreneceğim."

"Ben hallederim."

"Hayır, sıkı dur Kris. Nefes al. Her şeyi sen ayarladın, ben de kilitleyebilirim. İhtiyacım olursa seni ararım ama aksi takdirde yakın zamanda yüzünü görmek ya da huysuz kıının beni aradığını duymak istemiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Anlaştık. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Telefonu kapatıyorum ve tam Harriet televizyonu kapatırken geri dönüyorum. Kaşlarını kaldırıp bana bakarken dudaklarından hava üflüyor, yüzünde bir sırıtma.

"Ne?"

"Düşünsene Kristoff," diye ince ince gülümsüyor. "Bu senin sevgili karın olabilirdi. Tam bir dekoratör. 80'lerin korku modasına uygun."

Başımı sallayarak

sırıttıyorum. "Tamam, bu

karanlıktı." "Suçluyum."

"BİR ARACA İHTİYACIM VAR."

Çatık kaşlarıyla başını kaldırıyor ve hemen ardından aç bir sırtışa dönüşüyor.

"Sen, şimdi..."

Dudağımı ısırarak kızardım.

"*Evet,*" diye sırtıyorum. "Ama bana gerçek bir tane lazım. Mesela uzak kıyıya, sonra da Petäjävesi'ye arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta."

Kristoff kaşlarını

kaldırır. "Ne için?"

"İnternette sipariş ettiğim ve oradaki bir posta kutusuna teslim edilen bir şey için." Sertleşiyor.

"*Dur bakalım-*"

"Parasını kripto para ile ödediğim, kullan at bir e-posta adresi ve yine kripto para ile ödenen anonim Amex hediye kartları aracılığıyla satın aldığım. Ve Keuruu'da yalnız yaşayan Emma Heikkinen'e gönderilmiş."

Parmaklarını çenesindeki kırıışıklardan geçiriyor, mavi gözleri merakla beni delip geçiriyor.

"Kimliğimi gizleme konusunda oldukça iyi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Sırıtırıyor. "Anladığım kadarıyla. Kim bu Emma denen kadın?"

"Hayal gücümün bir ürünü. Ama internette tavşan yetiştiriciliğiyle ilgili forumlarda çok aktif ve Keuruu'da geçici bir konut için kripto para depozitosu yatırdı."

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim, çok teşekkür ederim."

Sırıtırıyor. "Güzel. Öyle. Paket nedir?"

"Bir sürpriz."

Yavaşça başını sallıyor, hâlâ çenesini okşuyor. "Bu... riskli, onu alacaksın. İzlerini örtmek için yaptığın onca işe rağmen. Mikhail'in zekâsı ve acımasızlığı hafife alınacak bir şey değil."

Kaşlarımı çatıttım.

"Bu önemli mi?"

"Hayır, sadece çevrimiçi bir belge izi olan uydurma bir kişi yarattım ve gülmek için dark web'de kripto para birimi takas ettim."

Ben ona bakarken iç geçiriyor.

"*Harriet*-"

"*Kristoff*..." Derin baritonunu taklit ederek

homurdanıyorum. O da sırtırıyor.

"Tamam, peki ya başka birine aldırırsam ve buradan biraz uzakta ayarladığım bir teslimat noktasına getirirsem?"

Dişlerimi emiyorum, dudaklarım

bükülüyor. "Tamam. Ama ben de
seninle geliyorum."

"Kalmanı tercih ederim-"

"Bazı insanlar Noel'den önce dolapları karıştırıp hediye arayan tipler gibi *çığlık atarlar*. Ve sen, dostum," diye sırtıyorum. "Sen de öyle birisin."

"Noel hediyeleri için nadiren paramız olurdu."

"Bunu sallaman için bir neden daha," diye göz kırpıyorum ona. "Ben de
seninle geliyorum."

Gölü geçip adamıza döndüğümüzde gece olmuştu. Ama ben sırtıyorum, elimde yaklaşık yedi dilde "kırılabilir" yazan kocaman bir kargo paketi tutuyorum.

Buraya döndüğümüz gece bana genç bir müzisyen olarak geçmiş hayatını anlattığından beri bunun gelmesi için can atıyorum. Bunun geri tepme ya da umduğum gibi yankı bulmama ihtimali var. Ama bana müziğin ona verdiği kaçışı anlatırken gözlerindeki o parıltıyı gördüm.

Bu, başka bir karanlık onu tamamen ele geçirmeden önce, hayatın karanlığından çıkış yoluydu.

Evde, ben "sürprizi hazırlarken" onu üst kata, üçüncü kattaki ana süite çıkarıyorum. Nabzımı hızlandıran meraklı, için için yanan bir bakışla karşılaştım.

çırpınıyor. Ama onu kovuyorum ve hatta her şeyi kurmak için aşağı inmeden önce gerçekten orada olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Yirmi dakika sonra yatak odasının kapısını çaldım. "Hazır mısın?"

Kristoff kaşlarını kaldırarak kapıyı açar.

"Neyin peşindesin?"

"Gelin ve öğrenin..."

Elini tutup onu aşağıya, sonra da koridordan kütüphaneye götürüyorum. Orada, kitap duvarının yanındaki kanepeye yaslanmış, beş dakika önce akordu yapılmış yepyeni bir akustik gitar duruyor.

Kristoff yanımdaki kapı aralığında hareketsiz duruyor. Yutkunuyorum, ona bakmak için döndüğümde gergin bir şekilde dudakımı çiğniyorum.

Sadece bakıyor. Ve yavaşça, kalbim yükselirken, dudaklarının köşelerinin bir sırtışa dönüştüğünü izliyorum.

"*Kahretsin...*" diye mırıldanıyor sessizce. Bana dönüyor, beni kendine çekerken gözleri gülümsemeyle parlıyor.

"Bu ne için?"

"Senin için, aptal."

Kıkırdıyor.

"Yani, bu inanılmaz. Sadece yıllardır oynamadım." "O zaman bir dene!"

İnliyor ve gözlerini kaçırırken orantısız bir sırtış sergiliyor.

"Bilmiyorum, Harriet."

"Hadi, *lütfen*?"

"Muhtemelen berbat
olacağım." "İşte bu
yapabilirim tavrı."

Homurdanıyor.

"Tamam, siktir et."

"Kazananın konuşması, tam orada."

Gözlerini deviriyor, kıcıımı tokatlıyor ve kanepeye doğru ilerlerken kıkırdamama neden oluyor. Otururken gitarı zahmetsizce alıp kucağına koyuşunu gördüğümde nabzım hızlanıyor. Sol eli perdeler arasında sessizce aşığı yukarı hareket ediyor.

Diğer eli tellerin üzerine düşerken sırtıyor.

"Ne çalacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Freebird!" Ağzımdan kaçırdım.

Gözlerini deviriyor. "Hecklers tahliye edilecek."

"nce beni yakalamanız gerek."

Gözleri benimkilere kayıyor ve beni ürpertiyor.

"Böyle sözler vermeye devam edersen, bu parmakların bu gece çalacağı son şey bir gitar olacak."

Derinden kızarıyorum, içim titriyor. Onu zorlamaya devam etmek cazip geliyor, ama gerçekten onun çaldığını duymak istiyorum. Bu yüzden onun karşısndaki kanepeye doğru kayarken ağzımı sıkıca kapatıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Parmakları tellerin üzerinde tıngırıyor ve muhteşem akustik ses loş odayı doldururken birden kendimi kaptırıyorum. Tanıdığımı fark edince gözümü kırıştırıyorum.

"Bu şeytanın arkadaşı mı?"

Bana bakıp sırtıyor. "Grateful Dead'i biliyor musun?"

"Biraz mı? Üniversitedeki oda arkadaşım onları çok severdi. Bu şarkıya bayılıyorum..." Kaşlarım çatıldı. "Keşke kelimeleri hatırlayabilseydim."

"İstiyorum."

Mısraları tıngırdatıyor, parmakları perdeler üzerinde serbest bir solo gibi yürüyor. Ve sonra aniden *şarkı söylemeye* başlıyor.

Ve çenem. Lanet olsun. Düşüyor.

İnanılmaz biri. Sesinde sırtımdan aşağı ürperti gönderen ve nabzımın atmasına neden olan sert bir törpü var.

"Reno'dan yola çıktım, peşimde yirmi av köpeği vardı. Dün gece sabaha kadar uyuyamadım."

Gitarın ve sesinin unutulmaz sesi odayı dolduruyor ve ben sadece hayranlıkla ona bakıyorum.

"Koşarak yola çıktım ama acele etmiyorum, Şeytanın dostu benim de dostumdur. Gün ışımadan eve varırsam, bu gece biraz uyuyabilirim..."

Gözlerim onun dudaklarına kilitleniyor; büyülenmiş bir halde, ruhumu yükselten kelimeleri mırıldanırken dudaklarının erkeksi güzelliği karşısında hipnotize oluyorum. Zaman saymayı bırakıyor. Tüm evren sadece o, ben ve aramızdaki boşluğu dolduran müzik olana kadar dünya durur.

Ben ayaktayken son şarkı sözlerini tamamlıyor. Parmakları perdelerin üzerinde dans ediyor, ben sundress'imın askılarını çıkarıp ayaklarımın dibine bırakırken solo bir nota dizisini titretiyor. O çalmayı bırakıp bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırdığında külotum da onu takip ediyor.

Gözleri parlıyor. Gitarını yavaşça kenara koyup elini kaldırıp çarpık bir parmakla beni çağırırken bakışları sertleşiyor.

Evet.

Saniyeler içinde ona doğru ilerliyorum, kot pantolonunu ve külotunu indirirken kucığına kayıyorum. Üzerindeki tişörtü iterken şişmiş siki karın kaslarına çarpıyor. Sıcak, güçlü kolları beni sarıyor ve beni kendisine doğru çekerken nefes nefese kalıyorum. Ağzım onunkine doğru inerken zonklayan başı kaygan dudaklarımı dürtüyor.

"Yakaladım

seni."

"Kesinlikle

yakaladın..."

Üzerine çöküyorum, cüssesi içimi doldururken tatlı bir ıstırapla haykırıyorum. Ağzı benimkini kaplıyor, kalçalarımı döndürmeye başladığımda inlemelerimi yutuyor, hepsini yukarı ve aşağı, yavaş ve derin bir şekilde alıyor.

Kollarım boynuna dolanıyor, dudaklarım dudaklarına yapışıyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor, diğeri saçlarıma dolanırken beni ona olabildiğince yakın tutmak istercesine kıcımı avuçluyor. İnliyorum, meme uçlarım taş gibi sert göğsünün üzerinde eklektik bir şekilde sürüklenirken onu yukarı ve aşağı sürüyorum.

Kendimi ona kaptırıyorum, ağzımı boynuna ve köprücük kemiğine götürüp oradaki dövmeleeri öpüyorum ve tekrar tekrar ona sürtünüyorum. Saçlarımı çekiştirirken inleyerek nefes alıyorum, ağzı boynumda mırıldanırken

saçlarımı geri çekiyor.

Onun sıcaklığı beni sarıyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için hareket ettirirken aynı anda her yere dokunuyor. Nefes alışım sendeliyor ve duruyordu.

Bedenim zevk içinde kıvranırken nabzım titriyor.

Beni altına çeken bir aciliyetle daha sert bir şekilde içime doğru itiyor. Yüzünü kavrayıp ağzımı onunkine yapıştırırken inliyorum.

"Seni seviyorum."

Kelimeler ağzından benimkilere doğru gürlüyor ve sanki az önce atomik bir tetik çekmiş gibi oluyor.

"Ben de seni seviyorum."

Tüm orgazmların orgazmı bir gelgit dalgası gibi içime çökmeden önce kelimeleri zorlukla kendim çıkarıyorum. Dudaklarına doğru derin derin inliyorum, dilim onunkiyle dans ediyor ve bedenim ona karşı titriyor. Onu sıkıca kavıyorum, gerildiğini ve derine ittiğini hissettiğimde onu sertçe gıcırdatıyorum ve sürüyorum.

Kristoff beni uçuruma doğru takip ederken ağzımın içine doğru inliyor, birbirimize şiddetle sarılırken sıcak dölleri içime akıyor.

Sanki hiç bırakmayacakmışız gibi.

"B O K U MU YEDIK?"

Gitar adaya vardıktan bir hafta sonra. am iğneleri ve giysilerimizden oluşan derme çatma bir yatakta nefes nefese yatıyoruz - benimkiler çoğunlukla ikiye ayrılmış. Kovalamaca yüzünden nabzım hala hızlı atıyor.

Yakalandığım için vücudum hâlâ karıncalanıyor.

Kristoff kıkırdıyor, inleyerek yan dönüyor ve başını dirseğiyle destekliyor. Diğer eli sol göğsümün üzerinde tembel bir parmak gezdiriyor, meme ucunun üzerinde dans ediyor ve aralarındaki vadiye girmeden önce dudaklarıma yumuşak bir nefes getiriyor.

"Ne demek istediğinden emin

değilim." Gözlerimi

deviriyorum.

"Evet, biliyorsun. Yani... biliyorsun."

"Bilmiyorum."

İç çekiyorum. "*Bu*. Yaptığımız şu

şey." "Kovalamaca demek

istiyorsun."

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. Kaşları

çatılıyor. "Bu seni berbat hissettiriyor mu?"

"Hayır mı? Bilmiyorum. Yani..." Bir omzumu kaldırıyorum. "Bu *normal* değil." "Normali tanımla."

"Tamam, haklısın."

Kıkırdıyor. "Ne, sitcom televizyon programı gibi mi? Yatağa giriyoruz ve ben yuvarlanıp 'tatlım, *havanda* mısın' diyorum?"

50'lerin saçma televizyon baba sesine bir kahkaha attım. "Çünkü kulağa berbat geliyor."

Kıkırdıyorum. "Anlaştık."

Sırıttıyor ama sonra kaşları çatılıyor.

"Ben ciddiyim. Yaptıklarımızdan herhangi biri seni kötü ya da berbat hissettiriyor mu?"

"Hayır."

Bir tereddüt ya da düşünmek için bir an bile yok. Olmuyor işte. *Olan* şu ki bazen... aslında eskisinden daha sık olarak *Daha fazla*.

Daha karanlık bir şey istiyorum; daha içgüdüsel ve şok edici bir şey. Daha ahlaksız bir şey. "Normalin" o kadar ötesinde bir şey ki beni neredeyse biraz korkutuyor.

"Sen mi?"

Başımı sallıyor. "Hayır."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, daha önce hiç sormadığım bir soru yüzeye çıkıyor. O da bunu görüyor tabii.

"Evet?"

Kaşlarımı çattım. "Sen... Yani..." Omuz silkiyorum. "Benden önce, sen..."

"Kadınları sıkıştırıp becermek için ormanda kovalamayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

İçimde yeşil bir öfke kıvılcımlanıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"*Sakin ol, printsessa,*" diye gürlüyor usulca, parmağını kalbimin

üzerinde gezdirerek. Başka tarafa bakıyorum.

"Sanırım bu *hapse* girmek için hızlı bir yol olabilirdi, Harriet. Buna saldırı diyorlar."

"Eğer isterlerse değil," diye

mırıldandım. "Senin gibi."

Yutkunuyorum, ona dönüyorum ve dudağım dişlerimin arasına sıkışırken

başımı sallıyorum. "Bu doğru olsa da, cevabım hayır."

Bağırsaklarım gevşiyor, içimde tuttuğumun farkında bile olmadığım bir rahatlama sistemime doluyor.

"Sen hiç-"

"Hayır."

Ben sırtımı hafifçe kamburlaştırırken parmağı meme ucuma doğru kayıyor ve etrafında dönüyor. "Ama hiç istedin mi?"

Kaşları çatıldı.

"Harriet-"

"Kıskanç falan değilim, sadece..."

Homurdanıyor. Yüzüm kızardı.

"Tamam, yaptığımız şeyi başka biriyle yapmayı düşünmeni bile *biraz* kıskanıyorum."

"Yaptın mı?"

"Neyi yaptım

mi?"

Eli yukarı kayarken bakışları içimde cızırdıyor, parmağı boynumun kıvrımında geziniyor.

"Hiç kovalanmak istediniz mi? Hiç bir başkasının sizi avlamasını ve yakalamasını hayal ettiniz mi? Benim yaptığım gibi."

Başımı iki yana sallıyorum. "*Hayır*," diye fısıldıyorum. "Hepsi sendin."

"Benim de sana cevabım bu," diye mırıldanıyor. "Daha önce de insanların *peşine* düştüm-"

Çenem gerildi.

"*Öldürmek* için, Harriet," diye homurdanıyor. "Hayatlarına son vermek için insanların peşine düştüm, çünkü bu benim işimdi."

"Hepsi kötü müydü?"

"Muhtemelen

değildi."

Gözlerinin ardındaki acıyı görerek irkiliyorum. Elim yüzünü avuçlamak için kalkıyor.

"Özür dilerim, bizi buraya getirmek istememiştim."

"Hayır, sorun değil," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yani, bu karışımın içinde potansiyel azizlerin ya da kanseri tedavi edecek birinin olduğundan şüpheliyim. Ama kimin kötü ya da şeytan, kimin iyi olduğunu kim yargılayabilir ki?" Başını sallıyor. "Neyin berbat olup olmadığına kim karar verecek?"

"Görünüşe göre biz değiliz."

Başını sallayarak sırtıyor. "Biz değiliz."

"Daha önce nasıl *kovaladıysan*, şimdi de öyle kovalıyorsun..."

"Hayatını sonlandırmak için birini avlamanın karanlığı, *sizi* kovalamanın telaşına karışıyor mu, demek istiyorsunuz."

Başımı sallayarak yutkunuyorum. Kristoff'un gözleri kısıldı.

"Gerçek bir sosyopat olmadığımı biliyorsun, değil mi?" "Hayır, tabii ki-"

"Ve seni *öldürmek* şöyle dursun, incitmek gibi uzak bir düşüncem ya da arzum asla olmadı ve olmayacak, öyle mi?"

Sırtıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim, ama biliyorum. Sadece demek istediğim..." Bir omzumu kaldırıyorum. "Hiç daha karanlık bir şey istediğin oldu mu?"

Nabzım gümbür gümbür atıyor, içimde gergin bir enerji dolaşıyor. Kristoff'un buz mavisi gözleri gözlerimi tutuyor.

"Daha karanlık bir şey mi *istiyorsun*?"

Yüzüm ısınıyor. Bakışlarında keskin bir şey titriyor. "*Belki*."

Köprücük kemiğimin yanından boynumun kıvrımını takip eden parmağı yavaşça yukarıya, boğazıma doğru kayıyor. Eli yavaşça boğazıma doğru kayarken ürperiyorum, sıcaktan karıncalanıyorum.

nazikçe sarar. "*Anlat*

bana."

"Ben... Yani ben..." Endişeyle başka tarafa bakıyorum. "Bilmiyorum."

"Her ne ise, bana söyleyebilirsin. Bana her zaman her şeyi anlatabilirsin, *printsessa*. Hayal edebileceğin, isteyebileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey beni sarsmaya ya da korkutmaya yaklaşamaz. İnan bana."

Gözlerim onunkilere kilitlenirken dişlerimi alt dudagımın üzerinde gezdiriyorum. Nefesim ağır ve yavaş hissediyorum.

"Ya sen... beni kovaladıysan."

"Bunun için kolumu fazla bükmem gerekeceğini sanmıyorum."

"Ama..." yüzümün sıcaklığı artıyor. "Ama ya beni yakaladığında... kaçmaya çalıştım?"

Bakışları merakla daralıyor. "Bunu zaten bazen yapıyorsun."

Nabzım kulağımda bir davul gibi gümbürdüyor.

"Ama ya sana durmanı söyleseydim... sana durman için bağırdığım gibi..." İkimiz de hareketsiz kaldık.

"Ve sen yapmadın."

Kristoff'un çenesi geriliyor. Gözlerinde beni hem ateşleyen hem de korkutan bir şey parlıyor.

...bu da beni daha da ateşliyor. "*Harriet-*"

"Ne istediğimi biliyorum," diye mırıldanıyorum, gergin enerji içimi titretiyor. "Ve ben ciddiym."

Uzun birkaç saniye geçiyor, gözleri sadece benimkileri tutuyor, eli boğazımı öyle bir okşuyor ki kalçalarımı sıkıyorum.

"Sadece güvenli bir kelime varsa."

Titreyen, heyecanlı, gergin, kalp atışlarımı hızlandıran bir nefes veriyorum. Ve başımı sallıyorum.

"*Tamam.*"

"Ve sadece eminsen-"

"Eminim."

Sessizce

homurdanıyor. "Ne

zaman."

"Şaşırt beni," diye geveledim.

Gözlerinde orman yangını gibi dalgalanan şey beni jöleye çeviriyor ve nabzımı hızlandırıyor. Ve ben ne olduğunu biliyorum.

Bu onun şeytanı.

Onunla alay etmeyi ve oynamayı sevdiğim parçası. Bana "kafes parmaklıklarını çingırdattığımı" ya da "düşmanlaştırdığımı" söylediği parçası.

Ama şimdi en gizli, en karanlık fantezimi açığa çıkardığıma göre, o ölümcül bakışta her zamankinden daha şiddetli bir şey parıldıyor. Ve aniden, sadece bir kafesi salladığımdan o kadar da emin değilim.

Sanırım az önce açmış olabilirim.

"*SIKTIR!*"

İskelede kambur durduğum çim sandalyeden kalkarak irkildim. Telefonumun çalması, gölün yumuşak dalgaları üzerinde gün batımını seyretmenin huzurunu bozmaya yetiyordu. Ama şimdi, yangınları söndürüyorum.

"Tamam, tamam..."

kahretsin."

Gerçekten.

Arayan Miles'dı, tatilimi böldüğü için mırıldanarak özür diledi. Ama şunu bilmek ister miydim, bir, bardaki erkekler tuvaletinin tıklandığını ve bir pompanın bir işe yarayacağı noktayı geçtiğini. Ve ikincisi... nasıl devam etmeli, çünkü bar aslında oldukça meşgul.

"Tamam, Miles-"

"*Lanet olsun*, bir saniye, Harry."

Bir müşteriyle konuşurken ve omzuna dayadığı telefonuyla içki siparişini geri çağırırken çıkardığı boğuk sesi duyuyorum.

"Tamam, geri."

"Tamam, aramana ihtiyacım var-"

"Hey, hemen geliyorum dostum," diye homurdanıyor birine.

"Hayır, hayır, önce müşterilerle ilgilen. Ben bekleyebilirim, Miles." "Doğru, doğru."

Miles'ın omzunda telefonla içki hazırladığı bir tur daha var. Ta ki aniden tanıdık bir sesin Slipper'ın başka bir yerinden seslendiğini duyana kadar.

"Oi! Mopey! Buraya ver, tamam mı?"

Miles'ın nefret ettiğini bildiğim bu lakap karşısında kaşlarını çattığını hayal edebilsem de sırtıyorum.

"Gus, lanet barın *şu* tarafında kal-"

"Bırak onunla ben konuşayım. Sen yaptığın şeyi yapmaya devam et, evlat." "*Harry*-"

"Onunla konuşsam iyi olacak," diye kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim Miles."

Homurdanıyor ve Gus'ın sesi kulağıma gelmeden önce telefonun yeni ellere geçtiğini duyuyorum.

"Hey, Harry, bu çocuk... Sana söylüyorum-"

"Gus, lütfen bana bir iyilik yap ve ona Mopey demeyi kes. En azından yüzüne karşı? Benim için, lütfen? Eğer bırakırsa, *boku* yerim."

Yavaşça iç geçirir. "Pekâlâ, pekâlâ. Senin için,

Harry." "Teşekkür ederim, canım."

"Pekala, Mopey's-er, *Miles* barı aldı. Tuvalet ve ışıklar konusunda ne yapabilirim?"

Kaşlarım derinden çatılıyor.

"Pardon, *ışıklar* mı dediniz?"

"Bundan bahsetmedi mi? Evet, Harry. Lanet olası ışıklar yaklaşık yarım saat önce söndü."

Anne. *Sikeyim*.

"Genel olarak elektrik mi?! Yoksa sadece ışıklar mı?"

"Sadece ışıklar. Televizyonun yanındaki rafta duran mumlardan bir demet yaktık. Müzik hala açık, ki bu iyi bir şey. Barın arkasındaki üzgün çocuk hariç, o lanet olası üzgün çocuk melodilerini çalmaya devam ediyor."

Sırıtiyorum, yüzümü telefonda çekip kendime hafif bir kahkaha atma izni veriyorum.

"Tamam, tamam. Yani bu bir kırıcı. Alt kattaki stok odasına nasıl girileceğini biliyor musun? Panel orada."

"Hey, Jack!" Gus aniden bağırır. "Harry bodruma inip ışıklar için şalteri indirmeni istiyor."

Kıs kıs gülüyorum.

"İyi oynadın."

"Biliyorum, değil mi? Sanırım bu beni tuvaletçi yapıyor." "Tesisat hakkında bir şey biliyor musun?"

"Bir şey değil, Harry," diye pişmanlıkla iç geçirdi. "Vera'nın dehşetine rağmen." İç çekiyorum.

"Tamam, bugün Cuma,
değil mi?" "Aynen öyle."

Cuma geceleri, caddenin karşısındaki London Iron Workers Local 700 sendikasında düzenli olarak toplanan bir AA grubu var. Ve orayı yöneten yaşlı adamlardan biri olan Lorne'un tesisat işlerinden anladığını biliyorum.

"Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Sokağın karşısına geçip Lorne'un bu akşamki toplantıda olup olmadığına bakabilir ve ondan yardım isteyebilir misin? Ona ödeme yapacağımı söylersin tabii. Onu kendim arardım ama telefonunun bende olduğunu sanmıyorum."

"Sakin ol Harry," diye kıkırdar Gus. "Biz hallederiz. Mope-uh, Miles'a tatilinde seni rahatsız etmemesini söyledim."

"Bu arada o nasıl? Yani şu anda burayı tek başına yönetiyor."

İç çekiyor. "Bunu söylemek bana acı verse de, boktan müzik zevkini bir kenara bırakırsak? Delikanlı gayet iyi gidiyor, Harry. Endişelenmene gerek yok."

Nefes veriyorum.

"Tatilin nasıl gidiyor?"

Tüm çıplaklığıma bakıyorum... vücudum yalvardığım ve uğruna koştuğum çürüklerle dolu. Ve tatlı bir coşkuyla ödedim.

"Bu *çok güzel*. Teşekkürler."

"Güzel. Bir kaçıışı hak ediyorsun, Harry."

Ama asıl mesele ondan asla kaçamayacağım.

"Pekala, şimdi şu dört bira içtiğim AA toplantısına gidip onlardan bir grup sarhoş için bir tuvalet tamir etmelerini isteyeceğim. Bu oda için iyi olur."

Kıs kıs gülüyorum. "Tekrar teşekkürler, Gus."

"Ah!" diye bağıyor. "Görünüşe göre Jack ışıkları açmış."

Tanrı'ya şükür.

"Lütfen Lorne'a beni de faturalandırmasını söyleyin!"

"Olur. Hiçbir şey için endişelenme, aşkım. Biz hallederiz."

Telefonu kapatıyorum, nefes veriyorum ve ben burada gerçeklikten kaçarken barın yandığını düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Tekrar sandalyeye çöküp kitabıma uzanıyordum ki arkamdaki rıhtımda ayak sesleri duyup yarı döndüğümde sırtıtmaya başladım.

"Ah, güzel, havuzcu çocuk geldi. Güzel, soğuk bir bardak Chardonnay alayım, teşekkürler."

"Krizantem."

Kaşlarımı kaldırıp önce mürekkepli koluma, sonra da Kristoff'un düşünceli, yontulmuş, muhteşem yüzüne bakıyorum.

"Evet?"

Dudaklarının kenarlarında ince, aç bir gülümseme kıvrılıyor. Üzerime eğiliyor, ellerini sandalyemin arkasına koyuyor. Bakışları bakışlarımı delip geçerken, başımı arkaya doğru eğerek yukarı bakıyorum.

"Dövmelerin değil," diye mırıldanıyor sessizce, gözleri

parlıyor. "Güvenli kelimemiz."

Kaskatı kesiliyorum, ısı anında merkezimde toplanıyor. Kalbim güm güm atıyor, dudağımı ısırırken vücuduma bir ürperti gönderiyor.

"Ne zaman-"

"Hiç beklemediğiniz bir anda."

Tekrar ayağa kalkmadan önce bana yavaşça, baş aşağı bir öpücük veriyor. "Senin için şarap getiren havuzcu çocuğu bulmaya gidiyorum."

Sırıtiyorum, hâlâ sıcaktan titriyorum, dudağım hâlâ dişlerimin arasında. Dönüp uzaklaşmasını izliyorum, onun da hâlâ çıplak olduğunu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. O mükemmel poposunun rıhtımdan aşağıya ve eve doğru rahatça süzülüşünü izliyorum. Sonra kitabıma geri dönüyorum.

Ve sonra, lanet telefonum tekrar çaldı.

Bir sarsıntıyla çekiyorum ve Slipper'ın alevler içinde kalacağına dair hayallerimin gerçekleştiğini düşünerek anında çıldırıyorum. Ama neyse ki Miles ya da Gus ya da Jack değildi.

Sadece Ella.

Cevap verip kulağıma götürdüğümde rahatlayarak nefes veriyorum. "Hey! Nasıl-"

"Neler oluyor, Harriet?"

Arkadaşımın sesindeki korkmuş ve boğuk ton karşısında kaşlarım çatıldı, kaskatı kesildim.

"Ella?"

"Neye bulaştın sen? Harry-"

Boğuluyor, sanki hıçkırıklarını bastırıyormuş gibi. Kaşlarımı çatarak hızla doğruluyorum.

"Ella, sorun ne?"

"Ben... senin dairen," diye ağzından kaçırdı. "Çiçeklerini sulamaya gitmişim ve eve zorla girilmişti."

Korku pençelerini kalbime geçirirken yüzüm bir anda solgunlaşıyor. "Ne?"

"Kapı kırılmış, Harry, ve her yer yağmalanmış." Elim yüzüme giderken korku kalbime saplanıyor.

"Aman Tanrım, Ella-!"

"Bir şey almışlar gibi görünmüyor-" "Hâlâ orada değilsin, değil mi!"

"Hayır, hayır. Dışarıdayız. Liam benimle geldi. Şimdi polisi arıyor."

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Ella'nın yanında Liam ve Noel'in güvenlik şefinin olduğunu bilmek beni biraz daha az dehşete düşürdü.

"Yani, muhtemelen sadece pislik gençler pislik yapıyor."

Ama değil.

"Pislik gençler" evime girip hiçbir şey almadan ortalığı dağıtmadılar.

Mikhail yaptı. Hatta belki de daha önce içeri sızıp beni öldürmek için evimin içinde kovalayan siyahlar içindeki aynı sürüngeni gönderdi.

Ürperiyorum.

"Ella, çok özür dilerim-"

"Aman Tanrım, lütfen. Ne için özür dileyeceksin ki? Hayır Harry, ben iyiyim. Liam oradaydı ve etrafı tararken beni dışarıda tuttu. Polis raporunu da biz hallederiz. Seninle konuşmak isterlerse diye telefonun yanında ol."

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum, nabzım düşük atıyor ve damarlarım ürperiyor.

"Yine de *kendim* için endişelenmiyorum," diyor sessizce. "Endişelendiğim şey *sen*."

"Yani, o sırada evde olmadığım için memnunum-"

"Harriet."

Dişlerimi emiyorum.

"*Hadi* Harry," diye mırıldanıyor. "Benim. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Ella, ben iyiyim-"

"Ama sen değilsin. Harriet... neler oluyor? Rastgele tatile gidiyorsun... Yani yine neredeydin?!"

Yutkunuyorum, kollarımı kendime sarıyorum.

"Barselona."

"Öyle mi? Hava nasıl?" "Uh...

harika?"

"Şu anda Barselona'da büyük bir fırtınanın üçüncü günü, Harry."

Kahretsin.

"Haber vermeden bir yerlere kaçıyorsun. Barını yarı yarıya kapatıp *Miles*'ı işin başına geçiriyorsun-"

"Hey, Miles-"

"O *Miles*, Harry. Başka ne zaman onu tüm işinizin başına getirmeyi düşündünüz?"

Dudaklarım bükülüyor.

"Barınızı beklemeye aldınız ve rastgele ortadan kayboldunuz ve şimdi birisi hiçbir şey çalmadan, sadece her şeyi alt üst etmek için açıkça dairenize giriyor."

Titrek, hırıltılı bir nefes alıyor.

"Harry, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama *gerçekten* endişeliyim-"

"Ve sen de benimsin," diyorum sessizce. "Umarım sana şu anda söyleyebileceğim tek şeyin iyi olduğumu söylememde bunun etkisi vardır. Aslında harikayım. Ve çok ama çok güvendeyim. Söz veriyorum."

"Ben sadece..." diye nefesini içine çekiyor. "Senin çözüldüğünden falan çok endişeleniyorum. Ve haberleri açıp resmen ortadan kaybolduğunu duymaktan çok korkuyorum."

Nefesim kesiliyor.

"Lütfen benim için endişelenmeyin. Ben gerçekten iyiyim ve söz veriyorum, güvendeyim." "Madam, şarabınız."

Kristoff'un tam arkamdan gelen ani sesiyle irkiliyorum. Bir bardak beyaz şarap uzatırken sırtıttığını görmek için dönüyorum.

"Kimdi o?"

Yüzüm kızardı.

"Ah... havuz çocuğu," diye geveledim arkadaşıma.

"Harriet, *neredesin?*" Kayıp.

Buldu
m.

Ücrets
iz.

"Ella, gitmeliyim."

"Hadi, Harriet..."

"Bak, eğer benimle konuşmak isterlerse, onlara numaramı ver, tamam mı?
Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunlarla uğraştığınız için teşekkür ederim ve
çok üzgünüm-"

"Sorun yok, sorun yok," diye iç geçiriyor. "Ama bana gerçekte neler
olduğunu anlatana kadar o duvarlarını yıkmayı bitirdiğimi sanma."

"Sana söyleyeceğime söz veriyorum..."

yakında. Ish." Homurdanıyor.

"Peki, tamam. İyi olur."

"Seni seviyorum, El. Ve

teşekkürler." "Oh, bekle,

Harry."

"Öyle mi?"

Kıs kıs gülüyor. "Havuz çocuğu nasıl?"

Gözlerim Kristoff'un yüzündeki şaşkın ifadeden mürekkepli, mermerden
oyulmuş, dövme, Yunan tanrısını andıran vücuduna, sert bile olmayan
ama yine de ağır, şişmiş sikine kayarken sırtıyorum.

"Lezzetli."

Yuhalıyor. "Aferin kızıma. Bak, polisle ve dairenle ilgili her şeyi biz halledeceğiz. Liam destek çağırıyor, gelip tamir edecek ve sen dönene kadar evi gözleyecek-"

"Ella, buna gerçekten gerek yok-"

"Elbette var," diye iç geçiriyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İyi eğlenceler ve hiçbir şey için endişelenme."

"Yapmay

acağım."

Ama

yapacağı

m.

Çünkü burada gerçeklikten kaçıyor olabilirim. Ama gerçek dünyadaki evimde bir şey hala peşimde.

Doğu Londra sokaklarında beni kovalayan bir şey. Noel ve Ella'nın kale gibi evlerine sırf bana aynada şifreli ruj mesajları bırakmak için giren bir şey.

Beni incitmek ya da öldürmek niyetiyle, simsiyah bir kâbus gibi evime giren biri.

Sadece beni gitmiş bulmak için geri gelen bir şey.

Ella'ya neşeli ama sahte bir veda edip telefonu kapatırken ürperiyorum. Ona baktığımda Kristoff'un kaşları derin bir şekilde çatılmıştı.

"Neler oluyor?"

Yutkunuyorum, yüzümü

gülümsemeye zorluyorum. "Yok bir

şey."

Eğer ona söylersem, her şey mahvolur. Endişelenecek ve kendini bunu düzeltmeye ya da beni takip eden karanlık gölgeyi avlamaya adayacak.

Ama gerçekten tek istediğim ve ihtiyaım olan Şey, onun burada benimle *olması*. Sadece burada, sadece benimle.

"Harriet-"

"İŞ yerindeki yangını söndürüyorum. Tuvalet tıkalıydı."

"Ulusal bir acil durum gibi görünüyor. Sensiz idare edebileceklerinden emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Muhtemelen hayır." "Hâlâ

Şarap istiyor musun?"

Gözlerim ağır sikine doğru kayan kalçalarının v-oluklarına geri dönerken yüzüm kızarıyor.

Şarabı rıhtım direklerinden birinin üzerine

bırakıyor. "Üçe kadar sayacağım," diye sessizce

homurdanıyor.

Nabzım yükseliyor, evin tüm korkusu *onun* heyecanıyla eriyip gidiyor. beni bunaltıyor. "*Bir*."

Ama ben çoktan kalktım, koşmaya başlarken kitabımı ve telefonumu rıhtıma bıraktım.

Sonra kovalar.

Ben arka kapının merdivenlerinde oturup bir çift spor ayakkabı bağlarken KRISTOFF bodrumdaki atölyesindeydi.

Buraya döndüğümüzden beri böyle günlük koşulara çıkmaya çalışıyorum. Burada, yüzümde göl havası ve ayaklarımın altında toprak varken vahşi doğada koşmak *harika* bir his. Genellikle adanın çevresinde iki ya da üç tam tur atıyorum - ki bu bazen iki ya *da* üç *çeyrek* tura dönüşüyor, ya da en sevdiğim avcı en sonunda beni kovalamaya karar verirse.

Bu da bir antrenmanı bitirmek için en sevdiğim yol olabilir.

Ayağa kalkıyorum, koşu şortumu ayarlarken bir diz arkası kırışımı, sonra da diğerini esnetiyorum. Hava gerçekten serinliyor - özellikle de bugünkü gibi biraz bulutlu olduğunda. Koşu üstümün fermuarını boynuma kadar çekiyorum, yavaşça bir kez daha esnetiyorum, kulaklıklarımı takıyorum ve sonra yola çıkıyorum.

Bugün, saat yönünde bir döngü koşuyorum. Sahil kenarındaki çimenlik ve sert kumlu alanlara sadık kalıyorum, ara sıra zikzaklar çiziyorum ya da büyük bir kayanın üzerinden atlıyorum. Shoreditch'in asfalt sokaklarından farklı bir koşu. Ama ben seviyorum. Gölün ve ağaçların kokusunu, saçlarımdaki rüzgarı ve ayaklarımın altındaki yumuşak zemini seviyorum.

Koşarken sırtıyorum, kulaklarımda üniversitedeyken çıkan eski tarz Dashboard Confessional emo rock'ı çınlıyor. Rüzgâr biraz hızlanıyor ama arkamda kalıyor, bu da daha da hızlı hareket ediyormuşum gibi hissettiriyor.

Sahil adım adım ilerliyor ve sonunda tekrar eve doğru dönüyorum.

Mantıksız olduğunu biliyorum. Ama kayıkhanenin orada hala tüylerimi diken diken eden bir yer var; Ansel Kohl'un elinde bıçakla gölgelerin arasından çıktığı yer. Kristoff orayı biliyor ve bende uyandırdığı hisleri biliyor. Ve anlıyor da.

Kovalamacalarımızda bile, ikimiz de o küçük bölgeden kaçıyoruz. Bana biraz fazla gerçekçi geliyor.

Ama aynı zamanda bu koşularımda yanından geçip gitmek zorunda olduğum adanın bir parçası. Bu yüzden, şimdi olduğu gibi, geçmişimden kalan bu gölgeli yerden olabildiğince çabuk geçmek için kendimi zorluyorum.

Kayıkthane yaklaştıkça hızla yaklaşıyor. Kulaklıklarımdaki müzik başka bir parçaya geçiyor-

Ve aniden, bir zamanlar bıçaklı bir adamın gölgelerden kaydığı o *lanet* olası *yerden* bir şey kıpırdanıyor.

Tamamen siyah bir şey.

İçime saplanan korku daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Adam birdenbire bana çarpıp beni yere sürüklerken her şeyi tüketiyor ve içgüdüsel olarak paramparça ediyor. Sistemime çarpan kutsal olmayan dehşetten boğuluyorum ve tekrar çılgılık atmaya çalışıyorum, ama hiçbir ses boğazımı sıkan korkuyu bile geçemiyor.

Adam beni yüzüstü yere iterken hırlıyor. Doğrulamaya çalışıyorum ama beni kabaca geri itiyor.

Eli koşu şortumun arka belini kavırıyor ve bedenim sanki canlı bir telle bıçaklanmış gibi sarsılıyor.

"*Hayır!*" Adamın tutuşu sıkılaştıkça saf bir korku içinde çığlık atıyorum. Çekiştirerek şortumu kıcımdan çıkarmaya çalıyor, ben yerde şiddetle tekmeliyor ve ırpınıyorum.

"DUR! LÜTFEN! DUR-!"

"*Sadece o kelimeyi*

kullanırsan." Dünyam aksıyor

ve kekeleyor. Bu Kristoff.

Artık biliyorum, o da bildiğimi biliyor. Ama bunu kabul edersem, daldırma kırılır.

Eğer savaşırsam, bizi götürdüğüm bu karanlık yolda ne kadar derine dalmak istediğimi göreceğiz.

"*Lütfen!* Lütfen yapma-"

şortumu dizlerime kadar çekerken titriyorum, sarsılıyorum. Külotumu avucunun içine alıp yanaklarımın arasından sıkıca çektikten sonra açık avucuyla kıcıma sert bir şaplak atıyor. Sızlanıyorum, elinin tamamen geri çekilmemiş darbesinin yakıcı acısıyla boğuluyorum.

Diğer yanağıma, sonra tekrar ilk yanağıma ve sonra ikincisine şaplak atıyor, kıcıımı önce pembeye sonra kırmızıya çevirirken ciyaklamama neden oluyor.

"*Lütfen,*" diye sızlanıyorum. "*Lütfen,* yapacağım-"

"*Ben ne istersem onu yapacaksın,*" diye kalın ve hırçın bir ses tonuyla gürlüyor ve gerçekten göğsüme korku saplanıyor.

Ve şehvet içimde zonkluyor.

Aniden önüme geçti ve hiç uyardan saçlarımdan bir tutam yakaladı. Sertçe çekerek başımı yukarı kaldırıyor ve dizlerimin üzerine çökerken sızlanıyorum. Adrenalin ve saç çekmenin acısı sinirlerime sertçe çarparak beni sarsıyor.

"*Bana bak,*" diye hırlıyor.

Gözlerimi kaldırdığımda ürperiyorum. Ağrıyan zonklama ve korkunun bıçağı içimde sertçe bükülüyor.

Siktir.

Gözleri ve ağzı için delikler açılmış siyah bir maske takıyor. Dişlerini gösteriyor, buz mavisi gözleri gerçekten ölümcül ve bilenmiş hançer uçları gibi içimi oyuyor. Saçlarımdaki tutuşunu, gözyaşlarımdan gözlerimin köşelerini noktaladığı noktaya kadar sıkıyor. Ve diğer eli boğazıma *sertçe* sarıldığında, gerçek, gerçek korku tenime sızıyor.

Daha önce de sert oynadık. Sikişmeden önce kavga ettik ve tartıştık. Bana sayamayacağım kadar çok şaplak attı ve saçlarımı bu şekilde sık sık avucunun içine aldı.

Ama bu farklı. Daha soğuk. Daha sert.

Daha gerçek.

Ama gözlerindeki o vahşi bakış beni rol yapmakla gerçek dehşet arasında gidip gelmeye zorluyor. Maskesinin arkasını daha önce de görmüştüm. Ama bu, sanki diğer tüm zamanların altında "keşfettiğim" tek şey başka bir maskeymiş gibi hissettiriyor.

Çünkü artık Kristoff'u tamamen görmezden geliyorum.

Şimdi, ilk kez korkutucu ve ayıltıcı bir şekilde, aramızda parmaklıklar ya da maske olmadan şeytanının gözlerinin içine bakıyorum. Ve aniden merak ediyorum.

Çok ileri gittim. Eğer bizi çok derine götürdüysem, yolumuzu kaybettiysem. Birdenbire böyle bir şeytanla dans etmeye gerçekten hazır olup olmadığımı merak ettim.

"Sert oynamak mı istedin, küçük kız?" diye kalın kalın geveliyor.

Başımın arkasındaki saç düğümünü büküp başımı geriye doğru çekerken irkiliyorum. Eli boğazımı sıkıyor -daha önce hiç yapmadığı kadar sıkı- ve bu da sistemimde savaş ya da kaç kimyasallarının patlamasına neden oluyor.

Tutuşunu bir saniyeliğine gevşetiyor ve ben açlıktan kesik kesik bir nefes alıyorum, gözlerim korkudan irileşiyor. Daralıyor, dudakları kıvrılıyor.

"O zaman hadi oynayalım."

Elini cebine atıyor ve bir sustalı bıçak çıkardığında gözlerim doluyor. Hançerin kenarları bileklerinde dönerken parlıyor ve titriyor ve sonra aniden bıçağı koşan fermuarımın boğazının altına sokuyor.

Keskin bir kesik ve üst kısmı boğazımdan spor sütyenimin altına kadar keserken gözlerim *şişiyor*. Hırlıyor, üst kısmı bir avuç tutuyor ve yolun geri kalanını kesiyor. İttirerek açıyor ve bıçak spor sütyenimin ortasından kayınca korkuyla sarsılıyorum.

Bileğini oynatıyor ve her şey kesilip düşüyor. İnliyor, bıçağı fırlatıp atıyor ve sonra göğüslerimi kabaca kavırıyor. Parmakları önce bir meme ucumu, sonra diğerini yuvarlarken inliyorum, acı ve zevkin baş döndürücü karışımıyla inleyene kadar onları çekiştiriyor.

Eli tekrar boğazıma doğru kayıyor, diğeri hâlâ saçlarımı sıkıca kavırıyor. Bana bakıyor, gözleri derinlere dalıyor.

"Pantolonumu aç."

Yutkunurken bacaklarım

titriyor. "*Lütfen*-"

"İyi bir sürtük gibi *pantolonumu* aç yoksa bu iş çok sertleşecek."

Şeytan dışarıda. Dans etmeyi ve flört etmeyi sevdiğim mürekkep karanlığı barajı yıkıyor ve beni bütünüyle yutuyor.

Bunun bir oyun olduğunu biliyorum. Benim *istediğim* bir oyun olduğunu biliyorum. Ve tüm bunları durduracak ve tanıdığım Kristoff'u geri getirecek bir kelime olduğunu biliyorum - o karanlığın kıyısında var olan, kan gibi içinde yıkanmayan.

Ama söylemeyeceğim. Söyleyemem. Çünkü bu uçurumun ne kadar derin olduğunu görmek zorundayım. Ne kadar derine inip tekrar çıkabileceğimizi görmeliyim.

Pantolonuna uzanırken ellerim titriyor. Fermuarını çekiştiriyorum, kotunun altında ihtiyaçla zonklayan ve nabız gibi atan *devasa* ereksiyon beni ürpertiyor. Fermuarını indirmeye çalışırken parmaklarım tekrar karışıyor ve o hırlıyor.

Eli boğazımdan tekrar göğüslerime iniyor, ben inerken meme uçlarımdan birini sıkıyor.

"Sabrım tükeniyor," diye

homurdanıyor. "Özür dilerim,

deniyorum-"

Homurdanıyor, fermuarını tutup aşağı çekmeden önce elimi itiyor. Kot pantolonunu sıyırıp açıyor ve kalçalarından aşağı itiyor. Ve aniden, kocaman aleti neredeyse çeneme çarpacak şekilde serbest kaldığında ürperiyorum.

Kristoff onu avucunun içine alıp kocaman gözlerimin ve zonklayan

yüzümün tam önünde pompalarken inliyor. Elini saçlarımda dolaştırarak beni irkiltiyor.

ve beni daha yakına çekerken

inliyorum. "Aç şu güzel ağzını."

Titriyorum; sıcaklık, şehvet ve korku eroin gibi içimde dönüyor. Dudaklarım açılıyor ve sikini dudaklarımın arasına sokup derinlere doğru iterken fısıldıyorum. Şişmiş siki ağzımı dolduruyor, hafifçe öğürürken boğazımın arkasına doğru itiyor.

"Sakın yapamayacağını söyleme," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Sikimi gırtlığında hissetmek istiyorum. Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster ve *onu yut*," diye hırlıyor. "İkimizin de bildiği açgözlü küçük cumslut gibi her santimini yut."

Bir an için, güvenli kelimeyi haykırmak ve sonra onu tokatlamak isteyip istemediğimi bilemiyorum.

...Ya da ona bana ne yapmak istiyorsa, istediği kadar sert yapmasını söyle.

Bu çılgınlığı durdurmak ya da derinlere dalmak arasında gidip geldiğim, donup kaldığım bir kararsızlık saniyesi. Ama gözlerim onunkilere kayıyor ve anında cevabımı biliyorum.

Çünkü hâlâ bana zarar vermek ya da beni kullanmak ister gibi bakıyor olabilir. Ama bir an için son katmana bakmadığımı fark ediyorum.

Bu sadece bir maske.

Cidden berbat biri ve beni hem korkutan hem de heyecanlandıran biri. Ama derinlerde, özünde, o hala o.

Kaygan, ıslak, parıldayan sikini ağzımdan çekerken homurdanıyor, şişmiş başı ile titreyen alt dudağımın arasından tükürükler saçılıyor.

"*Pekala*," diye kalın kalın geveliyor, yüzünde intikamcı bir öfkeyle bana sırtıtıyor.

"I..."

"Seni duyamıyorum."

"*Ne istersen yaparım*," diye inliyorum nefes nefese. "Ne istersen yaparım _."

"*Yapacağını biliyorum*."

Sikini tekrar sertçe ağzıma soktuğunda sıcaklık ve korkuyla titreyerek boğuluyorum. Şişmiş başı boğazımın arkasına çarptığında inliyorum, yumruğu beni yönlendirmek istercesine saçlarımı çekiştiriyor.

Sanki ağzımı kendi vahşi hızıyla sikiyormuş gibi.

Homurdanıyor, kendini dudaklarımın içine sokup çıkarıyor. Ellerini üzerimden çekip tişörtünü çıkarıyor ve kaslı, oluklu göğsünü ortaya çıkarıyor. Ama sonra iki eli de saçlarıma kayıyor, homurdanıp kendini boğazıma gömerken saçlarımı iki avuçta kavırıyor.

"*Yut şu siki*," diye tıslıyor karanlık bir sesle. Üzerime eğiliyor, uzanıyor ve ben önünde dizlerimin üzerinde otururken aniden kıcıma şaplak atıyor. Beni tekrar ve tekrar dövüyor, ağzımı işgal eden kocaman horoz için boğazımı açmaya çalışırken beni inletiyor ve inletiyor.

Öğürme refleksim aksarken daha önce ulaştığı tüm derinlikleri aşarak daha da derine itiyor. Kıcıma şaplak atıp saçlarımı yumruklarken ağzımdan çeneme ve taşaklarına tükürük damlıyor.

Sonra aniden çekmeye başladı. Ama o aniden beni döndürüp kabaca aşağı itmeden önce hırıltılı, bitkin bir nefes almaya ancak zamanım oluyor.

Ağırlığı beni aniden yere yapıştırıyor ve dizi bacaklarımı kabaca ayırırken titriyorum.

"Hayır, lütfen *yapma-ahh!*"

Beni *sertçe* tokatlarken inliyorum. Elini kalçalarımın arasına sokuyor ve amımı sıkıca kavradığında yere doğru inliyorum. Büyük eli bana sürtünüyor, amımın külotumu ıslatan ıslak sesi o kadar yüksek ki ben bile duyabiliyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Bu açgözlü küçük amcığın benim için ne kadar ıslak ve dağınık olduğuna bak. Sikimin bu küçük deliğe girmesi için ne kadar heveslisin."

İnliyorum.

"İstedğin bu mu? Seni açgözlü küçük bir sürtük gibi yere yatırmamı ve döllerimden bir su birikintisine dönüşene kadar her bir deliğini sikmemi mi?"

Oynadığımız bu oyunun saf pisliği ve tüketen karanlığı beni sürüklüyor. Gerçekten de hala yüzeyin altında gizlenen çıplak bir korku var - içindeki şeytanı gerçekten uyandırdığıma ve hayır ya da dur kelimelerini gerçekten duymayacağına dair son bir korku.

Ama bunu yapabildiği kadar ileri götürme ihtiyacı daha da tüketiyor. Aslında, beni tamamen bu ahlaksızlığın içine çekmesi için duyduğum ezici ihtiyaç neredeyse dayanabileceğimden daha fazla.

Aniden kalçamın iç kısmına şaplak atarak içime acı ve zevk dolu bir fırtına gönderdiğinde inliyorum.

"*Cevap ver bana,*" diye hırlıyor.

"*Evet...*" İnliyorum, eli tekrar amımı okşarken titriyorum.

"Evet. Sikeyim. *Ne.*"

K lotumu aniden yana doğru çekip, yolundan çekene kadar kumaşı gerip yırttığında irkiliyorum.  rperiyorum.

"Sana lanet bir soru sordum."

Evet diye bağırmak istiyorum-evet, bana hükmetmesini istiyorum. Beni bir hayvan ya da dengesiz bir psikopat gibi becermesini istiyorum. Beni daha önce cesaret edemediğim kadar zorlamasını istiyorum.

Ama bu bir oyun. Ve "evet" bunun bir parçası

değil. "*Hayır!*" Sızlanıyorum. "Hayır, lütfen!

Yapamazsın-"

"Sen *benimsin*," diye geveliyor. Kalçalarını ayırıp sikinin şişmiş, tombul başını tam a ıklığıma doğru iterken gözlerim yerinden fırlıyor.

"Ve sana ne istersem yaparım."

Tek bir hamleyle sertçe giriyor - güzel sikinin kalın, sıcak, zonklayan her bir santimini i imin derinliklerine gömüyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, çenem donuk bir acı ve yükselen bir sıcaklığın karışımıyla açılıyor.

Sonra beni *sikmeye* başladı ve bu daha önce yaptığımız hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu kez, o uçurumun kenarından geçiyoruz ve karanlığa dalarken çığlık atıyorum.

Kalçaları içime giriyor, beni sert ve kaba bir şekilde becerirken, eli vücuduma şaplak atıyor ve pençeliyor. K ım avuçlarının yakıcı acısıyla sızlıyor ve eli aramızda kayarak meme uçlarını kabaca  imdiklerken iniltili bir inilti çıkartıyorum.

Yırtık ve gergin külotumu çekiştiriyor, sonra homurdanarak bir şeye uzanıyor ve beni yere yatırıp sikmeye devam ediyor. Geri dönüyor,

ve bıçağının soğuk, jilet gibi kenarını sırtımın küçük kısmında hissettiğimde gözlerim kocaman açılıyor.

Bıçak külotumun bel kısmının altından geçti. Bir homurtu ve kolunu çekmesiyle külot ikiye ayrılıyor. Bıçağı tenimde hafifçe gezdiriyor, sikini içime sokarken beni titretiyor ve inletiyor. Bıçak diğer tarafı kesiyor ve aniden külotu benden koparıyor.

Beni tokatlıyor ve sonra kıcımlı kavırıyor, ben kızarıırken ve inlerken beni iffetsizce açıyor. Kıcıma tükürüyor, beni utanç ve arzuyla yakıyor. İçime sürmek için başparmağını kullanıyor ve başparmağı aniden kıcıma kayarken boğuluyorum.

"Açgözlü küçük şey," diye kulağımı tırmalıyor, sikini derinlere sokuyor. "Seni istediğim her yerde ve her şekilde becermem için çok hevesli ve çok istekli."

İnliyorum, ağzı tam kulağımın dibinde tıslarken titriyorum, sert vücudu beni sertçe sikerken yere yapıştırıyor.

"Benim küçük seks oyuncağım."

Zonkluyorum, zevk yüzümü kaplarken ağzım açık kalıyor. Eli sırtımda geziniyor ve parmakları boynuma dolandığında sarsılıyorum.

Sıkıca.

Nabzım dizel motor gibi atıyor, eli daha da sıkılaşıırken tenim korku ve zevkin o girdaplı karışımıyla karıncalanıyor.

Beni boğuyor.

İçimde kükreyen ateşe benzin döküyorum.

"Benimle alay etmenin karşılığı bu. Bu küçük şortla beni baştan çıkardığın için. Yapmaya çalıştığın şey bu muydu, benim küçük sıkık oyuncağım? Beni yemlemek mi? Seni yere yatırıp istesen de istemesen de sikmem için beni yemlemek mi istiyordun?"

Vücudumda patlayan saf zevkle hıçkırarak inliyorum.

Kalın siki içime girip beni çılgınca sikerken eli boğazımı sıkıyor.

Daha da sıklaşıyor ve benim karıncalanıyor. Nefesim düzensizleşiyor, vücudum titriyor ve beni yere çakarken de savaşıyor.

Ve sonra eli daha da sıklaşıyor.

Beynim çıldırmaya başladı. "*Bekle...*"

Törpülüyorum.

Karanlık bir şekilde

gülüyor. "Hayır."

Kalçaları bana çarpıyor, vücudum kasılmaya başlarken beni sert ve derin bir şekilde beceriyor.

"*Bekle, Kristoff...*"

Korku içime saplanıyor. Daha sıkı sıkıyor. Boğazım sıkışmış ve ezilmiş gibi hissediyorum. Dehşet içime dolmaya başladığında gözlerim şişiyor.

"Kristoff!"

Kulağıma hırlıyor, ben nefes almak için boğulurken bile beni inletiyor ve dişlerini boynumda gezdiriyor.

"*Dur... sen... dur, lütfen-*"

"*Hayır.*"

Eli saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor, aşağı kayarak kalçamı kavırıyor, içime girerken kışımı kaldırıyor. Ama boğazımdaki eli orada kalıyor ve sıkılaşıyor.

Ve
sıkılaşıyor.

Ve
sıkılaşıyor.

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor, başım dönüyor. Tüm vücudum erimiş ateşe dönüşüyormuş gibi hissediyorum.

"*Kristoff...*"

"*Söyle şu kelimeyi,*" diye sertçe kulağıma tıslıyor. "*Söyle şu lanet kelimeyi, Harriet.*"

Neredeyse yapıyorum. Oksijen eksikliği görüşümü bulanıklaştırırken bedenim çırpınmaya başlıyor. Ama aynı zamanda, devasa, karanlık ve sıcak bir şeyin dalgalanması çekirdeğimin derinliklerinde gürlemeye başlıyor. Yere doğru titriyorum, tüm sınırlarım serbest kalmak için çılgılık atarken derim yanıyor.

"*Söyle şu lanet kelimeyi!*" Kükrüyor.

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve etrafımdaki gerçeklik bulanıklaşıyor. Bildiğim tek şey bu karanlık olana kadar. Tek bildiğim, boğazımı sıkıp beni şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha sert sikerken kendimi tamamen bırakmak.

Her şey tek bir siyah noktaya doğru daralıyor, sıkılaşıyor ve kararıyor. Ve sonra, sönmeden hemen önce, sanki tüm dünya etrafımda patlıyor. Ve hayatım boyunca boşalmaya hiç yaklaşmadığım kadar sert boşalıyorum.

Daralan boğazımdan çıkan boğulma ve çığlık seslerini tanıyamıyorum. Üstümdeki acımasız, kaba, ahlaksız ve karanlık adam gerçek hayatımı sikip atarken vücudumu hiç kontrol edemiyorum. Her şey paramparça oluyor, ayaklarım toprağı tekmeliyor ve sürtünüyor ve tamamen paramparça olurken vücudum yere çarpıyor ve bükülüyor.

Eli boğazımdan ayrılıyor ve ciğerlerime çarpan temiz, serin havanın hırıltılı nefesi neredeyse ikinci bir orgazm gibi. Sanki doruk noktamı başka bir doruk noktasına çarptıran bir yükseliş gibi.

İçimden çıkıp beni ters çeviriyor ve birden gövdemın üzerine oturuyor. O ölümcül mavi gözler içime saplanırken inliyorum, ellerinden biri kocaman, parlayan sikini avucunun içinde pompalıyor, diğeri bacaklarımmın arasına sokuluyor.

Klitorisimi acımasızca ovuyor ve ben çığlık atıyorum, üçüncü bir orgazm serbest kalmak için yüzeye çıkarken başımı geriye atıyorum. Kasları sıkılaşıırken ve dudaklarından derin bir inilti çıkarken kasılıyorum, haykırıyorum.

Ve sonra benimle birlikte boşalıyor; döllerinin sıcak ipleri dudaklarıma, dilime, çeneme, boynuma ve göğüslerime sıcıyor ve damlıyor.

İnliyorum, ne yaptığımı bile bilmeden ona uzanıyorum. Elim onun kalın sikinin etrafını sararken, o saçlarıma gidiyor ve dudaklarımmı onun zonklayan sikinin etrafına sararken beni içine çekiyor. Parmakları içimde derinlere doğru itilip kıvrılırken inleyerek her damlasını emiyorum.

Kristoff üzerimden kalkıp beni aniden kollarının arasına aldığıında titriyorum. Az önce olanların tüm ağırlığı ve az önce ne kadar derine indiğimizin telaşı bana çarpıyor, titremeye ve biraz korkmaya başlıyorum.

Tam orada olması dışında. Orada, yanımda ve o. İblis değil.

Maske yok.

Bu sadece benim tanıdığım Kristoff.

Sevdiğim ve güvendiğim adam. Asla korkmayacağım ve beni asla incitemeyecek olan adam.

"Buradayım, printsessa."

Sesindeki keskinlik gitmiş. Canavar kafesine geri döndü. Güçlü ve rahatlatıcı kolları beni sımsıcak sararken, sanki yavaşça gerçekliğe geri dönüyorum.

Ona.

"Buradayım aşkım," diye fısıldıyor beni usulca öperken.

"Biliyorum."

Onu öperken inliyorum, güvende olduğumu bilerek ona sarılıyorum. Ama aynı zamanda artık karanlığımızın derinliğini gördüğümü de biliyorum. Şimdiden orayı tekrar ziyaret etmek istiyorum.

İNSANLAR KENDİLERİNİ GRUPLANDIRMAYA BAYILIRLAR. A takımından mısınız, B takımından mı? Kola mı, Pepsi mi? Doğru ya da yanlış. Sol ya da sağ. Bardağın yarısı dolu ya da yarısı boş.

Ama bana göre bunlar sadece kendi kendilerini tanımlıyorlar. İnsanların arkasına saklandıkları etiketler, onları gerçekten bir kalıba sokuyor ve kapsamlarını daraltıyor. Özellikle de sonuncusu.

Ben ne iyimser ne de kötümserim. Yaptığım işte "iyi tarafı aramak" ya da "en kötüsünü beklemek" konusunda mutlak bir avantajım yoktu. İyi tarafı aramak sizi bir dileğe bel bağlayan enayi yapar. En kötüsünü beklemek ise eninde sonunda o "en kötünün" hayatınıza girmesine kucak açmanıza neden olur.

Bu yüzden hep içinde su olan bir bardak görürdüm. Ne yarısı dolu, ne yarısı boş. Sadece bir bardak. Ve bu suyu nasıl etiketlemeye karar verdiğinizin, onu nasıl kullanabileceğiniz üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi yoktur, öyleyse ne anlamı var ki?

Ayrıca, tüm bu lanet şey bir metafor. Su hayattır ve onu yarı boş ya da yarı dolu olarak görmemiz, kendi hayatınızı nasıl gördüğünüzle ilgili olmalıdır.

Ama hayat iyi ya da kötü yaşamak içindir ve çoğu zaman bu kartları zaten seçemezsiniz. Öyleyse suyun yarısının dolu ya da boş olmasının ne önemi var?

Sadece su iç. *Hayatı yaşa.*

Tüm bunlarla birlikte, şu anda kendimi bir şekilde bardağın dolu tarafını gören sinir bozucu tiplerden biri haline gelmiş buluyorum. Onunla tekrar burada olmak, bunu yapmamak imkansız.

Sadece biz, ada, göl ve ağaçlar... ve dünyanın geri kalanı *dışarıda* bir yerlerde.

Tüm sıkıntılarımız. Her birimizi kovalayan tüm karanlıklar. Sadece *burada değil*. Ve böylece her şeyin yolunda gittiğini görmek çok kolay hale geliyor.

Bardağın yarısı dolu.

Her şeyin yolunda gittiği zamanlar hariç, her zaman her şeyin çöktüğü zamanlardır.

Umarım bu sefer yanıliyorumdur.

Parmaklarım gitarın üzerinde yavaşça yürüyor ve sırtıyorum. Akorlar kütüphanede mırıldanıyor ve gülümsemem genişliyor.

O haklıydı. Bunu özlemişim. Ve bana hızla geri geliyor. Bildiğimi unuttuğum eski şarkılar, eski dostlar gibi kendilerini yeniden tanıtıyor. Ellerim ve parmaklarım bu tanıdık yolları ve desenleri hatırlıyor.

Ruha iyi geliyor.

Başımı kaldırıp Harriet'e baktığımda dudaklarım daha da geniş bir sırıtışla kıvrılıyor. Dışarıda, sanki burada doğmuş gibi, üzerinde cutoffs ve kapüşonlu bir tişörtle rıhtımda uzanıyordu.

Sanki sonsuza kadar burada yaşayabilirmiş gibi.

Gitarıma geri dönmeden önce sırıtıyorum ama hemen yanımda çalan telefonumla bu sırıtışım kesiliyor. İçimi çekip ona dönüyorum, sonra birden kaskatı kesiliyorum.

Ben Marko.

Ona Litvanya'ya gitmeyi sorduğumdan bu yana yaklaşık bir hafta geçti. Ama Marko da benim gibi bir operasyonu yürütürken pervasız davranmıyor. Benim gibi o da acele etmiyor: arazinin yapısını öğreniyor, bölgede Mikhail'le ya da Hayalet Sendikası'yla bağlantısı olan ve eski öğrencilerinin mezarlarını kontrol etmekle ilgilenebilecek biri olup olmadığını anlamak için etrafı araştırıyor.

Dün gece bana bunu yapmaya hazır olduğuna dair kısa bir mesaj gönderdi.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum.

Kız kardeşim sonunda huzura kavuşacak. *Sonunda.*

Gitarı bıraktım, nefes verdim ve telefonu açtım. "Her şey yolunda mı-"

"Kris."

Sesinin tonuyla kafamın içinde alçak bir alarm mırıldanıyor. Yanlış bir şeyler var.

"Neler oluyor, Marko?"

"Adres ve numara konusunda yüzde yüz emin misiniz?"

Kaskatı kesildim.

"Niş on bir, evet."

Sessiz.

"Marko-"

"Bunu duymalısın kardeşim, ama hiç hoş olmayacak." Gözlerim kapanıyor.

"Sadece söyle

bana." "Kris-"

"Marko, sadece söyle-" "Bu o değil."

Dünya bir ritim atlıyor. Tokat yemiş gibi irkildim.

"Özür dilerim kardeşim," diyor sessizce. "*O* bir *kız* bile değil."

"Ne?"

"On iki yıl boyunca gözaltında tutulan bir cesedi mezardan çıkarmanın ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. Demek istediği, güzel bir tabutla çekip gitmek gibi bir şey değil. Özellikle de organ toplama operasyonlarından arta kalanları hayırseverlik adına gömen fakir bir manastırda.

"Bu bir erkek iskeleti. Daha büyük omuzlar, daha kalın kafatası, dar pelvik boşluk. Kadın iskelet yapılarında doğum için leğen kemiğinde geniş ve daha derin bir boşluk vardır. Belki bile değil, bu bir erkekti ve yaşlı bir adamdı. Eklemlerde artrit belirtileri var."

Hava emiyorum, burun

deliklerim açılıyor. "Yanlış niş

olmalı-"

"Hepsi erkek, Kris," diyor sessizce. "Tanrı yardımcım olsun, geri döndüm ve her birini açtım. Yirmi beş nişin hepsini."

Sessizce nefes alıyor.

"Hepsi erkek. O orada değil, dostum. Özür dilerim. Belki bir zamanlar öyleydi ama-"

"Teşekkür ederim, Marko."

"Bak, Kris. Ben buradayım ve kararlıyım. Başka manastırlara bakmama izin ver ya da-"

"Her şey bitti."

Yere bakıyorum, kalbim çatlıyor.

"Bitti, Marko." Nefes veriyorum. "Denediğin için teşekkürler, dostum." "Kris-"

Sessizce telefonu kapatıyorum, telefonu yanımdaki kanepeye bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Çok üzgünüm, Nikita.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Ama belli belirsiz bir şeyin farkındayım. Bir ses. Biri adımı söylüyor.

Harriet hızla kütüphaneye girerken başımı kaldırıyorum. Alnımda derin bir endişe belirliyor.

"Ne oldu?"

Göğsümün içindeki yıkımdan habersiz, merakla gülümsüyor.

"Kötü bir şey yok. Sadece Anastasia'nın bir helikopterle inmek üzere olduğundan eminim."

Sersemlemiş bir halde başımı sallayarak

nefes veriyorum. "Ah... evet. Tamam."

Harriet'in kaşları çatılır.

"Sen iyi misin?"

Olacağım. Ama şimdi değilim. Ama onun ayaklarının dibine yığmadan önce bana söylenenleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

"Evet," diye gülümsüyorum elini tutarken. "Her şey yolunda." Bardağın yarısı dolu.

Umarım.

Evin ön kapısından el e l e çıkarken ona BAKIYORUM.

Bir sorun var.

Yüzünde ağır bir gölge var; gözleri her zamankinden daha da derin bir yoğunlukla dikilirken çenesi gergin ve çizgilerle kaplı.

Anastasia'nın helikopteri gölün kıyısındaki çimenlik alana inerken, "Hey," diyorum usulca, elini sıkarak.

"Emin misin?"

"İyi olacağım," diye

homurdanıyor sessizce. Başımı

sallıyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda,

ben-" "Seni seviyorum."

Bana doğru dönüp yüzümü avuçladığında irkilerek gözlerimi kırıştırıyorum. Bu kelimeleri birbirimize ilk kez falan söylemiyoruz. Ama ilk kez bu kadar rastgele ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıktılar.

Ve bir şekilde, o hafiflik bu sefer onlara yerçekimi veriyor.

Gülümserken yüzüm ısınıyor.

"Ben de seni seviyorum."

İncelmiş dudakları hafifçe kıvrılıyor ve helikoptere dönmeden önce elimi sıkıyor. Motor yavaşlıyor, pervaneler yavaşça dönüyor. Helikopterin arka yolcu bölümünün penceresinden gülümsediğini görebiliyor olsak da, Anastasia dışarı çıkmak için herhangi bir hamle yapıyor gibi görünmüyor.

Kristoff iç çeker. "Ne halt ediyor bu?"

Helikopterdeki kadına kaşlarını çatarak bir omzunu kaldırıyor. Ama Anastasia yine gülümsüyor ve bizi kendisine doğru çağırıyor.

Gözlerini deviriyor. "Siktiğimin mafya

prenseleri..." İkimiz de birbirimize bakıp

sırıtırken homurdanıyorum.

"Gidip majestelerinin ne için burada olduğunu görelim," diye homurdanıyor.

Kanatların hareketi tamamen durdu. Biz de el ele helikoptere doğru yürüdük. Yolcu kapısı kayarak açılıyor, üç basamaklı merdiven yumuşak bir şekilde çimlere iniyor. Anastasia içeride, koltuğunda sırtüstü oturuyor. Ama biz yaklaştıkça ayağa kalkıyor ve kapıya doğru geliyor.

Ve yavaşça yüzü kül gibi olur.

"*Lütfen*," diye boğuluyor. "Çok üzgünüm-"

Bir şey onu helikopterden dışarı itip ikimize de çarpınca sarsılıyorum. Kapı aralığında karanlık bir figür belirlediğinde yarı yarıya helikoptere doğru dönüyordum.

Bir el at kuyruğumu sertçe kavıyor. Ve aniden Anastasia ve Kristoff'tan geriye doğru çekilirken boğuluyorum, çünkü siyah giysiler içindeki kaslı bir kol boynuma sıkıca sarılıyor.

Bir silahın soğuk metal namlusu başımın yan tarafına dayandığında kalbim duracak gibi oluyor.

"Seni buldum."

Başımı çevirip ona bakamasam bile, alaycı ses tonu ve Alman aksanı bana kim olduğunu söylüyor.

Decker.

Kristoff helikoptere doğru dönüyor. Kafama silah dayayarak beni yakalayan adama gözlerini kısıyor ve ileri atılırken dudakları soğuk bir hırıltıyla kıvrılıyor.

"Uh-uh! Hayır," diye tükürüyor Decker ve silahın namlusunu şakağıma daha sert dayıyor. Korku pençelerini kalbime geçirirken irkiliyorum, kaskatı kesiliyorum.

Kristoff gözleri öfkeyle kükrerken cehennemden gelen bir şeytan gibi görünüyor. Dişleri çıplak, bana doğru bir adım daha atarken vücudu titriyor.

"Böyle devam edersen yüzünü onun kafatasıyla boyarım." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kristoff'un yüzü soluyor ama gözlerinden ateş fişkırıyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diye hırlıyor. "Çünkü küçük bir kucak köpeği gibi peşinden koştuğun psikopatın ona ihtiyacı var-"

"Ama ben bilmiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Beni bu konuda test edin lütfen."

Kristoff'un gözleri benimkilerle kilitlenirken saf soğuk bir öfke gibi. "*Printsessa*-"

Decker aniden kolunu sertçe yana doğru çekince irkiliyorum, yana doğru dönerken acı içinde bağıriyorum. Kristoff kükrüyor ama Decker silahı kafamın yan tarafına sertçe vurunca donup kalıyor.

"Cebine koyduğum fermuarlı bağlar," diye tükürür yerde dehşetle yatan Anastasya'ya. "Bileklerini onlarla bağla. Şimdi."

Ürperiyor, titriyor.

Decker, "*Hemen* dedim," diye hırlıyor.

Anastasia ayağa kalkarken yüzü bembeyaz. Korku ve duygu dolu gözlerini bana dikerken dudakları titriyor.

"Çok üzgünüm," diye boğuluyor. "O-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor Decker ona. "Ve sana söyleneni yap-" "*Siktir* git," diye meydan okurcasına tükürüyor.

"Yap şunu!"

"*Siktir. Sen*-"

Decker silahın kabzasıyla saldırırken çığlık atıyorum. Silahı Anastasia'nın şakağına dayıyor ve Anastasia yere yığılırken gözleri geri dönüyor. Kristoff kükreyip hamle yapıyor ama silah tekrar şakağıma saplanıyor ve saldırının ortasında donup kalırken hırlıyor.

Decker sessizce kıkırdar.

"Kendin yap *Bukavac*," diye kalın bir sesle homurdanıyor. "Fermuarlar onun cebinde. Getir onları."

Kristoff'un gözleri kısılıyor, bakışları silahlı adamdan bana kayıyor. "Yap şunu," diye tısladı Decker. "Yoksa bu güzel suratı kayaların üzerine sıçratırım."

Kristoff Anastasia'nın baygın bedenine doğru eğilip arka cebinden kalın, beyaz bir fermuarlı kravat çıkarırken gözleri benimkilere kilitleniyor. İlmeği bir bileğinin üzerinden geçiriyor ve diğer bileğinin üzerinden geçirip çekerken ellerini arkasına koyuyor.

"Daha sıkı."

Kristoff kasları bükülüp plastiği bileğinin etrafına daha sıkı sararken alçak sesle homurdanıyor.

Kristoff dönüp ona zehirli bir nefretle bakarken Decker, "Güzel," diye homurdanıyor.

"Ne istiyorsun!" Çığlık atıyorum.

Decker yavaşça nefes veriyor ve boğazından alçak bir ses çıkıyor. "Sen onu terk ettiğinde kardeşim ölmemişti, biliyorsun."

Yüzüm soluyor ve elinde bıçakla karanlıkta beni kovalayan adamı hatırlayınca irkiliyorum. Ansel'in içine düştüğü küçük çukurdan bıçağının üzerine atlayışım gözümün önüne geliyor.

"Saatler sonra öldü. Saatler süren *sefaletten* sonra."

Decker k u l a ğ ı m a yaklaştığında irkiliyorum, korkunç nefesi tenimde zehir gibi hissediyorum.

"Sevdiğim birine bıçak sapladınız ve saatlerce kan kaybından ölmesine izin verdiniz."

Kolunu boynumdan çekiyor ama silahı şakağıma dayamaya devam ediyor. Kılıfından çekilen çelik bir bıçağın sesini duyduğumda nabzım titriyor.

"İzin ver iyiliğinin karşılığını ödeyeyim."

Her şey ağır çekime giriyor. Söyledikleri içime işlerken gözlerim yerinden fırlıyor. Bakışlarım Kristoff'a kayıyor, Decker dışarı fırladığında ağzım dehşet içinde çığlık atmak için açılıyor.

"Hayır!"

Sanki bıçaklanan benmişim gibi geliyor. Bıçak kaburgalarımına saplanırken kanlı bir nefesle boğulan *benmişim* gibi geliyor.

Ama az önce bıçakladığı ben değilim.

Sevdiğim adam.

Dünya etrafımda siyah parçalara ayrılıyor. Çığlık çığlığa bağıyorum, Kristoff kan tükürüp dizlerinin üzerine düşerken ona doğru hamle yapıyorum. Ama Decker orada, bir kolunu boğazıma dolayarak beni geri çekip helikoptere sürüklerken gülüyor.

Kristoff'un gözleri yavaşça benimkilere kayarken ben tekrar tekrar "hayır" diye bağıyorum. Helikopterin merdivenleri geri kayıyor. Kapı çarparak kapanıyor ve ben hâlâ çığlık atıp hıçkırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken cama vuruyorum.

Motor çalışıyor. Kanatlar üstümüzde dönmeye ve vınlamaya başladı. Ama ben hala çığlık atıyorum. Hala kapıyı yumrukluyorum. Hâlâ aşkımın gözlerinin içine bakıyorum.

Ve sonra düşer.

Kalbim kırılıyor. Kelimenin tam anlamıyla ikiye bölünüyor, beni saf boşluk, umutsuzluk ve acıyla dolduruyor. Adadan uzaklaşıp gökyüzüne yükselirken cama karşı sesim kısılana kadar çığlık atıyorum.

Evimden uzakta.

Aşkından uzakta, yeşil çimenlerin ve sahilin kumlu kahverengi taşlarının üzerinde kırmızı kanıyor.

Kükreyerek uyandım, dudaklarımda ilkel bir çığlıkla ayağa fırladım. Ve sonra acı beni vurdu.

Boğuluyorum, sendeleyerek geri çekilirken gözlerim kamaşıyor. Güçlü eller beni tutup aşağı itmeye çalışıyor. Ama kör kırmızı sisin içinde, hırlayarak ve şiddetle saldırarak dönüyorum.

"*Kris!*"

"*Nerede o?!*" diye bağıryorum, dönerken beni yakalayan elleri parçalayıp tekrar saldırıyorum. Biri homurdanıyor ama sonra eller beni tekrar kavrayıp geri çekiyor.

Ve bu sefer düşünüyorum. Beni tekrar karanlığa davet eden yumuşak bir şeye -yatak olabilir- çarptığımda homurdanıyorum.

"*Kris-*"

Tekrar körü körüne saldırıyorum ama gücüm

azalıyor. "*Onu nereye götürdün-*"

"*Kris, benim dostum,*" diye bağıryor tanıdığım bir ses, beni sarsarak. "*Ben Misha.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kırmızı ve siyah sis gözlerimden arınıyor. Ve yavaşça, dünya odaklanmaya başlıyor.

Kendi oturma odamda, kanepemdeyim. Kafamı kaldırdım ve kaşlarımı çattım. *Bu* Misha, tepemde dikiliyor, yüzünde endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Siktir, dostum," diye homurdanıyor sessizce, yavaşça nefes veriyor.

"İşte buradasın." "Nerede-"

Tekrar doğrulmak istercesine sendeliyorum. Ama yanımda ve göğsümün bir yerinde ateş gibi bir acı patlıyor. Boğuluyorum, aşağı bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Gövdemi saran kırmızı lekeli bir bandajla çıplak göğüslüyüm. Aklım karışıyor ve kaburgalarım saplanan bıçağın anısı geri gelince irkiliyorum.

Harriet'in ben karanlığa gömülürken havalanan bir helikoptere doğru sürüklendiği sahne de öyle.

Gözlerim kapanıyor.

Hayır.

"Uyandı mı?"

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve Anastasia'nın Misha'nın arkasından hızla odaya girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Tamam, uyandı."

İrkiliyorum, arkamdaki sese sert ve acı dolu bir bakış atıyorum. Marko çenesini bana doğru sallıyor, sol gözü şiş ve kırmızı.

"Sana ne oldu böyle?"

Bana ters ters bakıyor. "*Sen*, seni pislik. Az önce bana vurdun."

Kaşlarım çatılıyor, ama o başını sallayarak geçiştiriyor. Geri dönüyorum, Misha'ya kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra da onun yanından geçip kafasında bir bandaj olan Anastasia'ya bakıyorum.

"Sen bana geldiğinden beri kendi adamlarım bu Decker denen pisliği takip ediyor," diye homurdanıyor Marko. "Kuyruğumdan aniden kaçtığında ve sen telefonuna cevap vermediğinde, buraya kendim geldim." Misha'ya başını sallıyor. "Ondan yaklaşık bir saat sonra geldim."

Misha sessizce, "Kendine geldiğinde beni aradı," diye homurdanarak Anastasya'ya başıyla selam verdi.

"Çok üzgünüm," diyor sessizce, yüzü kül rengi. "O adam, Decker, korumalarımı bir şekilde atlattı ve helikopterde bekliyordu. Adanızdan haberi vardı ve orada olacağınızı biliyordu-"

"Bu senin hatan değil," diye sessizce homurdanıyorum.

Gözlerimi onunkilere çevirmeden önce bandajlarıma bakıyorum. "Kanamayı durdurdun mu?"

Anastasia başını sallar.

"Hayır," diyor sessizce, Misha'ya bakarak. "Kendime geldiğimde bandajlıydın."

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı.

"Anlamıyorum."

"Burada başka biri daha vardı Kris," diye homurdanıyor Misha alçak sesle. "Böğründen bir bıçak çıkaran, seni dikip saran ve hatta sana kan nakli yapan biri."

Koluma başıyla işaret ediyor ve aşağı baktığımda ön kolumun ortasındaki bandajı fark edince kaskatı kesiliyorum.

"Kim?"

"Kafama aldığım darbeyi temizleyen ve saran kişiyle aynı kişi." Anastasia kaşlarını çatar. "Ve bunun kim olabileceği konusunda ben de senin kadar az fikre sahibim."

Başımı sallıyorum ve bakışlarım Misha'ya geri dönüyor, çenem sıkılıyor. "Onu aldı," diye tükürüyorum. "Mikhail aldı onu."

"*Kimi* aldı?"

"Tatiana Fairist," diye mırıldanıyor Anastasia usulca. Misha'nın kaşları havaya kalkarak bana bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

Ayağa kalkarken dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Kris, *otur*-"

"Saygılarımla, Misha," diye hırlıyorum. "Çekil lan yolumdan."

Gözleri kısılıyor, çenesi sıkılırken boynundaki mürekkep dalgalanıyor. Ama kenara çekilirken başını sallıyor.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Onu o lanet psikopatın elinden geri almak için."

Acımasızca başını sallıyor.

"Tamam. Ama ben de geliyorum-"

"Hem de nasıl."

"Son baktığımda senin patronun bendim, seni inatçı pislik." Ölümcül ses tonuna kaşlarımı kaldırıyorum.

Misha omuz silkiyor. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Marko'ya bakmaya başlamıştım ki cebimdeki telefonum çaldı. Çıkartıyorum ve ekrandaki ismi görünce derin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Son kontrol ettiğimde Oliver Prince *aylardır* tanıdığı ya da eskiden tanıdığı hiç kimseyi aramadı.

"Oliver-"

"Hâlâ Peter Fairist'i araştırma saçmalığına devam mı ediyorsun?"

Sesinin hırıltılı, canavara benzeyen tonunu bugünlerde duymak hâlâ sarsıcı. Ama bir zamanlar sahip olduğum arkadaşımı hatırlamanın acısını yutkunarak başımı sallıyorum.

"Ya

öyleyse?"

"Neden?"

Gerginim.

"Söylediğini duymak istiyorum Kris," diye gürlüyor kalın bir sesle.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, çenem gergin. Misha'ya bakıyorum, o da başını sallıyor, Anastasia ve Marko odadan çıkmadan önce çenesini sallıyor.

"Çünkü o yaşadı, Prens," diye soğukça tükürdüm. "Çünkü onu öldürmek yerine kurtardım. Çünkü..."

Başka tarafa bakıyorum, burun deliklerim açılıyor, göğsüm

inip kalkıyor. "*Söyle.*"

"Çünkü onu seviyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse

telefonu kapattığını düşüneneğim. "Oliver?"

"Lisana Fairist öldürülmeden bir gün önce boşanma ve kızının tam velayeti için dava açtı."

Kaskatı kesildim, gözlerim kütüphanemin penceresinden dışarıya, gölün ötesine dikildi.

"Lisana alkollüken bir araba kazası yaptı, Prens. O ölmedi."

Gavan bana Harriet'in annesinin ölümünün kaza olmadığına dair söylentilerden bahsettikten sonra bunu araştırdım. Ama ortada bir şey yok. Kandaki alkol oranı yasal sınırın *birkaç* kat üzerindeydi, ölümcül derecede. Ve bu tıbbi kayıtlar, olay yerine gelen acil yardım ekibinden, acil servis doktorundan, Peter'ın ısrar ettiği ikinci bir uzmandan ve Balagula'nın avukatının ayrıca ısrar ettiği bir *başka* uzmandan alınmış.

Sarhoş araba kullanmış ve bir ağaca çarparak ölmüş. Bu bir tuzak değildi. Benim gibi kimse müze çatılarından ateş etmiyordu. Sadece o gece eve dönmek için yaptığı anlamsız ve kötü bir seçimdi.

"Senin okuduğun raporların aynısını ben de okudum," diyor Oliver karanlık bir sesle. "Hepsinin bariz olanı gözden kaçırması dışında."

"Hangisi?"

"Lisana içki

içmezdi." Gözlerim

kısıldı.

"Affedersiniz?"

"O içki içmezdi. Hiçbir zaman."

"Şey, bunu o yaptı-"

"Bir *saat* içinde tek başına iki şişe şarap içmiş birinin kan alkol seviyesine sahipti," diye tükürüyor. "Ve bu, kelimenin tam anlamıyla hiç alkol kullanmamış bir kadındı. Annesi azılı bir ayyaştı ve bu yüzden Lisana'nın kendisi bir damla bile içmemişti."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken dişlerim gıcırıyor ve yan tarafımdaki acıdan dolayı irkiliyorum.

"Boşanma gerekçesini bilmek ister misiniz?" Alay ediyor. "Evet."

"Sadakatsizlik. Peter başka bir kadınla takılıyordu."

Kaskatı kesildim. "Peter Fairist'in, kendisini aldattığını öğrendiği için karısını öldürttüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Diyorum ki, boşanma niyetleri kamuoyuna açıklanmış olsaydı, gerçekte gerçekleşmek bir yana, Peter Balagula'nın tüm kontrolünü kaybederdi. Bir karısı, gücü ve büyük olasılıkla vücuduna bağlı bir kafası olmayacaktı."

Yavaşça nefes veriyorum.

"Kendini kurtarmak için Lisana'yı aldırıysa, bu ona sadece dört yıl kazandırdı."

Oliver sessiz.

"Prens..."

"O gün evimde ısrarla tekrar oynattığın video."

Çok silik. Ama o canavar gibi hırıltısı, genel ses tonunun zehirliliği ve bugünlerde takındığı asidik tavır sayesinde eski Oliver'ı görebiliyorum. Eski

Bulmaca çözmeyi ve sorunları çözmek için derinlemesine araştırmayı seven altın gülüslü adam.

Sayılır.

Küçük bir anlık bir şey ama orada. Kısmen bana umut veriyor. Ama aynı zamanda, bir zamanlar tanıdığım, gerçekten gitmiş ve kaybolmuş olan adam için ezici bir üzüntü.

"Üst geçidin altındaki on saniyelik boşluk. Gördüğün buydu, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Araba durdu. Gecikme bu. Altı buçuk saniye durdu, bir adamın *inmesine* ve başka bir adamın *binmesine* izin vermek için."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bugünlerde nelerden çok var biliyor musun Kris?" Karanlık bir şekilde törpülüyor. "*Zaman*. Zaman ve lanet olası *para*. O üst geçidin altında trafik kamerası yok. Ama üst geçidin altını bir metre genişliğinde gören bakım koridoruna açılan zincirli bir kapının arkasında bir güvenlik kamerası *var*."

Vücudum sertleşiyor.

"Diyelim ki hem bir şehir arabasının hem de bir minibüsün kenara çekildiğini gören biri. Bir adamın arabadan inip minibüse bindiğini, diğerinin de onun yerini aldığını gören kişi."

"*Kim?*"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye tükürdü. "Ama senin gibi Lord's College'da eğitim görmüş bir adamın o arabadan kimin indiğini tahmin edebileceğine eminim."

Bir sızlanma hissi ensemden yukarı tırmanıyor, kulaklarımda çınlıyor.

"Fairist."

Nabzım göğsümde ağır ağır atıyor, çenem gıcırıyor. Peter Fairist'i ben vurmam.

Harriet'in bana kaç kez tetikçi olmadığımı söylediğinin bir önemi yok. Mik'in ya da Jana'nın söylediklerini bana kaç kez söylediğinin. Onun gözlerine *her* baktığımda içimden bir parça ölüyor ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Eğer gerçekten babasını ondan aldıysam, ne kadar soğuk bir piç olursa olsun.

Ama uydurmadım. Ve Oliver'ın bir şeyler uydurması için bir sebep yok.

Onu ben öldürmedim.

"Ne yani, bir şekilde dışarı çıkarılacağını biliyor muydu?"

"Daha önce zaman yolculuğu yapabildiğimi ya da lanet olası zihinleri okuyabildiğimi hatırlıyor musun Kris?" Oliver hırlıyor. "Çünkü seni temin ederim ki bu konuda hiçbir şey değişmedi."

Nefes verirken daha çok hırıltılı bir ses çıkarıyor. Ağız dolusu kan ve kemiğin içinden mırıldanan bir hayvan gibi.

"Ancak şunu söyleyebilirim ki Münih'ten önce, paravan şirketlerimiz aracılığıyla Fairist ticari hamleler yapmıyordu. Dünyanın sonunu getirecek hamleler yapıyordu."

Kaşlarımla çatıldı. "Ne

demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, aldığı finansal kararlar ve şirketimle yaptığı işlemler, önünde uzun bir kraliyet dönemi olan bir adamın yapacağı türden işlemler değildi. Bunlar, her şeyden bir *hafta* içinde çıkmayı planlayan bir adamın yaptığı kısa görüşlü işlemlerdi."

Yutkunuyorum, suya bakıyorum.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Yani neden şimdi, değil-"

"Haftalar önce, Fairist'in belediye arabasından çıkışını gösteren kaseti ilk bulduğumda mı?" Tıslıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Gözlerim kısıldı.

"Belki de."

"Şey, Kris," diye mırıldanıyor. "Belki de sadece sıkıldım ve oyun oynamaktan hoşlanıyorum. Ya da belki de yaşadıklarım daha önce ortaya çıkmasına izin vermediğim içimdeki şeytani ortaya çıkardı..."

Yutkunuyorum.

"Bunu mu soruyorsun, Kris?" Tersledi.

"Hayır ve bunun benim istediğim şey olmadığını biliyorsun-"

"Bu konuyu şimdi açıyorum, Kristoff," diye zehir saçıyor. "Çünkü bu sabah eski bir hesabıma baktım - Fairist'in Black River Holdings'ile iş yaptığım günlerden kalma Golden Crown LLC altındaki gizli emanet hesabı."

"Ve?"

"Münih'ten hemen önce bu hesapta yetmiş milyon pound vardı - Fairist'ten satın aldığım Yunanistan'daki bazı ticari gayrimenkuller için ödediğim para. Mülkün tapusu devredildi ama sonra Münih

para çekilmeden önce oldu. Black River Holdings'e sadece Fairist'in finansal erişimi vardı. Ve onun açık izni olmadan o emanet hesabındaki parayı -yasal ya da mekanik olarak- *geri* alamazdım. O öldüğüne ve mülk benim elime geçtiğine göre, parayı sildim."

Kemiklerini sızlatan, hırıltılı bir nefes daha çekiyor.

"Bugün baktığımda orada ne olduğunu biliyor musun?"

"Dinliyorum."

"*Hiçbir şey.*"

Kaşlarım çatıldı. "Ben takip etmiyorum-"

Ve aniden sertleştım. Aniden, kafamın arkasındaki o küçük sızlanma alarmı lanet bir kükremeye dönüştü.

"Bu konuyu *şimdi* açıyorum Kristoff," diye hırlıyor vahşice. "Çünkü Peter Fairist'in yedi yıl önce Münih'te ölmediğini düşünüyorum."

Siktir.

"O orospu çocuğunun öldüğünü *hiç* sanmıyorum."

Dışarı çıktığımızda, evimin kıyısında duran iki lanet olası helikopterin neredeyse mizahi gerçekliğiyle karşılaşılıyor - Marko'nun indiğı ve Misha'nın pervasızca kendi uçurduğu helikopter.

Evet, ehliyeti var. Ama tek başına uçmasından nefret ediyorum. Çocuğun ileri yaşlara kadar yaşaması gerekiyor. Yirmi beş yaşında bir trafik kazasında ölmemeli.

"Benimkini alacağız. Ve bir şey yapmadan önce tıbbi yardım almak için duracağız."

"Ben iyiyim."

Bana doğru dönüyor ve şu anda o sert gözlerinin ardındaki duygunun ne olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Çoğu insan öfke görürdü.

Korku görüyorum.

"Ben iyiyim, Misha."

"Harika. Yine de önce sana yardım getireceğiz. En azından daha fazla dikişe ihtiyaın var Kris."

Dönüp yan tarafında Tsavakov A.ř. yazan helikoptere yönelir, Anastasia da onu takip eder.

Marko'nun kolunu tutup onu bir saniyeliğine geri

ekiyor. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Gözleri kısıldı.

"Paramı Mik'in kabus okulunda saklandığına yatırıyorum."

Benimki de yle. Bu da demek oluyor ki Belçika'ya gidiyoruz.

Marko ve ben yleyiz.

"Bu ikisinden birinin lanet olası bir çatışmaya girme ihtimali yok."

Sırıtıyor. "Yemek yiyip

kaçmak mı?" "Hızlıca

havalanmaya hazır ol."

Marko kendi helikopterine doğru koşarken kıkırdıyor. Koşarak Misha ve Anastasia'nın yanına gidiyorum.

"Bekle." Kayıkhaneye doğru başımı salladım. "Orada bir cephanelik zulam var. Ona ihtiyacımız olacak."

İkisi de biz oraya giderken başlarıyla onaylıyorlar. Oraya vardığımızda, önce onların girmesi için kapıyı açıyorum.

Sonra kapıyı kapatıp arkalarından kilitliyorum.

Misha dönüyor, kayıkhanenin kapısının penceresinden kaşları çatık bir şekilde bana bakıyor.

"*Kris!*"

"Seni seviyorum, Misha." Başımı sallıyorum. "Hayatın boyunca benim için kardeş ile oğul arasında bir yerdeydin. İşte bu yüzden *burada* kalıyorsun."

"*Kris!*" Kükrüyor. "Allah kahretsin! Aç şu lanet şeyi!" "Mini buzdolabında su ve atıştırmalık var."

Anastasia'nın onun arkasından başını sallayarak sırtışını bir anlığına yakalıyorum. Ama sonra, bıçaklar dönerken Marko'nun helikopterine doğru koşmaya başlıyorum.

O zaman yola çıkıyoruz.

Misha çok *kızacak* ama üstesinden gelecektir.

Bunun böyle olması gerekiyor. Çünkü onu birçok kez kaybettim. O benden çok kez *alındı* ve ikimiz de piyon olarak kullanıldık. *Birçok kez. Lanet olası. Kez.*

Bu gece bitiyor.

Her Şey bu gece bitecek.

Çığlık atmayı kesmediğimde, ağzımı tıkadı. Kükreyip üzerine atıldığımda, kafamı burnuna çarpıp dizlerimi kasıklarına doğru ittiğimde, silah kafama sertçe çarpıyor.

Yıldızlar görüşümde paramparça olurken patlayan acıya gözlerimi kırptırıyorum ve yere yığılıyorum. Decker elinin tersiyle ağzıma vuruyor ve haykırırken tıkaçtan kan gelmesine neden oluyor. Ama sonra tek bildiğim uyuşukluk ve soğuk.

Işık gözlerimden kayboluyor. Başıma aldığım darbenin acısı zonklıyor. Ama Kristoffun gözümün önünde göğsünde bir bıçakla can verişinin korkunç görüntüsü kalbime daha derin bir acı saplıyor.

Ve sonra, her şey kaybolur.

Kendime geldiğimde, soluk soluğa koltuğumdan kalkıyorum; ancak koltuğa bağlı olduğumu fark ediyorum. Ellerim başımın üzerine kaldırılmış ve helikopter kabininin duvarına tutturulmuş. Bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırırken görüşüm bulanıklaşıyor. Odaklandığımda, boğazımda safra yükselirken kaskatı kesiliyorum.

Decker karşımda oturuyor, ince bir gülümsemeyle elinde bir silah tutuyor.

"Nerede..." Boğazımdaki kumları yutuyorum ve tekrar irkiliyorum. "Nerede o?"

Sırıttıyor.

"Kim?"

"Kristoff."

Decker bir omuz kaldırarak yüzünü buruşturur.

"Onun durumunda mı? Sanırım onu bıraktığımız yerde." Yüzümün rengi atarken sırtttıyor. "Elleri arkadan bağı ve göğsünde bir bıçak varken çok uzağı gidebileceğini sanmıyorum."

"Seni bok parçası-"

"Sana söz veriyorum, boşa nefes tüketiyorsun. Duygularımı incitmeyeceksin."

Ona doğru hamle yaparken hırslıyorum, bileklerimi bağlayan bağlar kollarımı acıyla geriye doğru çekerken bağııyorum. Decker kıkırdarken koltuğı geri yuvarlanıyorum.

"Sen de gücünü boşa harcıyorsun. Bana istediğini gibi zarar veremeyeceksin."

İç çekiyor.

"Ve burada bana onun en iyi öğrencilerinden biri olduğun söylendi." Başka tarafa bakarken dudaklarım inceliyor.

"Ahh, ama bu doğru. Hatırlayamıyorsun, değil mi?" Islık çalıyor.

"Tüm o eğitim. Tüm o adanmışlık ve pratik, tekrar tekrar, kanayana ve ağlayana kadar. Ve tek bir şey bile hatırlayamıyorsun."

"Ellerimi serbest bırakın ve size tam olarak ne kadar hatırladığımı göstereyim," diye zehirli bir şekilde tıslıyorum.

Decker

sırıttıyor.

"Merak

ediyorum."

Başka tarafa

bakıyorum.

"Sen bir kuğu muydun?"

Sertleşiyorum, midemde safra kabarıyor. Kristoff, Hayalet Projesi akademisinin çatısı altındaki farklı programlardan bahsetti. Ölümcül silahlar olmak üzere eğitilen oğlanlar. Daha ince bir bıçak olmak için eğitilen kızlar.

Siz yatakta uyurken içinize işleyen türden. Gözlerimi

sımsıkı kaparken boğazımda bir sızı yükseliyor.

Eğitim zamanımdan hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama aynı zamanda *biliyorum* ki

-O dehşet benim orada geçirdiğim zamanın bir parçası değildi. Sadece biliyorum.

Yıllar önce, bazı parçaları içimden fırladığında, zahmetsizdi. Nasıl ateş edebildiğimi. Ya da koşabildiğimi. Jiu-Jitsu'dan Muay Thai'ye mümkün olmaması gereken bir ustalıkla nasıl geçebildiğimi.

Ama Kristoff'a oral seks yapmak için *pratik* yapmam gerekiyordu. Onun büyüklüğünü en iyi şekilde hissetmek için kalçalarımı onunkilere doğru nasıl kaldıracağımı öğrenmem gerekiyordu.

Seksi olmak, baştan çıkarmak ve seksin kendisi bende öylece "gerçekleşmedi". Bana öğretmesi gerekiyordu. Bana göstermesi gerekiyordu.

"*Hayır*," diye tükürdüm, gözümü Decker'dan

kaçırarak. "Değildim." Sırıtarak homurdanıyor.

"Onun küçük kuğularından birini becerme zevkine eriştim,
biliyorsun." Dişlerim gıcırıyor.

"Güneşe yakın uçmak gibi, öyle," diye kıs kıs gülüyor. "Boğazına dayanmış bir bıçağın ölümcül ucuyla birlikte en yüksek zevk. Bir dişi şeytanla sevişmek gibi."

Midem bulanıyor.

"O zamandan beri başka bir kuğu denemek istiyorum," diye homurdanıyor.

Emniyet kemeri çözüldü. Kaskatı kesildim. Ayağa kalkıyor, kemerine uzanırken bana şehvetle sırtıyor.

"Bir dene, söz veriyorum sikini ısıtıp koparacağım."

Decker'ın gözleri kısılr.

"*Dene beni*," diye tıslıyorum.

İnce ince gülümsüyor. "Bu meydan okumayı senden söküp alır ve bilinçsiz amını burada sikerdim."

Yüzüm sertleşiyor, dişlerim

gıcırıyor. "Ama neredeyse

vardık."

Oturuyor ve emniyet kemerini tekrar takıyor.

"Neredeyse nereye?"

"Sizinle tanışmak istiyor. Yüz yüze, yani."

Yutkunuyorum.

Mikhail'i kastediyor.

Helikopter alçalmaya başlıyor, gecenin içinden aşağıdaki karanlıkta parlayan ışıklara doğru alçalıyor. Baygın olduğumdan beri ne kadar süredir uçtuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok.

Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama yavaş yavaş aşağıya doğru inerken, ıssız bir yerde kale benzeri bir malikâneye yaklaştığımızı fark ediyorum. Yüksek, taş duvarlarla çevrili bir yer ve hatta lanet bir *hendek*.

Birden zihnim karıştı. Vücudum kırılıyor, soğuk ve tanıdık bir şey bana çarpıyor.

Nerede olduğumuzu biliyorum.

Çünkü buraya daha önce geldim. Çünkü burada yaşadım. Çünkü burada eğitim aldım.

Aman Tanrım.

Decker karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Evine hoş geldin."

Aşağıdaki devasa avluya bakan bir kulenin düz çatısına İNİYORUZ. Sırtlarında silahları olan siyah giyimli adamlar beni kollarımdan tutup zarif ve modern bir şekilde vurgulanmış kalenin içine, kalın ahşap bir kapıya gelene kadar taş koridorlardan aşağıya sürüklüyorlar.

Neredeyse tamamen karanlık ve kasvetli odanın içinde, devasa bir şöminede ateş çıtırdıyor. Bir tarafta, aşağıdaki dış hendeğe bakan bir balkona açılan devasa bir kapı seti var. Korkunç bir an için Jana'nın Thames Nehri'nin güney kıyısındaki çatı katına geri döndüm.

Balkonun karşısında, şatonun avlusuna bakan metal camlı pencerelerden oluşan devasa bir duvarın önünde iki sandalye, arkasında da pencerelere doğru dönmüş bir sandalye bulunan devasa bir ahşap masanın önünde oturuyor.

Adamlar beni sandalyelerden birine doğru yürüttüler ve sandalyeye oturtular. Beni bıraktıklarında tıslıyorum, ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyorum. Ama içlerinden biri kafasını sallayarak beni sertçe sandalyeye geri itiyor. Decker yanımdaki sandalyeye rahatça uzanırken kıs kıs gülüyor.

"Yani?" Tersliyorum. "Nerede lan o?"

"O burada."

Sarsılıyorum, kalbim sıkışıyor. Başım masanın karşısındaki sandalyenin arkasına ve az önce masanın diğer tarafından gelen soğuk robotik sese çarpıyor.

"*Sen*," diye tıslıyorum.

Ses teneke gibi, tıkırtılı bir sesle kıkırdıyor.

"Sonunda karşılaştık."

"Ne sikim istiyorsun-"

"Bu sesi neden kullandığımı biliyor musun?" Titriyorum.

"Sana bir soru sordum," diye tıslıyor Mikhail metalik ses tonuyla.

"Hayır," diye tükürdüm. "Bilmiyorum."

Sandalyenin diğer tarafından bir tıklama sesi geliyor. "Çünkü görünüş *her şeydir*."

Donup kaldım.

Uyuşuyorum.

Taşlaşmış.

Metalik robot sesi gitmiş. Gerçek sesini kullanıyor. Ama bu Gerçek sesini. Çünkü olamaz.

Çünkü o sese *sahip* olan başka biri var.

Ama o öldü.

Bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz. *Bu gerçek olamaz.*

Dünyadaki diğer her şey silikleşiyor. Kalbim atmayı bırakıyor ve boğazım yavaşça kapanıyor. Ağır çekimde, karşımdaki sandalye dönüyor.

Ve her şey aksıyor.

Çığlık atmak istiyorum ama ağzım açık kalsa da ses çıkmıyor. Kalbim paramparça olurken gözlerim dehşetle açılıyor.

Hayır.

İnce bir şekilde gülümsüyor, bakışları bana saplanırken ellerini önündeki masanın üzerinde birleştiriyor.

"Merhaba Tatiana," diye gürlüyor babam sessizce.

Zihnimin gerçekleştirmeyi reddettiği bir gerçeklik. Deja vu gibi ama baş döndürücü, dehşet verici derecede.

Gerçeklikte bir kırılma. Bir şekilde zaman çizgisinde bir aksaklık. Boğazıma takılmış çiğnenmemiş bir yemek parçası gibi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu yutamıyorum.

Nabzım kulaklarımda metalik bir şekilde atıyor, karşımda oturan babamın hayaletine *bakarken* dişliler gıcırıyor.

Ve yine de zihnimin her bir parçası önümde gördüğüm şeyi reddediyor. Gerçek olana dair sahip olduğum tüm kavrayışlar gevşiyor ve ben sadece omurgamda sürünen bir soğuklukla ona bakıyorum.

Hiç yakın olmadık. Aslında, babamı neredeyse hiç görmedim. Ama yine de o benim *babam*.

Ve akıl almaz bir gerçeklikle, ölümünden yedi yıl sonra, şu anda karşımda oturuyor ve çok canlı.

"Ben... Ben anlamıyorum..."

İnce ince gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Bence biliyorsun Tatiana."

"I..." Nabzım damarlarımda hızla atarken gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. "*Nasıl?*"

Ayağa kalkarken iç geçiriyor ve bakışlarını Decker'a saplamak için dönüyor. "Bizi yalnız bırak."

Yanımda oturan adam kaşlarını çatıyor.

"Mikhail-"

"*Çık dışarı.*"

Decker kaskatı kesiliyor, ayağa kalkmadan önce kaşlarını çatıyor ve çenesini sallayarak arkamdaki iki adama bakıyor. Üçü odadan çıkmadan önce o da bana ters ters bakıyor.

Kapı arkalarından ağır bir şekilde kapanıyor, tam o sırada kalbimin üzerine soğuk, uyuşuk bir his çöküyor.

"Neden sana Mikhail dedi?" Babam

ince ince gülümsüyor.

"*Baba-*"

"Sana bir hikâye anlatayım

Tatiana." Yavaşça nefes alıp veriyor.

"Bir zamanlar, ülkesine her şeyini vermiş genç bir adam varmış. *Her şeyini.*"

Gözlerini bana dikerken parmakları masaya vuruyor.

"Zeki ve hırslıydı ve evet, bazıları onu tehlikeli ve güce aç olarak nitelendirdi."

Babam omuz silkiyor.

"Belki de haklıydılar. Yine de bu adam bunları asla saklanacak ya da inkâr edilecek olumsuzluklar olarak görmedi. *Sezar*'a güç düşkün mü dediler? Büyük İskender'e *tehlikeli* dediler mi?"

"*Evet*," diyorum sessizce. "Yaptılar."

"Ve yine de dünyayı fethettiler. Bilinen *dünyaya* barış, istikrar ve refah getirdiler, Tatiana. Ve bu adam da onlar gibi fırsatını gördü. Kaderini gördü."

İnce ince gülümsüyor.

"Bilinen dünyanın tamamı değil belki. Ama onun kendi parçası."

"*Neden sana Mik dedi-*"

Avuç içi masanın kenarına sertçe çarpınca irkiliyorum. Dudakları kıvrılırken gözleri ölümcül bir hal alıyor.

"Ben *konuşuyorum*, Tatiana."

Gölge aniden o ince, hesapçı gülümsemeye dönüşürken yutkunuyorum.

"Sovyetler Birliği kendi içine döndüğünde ve iktidar için çatışmalar başladığında, bu adam kendisine ait olanı gördü. Sovyetler döneminde *Prizrak Proyekt*a adlı bir askeri eğitim girişiminden sorumluydu."

Hayalet Projesi.

"Demir perde çöktüğünde ve üstleri telefonlara cevap vermeyi bıraktığında, çünkü ya kaçmakla meşguldüler ya da

oligark olabildiyse, bu genç adam da elindekini aldı." Gözleri parlıyor.

"Hayalet Projesi'ni aldı ve kendi projesi haline getirdi. Bir ordu kurdu Tatiana. Gölgelerden öldürebilen hayaletlerden oluşan bir lejyon. Ya da bunu çarşafaların altından yapabilen küçük kuğular. Hepsi doğru fiyat için."

Safra boğazımda asidik bir şekilde yükseliyor.

"Yine de Sezar gibi o da *daha fazlasını* istiyordu Tatiana," diye hırladı sessizce. "Korkaklaşan ve yıkılan bir ülkeye verdiği hayat için ona daha fazlası borçluydu. Çok daha azını vermiş olan daha küçük adamlar, her şey parçalandığında *zengin* oldular. Enerji şirketlerini ve petrol sahalarını ele geçirdiler. Oligark oldular ve Bratva imparatorluklarının başına geçtiler." "Tüm bunlar olurken bu adam hayaletlerden ve kuğulardan oluşan küçük ordusuyla askercilik oynamaya devam etti."

İnce ince sırtıyor.

"Ve sonra, fırsat, Tatiana. Bir zamanlar büyük bir Bratva evi, ölümün eşiğinde olan bir adamla birlikte bilinmezliğe düşmüştü. Sadece bir kızı olan bir adam ve onu sadece evli olduğu sürece tahtta görmek isteyen bir konsey."

Parçalar o kadar ani bir şekilde yerlerine oturuyor ki, nefesim kesiliyor. Boğazım düğümleniyor, ağzım dehşet içinde açık kalırken nefesim tıkanıyor.

"*Hayır-*"

"Bir Bratva talibine ihtiyacı vardı. *Ben de bir tane icat ettim.*"

Aniden ayağa kalkıyorum, solgun, başım yavaşça iki yana sallanırken masadan geriye doğru sendeliyorum.

"Bunu dinlemen gerek Tatiana-"

"Sen de kimsin lan?" Kısık sesle

fısıldıyorum. "Ben senin babanım-"

"*Kimsin sen?!*"

Gözleri kısıldı.

"Ben Mikhail Arakas, *hiç kimsenin* oğlu değilim. Gölgelerden ve kuğulardan oluşan bir orduya komuta eden bir askerim ama bu hak ettiğim şeyi almaya asla yetmeyecek."

"Sen..." Başımı sallıyorum, kanım aside dönüşüyor.

"*Hayır...*" "Tatiana..."

"*Biliyor muydu?*" Dehşete kapılmış bir şekilde törpüledim.

Annem evlendiği canavarı tanıyor muydu?

Çenesini sıvazlıyor ve cevap vermemesi ihtiyacım olan tek şey.

"*Aman Tanrım. Aman Tanrım...*" Dönüyorum, vücudum kasılıyor ve kuru kusarken iki büklüm oluyorum.

"Bilmek ya da bilmemek nedir?" Omuz silkiyor. "Bir adamı sevdi, bu yeterli değil mi?"

"*Ona yalan söyledin!*"

Öfkesi parlıyor, dudakları kıvrılıyor. Ama ben geri adım atmayacağım.

"İmparatorluğu yönetebilmek için onunla sahte bir kişilik altında evlendin-"

"Ona istediğini verdim!" diye hırlıyor. "Güç! Güç! Bensiz dokunamayacağı bir taht!"

İnce ince gülümsüyor.

"Ve kendi kızı."

Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek tekrar kuru kusuyorum.

"Her şey yolunda gidebilirdi Tatiana. Harika bir hayatımız olabilirdi, herkes tam olarak istediğini alabilirdi. Ama büyükbaban," diye hırlıyor. "Bir şekilde biliyordu. Benden hep şüphelendi. Benden hep nefret etti."

Dönüyor ve yere acımasızca tükürüyor.

"Neden mi? Çünkü istediğim şey için savaştım! Çünkü bunun için didindim ve öldürdüm. Casmir Balagula tahtını *miras aldı!*"

Parmaklarıyla masanın kenarına vururken gözleri soğuk bir şekilde kısılıyor.

"Ölmeden önce annenize şüphelerini içeren bir mektup yazdı. Ancak, yıllar sonrasına kadar yanlış yere konmuş ve kaybolmuş. Ben..." diye iç geçirdi.

"Hâlâ Hayalet Sendikamla çalışıyordum. Annen ve ben Bratva'yı yönetiyorduk, çoğunlukla ben. Ama hâlâ operasyonlarım ve ordum vardı. Sık sık uzaklardaydım ve..." diye omuz silkti. "Gözler gezinir, Tatiana."

Boğazım düğümleniyor, midem bulanıyor.

"Mektup Casmir'in eski eşyaları arasında yeniden keşfedildiğinde doğruydı. Lisana mektubu okudu ve hemen beni takip ettirdi."

İç çekiyor, tekrar omuz silkiyor.

"Başka bir kadın daha vardı ve o da öğrendi. Ama... öğrenmesi gerekenden fazlasını öğrendi. Öfkesiyle çok derine indi. Beni, kim olduğumu ve ne olduğumu görmesi gerekenden daha fazla gördü."

"*Seni orospu çocuğu-*"

"Seni benden almaya çalıştı. Terk etmeye çalıştı-"

"Ve o olmadan imparatorluğunuz da olmaz," diye zehir saçıyorum. İnce ince gülümsüyor.

"Bu tam olarak doğru değil."

Yutkunuyorum.

"*Sen* vardın, Tatiana. Tahta giden can simidim."

Hasta olacağım.

Dönüyorum ve tekrar kusuyorum, kanım donarken gözlerim sulanıyor. Yavaşça, solgun bir yüzle, ona bakmak için dönüyorum.

"Sen... sen beni o yere koydun. Beni o *kabus* okuluna soktun-"

"Tabii ki yaptım!" Tersledi. "*Elbette* yavrularımın benim kadar güçlü ve kuvvetli olmasını istedim! *Elbette* seni zorlayacaktım!"

"O itiş beni neredeyse mahvediyordu," diye boğuluyorum.

"Ama seni öldürmeyen şey, Tatiana," diye homurdanıyor. "Seni-"

"*Kırık!*" Korkunç bir şekilde ağzımdan kaçırdım. "Bu seni *kırık* yapar!"

"Kalmalıydın. Sen de kalabilirdin. Ama annen program hakkında çok şey duydu ve seni programdan çıkarmamı istedi. Neredeyse aramız bozuluyordu ama sonunda razı oldum. Yine de yapmamalıydım-"

"Biliyor

muydu?"

Gülümsüyor.

"*Senin* Mikhail olduğunu biliyor muydu?"

"Tatiana, ben Mik-"

"Cevap ver

bana!" Gözleri

kısıldı.

"Ben, Mikhail olarak, on yıllardır kamuoyundan uzak bir profil çizdim, canım. Peter Fairist gibi." Başını iki yana sallar. "Hayır, Lisana sadece benim bu Mikhail denen adamı *tanıdığımı* biliyordu."

Tekrar arkamı dönüyorum, titriyorum, oda dönerken çift görüyorum. Ve aniden, korkunç bir şey tıklıyor.

"Seni bırakıp beni alacağını söylemiştin." Dudakları inceldi.

"*Ne zaman?*"

Babam hiçbir şey söylemiyor ve benim midem bulanıyor. "*Ne zaman?!*"

"Ölmeden hemen önce."

Gözlerim şişerken nefesim bedenimi terk ediyor. Altımdaki zeminin çöktüğünü hissederek ona halsizce bakıyorum.

"*Seni orospu çocuğu-*"

"Otur, Tatiana."

"*Öldürdün mü lan?!*"

"Otur. *Otur!*"

Ses içimde gümbürdüyor, bacaklarım t u t m a z k e n beni sarsıyor. Geriye doğru sandalyeye düşüyorum, her yerim titriyor.

Babam -Mikhail, bu canavar her kimse artık- bana ince ince gülümsüyor.

"Seni biriyle tanıştırmak
istiyorum." Bir omzunu
kaldırıyor.

"Resmi olarak öyle. Gerçi daha önce tanışmıştınız. Birkaç kez." Gözleri
kapüşonunun boynuna kayıyor.

"Kolyeni çıkar." Kaskatı
kesiliyorum ve o
sırıttıyor.

"Sende, değil mi? Hâlâ takıyor musun?"

Şimdi onu koparıp bir volkanın kalbine atmak istiyorum. Bu lanet *yalancı*
adamin bu lanet yalanını sonsuza dek yakmak istiyorum.

"Bir bakayım."

Yutkunuyorum, parmağımı zincirin içine sokuyorum ve üzerinde bir
yapboz parçası olan küçük yüzüğü çıkarıyorum. Babam yüzüğe bakıyor,
bakışları benimkine yönelmeden önce ince bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Gözlerindeki nefreti görüyorum Tatiana. Ama bu bir yalan değildi. Sen
benim kayıp yapboz parçamdın."

"Kalbine değil," diye boğuluyorum
sessizce. Gülümsüyor.

"*Planlarınıza.*"

İç çekmeden önce o ince, psikopat gülümsemesini
sürdürüyor. "Ben olsam o gelmeden onu kaldırırdım."

"Neden?"

"Sadece yapardım."

Sesinde bir gerginlik var. Kolyeyi tekrar içeri sokarken yutkunuyorum. Babam masasındaki bir düğmeye dokunuyor.

"Artık bize katılabiliyorsunuz."

Odanın kapısı bir tıkırtıyla açılırken bana açıkça gülümsüyor. Benim yaşlarımda, siyahlar giymiş, belinde silahı olan bir kadın odaya girdiğinde titreyerek yana dönüyorum.

Mavi gözleri soğuk ve hesaplı bir şekilde üzerimde geziniyor. Siyah saçları, çarpıcı ama gergin ve acımasız yüzünden keskin bir şekilde geriye doğru toplanmış.

Zihnimde bir şey yanıp sönüyor ama ne olduğunu çıkaramıyorum.

Çabucak başka tarafa bakıyorum. "Ona bak," diye tıslıyor sessizce. "Ve onu *tanı*."

Bakışlarımı geri çekerken yutkunuyorum ve onun yavaşça yanımdan geçip adamın yanında durmasını izliyorum.

"Bilmiyorum."

"Ama sen biliyorsun. Düşün Tatiana."

Soğuk bakışlı, kaskatı kesilmiş, teninden yayılıyormuş gibi görünen bir karanlığa bürünmüş genç kadına tekrar bakarken yutkunuyorum.

"En son senin dairene geldi."

Nabzım titriyor, hafızam beni kovalamak için pencereden içeri giren siyah şeklin anısıyla acı verici bir şekilde sarsılıyor. Küçük bir adam değil, *oydu*. Yavaşça siyah saçlı kadına döndüğümde yüzüm soluyor.

"*Sen...*"

Bana öylece bakıyor. Babam kıkırdıyor. "Evet, o."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, kalbime soğukluk giriyor.

"Sen..." Yutkunuyorum. "O zaman koşarken. Bir şey beni takip etti ve sonra arkadaşımın evinde..."

Babam kaşlarını çatı.

"Affedersiniz?" Onu görmezden

geliyorum, ona odaklanıyorum.

"O sendin, değil mi?"

Ama o sadece göz kırpmıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Yani *beni vurması* için gönderdiğin başka biri mi?" diye çıkışıyorum.

"Kendi lanet kızın-"

"Ahh, işte burada yanıyorsun Tatiana," diye homurdanıyor. "Seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Ne onunla ne de Kristoff'la. Aslında yedi yıl önce onu ben göndermedim. Jana gönderdi."

Soğukkanlılıkla yutkunuyorum.

"Hayır, benim planım seni yüceltmekti. Sonunda seni bir zamanlar eğittiğim güç haline getirmek ve Balagula'ya liderlik etmeni sağlamaktı."

"Sen omzumun üzerindeyken," diye

alay ediyorum. İnce ince bakıyor.

"Elbette canım." "Ama Jana-"

Bir şey bana çarptığında

yüzüm kızarıyor. "O senin

yeğenindi-"

"Öyleydi," diye homurdanıyor.

"Ve sen... *evlendin*-"

"*Yanlışlıkla*," diye homurdanıyor. "Onun lanet yatağını paylaşmadım, Tatiana. Tanrım." Omzunu tekrar rahatça kaldırdı. "O benim yedek planımdı. Avukatlar arasında Casmir'in mektubunu görenler vardı. Benden şüphelenenler. şey, *benden* değil..."

"Peter," diye tükürdüm.

Gölümsüyor. "Evet. Bu yüzden Kristoff'u onu öldürmesi için tuttum." Kalbim sıkışırken boğazım düğümleniyor.

"Gördüğünüz gibi babanızı öldürdü," diye kıkırdıyor. "Sadece, şey, sadece ruhen. Ondan sonra, oyun Jana'nın Peter'ın dul eşi olarak başa geçmesi idi. Ve *sen* de evlendirilerek iktidarı devralacaktın, bu noktada-"

"Beni üvey annem aracılığıyla bir kukla gibi kontrol edeceksin." Gözleri parlıyor.

"Sen akıllı bir kızsın, kızım-" "Bana öyle deme amına koyayım."

Gözlerini deviriyor.

"Jana açgözlü davrandı. Fırsatı gördü ve bir oyun yaptı. Kristoff aracılığıyla seni vurma emrini verdi, bu da onu Balagula'nın başı yapacaktı. Ve onu alkışlamalıyım. İşe yaradı." Gözleri kısıldı. "Bir süreliğine."

Bakışlarımı tekrar siyahlar içindeki soğuk, minyon kadına çeviriyorum. "Sen miydin o?" Tıslıyorum. "O çatı katını kim havaya uçurdu-"

"Hayır, Tatiana," diye soğuk soğuk sırtıyor babam. "Hakkını teslim etmek lazım." Gözlerimi ona dikiyorum.

"Beni öldürebilirdin."

"Görünüşe göre

yaşıyormuşsun."

Ona bakıyorum ve o iç çekiyor.

"Bazen Tatiana, yeni tohumlarla yeniden denemek için tüm ormanı yakıp kül etmen gerekir. Her yarım kalmış iş tek bir yerde mi? Bunu es geçemezdim."

"İğrençsin."

"Ben neysem oyum," diye homurdanıyor. Ve bunun için özür dilemeyeceğim." Sırtarak önce kıza sonra da bana bakıyor.

"Bunun için uzun süre bekledim,

biliyorsun." Yutkunuyorum.

"Taktığım farklı maskeler ve şapkalar yüzünden uzun süre yapamadım. Olduğum farklı adamlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" İnce ince gülümsüyor.

"Tatiana," diye gürlüyor

sessizce. Nabzım güm güm

atıyor.

"Sizi resmi olarak üvey kız kardeşinizle tanıştırmak

istiyorum." Dünya tersine dönerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Merhaba de *Nikita*."

"İÇERİDE İKİ KİŞİ VAR. İkisi de solunuzda, pencerenin yanında. İhlal için gidiyorsun."

Onaylamak için kulağımdaki mikrofona iki kez dokunuyorum. Sonra hareket ediyorum. Akıcı bir şekilde, duvarın üstündeki koridor boyunca koşuyorum, açık kapıdan kuleye geçiyorum ve soluma dönüyorum. Siyahlar içindeki iki adam yere düşerken silahımdaki susturucu iki kez tıslıyor.

"Ben de kurumsal hayatın seni yumuşattığını sanıyordum."

Kulağıma gelen sese sırtıyırım-Marko, Mikhail'in kale yerleşkesinden nehrin karşısındaki tepede, keskin nişancı silahının dürbününden beni izliyor.

"Ben iyiyim. Nereye gidiyorum-"

Arkamda kurşunun ete kalın darbesini duyuyorum, ardından bir homurtu geliyor. Arkamdan sinsice yaklaşan muhafızın yere yığılışını izlerken dişlerimi sıkarak dönüyorum.

"Yakaladım onu," diye homurdanıyor Marko.

Pencereden dışarı, ona doğru ters ters bakıyorum.

"Bu kadar çok konuşmayı kes ve dikkatini ver."

İç çekiyor.

"Onu yakaladım."

"Kıçım la kumar oynamayı bırakabilir miyiz?" Tıslıyorum. "Nerede?"

"Önünüzdeki kapıdan çıkın. Başka bir duvar üstü yürüyüşü, bir oda daha. Orada üç tane var. Ondan sonra, ana kuleye doğru son bir koşunuz var."

Gözlerim kısıldı.

"Onda gözün mü var?"

"Anlaşıldı. Balkonda oturmuş Mik'le konuşuyor."

Kanım aside dönüştü.

"Yalnız mı?"

"Anlaşıldı."

"*Emin* misin?"

"Tanrı aşkına, evet, ben lanet bir *ördeğim*."

Arkamdaki kapıdan içeri giren adamı düşürmeden önce elli kalibrelik merminin başımın üzerinden tıslayarak geçtiğini hissederek yere düşüyorum.

"*Marko-*"

"Ben *Tanrı* değilim, Kris," diye tükürüyor. "Ve lanet duvarların arkasını göremiyorum. Şimdi *çekil*."

Yarım saniye içinde ayağa kalkıp koşmaya başladım, bir kapıya çarpmadan önce bir sonraki geçitten sessizce geçtim.

Buradaki ilk iki gardiyan kolayca yere serildi. Üçüncüsü bıçakla üzerime geliyor ki bu son derece aptalca bir fikir.

Kolay ölmüyor. Boğazınızdaki bıçaklar son nefesi vermenizi zorlaştırır.

"Yaklaştın," diye homurdanıyor Marko. "Son geçit, şu kapıdan geç. Mik büyük bir tadilat yapmadıysa, sağınızda ana salona çıkan bir merdiven olacak, ofisinin kapısının olduğu yere. Korunuyor olacak ama henüz bizimle ilgili bir alarm yok, bu yüzden hafif olacak."

Buradaki anahtar kelime *henüz*. Birilerinin az önce düşürdüğüm cesetleri fark etmesi an meselesi.

"*Git*, Kris."

Geçitten aşağıya, kuleye açılan kapıdan geçip merdivenlerden hızla yukarı çıkıyorum. Mik'in ofisinin dışında sadece iki muhafız var ve geldiğimi duymuyorlar.

O zaman ben varım.

Bir hayalet gibi ofise giriyorum, çömelirken gözlerim kısılıyor. Loş ışıklı ofise göz gezdiriyorum ve çenem sıkıca kavruluyor.

Tam orada, ancak otuz adım ötede, balkonda bir masada oturuyor. *Mikhail* ile birlikte.

Yine de sırtı bana dönük ve parmağım silahımın tetiğine dolanırken vahşice sırtıyorum.

Dediğim gibi; bu gece bitiyor.

Bir nefes alıyorum ve sonra hızla hareket ediyorum. Ofisin içinden balkona açılan kapıya doğru ilerleyip silahımı kaldırıyorum.

Harriet yukarı baktı. Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzü bembeyaz oluyor. "*Hayır!*"

Vuruşu gerçekten hissetmeden bir milisaniye önce hissediyorum. Ama sonra gerçekten hissediyorum. Silahın kabzası kafama çarpıyor ve dünya kafamın içinde havai fişeklere dönüşürken beni yere yuvarlıyor. Sırt üstü yuvarlanırken beyaz ışığı kırıştırıyorum ama bana vuran adam daha hızlı.

Silah elimden çekilince inledim. Kemerimdeki bıçağı almak için hamle yapıyorum ama aniden bir ayak elime basıyor ve saldırgan silahını yanağıma dayıyor.

Kaskatı kesiliyorum, dünya dönüyor ve bulanıklaşıyor. Gözlerim, yüzüme silah doğrultmuş, üzerime çömelmiş birinin siyah şekline odaklanmaya çalışıyor. Görüntü bulanıklaşıyor ve tekrar tekrar odaklanıyor, ta ki aniden gözlerim netleşene kadar.

Ve her. Tek. hücrelerim *uyuştu*. Çünkü

Nikita'nın yüzüne bakıyordum.

Ama olamaz. Bu kişi daha yaşlı ve Nikita'nın her zaman olduğu gibi gülümsemiyor. Bana kayıtsız bir soğuklukla bakıyor. Ayağını bileğıme dayamış kafama silah dayıyor.

Ve en önemlisi, *o yaşıyor*.

Yine de, nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürdeyerek bu genç kadına baktıkça, gerçekliğim daha fazla parçalanmaya başlıyor. Kalbim daha çok burkulmaya başlıyor.

"*Nik?*" Sessizce boğuluyorum, sesim kesiliyor.

Ama üstümdeki kız bana hiç tanımadan bakıyor. Ve sıfır kalple. Bu benim Nik-nack'im değil.

Bu o kızın hayaleti.

Soğuk, umursamaz, duygusuz bir makine.

"Nikita, *benim*. Kris-"

"Sessiz ol," diye tersliyor

soğuk bir şekilde. Kalbim

çatlamaya başlıyor.

Onu kırdı.

Hırlıyorum, Mik'e doğru dönerken içimde saf bir öfke patlıyor. Bileğimdeki ayak daha sert bastırıyor, silah kafama daha derinden bastırıyor. Ama beni gerçekten durduran tek şey Mikhail'in ceketinden bir silah çıkarması oluyor.

Ve Harriet'e doğrultuyor.

Bana bakıyor, gözleri soğuk bir şekilde

parlıyor. "Nikita-"

"*Bekle!*" Harriet ağzından geçirir. Eli kapüşonuna gidiyor ve aniden gümüş bir zincir çıkarıyor; üzerinde küçük bir yapboz parçası olan kolyesini.

Mikhail'in yüzü kararır.

"Kaldır şunu-"

"Neden bunu görmeni istemiyor!" Harriet Nikita'ya bağırır.

"*Tatiana*, seni uyarıyorum-"

"*Neden?!*" Harriet kız kardeşime bağırıyor.

Nikita'nın yüzü taş gibi. Yine de bakışları balkondan zincirdeki halkaya yönelirken gözleri vahşi görünüyor.

"Bunu bana on altı yaşındayken vermişti!" Harriet boğuluyor. "Bana yaz kampında bir tekne kazası olduğu söylendikten hemen sonra. Ama değildi. *Bu lanet olası okuldu!*"

Kaşlarım çatılıyor, çarpık kafam ne dediğini anlamaya çalışıyor. Ta ki aniden, korkunç, keskin bir netlikle, tıklayana kadar.

Tıklıyor ve hava ciğerlerimi boşaltıyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Bu konuyu şimdi açıyorum, Kristoff. Çünkü Peter Fairist'in yedi yıl önce Münih'te ölmediğini düşünüyorum. O orospu çocuğunun öldüğünü hiç sanmıyorum.

Her şey mide bulandırıcı bir gerçeklik telaşıyla

bir araya geliyor. Mikhail, Peter.

Peter, Mikhail.

Mikhail beni *alter egosunu öldürmem* için tuttu ve sonra da saklanabilmek için sahte bir ölüm ayarladı.

Midem bulanıyor.

Harriet'in babasını ben öldürmedim. Çünkü babası *lanet Mikhail*.

"On altı yaşındaydım!" diye hıçkırıyor, Nikita'yla göz göze geldiklerinde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ve bu seninle dövüşmeye zorlandıktan sonraydı!"

Vücudu kasılırken kalın, acımasız gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

"Çok özür dilerim! Seni suyun altında tuttum. O... o seni öldürmemi istedi-"

"*Seni eğitmek* istedim!" Mikhail k  krer. "Senin her zaman kavrayamadığın bir Şeyi, kız kardeşin kavradı!"

Harriet g  zyaşları arasında Mik'i g  rmezden gelerek, "Ve eve geldiğimde," diye mırıldanır. Zincirdeki halkayı şıngırdatıyor.

"*Bunu* bana o verdi."

Nikita'nın sert bakışlarını tutarken acımasız g  zyaşları d  k  yor. "Bana onun kayıp yapboz parçası olduğumu s  yledi."

Nikita irkilir, dudakları titrer. Ağzı açık kalıyor, boğazı d  ğ mleniyor. Ama sonra kendini tutuyor, sertleşiyor.

"Sana da aynı Şeyi s  yledi, değil mi?" Harriet yutkunarak ağzından kaçıırıyor. "Bu *senin*, değil mi?"

Mik'in g  zleri kız kardeşime dik dik bakarken   l  mc  l bir hal alıyor. "Nikita, sana emredileni yap ve-"

"O *senin kardeşin* Nikita," diye hıçkırıyor Harriet. "O *senin   vey kardeşin*-" "*Hayır*."

Nikita'nın sesi donuk ve buz gibi. Karanlık ve duygusuz. Başını yavaşça ileri geri sallıyor.

"Hayır, değil. Beni terk etti. Hem o hem de annem terk etti-

"*Nikita*," diye t  rp  ledim. "Nik-nack, bu lanet değil-"

"Sana emredileni yap."

Kız kardeşim irkiliyor, g  zleri saf taşa d  nmeden   nce kırpışıyor. Bakışları bana kaydı.

"Benim bir kardeşim yok."

Silahını havaya kaldırıyor ve her şey kararmadan önce duyduğum son şey Harriet'in adımı haykırması oluyor.

NEFES ALIYOR.

Yerdeki kocaman adamı kollarımda tutarken bunu kendi kendime tekrar tekrar söylüyorum. Nabzı orada, zayıf ama orada. Ve gözlerim başının yan tarafındaki yumruya ve topak topak olmuş kana kayıyor.

Ama en kötüsü bu değil. En kötüsü gömleğinin kenarından sızan kandı. Gömleğin altından baktım, Decker'ın onu bıçakladığı yarayı kapatan, kanla ıslanmış bandajı görünce gözlerim titredi.

Yaraları sarılmıştı ama buraya girebilmek için verdiği mücadele yaraları açmış gibi görünüyor.

Çok kötü.

Elim boynuna inerken ürperiyorum, onu daha sıkı tutuyorum. Nabzı orada, tam olarak atmıyor ama orada. Ama teni solgun ve olması gerekenden daha soğuk.

Nefes alıyor.

Ona sarılıp gözlerimi çevremize çevirirken gözyaşlarıma engel oluyorum. Sürüklendiğimiz oda "işkence pornosu" korku filmlerinden birinin setine benziyor. Sanki bir mafya babası elinde testereyle içeri girecek ve Nine Inch Nails müziği eşliğinde duvarları kanımızla boyayacak.

Bir çeşit tıbbi oda. Gerçi eski, kirli ve belli ki on yıllardır bu amaçla kullanılmamış. Çatlak, soluk beyaz fayanslar penceresiz duvarları kaplıyor ve büyük metal ışıklar titreyen ampullerle aşağıya sarkıyor. Zemin de çatlak beyaz fayanslardan oluşuyor ve ortadaki paslı bir gidere doğru hafifçe çökmüş.

Ölümün ve acının soğuk olduğu bir yer.

Başka bir yüzyıldan kalma bu bodrum katındaki cerrahi alanda ne kadar zamandır bulunduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Ama daha da önemlisi: Onunla burada bu şekilde ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum.

"Printsessa..."

Sarsılıyorum, bakışlarımı düşürüp gözlerinin çırpınarak açıldığını görüyorum. Gözlerim doluyor, bilinci yerine gelirken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve doğrulmaya çalışırken inliyor.

"Orada kal," diye mırıldanıyorum sessizce, kalbim hızla çarpıyor. Elimle koyu renk saçlarını nemli alnından geriye doğru okşuyorum.

"Kıpırdama ve dinlen."

"Yaralandın mı?"

Gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Lütfen kıpırdama."

Elimi kaplayan yapışkan ıslaklığı görmezden gelerek ona sıkıca sarılıyorum.

Buradan çıkmak zorundayız. Hem de hemen.

Kristoff sessizce kıkırdıyor. Ona bakmak için geri çekildiğimde

kaşlarımı çatıyorum. "Tam olarak komik olan ne?"

Bakışları odayı tararken kaşlarını kaldırıyor.

"Bira içmek için gizlice buraya inerdik," diye sırtıyor, dudakları solgun. "Protokolü çiğneyecek kadar yeni ya da aptal olan birkaç gardiyan vardı ama umurumuzda değildi. Onlara askeri bıçaklar ya da eğitimden kalma aptalca şeyler kaçırdık, onlar da bize dışarıdan boktan Belçika buğday biraları verirdi. Onları burada içerdik. Ben, Marko..." diye başını sallıyor. "Hatırlayamadığım yarım düzine isim var, çünkü hepsi gitti."

Bakışları benimkilere doğru kayarken çenesi geriliyor.

"Yapmak için eğitildiğim işin çok uzun bir ömrü yok, Harriet." Yüzümü ince bir gülümsemeye zorlayarak hıçkırıklarımı geri çekiyorum.

"İyi olacaksın."

Gülümseyerek homurdanıyor. Ama bastırmaya çalıştığı bir öksürükle göğsü sarsılıyor. Dudaklarından kan damlıyor ve yüzüm bembeyaz oluyor.

Tanrım, ciğerleri kanıyor. "Kris, otur."

"Yok, ben iyiyim."

"Biliyorum," diyorum hızlıca, parlak bir şekilde, sesimdeki dehşeti saklamak için yalan söyleyerek. "Sadece benim için otur, tamam mı?"

"Evet, evet, evet," diye homurdanıyor, bana yaslanmasına yardım ettiğimde yüzünü buruşturuyor.

Bir s ü r e öylece oturduk, nefesi kesik kesik kesilirken onu sadece ben tutuyordum.

"Harriet."

"Şşşt," diye fısıldıyorum, boynunu öperek.

"Sadece dinlen-" "Eğer burada bir çıkış varsa, onu kullanmalısın."

Başını yavaşça çevirip ölümcül gözlerinin benimkileri yakalamasına izin verdiğinde kaskatı kesiliyorum. "İş o noktaya gelirse, beni burada bırakıp defolup gideceksin-"

"*Hayır*," diye başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil-"

"Ben hazırım, *printsessa*," diyor sessizce. "Buraya geldiğimden beri hazırlıklıyım ve bu bana öğretildi. Ama hayatın benim yüzümden kısa kesilirse hazır olamam-"

"Benim hayatım senin sayende bir hayat," diye hıçkırıyorum, ona sarılırken gözyaşlarım serbest *kalıyor*. Dönüp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben ağlarken beni öpüyor.

"Ölemezsin," diye boğuluyorum, onu tutarken titriyorum.

"Hepimiz öleceğiz Harriet," diye mırıldanıyor kolumu okşarken.

"*Yapamazsın!*" Onu sıkıca kavrayarak tıslıyorum. "Çünkü seni çok seviyorum."

Acımasız, sert, gözü kara, amansız bir öpücükle ağzı benimkine çarpıyor. Bu beni yere seren ve kalbime ateş üfleyen bir öpücük.

Ve bu son öpücüğümüz

olmayacak. Olmayacak.

Tuhaf tıbbi odanın kapısı açılarak bizi ayırıyor. İkimiz de dönüyoruz ve mavi buz gibi gözleri olan siyah saçlı kadın içeri girdiğinde kanım donuyor.

Nikita.

Kapıyı arkasından yarıya kadar kapatıp elindeki silahı parmaklarken bize bakmak için döndüğünde gözlerim kısılıyor.

"*Nik...*" Kristoff sessizce boğuluyor, sesi aniden daha zayıf çıkıyor.

Başını sallayarak, "*Yapma,*" diye mırıldanıyor.

"Yapma. Beni Nik-nack'leme. Bana bebek kardeşlik yapma." Gözlerini ona dikti. "*Beni terk ettin,* Kristoff."

Hiçbir şey söylemiyor. Kalbim sıkışmadan önce bakışlarımı Nikita'dan ona doğru çekerek ürperiyorum.

Gözleri kapalı. "*Kris!*"

Arkasından kayarken çığlık atıyorum, homurdanarak ve kaslarımı zorlayarak onu duvara doğru sürüklüyorum ve destekliyorum. İki parmağımı zayıf nabzına koyuyorum, gözlerine bakmak için kapaklarını açarken kendi nabzım da hızla atıyor.

Nefes alıyor. Hala

nefes alıyor.

Nikita'ya dönüyorum,

bakışlarım sert. "*Yardıma*

ihtiyacı var."

Dudakları inceliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"*Sağır* mısın lan sen?! O senin kardeşin ve *yardıma* ihtiyacı var!"

"Yıllar boyunca pek çok kez yardıma ihtiyacım oldu," diyor soğukkanlılıkla. "Pek çok kez. Peki o tam olarak neredeydi?"

Gözlerim şişti.

"Senin öldüğünü sandı!"

Homurdanıyor, başka tarafa

bakıyor.

"Hayır, Nikita! Mikhail sana ne söylediye-"

"Mikhail benim *babam*."

"Ve benimkini," diyorum sessizce. "Ve ikimize de yalan söyledi. Hem de bildiğimizden çok daha fazla şekilde."

Başımı sallıyorum, gözlerini kendi gözlerimle

tutuyorum. "Nikita, *Kristoff-ikimiz de öldüğünüzü*

sanıyorduk."

"Ben ölmüştüm!" Patlıyor, gözleri öfke ve acıyla dolarken titriyor. "Bu yerde *öldüm!* Binlerce farklı şekilde! *Tekrar* ve *tekrar* ve *tekrar* öldüm..."

Ağır ağır nefes alıyor, odada volta atarken sinir krizi geçiriyormuş gibi titriyor.

Onu izlemek... sarsıcı. Çünkü o bir şekilde hem çocuksu hem de ölümcül derecede acımasız. Ve bana öyle geliyor ki bunun nedeni çocukluğunun ondan çalınmış olması olabilir, burada, bu yerde.

"Belki Mikhail yalan söylüyordur," diye tersledi ve bana doğru döndü. "Ama o *buradaydı*-"

"Bak!" Kristoff'un gömleğini çekip açarken titreyerek dönüyorum. Gömleği omzundan itiyorum ve parmağımı oradaki dövmeyle, altında iki yıl olan ismine götürüyorum.

Doğum ve ölüm.

"*Bak!*" Parmak ucumu mürekkebe batırarak

ağzımdan kaçırıyorum. Nikita dövmeyle bakıyor,

bakışları soğuyor.

"Ona senin *öldüğün* söylenmiş," diye boğuluyorum. "Annen de senin öldüğünü sanıyordu."

"Buraya gelmeme *annem* izin verdi," diyor soğuk bir şekilde. "Beni buraya getirmelerine ve burada *tutmalarına* izin verdi-"

"Ve Kristoff bunun için onunla savaştı."

Bir zamanlar bana anlattığı acılar için gözlerim doluyor.

"Bir süre konuşmadılar, çünkü Mikhail'e karşı çıkmadı."

Nikita başka tarafa bakıyor. Parmağı elindeki silahın kundağına dokunuyor. Geri döndüğünde gözlerindeki şok gitmiş, yerine daha sert bir şey gelmiştir.

"*Ee*," diye ince ince gülümsüyor bana. "Seçilmiş kişi olmak nasıldı?"

"Pardon?"

"*Meşru* kızı." Ağzım açık

kaldı.

"*Sikine taktığı* kızı," diye hırlıyor. "Dünyaya anlattığı kızı."

"Hepsi yalandı Nikita," diyorum sessizce. "Hepsi onun planının bir parçasıydı-" "*Kimin umurunda?!*"

Gözlerini bana dikerek soğuk bir şekilde gülüyor.

"Kimsenin *girmeye* çalışmadığı sıcak yatağınız yalan mıydı?!" Yüreğim burkuldu.

"*Nikita*-"

"Güvenli eviniz yalan mıydı? Yemek dolu mutfak? Güzel kıyafetler, güzel arkadaşlar, arabalar, eğitim, özgür bir hayat!? Bunların hepsi *yalan* mıydı?!"

"*Çok özür dilerim,*" diye fısıldıyorum kısık

sesle. "Ben çok-" "Eminim."

Tekrar arkasını dönüyor, bir elini koyu renk saçlarının arasından geçirirken bir nefes çekiyor. Geri döndüğünde öfkesi, üvey kardeşinin sahip olduğu aynı ölümcül bakışa dönüşmüştü.

"Seninle tanışmak güzeldi, sevgili *üvey kardeşim,*" diye tıslıyor. "Ama korkarım bu yıl Noel'i birlikte geçiremeyeceğiz."

Silahını kaldırdığında kalbim yerinden

çıkacak gibi oldu. "Kaldırın onu."

"Nikita, lütfen-"

"*Kaldırın onu!*"

"O ölüyor!"

"O zaman onu burada bırak, burası onun mezarı

olsun." Kalbim ikiye bölünmüş bir halde ona

bakıyorum.

"Çok fazla nefretin var," diye boğuluyorum. "Çok fazla

öfke-" "*Hiçbir fikrin yok. Getir. Onu. Kalk.*"

Titriyorum, sendeleyerek ayağa kalkarken nabzım soğuyor. Kristoff'a uzanıyorum ve o da kıpırdanırken sessizce mırıldanıyor.

"*Gitmeliyiz,*" diye fısıldıyorum kulağına.

Sadece başını sallıyor. Soğuk. Gevşek.

Zayıf.

Kollarından birini omzuma atıp titreyen ayaklarına yardım ederken acıyı ve dehşeti içime çekiyorum.

"Gidelim," diye homurdandı Nikita. "Bu iş bu gece bitiyor."

Yarı açık kapının dışında, beyaz kiremitli koridorda iki adam bekliyor. Kristoff'u taşımakta zorlandığımı görünce sırtıyorlar, ama Nikita onlara ters ters bakıyor.

"Yakalayın onu," diye tersliyor. "Bütün gece bekleyemem. Bay Arakas'ın ofisine gidiyoruz. Hadi gidelim."

İki adam Kristoff'u benden almaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum. "Onu bırakmayacağım."

Nikita omuz silkiyor. "Altı kat yukarıda. Keyfine bak."

Yutkunuyorum, adamlara bakıyorum, sonra Kristoff'un yüzündeki solgun, perili ifadeyi görmek için dönüyorum.

Yardıma ihtiyacı var.

Yavaşça başımı salladım, adamların onu almasına izin verdim. Kollarını omuzlarına koyup, onu gevşek ayakları üzerinde koridorda sürüklüyorlar.

Takip etmeye başladım ama birden Nikita beni sertçe yakaladı. Beni geri çekip az önce bulunduğumuz odanın kapısının yanındaki duvara çarparken nefesim kesiliyor, tam o sırada adamlar Kristoff'la birlikte köşeyi dönüyorlar.

Yaklaşıp ağzını kulağıma yaklaştırdığında sarsılıyorum.

"Hücrenin gözleri ve kulakları var," diyor sessizce.

Gözlerinin gözlerimi delip geçmesine izin verecek kadar geri

çekiliyor. Dudakları inceldi. "Gerçekten öldüğümü mü düşündü?"

Başımı salladım, yutkundum.

"Neredeyse on yıldır bu işin dışındaydı ve sonra sırf senin ebedi istirahatgahının yerini öğrenip seni düzgün bir şekilde defnedebilmek için babamı öldürme işini üstlendi."

Sertleşiyor, irkiliyor. Çenesini sıkıp başka tarafa bakarken gözleri buğulanıyor.

"*Kris...*" diyor sessizce.

"İşte." Kapüşonuma uzandım ve zincirdeki halkayı aldım. "Bu senin."

Elinde tutuyor, başparmağını banttaki çizgilerin üzerinde gezdiriyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Eskiden ben de aynı şeyi yapardım," diyorum sessizce.

"Ne?"

"Başparmağımı banttaki desenin üzerinde gezdirdim.

Rahatlatıcıydı." Dudağı büküldü.

"Bu bir tasarım değil. Onları bir keskiyle oydum." Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Ne?"

"Kris'in buraya alındıktan sonra beni ziyaret edebildiği her zaman için bir tane."

Yüreğim burkuluyor, gözlerimden yaşlar boşanıyor. Nikita'nın burun delikleri genişliyor, yüzüğe bakarken dudakları inceliyor.

"Mik bana sahip değil," diye fısıldıyor sertçe. "Ben kendime ait bir insanım."

Neredeyse kendi kendine söylüyor. Sanki kendini ikna ediyor. Hayatımın önceki bir versiyonunda, beş yıl önce Londra'daki bir IPVS-Anon toplantısında söyleyeceğim bir mantra gibi.

"Öyle olduğunu biliyorum

Nikita-" *"Öyleyim."*

Uzaklara bakıyor,

titriyor. "Ben... seni takip

ettim."

Kaskatı kesildim.

"Seni korkutmaya çalışmıyordum, sadece..."

Bana bakıyor, gözleri biraz seğiriyor. "Ben...

farklıyım."

"Zorlandın," diyorum usulca.

Yutkunuyor.

"Sen de öyle."

Başparmağını yivlerin üzerinde gezdirerek yüzüğe tekrar bakıyor.

"Seni gördüm, biliyorsun. Yedi yıl önce."

Kaşlarım çatıldı.

"Mik, Kris'in seni adasında tuttuğundan şüphelendi ve bunu öğrenmem için beni oraya gönderdi."

Ona bakıyorum, ağzım açık kalıyor. Hafızam titriyor, kaçmaya çalıştığım o gecedan görüntüler canlanıyor. Beni aradığı her halinden belli olan siyah giyimli, silahlı genç kadına neredeyse çarpıyordum.

Telefonda birine beni bulacağını söyledikten hemen sonra giden kişi.

"*Sen...*"

Dişlerini emiyor.

"Unutulduğumu düşünüyordum, sanırım... onu izledim. Onu takip ettim ve bensiz nasıl bir hayatı olduğunu gördüm."

Gözlerim yaşlarla doluyor, boğazım düğümleniyor. "Nikita-"

"O gece seni dışarıda gördüm. Senin de beni gördüğünü biliyorum." Başka tarafa bakıyor.

"Babama ilk kez itaatsizlik ettim. Ona ilk kez yalan söyledim. Seni gördüm ve ona kardeşimle orada olmadığını söyledim."

"*Teşekkür ederim-*"

"Bana teşekkür etme."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Onu seviyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor. "*Evet.* Hem de çok."

Uzaklara bakıyor, nefesi hızlı geliyor.

"Güzel. Bu iyi bir şey. Sevgiyi hissetmek iyidir, derler."

"Nikita-"

"Gitmemiz gerek."

"O kadar da iyi görünmüyorsun, Kristoff."

Mikhail'in geniş, taş duvarlı ofisine geri döndük. Alt kattaki samimi konuşmamıza rağmen Nikita şimdi sırtıma silah dayamış durumda ve etrafımız Decker ve silahlı üç adam tarafından sarılmış durumda.

Mikhail önümüzde duruyor ve masanın yanındaki sandalyeye yığılmış olan Kristoff'a sırtıyor.

Gerçekten iyi görünmüyor.

Mik, Decker'a bakarken kaşlarını çatıyor.

"Lanet olası arkadaşını buldun mu?"

"Keskin nişancı," diye mırıldandı Decker. "Henüz değil. Şu anda nehri geçen adamlarımız var."

Mikhail, Kristoff'a bakarken kaşlarını çatıyor.

"Marko, sanırım?" Sandalyeye yığılmış sevdiğim adama bakıyor.

"Tükenmiş olan mı? Okulu bırakan mı?"

Kristoff'un gözleri bariz bir güçlükle açılır. Ama bakışlarını kaldırdığında dudakları bir sırtışa dönüşüyor.

Ve o gülüyor.

"Lütfen," diye tısladı Mikhail. "Bizi şakaya dahil edin."

Kristoff dudaklarından kan damlayarak, "Şaka yapıyorum, seni aptal herif," diye homurdanıyor. "Narsisizm ve büyüklük sanrılarından oluşan krallı ından ayrılmanın *başarısızlık* olduğunu sanıyorsun." Başını iki yana sallar. "Bu *kazanmaktır*, Mik. Birini senin küçük psikopat tımarından ve dünya görüşünden çıkaran her şey kazançtır."

Kristoff hırıltılı bir kahkaha daha atarken Mikhail'in ağzı açık kalıyor. "Ses tonun gerçekten de k stahlaştı."

"Ve seninki sadece *sıkıcı* kaldı."

Mik gülümsüyor ve arkasını dönüyor. Ama sonra aniden, Kristoff'un yaralı tarafına bir yumruk indirerek geri döndüğünde  ı lık atıyorum. Kan bo uluyor, gözleri acıdan fal taşı gibi açılıyor, inliyor ve yana doğru dönüyor.

"Sakin ona dokunma!" diye ba ırdım. Mikhail'e doğru hamle yapıyorum ama bir el g mle imin arkasından tutup beni geri çekiyor.

Nikita sessizce, "*Kımıldama*," diye

homurdanır. Mikhail kıkırdar.

" ok *zor* durumdasın, eski dostum."

Kristoff bo uluyor ve dönüp yere bolca kan tükürüyor. "Biz hiç arkadaş olmadık."

"Hayır, ben bir arkadaştan daha iyiydim. Senin için bir babaydım."

Kristoff güler, daha fazla kan tükürür.

"Ben senin *tanrındım*, Kristoff."

Kristoff, "Sen ocuklara işkence etmekten ve onları istismar etmekten zevk alan kaık bir psikopatmışsın, seni hasta herif," diye hırlıyor. "Ve burada senin bir tanrı olduğunu düşünen tek kişi *sendin* ve bu benim için çok komik."

Mikhail siyah bir enerjiyle kaynıyor. Ama Kristoff, ağzı kanla dolu bir şekilde sırtarak ona bakar.

"Başka ne komik biliyor musun Mik?"

"Seni uyarmak isterim Kristoff, dilini ısır-"

"Bana *babalık* yaptığını mı sanıyorsun?" Bir kahkaha attı. "Lanet bir baba olmaktan daha başarısız olduğun bir şey olduğundan emin değilim. Ben mi?" Hırıltılı bir sesle, yere daha fazla kan tükürmek için dönüyor.

"Benimle bunu başaramadın."

"Başarısız oldun-"

"Harriet?"

Mik'in dudakları kıvrılır. "Bu onun adı değil-"

"Evet, ama yine de bunda da başarısız oldun."

Kristoff'un gözleri Nikita'ya kayıyor ve arkamdaki kızı kilitlendiklerinde ben bile gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Ama en kötüsü..." diye sessizce nefes alır. "En başarısız olduğun..." Mikhail suratına sert bir tokat atarken hırlıyor.

"Bu kadar *yeter*," diye tısladı Mikhail.

Dönüp Nikita'ya bakar, sonra tekrar Kristoff'a.

"Onu hiç hayal kırıklığına uğratmadım. Onu güçlü yaptım. Onu ölümcül bir silaha dönüştürdüm.

."

Kristoff öfkeyle, "*Onu sen öldürdün*," diye çıkışır.

"Ölü gibi mi görünüyor, Kristoff?" Mik alay ediyor. "Hayır. Çünkü onu sınırlarına kadar zorladım ve sonra *geri getirdim*. Daha güçlü. Daha iyi."

"*Onu sen kırdın*," diye tükürüyor Kristoff. "Sen bir canavardın-"

"Hayır," diye başını sallıyor Mik ve bakışlarını benden Nikita'ya çeviriyor.

"Hayır, Kristoff. Ben onunla birlikteydim."

"Öyle mi? Zaten bir kızında başarısız olduğun için mi?"

Bakışlarını bana çevirirken Mik'in dudakları kıvrılıyor.

Soğuk bir şekilde omuz silkiyor.

"Aslında orada hiç başarısız olmadım. Tatiana tam da oynaması gereken rolü oynadı."

Bana ince ince

gülümsüyor. "Benim

korumam."

Yedi yıl önce babamı gömdükten sonra bile. Hiç o kadar yakın olmamamıza rağmen. *Şimdi* bile, onun hakkında bildiğim her şeyle.

Hâlâ acıyor.

Hâlâ kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum ve bu gerçekten

çok acıtıyor. Ondan nefret etsem bile.

Arkasını dönüyor, ama dudaklarım kıvrılıyor.

"En azından örtünün sıcak bir yatağı var."

Sertleşiyor, bana dönüyor.

"Güzel kıyafetler," diye omuz silkiyorum. "On altıncı doğum günüm için bir araba." Nikita'ya tatlı tatlı gülümsemek için dönüyorum. "Bu *muhteşem* kırmızı Porsche, aslında-"

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor Mik.

"Peki ya binicilik dersleri? Oh, ve özel yoga eğitmeni? Harvard?" Tekrar Nikita'ya dönüyorum. "*Harvard*'a gitmem gerektiğini biliyor muydun?"

Ağzı inceliyor.

"Gerçek' kız olmak nasıldı, Nik?" Daha geniş gülümseyerek onu itiyorum. "Senin için nasıl geçti?"

Bakışları ölümcül bir şekilde daralıyor. Ama bana takılıp kalmıyor. Beni geçip gidiyor. Mikhail'e.

Arkamda bir silah sesi duyuyorum ve gülümsemem azalıyor. "Konuşmaya devam edersen bunu *daha* da kısaltacağım."

Geri dönüyorum, Decker'ın elinde Kristoff'un kafasına doğrultulmuş silahı görünce yüzüm soluyor. Alman sırtırken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Biliyorsun," diye mırıldandı. "Plan değişmedi. Burada işimiz bittiğinde, sen ve ben..."

Midem bulanırken göz kırpmıyor. Sonra kıkırdıyor, dönüyor ve Kristoff'a doğru eğilirken silahı şakağına sertçe bastırıyor.

"Merak etme Kris," diye sırtıyor. "Karım olduğunda ona çok iyi bakacağım."

Kristoff hareketsiz kalır, gözleri soğuk bir

şekilde kısıılır. "Aslında..."

Decker, Kristoff'un kulağına doğru eğilirken kıs kıs gülüyor.

"O dişlerini aletimde kullanırsa onu daha önce yaptığım gibi tokatlarım."

Her şey o kadar hızlı oluyor ki gözlerime bile zar zor yansıyor. Kristoff tek bir hareketle dönüyor, Decker'ın silah tutan elini yakalıyor, masaya doğru çekiyor ve yere çarpıyor. Kris, Mikhail'in masasından bir kalem kapıp, kapağını kapatıp *sertçe* yere bırakırken silah şangırdayarak uzaklaşıyor...

Tam Decker'ın eline doğru.

Alman adam dehşet içinde *çığlık atıyor* ve şimdi masaya bir kalemle çivilenmiş olan elini çekiştiriyor. Diğer gardiyanlar ileri atılıyor, ama saniyenin çeyreğinde Kristoff masanın üzerindeki tutucudan ikinci bir kalem kapıyor, dönüyor ve Decker'ın boynuna saplıyor.

Az önce vurduğu şahdamarımdan kan fışkırırken elim kendi ağzıma çarparak *çığlığımı bastırıyor*. Decker bembeyaz kesiliyor, yere yığılırken gözleri geri kayıyor, eli hala masanın üstüne yapışmış durumda.

İki muhafız onu *sertçe* yakalayıp kafasının arkasına bir silah dayayınca Kristoff homurdanıyor. Nikita hareket etmiyor.

Mikhail yavaşça alkışlamaya başlar.

Başını sallarken ellerini çırparak sessizce gülüyor.

"Ahhh, meşhur *bukavac*," diye kıkırdıyor. "Biliyor musun Kristoff, ne kadar ölümcül olduğunu neredeyse unuttuyordum." Sırıttıyor. "Ve yaratıcı."

Bana dönüp ellerini kavuştururken iç geçiriyor. "Şimdi, neredey-"

Bir yerden aniden bir patlama sesi duyulur. Silahlı adamlar irkilir, kaşları çatılır ve dönüp etraflarına bakarlar. Bir başka patlama geceyi sarsıyor, bu sefer duvarları biraz sallıyor.

Mikhail'in gözleri kısıılır.

"*Bu da ne-*"

Üçüncü bir p a t l a m a daha olur ve Nikita hariç odadaki herkes irkilirken yüksek tavandaki sıvalar sarsılır.

Mik'in yüzü kıpkırmızı olur. Bir silah çıkarır ve adamlarına başını sallamadan önce Kristoff'un solgun suratına dayar.

"Bu lanet şeyin ne olduğunu bulun! Ve lanet Marko'yu *bul!*"

Muhafızlar başlarını sallar ve ofis kapısına doğru koşarlar. Ancak kapıyı açtıkları anda, dışarıdan odaya sıvı ateş püskürür ve yuvarlanarak yere düştüklerinde onları alevler sarar.

"*Orospu çocuğu!*"

Mikhail dönüp balkona doğru koşuyor, ancak cam paneller kurşunlarla parçalanmaya başladığında kükreyip eğilerek uzaklaşıyor. Arkamızda, ofisin dışından gelen alevler yerdeki dokuma halıların üzerinde sürünmeye başlıyor, kıvılcımlar titriyor ve duvar halılarına ve kitap raflarına sıçırıyor.

Mikhail masasına koşar ve dahili telefonun düğmesine

basar. "*Kulenin çatısına bir helikopter gönderin!*"

Kükrer. "*Hemen!*"

Bana doğru döndü ve silahı yüzüme doğrulttu.

"Çekil. Ve lütfen yaratıcı olmaya karar vermeden önce *Kristoff'a ihtiyacım olmadığını* aklınızda bulundurun."

O zalimce gülümserken ben yutkunuyorum.

"Nikita, yakala onu. Gidelim."

Mikhail beni büyük ofisin bir köşesindeki spiral merdiven boşluğuna doğru itiyor. Nikita da onu takip ediyor ve Kristoff'u bir koluyla omuzlarının üzerinden sürüklüyor. Mik'in silahı sırtımdayken metal merdivenlerden çıkarken ayağım takılıyor ve irkiliyorum, ta ki aniden merdiven boşluğundan çatıya yuvarlanana kadar.

Alevlerin parıltısı gözlerimin içinde titreşirken gözlerim büyüyor.

Vay anasını.

Eski kale benzeri hisarın yarısı etrafımızda alevler içinde; yangınlar gece gökyüzünü yalıyor ve onu çevreleyen siyah hendekte titriyor.

Nikita ve Kristoff arkamızdaki merdiven boşluğundan yuvarlanarak çıkıyorlar, Kris yere yığılıyor. Ona doğru koşuyorum, parmaklarım hararetle nabzını yoklarken başını kucağıma almaya çalışıyorum.

Çok zayıf. Ve gerçekten çok solgun.

Nikita merdiven boşluğuna açılan kapıya koşar ve Mik'in ofisindeki alevler merdivenlerden yukarı doğru yükselmeye başlarken kapıyı kapatır.

Bir helikopterin sesi gözlerimi yukarı kaldırıyor. Yangınlardan çıkan kıvılcımların arasından yaklaştığını görüyorum. Tüm kale alevlerin titreşimiyle ortaçağdan kalma bir görünüme bürünüyor ve helikopter onların arasından alçalmaya başladığında kalbim sıkışıyor.

"Umarım bu eve dönüş senin için güzel olmuştur."

Bakışlarım zalimce gülümseyen Mikhail'e dönüyor. Nikita'ya dönüyor.

"Onu kayırdığımı düşündüğünü biliyorum. Ama burada önemli olan bu." Ona genişçe gülümsüyor. "Seni kayırıyorum, kızım."

Çenesini bana doğru sallayarak yere oturuyor ve Kristoff'u kucaklıyor.

"Üvey kardeşinden şimdi kurtulabilirsin Nikita. Sonra da onu getir. Bu gece Balagula'nın avukatına gideceğiz ve bu işi bitireceğiz."

Helikopter alçalıyor, neredeyse gümbür gümbür atan kalbimin sesini bastırıyor.

"Hayır."

Gözlerim onunkilere kayıyor, sırtından bir tüfek çıkarırken panik beni pençeliyor.

"Hayır! Nikita!" Soluk soluğa kaldım. "Hayır, *lütfen!*"

Ama silahın dipçiğini omzuna götürürken ve ben hıçkırmaya başlarken namluyu Kristoff'a doğru bırakırken yüzü tamamen donuk.

"*Lütfen!*" Çığlık atıyorum.

Merdiven boşluğuna açılan kapının etrafındaki çatlaklardan alevler fişkırıyor. Altımızdaki taşlar, aşağıdaki ofis pencerelerinden gelen alevler ve kükremelerle ısınıyor. Helikopter yaklaştıkça ve bir ip merdiven aşağı yuvarlandıkça tüm gökyüzü kan kırmızısı ve turuncuya bürünüyor ve milyonlarca kıvılcımla canlanıyor.

Silah onun elinde.

Kristoff'u vücudumla sararken gözlerim onunkilere

kilitleniyor. "*Nikita-*"

Ve aniden, dönüyor.

Tek bir hareketle dönüyor, silahın namlusunu helikoptere doğru kaldırıyor ve ateş etmeye başlıyor.

Ağzım açık kaldı. Helikopterin motoru beyaz kıvılcımlar ve mekanik vınlamalarla patlarken çığlık atıyor ve kendimi Kristoff'un üzerine atıyorum.

Mikhail'in çenesi düşerken gözleri

şişer. "Ne yaptın sen?!"

Helikopter titriyor ve sarsılıyor, havada dönüyor ve yana düşüyor. Kalenin avlusuna yuvarlanıyor ve kükreyen bir ateş topuyla patlarken irkilerek başka tarafa bakmama neden oluyor.

"Yıllar önce yapmam gereken şeyi," diyor Nikita sessizce.

Tüfeği bıraktı ve kemerinden bir tabanca çıkardı. Silahı aniden kaldırıp Mikhail'i kalçasından vurduğunda boğuluyorum.

Adam çığlık atar, yüzü önce bembeyaz, sonra kan kırmızısı olurken bir dizinin üstüne düşer.

"Seni *sefil*, hain küçük adam-" "Bu annem için."

Ona doğru adım atıyor, yüzü soğuk ve vurdumduymaz. Silahını kaldırdı. Mikhail irkilir, bir elini kaldırırken bir dizinin üzerinde ondan uzaklaşır.

"*Nikita*-"

Kadın onu elinden vurup yüzüne kan sıçratırken adam acı içinde çığlık atar.

"Bu kız kardeşim için."

Mikhail geriye doğru sendelerken titriyor, topallayarak ayağa kalkıyor ve ondan uzaklaşıyor.

"*Lütfen*," diye boğuluyor, yüzü dehşetten solmuş. "Lütfen, kızım-"

"*Yap. Yapma. Aramayın. Beni. O,*" diye hışırıyor, intikamcı bir melek gibi ateş ve aleve bürünmüş.

"Bu da kardeşim için."

Nikita onu diğer bacağından vurduğunda Mik çığlık atıyor ve geri düşerek çatının bel hizasındaki duvarına yaslanıyor.

Bana bakmak için dönüyor ama sonra gözleri yukarı kayıyor. Sese dönüyorum, başka bir helikopterin yaklaştığını görünce yutkunuyorum.

Ama bunun yanında "Tsavakov A.Ş." yazıyor. Bunun ışıkları aceleyle yanıp sönüyor. Ve kokpit ışıkları parladığında, gözlerim şişiyor.

Anastasia Javanović pilotluk

yapıyor. Helikopter alçalıyor.

"Cehennemde görüşürüz, seni nankör küçük orospu." Nikita'yla aynı anda döndüm.

Patlama için tam zamanında.

Ama Mikhail'in kurşununun şiddetiyle geriye doğru sendeleyeyen o oluyor. Sol kolu geriye doğru çekiliyor, gömleğinin arkasında aniden kan birikiyor.

Ve canım
yandı.

Neden canım
yanıyor?

Yere bakıyorum ve yüzüm soluyor.

Aman Tanrım.

Isırık nihayet sinirlerime ulaştığında yan tarafımdan bir gül gibi kırmızı yayılıyor ve gömleğimi ıslatıyor.

Olamaz.

Gözlerimi kırıştırıyorum, elim yanımdan sızan kana çarpınca boğuluyorum. Mikhail silahını tekrar kaldırıyor, Nikita'ya bakarken yüzü nefret ve öfke dolu manyak bir maskeye dönüşüyor.

Ama o daha hızlı.

Kadın adamın üzerine atılır, silahı elinden alır ve onu arkasındaki bel hizasındaki duvara doğru iter. Adamın beti benzi atıyor ve kadın silahının namlusunu çenesinin alt tarafına dayadığında boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

"Ve *bu*," diye tıslıyor. "Bu, ağladığımı duyduğun ve asla yardım etmediğin her gözyaşı için. *Bana öğretmek*, beni *şartlandırmak* için başkalarının canımı yakmasına izin verdiğin her çığlık için," diye hıçkırıyor hiddetli bir sesle.

Çekiç geri çekiliyor.

"Bu *benim* için, seni bok parçası."

O tetiği çekerken irkilip başka tarafa bakıyorum, sadece Mikhail'in kafasından çıkan kurşunun mide bulandırıcı sesini duyuyorum.

"*Harriet!*"

Başımı kaldırıp baktığımda, kollarından boynuna kadar dövmeleleri olan bir adamın havada asılı duran helikopterin yanından bir askıyla indiğini görüyorum.

Onu tanıyorum. En azından yıllardır sosyal medyada onu takip ettiğim için tanıyorum. Adamın adı Misha Tsavakov.

Helikopterin sürgülü kapısından sarkan bir tür vinçle aşağı iner. Yere değdiğinde gözleri hemen Kristoff'a kayar.

"O kötü biri," diye boğuluyorum, sevdiğim adamı yerden kaldırıp kollarıma alıyorum. "Onu almalısın."

"*Hayır...*"

Kristoff'un gözleri kırpışarak açılıyor, odaklanamıyor. Ama bakışları benden Misha'ya ve sonra tekrar bana dönüyor.

"*Hayır.*"

Misha'yı yakalıyor, genç adamı daha yakına çekerken dudaklarından kan fışkırıyor.

"*Al. Onu,*" diye emrediyor.

Misha'nın gözleri benimkilere kayıyor ve ben başımı sallıyorum.

"*Lütfen,*" diye mırıldanıyorum ateşler çatının kenarlarında kükrerken. "Al onu, Misha," diye fısıldıyorum kısık sesle, yan tarafımı kesen acıyı görmezden gelerek. "*Lütfen.*"

"*O yaralı...*" Kristoff inliyor.

Gözlerim tekrar Misha'nınkilere dönüyor. Çenem

gıcırıyor. "Bu onun kanı," diye yalan

söylüyorum. "Onu *hemen* almalısın." Misha'nın

dudakları inceliyor, ama sonra şiddetle küfrediyor.

"Onu koşum takımıma bağlamama yardım et."

Kristoff derinden inliyor, gözleri geri dönerken başını

sallıyor. "*Hayır...*" diye mırıldanır. "*Hayır, hayır, hayır...*"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor ama onları düşünemiyorum. Böğrümünden sızan kanı düşünemiyorum. İpi Kristoff'un gevşek kollarının altından geçirip göğsüne sıkıca bağlama görevi dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Arkamdan bir ses geliyor. Gözlerimi kırpttırıyorum, dönmeden önce sertleşiyorum.

Tanrım, hayır.

Nikita geriye doğru tökezler, omzunu tutar, kolundan ve yan tarafından kan akar.

"I-"

Gözlerini benimkilere kaldırıyor, bakışları odaklanmamış. Kristoff başını çeviriyor ve o sayıklama ve ölüm halinde bile gözleri irileşiyor.

"Hayır!"

Nikita duvara yaslanırken, "Seni seviyorum Kris," diye mırıldanıyor.

Bana dönüyor ve zayıfça gülümsüyor.

"Seninle tanıştığırma memnun oldum kardeşim..."

Bacakları tutmuyor ve aniden yok oluyor... kulenin yanından geriye, aşağıdaki girdaplı siyah hendeğe düşüyor.

Kristoff kükrüyor, kendisini Misha'ya bağlayan ipten kurtulmaya çalışırken ağzından kan fokurduyor.

Ama ben daha hızlıyım.

İpi tekrar doladım, sıkıca düğümledim ve bir avucumu Misha'nın göğsüne vurdum. *"Al onu!"* Yüzüne doğru bağııyorum. *"Şimdi!"*

Misha koşum takımındaki bir düğmeye basıyor ve Kristoff gecenin içinde adımı kükrerken bile havaya yükselmeye başlıyor.

Ama ben çoktan dönmeye başladım. Zaten kenara doğru

koşuyorum. Bu sefer boğulmasına izin vermeyeceğim.

Ayaklarım kenara çarpıyor, yerçekimini geride bırakıyorum. Ve bir kez daha Harriet Quimby'yim, aşağıdaki mürekkep karası suyun üzerinde geceye doğru süzülüyorum.

Ta ki her şey ortaya çıkana

kadar. Tekrar.

Beni bütün olarak yutuyor.

BİR SÜRE, tek bildiğim vınlayan, bipleyen makinelerin sesi ve antiseptik tadı. Tek gördüğüm süt gibi ışığa girip çıkan loş gölgeler, ta ki ben tekrar gözden kaybolana kadar.

Hareket edemeyecek ya da konuşamayacak kadar kötüyüm.

Ne kadar kötü olduğumu bilecek kadar iyiyim.

Ama çoğunlukla, yaşamla ölüm arasında bir yerde, aklımda sadece ve sadece tek bir şey olacak kadar sıkışmış durumdayım.

Harriet.

Beni aydınlık ve karanlık arasında tutan şey de bu. Çünkü onsuz ikisine de gidemem.

Onsuz hiçbir yere gitmem.

Ama sonra yavaş yavaş uyandım.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, yavaşça uyanan bilincime kafa karışıklığı karışıyor. Beyaz tavana ve etrafımdaki sönmüş ışıklara kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Vücudumun çeşitli yerlerinden çıkan kablolar ve tüplere.

Neredeyse her yerim ağrıyor.

İnleyerek doğrulmaya çalışıyorum. Ama güçsüzüm ve tek yapabildiğim yatağa yığılmadan önce bir inilti daha çıkarmak.

"Kris?"

Sönük ışığın içinden gölgeli bir silüet yaklaşırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum, ta ki aniden yüz belirene kadar.

"Hey," Nikita bana genişçe sırtıyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "*Nik-nack...*"

"İyisin, Kris. Londra'da hastanedeyiz. İki gündür baygındın ama-"

Birden ayağa fırladım, gözlerim onu taradı.

"Dur, *dur*," diye uyarıyor, gücüm tekrar azalırken beni tekrar aşağı indiriyor.

"O iyi," diyor hızla, eli omzumda sıkıca. "O *iyi*, Kris."

"Yapmak zorundayım-"

"Seni alacağım," diye sessizce gülümsüyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Sadece bir daha kan kaybından ölme." Gözleri sertleşiyor. "Seni neredeyse kaybediyorduk, biliyorsun. Neredeyse kan kaybından ölüyordun. Bazı mükemmel saha dikişlerini de yırtıyordun," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım çatılıyor, zihnim Decker'ın olduğu adaya geri dönüyor...

"Nikita."

Bakışlarını kaldırıyor.

"O sendin, değil mi?"

Omuz silkiyor.

"Adada, Decker Anastasia'yı bayıltıp bana bir bıçak sapladıktan sonra. Misha oraya vardığında, başka biri bizi çoktan iyileştirmişti."

Sırtırken yanaklarına renk gelir.

"Zaman zaman sizi takip etmek gibi küçük bir alışkanlık geliştirmiş olabilirim. Bilirsiniz, sadece..."

"Beni izliyor."

"Daha çok casusluk gibi, ama evet, elbette," diye çarpık bir gülümseme takınıyor.

Ama aniden, çatıdaki sahneyi tekrar tekrar gördüğüm o ateşli rüya geri geliyor. Gözlerim tekrar kız kardeşime kayıyor ve dehşetle açılıyor.

"*Nik...*"

Sırtıyor. "Ben de iyi olacağım, Kris."

Başımı sallayarak inliyorum. "Üzgünüm, hâlâ uyanmaya

çalışıyorum." Bakışlarım omzuna düşüyor, kaşlarım derin bir

şekilde çatılıyor. "Tanrım, Nik..."

Kolu askıda ve omzuna kocaman bir bandaj sarılmış. Üzerindeki hastane ameliyat önlüğü kesilip çıkarılmış.

Kolunun altında, köprücük kemiği ve omuz topunun hemen altında göğsünün üst kısmında daha fazla bandaj ortaya çıktı.

"Mik'in son sözü," diyor ince bir sesle, yüzü kararırken dudakları büzülüyor. "Nik-"

"İyi olacağım," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Duraksıyorum ve sekiz yaşımdan beri onu ilk kez gülümserken gördüğümü fark ediyorum.

O Şimdi yirmi altı yaşımda.

Çığlık atmak istiyorum. *On sekiz yıl* boyunca çok yakın olduğum bu insanı kaybettiğim için dünyaya öfke duymak istiyorum. Ve belki de yapacağım, ama sonra.

Şu anda, onu geri aldığım için Őkretmeyi seçiyorum.

Elbette büyüdü. Ve sadece yıl olarak değil. O... Çocukken olduğundan daha sert. Çok iyi bildiğim kenarları ve bıçakları var.

Gözlerinin ardındaki karanlık gölgeye de fazlasıyla aŐınayım.

Muhtemelen birkaç kez cehenneme gidip gelmiştir. Eski mahallemiz Liverpool'da. Mik'in okulunda, ona yaŐatılan dehşeti dürüstçe düşünemiyorum bile. Sonrasında Mikhail için yaptığı işte, Sendika'da.

Ama Şu anda, en azından Şu an için, burada, birlikte, ışığın içindeyiz.

Bunu kabul ediyorum.

Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıyorum.

"Seni özledim, biliyorsun," diye sessizce

homurdanıyorum.

Dudakları kıvrıldı.

"Ben de seni

özledim." Kaşları

çatıldı.

"Kris, o iyi, ama..."

Yüzüm sertleşiyor.

"Mik onu da yakaladı. Bu yüzden kanaması vardı."

Nabzım titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

"*Nik-*"

"Doktorlar yatakta kalman gerektiğini söylüyor."

Dönüyor ve yanımda bipleyen makineleri kapatmaya başlıyor. Derimdeki sensörleri ve damarlarımdaki serumları nazikçe çıkarmaya başlamak için geri döndüğünde sırtıyorum.

"Eskiden senin çok iyi biri olduğunu düşünürdüm."

"Ve ben de senin sadece bir işletme okulu dahisi olduğunu düşünürdüm," diyerek kaşlarını kaldırıyor.

"Touché."

"Hadi."

Bir tekerlekli sandalye

getiriyor. "Ona ihtiyacım

yok," diye homurdanıyorum.

"Harika. Bunu duymak harika. Umurumda değil. Bin hadi."

Elinden geldiğince yataktan çıkıp yatağa girmeme yardım ederken sırtıyorum. Sonra, gidiyoruz.

Koridorun sonunda, başka bir odaya varana kadar birkaç tur daha atıyoruz. Nikita kapıyı açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor.

Dudaklarım sırtıtmaya başlarken kalbim anında ısınıyor. Bir el bir tutam kızıl saç karanlıkta tanıyabileceğim bir yüzden uzaklaştırıyor ve Harriet yavaşça doğruluyor.

Beni gördüğünde gülümsüyor.

"Hey, sen..."

Titrek bacaklarımın üzerinde dururken

homurdanıyorum. "*Lanet olsun*," diye

mırıldandı Nikita.

Ama ben sendeleyerek Harriet'e doğru giderken beni durdurmaya çalışmıyor. Yarı ben yatağa düşüyorum, yarı o yataktan kalkıyor. Ama buluştuğumuzda, kendimi onun kokusuna gömerken kollarım onu sıkıca sarıyor.

Ta ki aniden geri çekilene

kadar. "*Siktir*, Harriet-"

"Hayır, sorun değil," diye mırıldanıyor, bakışlarımı ameliyat önlüğünün yukarı çekildiği tarafına sarılmış bandaja doğru takip ediyor.

"*Çok fazla* ağrı kesici kullanıyorum."

Çenem gıcırıyor, yüzüm

sertleşiyor. "Ne kadar kötü..."

"Hayır," diye başını sallar. "Temiz bir atıştı ve hayati bir şeyi ıskaladı." Yanıma bakarken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Nikita benim için yavaşlattı."

Üvey kız kardeşim arkamdan karanlık bir şekilde kıkırıyor. Nikita'ya

dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor.

"Teşekkür ederim," diye homurdandım.

Başını sallıyor ve pencerenin yanındaki sandalyeye gömülmek için dönüyor. Harriet'e döndüğümde dudaklarım geniş bir sırıtışa dönüşüyor, nabzım o kadar sert atıyor ki artık acının zerresini bile hissetmiyorum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor sessizce, ağzım usulca onunkine bastırırken yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Ve bitti."

Başını sallıyor, nefesi kesilirken gözleri doluyor. "Biliyorum."

"Ama biz değiliz."

Küçük bir kahkaha atıyor, beni şiddetle öperken ağlıyor.

"Bunu hep biliyordum."

Kapı arkamdan açılıyor. Marko'nun içeri adım attığını görünce gülümseyerek arkama bakıyorum. Bize sırıtıyor.

"Demek barbekümden sağ çıktın. Bu iyi bir şey."

Harriet'in yatağının kenarına sertçe oturmak için döndüğümde homurdanıyorum - yanımdaki şiddetli ağrıyı görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Ne sikime ateş ediyordun, füze mi?" Omuz

silerek sırıtıyor.

"Bilmiyorum dostum, işler kötüye gitmeye başladığında doğaçlama yaptım. Ve o eski kalenin aslında modern her şeyle donatıldığını hatırladım." Gözlerini deviriyor. "Lanet olası bir kalede Bond kötü adamları gibi gizli bir üs kurmayı psikopat Mik'e bırak."

İç çekiyor.

"Mekandaki tüm ısı ve gaz yetmişli yıllarda falan konulmuş. Ve bin yıllık kaleleri duvarlara boru döşemek için kazmazsınız. Boruları dışarıdan geçirirsiniz. Oradaki duvarların batı köşelerinden geçen borulara her zaman dikkat ettiğimi hatırlıyorum çünkü gaz hatlarının yanından geçen sıcak su boruları sizi yakabilirdi."

Bir omzunu kaldırdı.

"Bir şeylerin patladığını görene kadar ateş etmeye devam ettim." "Biz içerideyken," diyor Nik kesin bir dille.

"Evet."

"Başarısız olan sensin, değil mi?" Sırıttıyor.

"*Teknik olarak*, uyuşturucu testinden ve psikolojik değerlendirmeden geçemedim ve *sonra* da başarısız oldum." Kız kardeşim kaşlarını kaldırdı.

"*Vay canına*," diyor düz bir şekilde.

"Biliyorum, etkileyici, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden odanın kapısı tekrar açılıyor. Bu kez içeri giren Misha, kolunda karısı Charlotte ile bana başını sallayarak bakıyor.

"Uyanık olduğumu duydum," diye mırıldandı, bana ters ters bakarak. "Sanırım biraz hastalık izni almam gerekecek patron." Gözlerini devirdi.

"Sen bir pisliksin."

Omuz silkiyorum.

Charlotte yüksek sesle iç geçiriyor ve bana doğru koşmadan önce Misha'ya dirsek atıyor. İrkiliyorum ama bana sıkıca sarıldığında kıkırdıyorum.

"Demek istediği 'Aman Tanrım, Kristoff'," diye homurdanıyor Misha'ya özgü bir baritonla. "'Seni kardeşim gibi seviyorum, kardeşim'," diye homurdanmaya devam ediyor. "Ve seni kaybetmekten çok korktum ama ben erkek çocuğuyum ve bazen korktuğumda kendimi sadece aşağılayarak ve erkek erkeğe konuşarak ifade edebiliyorum."

Onu geçip Misha'ya

sırıttıyorum. "Bu her

şeyi özetliyor mu?"

Homurdanıyor. "Evet, aslında."

"Ben de seni seviyorum,

dostum."

Gözlerini devirerek

sırıttıyor. "Daha iyi ol, sık

kafalı."

Charlotte benden uzaklaşıp Harriet'e dönüyor ve sırtıtıyor.

"Ve sen de Harriet olmalısın."

Charlotte'un kaşları onaylarcasına kalktı.

Zaman zaman Charlotte'un da başına geliyor ve bunun tek sebebi Misha Tsavakov ile evli olması değil. Aynı zamanda küçük bir ülke olan Luxlordia'nın gerçek bir prensesi olmasından da kaynaklanıyor.

"Ve siz... Prenses-"

Karısı kızarıp gözlerini devirirken Misha kıkırdar.

"Sadece Charlotte, gerçekten."

"Yine de reverans yapmak zorundasın," diye omuz

silkiyor Misha. Charlotte i geçiriyor.

"Lütfen *yapmayın*. Ve lütfen onu görmezden gelin."

Charlotte, Harriet'in ellerini tutarken

gülümsüyor. "Sonunda seninle tanışmak çok

güzel."

DAHA SONRA, herkes ziyaret ettikten ve çeşitli doktor ve hemşireler Harriet, Nikita ve benim dinlenmemiz gerektiği konusunda artan bir aciliyetle geldikten sonra, arkadaş kalabalığı dağıldı.

Nikita bir hademenin onu kendi odasına götürmesine izin veriyor ve odadan çıkarken dönüp bana küçük ama sıcak bir glmsemi gönderiyor.

nnde uzun bir yol var. Ve sadece kurşun yarasından değil. Çoğu insanın görmediği ve göremeyeceği yara izleri ve yaralar var.

Ama ben biliyorum. Ve bunların bazılarının asla iyileşmeyeceğini ilk elden biliyorum. Bazı yaralar iyileşmez. Ama ona elimden geldiğince yardım etmek benim işim olacak.

Sonunda olay çıkarmamak için beni Harriet'in odasından çıkarmalarına izin versem de, kendi odama dönmem sadece üç dakika sürdü ve hemen onun odasına geri döndüm. Onunla birlikte hastane yatağına girdim ve bana yaslanmış uyurken ona sarıldım.

Ve sonra, ben de kayboluyorum.

Ne kadar zamandır uyuduğumuza dair hiçbir fikrim yokken kapının açılma sesiyle irkilerek uyanıyorum. Gözlerim yaşlı, iyi giyimli

İçeri giren adam. Ama ellerini kaldırmış, avuçlarını açmış.

"Sadece kontrol etmek için buradayım..." diye

gülümseyerek Harriet'e başını sallıyor.

Kollarımda kıpırdanıyor, bir ziyaretçimiz olduğunu fark etmeden önce yavaşça uyanıyor.

"Bayan

Fairist?"

Sertleşiyor.

"Yanlış odaya geldiniz." Adam

gülümsüyor.

"Tanıdığımı sanmıyorum. Ve iyi arkadaşımın gözlerini torununda her gün tanıyacağıma inanıyorum."

Kaşlarını çatıldı.

"Tatiana, benim adım-

" "Bu benim adım

değil."

Adam kaşlarını çatıyor ama Harriet kararlı bir şekilde

başını sallıyor. "Öyle değil işte. Üzgünüm."

Yavaşça başını sallıyor.

"Bu iyi. Harriet, o zaman, şimdi kullandığını duyuyorum?"

"Kimsin sen ve ne istiyorsun?" Eşit bir şekilde homurdanıyorum.

"Benim isim o Ari Vlodyk. Harriet, I oldu
iyi arkadaşlar ile büyükbaban, Casmir. Ben de
Balagula'nın avukat koltuğunda oturuyorum."

Harriet başını sallamaya başlar.

"Ben-"

"Buraya iş için gelmedim canım," diyor sessizce, gülümseyerek. "Sadece sana acil şifalar dilemek için buradayım. Ama kendini daha iyi hissettiğinde..." diye omuz silkiyor. "İstemiyor olabilirsin ama en azından bunu seninle konuşmak büyükbabana karşı benim görevim. Ve eğer ikna olamazsan, Balagula ismiyle ne yapacağımıza karar vermemize yardımcı olursan iyi olur."

Yetmişli yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen gümüş saçlı adam kıkırdıyor.

"Aslında ben danışmanların en genciyim. Yani hiç gençleşmiyoruz. Hem büyükbabanın hem de sevgili Lisana'nın anısı için bu işi olabildiğince çözmemiz iyi olur. Bu senin için de uygun mu?"

Ona dönüyorum.

"Bunların hiçbirine karar vermek zorunda

değilsin-" Ari'ye dönerken eli benimkinin

üzerinde duruyor. "Kendimi daha iyi

hissettiğimde konuşmak isterim."

Gülümsüyor.

"O halde sana acil şifalar diliyorum canım. Ve Bay Zima, avukatlar adına size teşekkür etmek istiyorum."

"Ne için?"

Gülümsüyor.

"Onu

kurtarmak."

EPİLOG

Bir ay sonra:

"HAYIR."

Göz

kırpıyor

um.

"Ne?"

Crown Royale Otel'i'nin Kraliçe'nin süitinin Kensington Bahçeleri'ne bakan özel verandasında, verandadaki masanın karşısında Nikita sağlam omzunu kaldırıyor.

"Hayır," diye tekrarlıyor. "Ama teşekkür ederim."

Kristoff'un yanımda sırttığını *hissedebiliyorum*.

Lanet olsun, haklıydı.

Thomas Hastanesi'nden ayrıldığımızdan bu yana geçen dört hafta boyunca, Nikita'ya satmaya çalışmadan önce bu fikri ona anlatmaya ve *onu* da ikna etmeye çalıştım.

Asla kabul etmedi ve bana binlerce kez Nikita'nın ilgilenmeyeceğini söyledi. Ben, ben olarak, tam tersinde ısrar ettim.

Ve Şimdi, gidip ona haklılığını kanıtladım.

"Emin misin?"

Nikita yavaşça başını sallıyor, yüzünde her zamanki gibi o tanıdık ince dudaklı, *hafif* çatık kaşlı ifade. Yine de, son birkaç haftayı onunla geçirdikten sonra, sonunda bunun kızgın ya da sinirli olduğu anlamına gelmediğini fark ettim. Bu sadece onun bakışı.

Çoğu insanda itici görünümlerine neden olur. Örneğin "dinlenen kaltak surat" terimi akla geliyor. Ama Nikita'da öyle değil.

Birincisi, çok çarpıcı. Yani, evet, yüzeyin altında çok derine bakarsanız sizi ürpertecek bir gölge var. Orada kimsenin gerçekten göremeyeceği yaralar var. Bunu anlıyorum. Ama buna rağmen, o kesinlikle muhteşem. Kristoff'la aynı koyu renk saçlar ve onunkinden bile *daha* ölümcül ve yoğun buz mavisi gözler.

Onda, sürekli hafif çatık kaşlar ve ince dudaklar ona bu muhteşem, odaklanmış, yoğun görünümü veriyor.

Ben de bunun bir Bratva kraliçesi için mükemmel bir görünüm

olacağını düşünüyordum. "Harriet, bir imparatorluğu yönetmek

hakkında ne biliyor olabilirim ki?"

"Yani ne kadar zor olabilir ki?" Kristoff yanımda kıs kıs

gülüyor. Ona bir bakış attım.

"*Yardımcı*

olmuyorsun." "Etmeye

çalışmıyorum."

İç çekiyorum ama en başından beri haklı olduğumu biliyorum. Ya da kimin haklı olduğu önemli değil, çünkü az önce oldukça kesin bir cevap verdi. Ve ben onu zorlamayacağım.

Hayatının büyük bir bölümünü Mikhail ve kim bilir d a h a kimler gibi otoriter figürler tarafından ne yapması gerektiği söylenen bir araç ve silah olarak geçirdi.

Eğer hayır diyorsa, cevabım *hayırdır*.

Ama bu beni en başa döndürdü. Sayılır. Yine de Kristoff'un dediği gibi "duraklatma düğmesi" seçeneğim var.

Kısacası, olan biten *her şeyin* ışığında Balagula yapısında bazı değişiklikler yapıldı. Mikhail'in yakılan ofisinden alınan sabit disklerde annemin ölümüyle ilgili kanıtlar bulundu; bu kanıtlar, dehşet verici bir şekilde, annemin o gece aslında alkollü araç kullanmadığını ortaya koyuyordu.

En azından kendi başına değil.

Meğer babamın ve yalanlarının farkındaymış ve onu benimle birlikte terk etmeye hazırmış. Ancak Mikhail ona önce ulaşmış ve onu öldürmüştü - kiralık bir katil bir gece onu yoldan çıkarmış, sonra da alkol zehirlenmesine yaklaşan bir donörden alınan aynı tür kanı ona enjekte etmişti.

Sonuç mu? Korkunç bir araba kazası sonucu annem hayatını kaybetti ve vücudunda aşırı derecede yüksek alkol oranı tespit edildi. Kaza trajik bir alkollü araç kullanımı olarak değerlendirildi ve daha sonra yapılan tüm soruşturmalar aynı sarhoş sürücü teorisini kanıtladı.

Onu hayata döndürüp Mikhail'i kendim öldürebilseydim, öldürürdüm.

Ancak tüm bunların gün ışığına çıkmasının tek iyi yanı, kapanmanın yanı sıra, avukatın bazı şeyleri değiştirmesiydi. Şimdi, ailemin imparatorluğunun kural ve yapılarına yirmi birinci yüzyıla ait bazı önemli güncellemeler getirdiler.

Ataerkillik adına yapılan zorla evlilikler artık yok.

Büyükbabamın zamanından bu yana dünya değişti. Danışmanların Anastasia'nın babasından devraldığı yumuşak geçişe bakabilmeleri ve Javanović Bratva'nın o zamandan beri nasıl katlanarak güçlendiğini görmeleriyle fikirlerinin değiştiğini düşünüyorum.

Kısacası, Ari ve diğer danışmanlar iki hafta önce benimle oturdular ve gururla Balagula tahtının gerçek varisi ve lideri olarak benim -evli ya da bekâr, benim seçimim- öne çıkmamdan memnuniyet duyacaklarını söylediler.

Tek sorun ne? Ben

istemiyorum.

Hem de hiç.

Şimdi Nikita'nın karşısındaki masada, neden onun da öyle düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

İşte bu noktada "duraklatma düğmesi" seçeneği devreye giriyor. Ari'ye ve diğer danışmanlara elimden geldiğince nazik bir şekilde "teşekkürler ama hayır" dediğimde, bana işleri durdurma seçeneği sundular.

Tahta birini oturtmak için *acele* etmeye gerek yok. Ari danışmanların gençleşmediği konusunda haklıydı. Ancak şu an için, ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam edebilirler - büyük bir oyun oynamadan yollarına devam edebilirler.

Şimdilik bu kadar yeter.

Çünkü bunu istemiyorum. Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, birçoğum geri dönüp barımı işletmek istiyor.

Terlik son birkaç haftadır emin ellerdeydi. Olanlardan sonra sonunda pes ettim ve Ella'yı aradım.

Ona her şeyi anlattım. İyiyi ve kötüyü. Kristoff.

Geçmişimizi.

Arkadaş olduğumuz süre boyunca ona kim olduğum konusunda yalan söylediğim gerçeği.

Hastane yatağımın kenarında oturarak her şeyi kabul etti. Ve işim bittiğinde tek yaptığı, ikimiz de ağlarken bana sarılmak ve beni sevdiğini söylemek oldu.

Buna arkadaş departmanında bir kaleci diyorlar.

Şimdilik, Noel'in üzüldüğünden eminim, Ella Slipper'ı yönetiyor ve Miles da onun iki numarası. Gus ve Jack'ten gelen haberlere göre işler aslında normale oldukça yakın.

Ella artık geçmişimin gerçek hikayesini biliyor. Ama diğer herkes için? Dünyaya?

Ben Harriet Marshall; Shoreditch, Londra'daki yırtık pırtık Glass Slipper pub'ın sahibi, işletmecisi, kurucusuyum.

Uzaktan küçük hedefleri vurmakta ve dokuz çeşit dövüş sanatında *çok* iyiyim.

"Bu seni dışarı atıyor, değil mi?" Nikita'nın kaşları

çatılıyor. Ama ben başımı sallıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır; öyle değil."

Sırıtiyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkmak üzereyken kendimi durduruyorum.

Nikita dokunmayı pek sevmez.

Hepimiz daha önce yaptığım kahveyi bitirdik ve sonra birlikte ayağa kalktık. Nikita sırtıyor ve bana bazı insanların sarılabileceği şekilde el sallıyor, "Bratva'yı yönetme" meselesinde onu düşündüğüm için teşekkür ediyor.

Sonra, onu asansöre kadar geçirdikten sonra, sadece Kristoff ve ben kaldık.

Dönüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve eğilip beni yavaşça öpüyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor sessizce.

Geri çekilirken sırtıyorum.

"Bu da nereden çıktı?"

Ama sanırım biliyorum. Daha önce de bu sözleri söylediğimiz pek olmamıştı. Ama yanan kalenin tepesinde, onun ya da benim ya da her ikimizin de ölebileceği o geceden beri, ikimiz de birbirimize onları çok sevdiğimizi söylüyoruz.

Bu konuda çok iyiyim.

Kristoff cevap vermiyor. Sadece sırtıyor, gözleri parlıyor.

Nereden geldiğini bildiğimi biliyor. Benim onu tanıdığım gibi o da beni - son yedi yıldaki her halimi- tanıyor.

"Noel ve Ella'nın evindeki akşam yemeği saat kaçta?"

Sırtıyorum. Kristoff ve ben Belçika'dan döndükten sonra "açıldığımızdan" beri Noel Ransom çenesini yerden kaldıramadı. Ne de olsa Kristoff'u onlarca yıldır tanıyor - bir tetikçi olarak değil, Tsavakov imparatorluğuyla çalışan işletme fakültesinden arkadaşı olarak. Beni de bir süredir Ella'nın en iyi arkadaşı ve eski patronu olarak tanıyor.

Her ne kadar Kral Huysuz'un kendisi neredeyse hiç gülmese ve onu güldüren bir şeyi asla kabul etmese de... Sanırım bu olaydan çok etkilendi

durum.

"Sekiz," diye iç geçirdim ve kanepeye uzandım.

Yanımdan vurulmam *gerçekten* korkunç değildi. Önce Nikita'nın içinden geçmek zorunda kaldığı için kurşun derine inmedi. Ve hayati bir şeyi ıskaladı. Kalçamda vahşi görünen bir yara izi olacak ama birkaç hafta içinde iyileşeceğim.

Kristoff da gücünü geri kazanıyor. Önceden haklıydım. Nikita o gün Decker'ı adaya kadar takip edip Kristoff'u kanlar içinde bulduğunda onu iyileştirmek için iyi bir iş çıkarmış olsa da bıçak yarası derindi. Sol akciğerindeki kanama saatlerce devam etti ve Kristoff'un gücü tükenmeye başladı.

Ama iyileşiyor. Gözlerindeki ateş hiç sönmedi ve vücudundaki güç fizik tedaviyle hızla geri geliyor.

Yakında ikimiz de daha iyi olacağız.

O zamana kadar, daha iyi bir hasta arkadaşı

hayal edemiyorum. "Sadece beş."

Başımı kaldırıp bakıyorum, önümde dururken gözlerini gözlerime diktiğini fark edince ürperiyorum. Gün batımının başlangıcındaki alçak ışıktaki parlıyorlar ve içimde karanlık bir ihtiyaç birikiyor.

Bunun bir süreliğine masadan kalkması gerekiyordu. Yani, genel olarak seks değil. Ama... bizim tarzımızdaki seks.

Av. Kovalamaca. Yakalama. Dövüş.

Teslimiyet.

Titriyorum, bakışlarında kendimi kaybederken kalçalarımı sıkıyorum.

Aynı aç bakışı onun da benimkinde görebildiğini biliyorum.

Kristoff dönüp yanımdaki kanepeye yavaşça uzanırken iç geçiriyor. Kolu omuzlarımın üzerinden kayıyor ve boynumu öpmek için dönüyor ve sonra kulak mememi ısırırken beni nefessiz bırakıyor.

"*Çabuk iyileş,*" diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Sıcaklığın merkezimde zonklamasıyla

ürperiyorum. "Neden?" Nefes alıyorum,

nabzım hızlanıyor.

"Çünkü yaralı bir kızı ormanda kovalamak çok yanlış bir his."

Dudağımı çiğniyorum, ortak karanlık arzularımızın tanıdık

k u c a k l a ş m a s ı tenimde karıncalanıyor. Ona dönüyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

"Ya o isterse?" Kalın

kalın homurdanıyor.

"*Dikkatli ol...*"

"Ya *gerçekten* istiyorsa..."

Eli hızla yukarı çıkıp boğazıma dolandığında ve nabzım fırladığında nefesim kesiliyor. Gözleri buz mavisi bir ateşle parlıyor ve dudakları dudaklarıma değerken inliyorum.

"O zaman ışıkları söndürse ve bu otel süitinde bir deneme turuna çıkmaya hazırlansa iyi olur, beş, dört..."

Üçte kalkıp topuklarımı tekmeliyorum.

Saat ikide, oturma odasından kaçarken nefes nefese kaldım.

Tam arkamda onun nefes nefese kalmış nefesini ve ayak seslerini duyduğumda nabzım damarlarımda saf ateş gibi atıyor.

Ve av devam ediyor.

...En azından önümüzdeki dört saniye boyunca, beni yakalamasına kesinlikle izin vermeden önce.

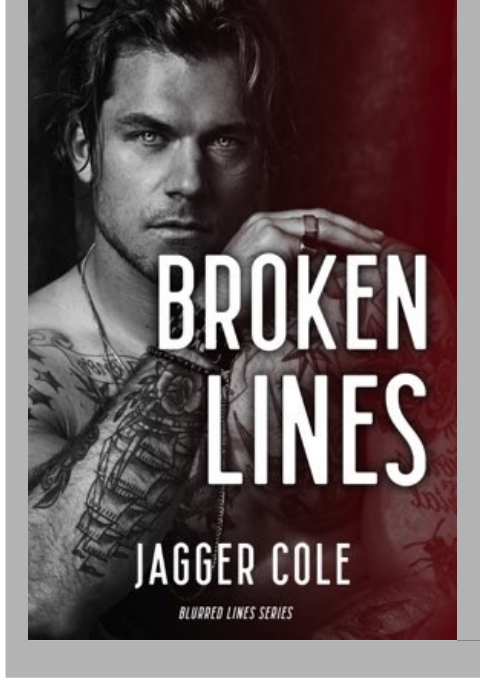
Kristoff ve Harriet'i içeren özel bir ekstra sahne VIP okuyucu listem için mevcuttur! Bu bir sonsöz ya da The Hunted Duet'in devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikâyesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti. Okumak için şimdi kaydolun. Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

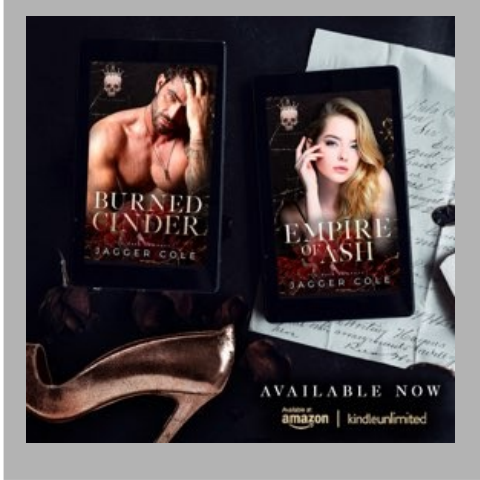
KİTAPLARLA DOLU BİR DÜNYA

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! *Avcı Kral* ve *Avlanan Kraliçe* kitaplarımla ilk tanışmanızsa, hikayelerimin çoğunun aynı "dünyada" var olduğunu bilmenizi isterim.

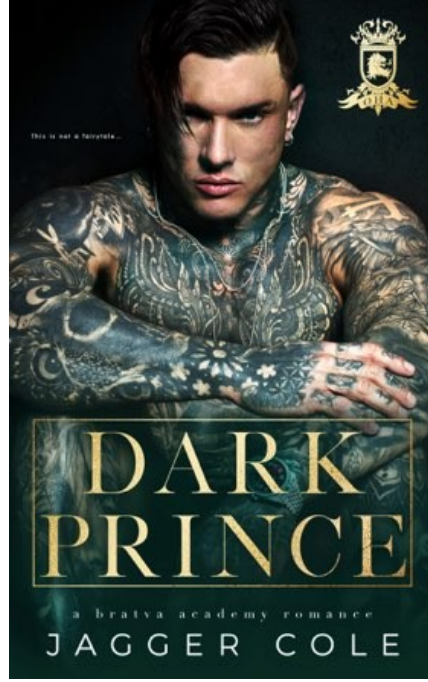
Aslında, bu düette tanıştığınız karakterlerin birçoğunun ya zaten kendi kitapları var ya da yakın gelecekte olacak. Diğer çiftlerden bazılarına göz atmak isterseniz, onları hangi kitaplarda bulabileceğinizi gösteren küçük bir liste burada:

Kristoff'un bir zamanlar tanıdığı esrarengiz rock tanrısı Jackson Havoc, bu sonbaharda kendi kitabında yer alacak. [Broken Lines](#) şu anda ön siparişe açık ve 27 Ekim 2022'de yayınlanacak. [Ön Sipariş Burada.](#)

Noel ve Ella'nın hikâyesinin yanı sıra Oliver Prince, Adrian Cross ve Krallar ve Kötüler'in diğer üyeleri hakkında daha fazla bilgiyi [Yanık Kül ve Kül İmparatorluğu](#) ([Kül Düeti](#)) kitaplarında bulabilirsiniz. Bu düet, Avcı Kral'da yaşananlardan sonra ve Kül İmparatorluğu'nda yaşananlardan hemen önce geçiyor.
Avlanan Kraliçe.

Misha ve Charlotte'un hikâyesi, bu düette adı geçen diğer Bratva varisleri Ilya Volkov, Lukas Komarov, Konstantin Reznikov ve Gavan Tsarenko'nun kitaplarını da içeren Vahşi Varisler serisinin 2. kitabı olan [Karanlık Prens](#)'te anlatılıyor.

Yuri Volkov ve River Finn, [Bratva](#)'nın İddiası serisinin 4. kitabı [Owned By The Bratva King](#)'de buluşuyor.

Burned Cinder'a bir göz atmak için ilerleyin.

YANMIŞ CÜRUF ÖN İZLEME

Bölüm 1

Ateş yakar.

Elim zarif masanın üzerinde titreyen küçük adak mumunun üzerinde gezinirken gerginleşiyorum, dudaklarım inceliyor. Ateşe dokunmuyorum ama avucuma değen ilk titrek ısı dilini hissettiğimde sinirlerimin titremesine yetecek kadar yakıным. Bir an irkiliyorum ama ayak parmaklarımı topuklarımda sıkıca kıvrarak elimi çay lambasını tutan kristal bardağa doğru indiriyorum.

Gözlerim kapanıyor. Avucumdaki yakıcı sıcakla alaycı bir tezat oluşturan soğuk ter sırtımdan fişkırıyor. Ondan geriye doğru sayıyorum, ateş yumuşak tenimi açlıkla kirpiklerken gözyaşlarım kapalı gözlerimin kenarlarına batıyor.

Üç, iki-

"Bayan?"

Meditatif odaklanmadaki kırılma ölümcül. Nefes nefese elimi çekiyorum, elime değen alevin acısı aniden tenimi yakıyor. Kokteyl masasından uzaklaşmadan önce dudaklarımı ısırarak acı dolu bir iniltiyi bastırıyorum.

Kendimden geçtim. Barın en ucunda tanımadığım üç kişi için içki hazırlayan beyaz smokin ceketli barmen artık boş. Ve bana kolayca gülümsüyor.

"Sizin için ne yapabilirim, bayan?"

Yutkunuyorum, derim hâlâ soğuk terle karıncalanıyor, avuç içim acıyla zonkluyor.

"Şarap lütfen," diye mırıldanıyorum.

Tanrım, burada daha fazla yersiz olabilir miydim?

"Bu gece, '61 Moet Dom Perignon *Charles et Diana*'nın yanı sıra '82 Chateau Latour döküyoruz."

Tabii ki öyleler.

Şişesi binlerce sterline mal olan şarap, aynı derecede göz alıcı bir Surrey malikanesinin göz alıcı arka bahçelerinde, mutlak bir *servete* mal olmuş olması gereken bir nişan partisi için servis edildi.

"Bayan?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, yine dalıp gittiğimi fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. "Özür dilerim," diye kekeliyorum.

"Şampanya, lütfen."

"Çok iyi."

Adam gülümsüyor ve dönüp soğuk taş tutucusundan eski, paha biçilmez şampanya şişelerinden birini çıkarıyor. Benim bir haftada kazandığımdan daha pahalı olan bir bardak sıvıyı özenle dolduruyor ve sonra bana uzatıyor.

"İyi akşamlar, bayan."

"Teşekkürler."

Dönüyorum, saplı şampanya kadehini parmak uçlarımdan avucuma aktarıyorum, soğuk şampanya avucumdaki ağrıyan yanığı soğuturken yüzümü buruşturuyorum.

Muhtemelen sosyal kaygıyla başa çıkmanın kendi derimi mangalda pişirmeyi içermeyen başka yollarını keşfetmeye başlamalıyım.

Şampanyamı yudumlarken bakışlarımın önümde uzanan masalsi ortamın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Gaz lambalarını taklit etmek için içlerinde titrek ampuller bulunan devasa kristal biblo ışıkları, görünmeyen tellerden sarkıyor ve bahçenin üzerindeki akşam gökyüzünde süzülüyor gibi görünüyor. Beyaz keten, kristal, gümüş ve beyaz güller çimlerin üzerine yayılmış yuvarlak masaların üstlerini süslüyor. Bir köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü Bach çalıyor ve beyaz smokinli catering personeli toplanan konuklara aynı derecede pahalı şarap ve kanepeler servis ediyor.

Hepsini içime çekerken başım yavaşça sallanıyor.

Eskiden bu dünyaya aittim. Ta ki üyelik kartımı kaybedene kadar.

Dudaklarım inceldi. Hayır, kaybetmedim.

Yandı.

Dudağımı çiğniyorum, aniden endişemin geri geldiğini hissediyorum. Buradaki herhangi birinin beni tanıdığından ya da kim olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim. Ne de olsa davetli listesine son dakikada eklendiğimin farkındayım. Ama yine de.

Kendime bakarken yutkunuyorum, bu seçkinler dünyasına gerçekten uyup uymadığımı ya da açıkça bir sahtekâr olarak göze çarpıp çarpmadığımı yargılamaya çalışıyorum. Ayakkabılara çok fazla para harcamışım. Ama elbise, merhametli bir şekilde, gecenin hanımefendisinden ödünç alındı. Ve normalde saçlarımı dünyanın en dağınık topuzuyla topladığım halde, Harry bu gece gelmeden önce saçlarımı sprey ve tokalarla karmaşık bir heykele dönüştürmekte ısrar etti.

Ama tüm bunlar sadece bir kamuflej, hâlâ bu dünyaya aitmişim gibi görünmemi sağlayan bir maske. Yine de yeterince dikkatli bakarsanız, çatlakları görebilirsiniz.

Elimi döndürürken kaşlarım çatılıyor, gözlerim tırnaklarımı inceliyor. Evet, tam şurada bazı çatlaklar var: boyalı tırnakların altında ne kadar ovarsam ovayım çıkmayan bir parça kir. Tırnak etlerim temizlik kimyasalları yüzünden çatlamış ve çiğ.

Üzerimdeki bileklere kadar uzanan siyah elbisenin altında dizlerimin morarmış olduğu bilgisi - dün sabah Naomi'nin mutfağının zeminini fırçalarken üç saatimi dizlerimin üzerinde geçirmiş olmamın ödülü.

Bunlar beni bir yabancı olarak damgalayan işaretler. Bir halktan biri olarak. Buraya ait olmayan biri olarak.

Bir zamanlar vardı. Ama o bunu benden aldı.

Bir ağız dolusu şampanyayı daha yudumlarken gözlerim yanımdaki masanın üzerinde titreyen çay ışıklarına takılıyor.

Kes şunu.

Bunun yerine, geçen hafta başlattığım küçük intikamın tadını çıkarmaya izin veriyorum. *Gerçek* intikam, yaptığı şey için kellesini uçurmak olurdu. Ama krallığının yıkılmasına razı olacağım.

Şimdilik.

İnce ince gülümsüyorum. Gururumu ve acımı bir kenara bırakıp Naomi'nin evinde -ki bu *benim* evimdir- çalışmamın tek nedeni bu intikamdır. Başımı eğip içinde büyüdüğüm evi temizlememin ve fırçalamamın nedeni de bu.

Çünkü o evde çalışmak Naomi'ye ulaşmamı sağlıyor. Naomi de benim *ona* ulaşmamı sağlıyor.

Ya da en azından Naomi'nin ev ofisinde masaüstünde açık bıraktığı e-postasını. Hepimizin yaptığı basit bir şey. Ama bu sefer, imparatorluğuna mal olacak.

Dudaklarım hınzırca kıvrılıyor.

Ateş yanar ve herkes öder.

"İşte buradasın!"

Onun sesini duyunca yüzümdeki kötülük kayboluyor. Dönüp Julianna'ya bakıyorum, topuklu ayakkabılarıyla zahmetsizce bahçeyi koşarak geçiyor ve kollarını bana doluyor.

"Kusura bakmayın, içeri girdim ve burada tanıdığım tek kişinin siz olduğunuzu fark ettim."

Aslında burada tanıdığım, en azından şu ana kadar gördüğüm tek kişi o. Ve burada tanıdığım başkaları olsa bile. Şimdiye kadar beni çoktan unutmuşlardır.

Bu da *ona* teşekkür *edebileceğim* başka bir şey.

Yedi yıl önce, hâlâ bu seçkin kulübün bir parçası olabilirdim. Ama yedi yıl önce Hemlock Estates Islahevi'ne gitmemiştim ya da ailemin serveti elimden alınmamıştı. Yedi yıl önce, ailemle olan bağımı henüz kaybetmemiştim.

Julianna McCreed gibi en iyi arkadaşlarla, bir zamanlar benimle aynı sokakta yaşayan lüks Knightsbridge'de.

"Önceki" zamandan kalan bazı şeyleri asla geri alamayacağım. Bazı insanları da.

Ama bazılarını, ya kendimi çamurda sürükleyerek ya da tamamen tesadüf eseri, yeniden buldum. Julianna ikinci gruba giriyor.

Bir ay önce, Knightsbridge'de kelimenin tam anlamıyla birbirimize rastladıktan sonra yeniden bağlantı kurduk. O, bir iş ortağını ziyaret ediyordu. Ben, benden çalınan evin tuvaletlerini temizlemeye gidiyordum.

Tabii ki bunu ona söylemedim. O işi kimse bilmemeli. Ve bu gurur değil, çünkü benim orada olmam bir sır ve öyle olmak zorunda.

Tamam, belki bir de gurur.

Bunun yerine, "eski mahalleyi tekrar görmek" hakkında sahte bir hikaye uydurdum. Ama her halükarda, numaralarımızı değiş tokuş ettik ve sonunda bir şeyler içerken yeniden bağlantı kurduk ve beni bu nişan yemeğine davet etti.

Üç yıl önce, o zamanlar yılın magazin dedikodusu olan bir olayda, Julianna'nın o zamanki İngilizce profesörü, çok ünlü, kendisinden çok daha yaşlı, çok kışkırtıcı yazar Bastian Pierce ile bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Aslında bir süredir nişanlılar ama resmi kutlamayı düğünden birkaç ay önce yapıyorlar.

Bekledikleri için onları suçlayamam. Bastian *New York Times*'ın en çok satan kitaplarından birini çıkarıyor ve popüler kitaplarından birini Netflix dizisine uyarlıyor. Jules ise Cambridge'den sınıf birincisi olarak mezun olmak, yüksek lisans düzeyinde işletme okuluna girmek ve babasının sahibi olduğu Horn Yayınevi'nin yönetimine yardım etmekle meşguldü.

Tanrım, biraz hırsını bize sakla kızım.

Birbirimizden ayrılırken ikimiz de sırtıyoruz, gözlerim onun kesinlikle büyüleyici elbisesine takılıyor.

Çocukken insanlar bizi birlikte oynarken gördüklerinde kardeş olduğumuzu düşünerek şaka yaparlardı. İkimiz de aynı mavi gözlere ve sarı saçlara, aynı söğüt gibi çerçevelere ve uzun bacaklara sahiptik.

Bugünlerde, gerçekten baksaydınız aradaki farkları göreceğinizi biliyorum. Onun kusursuz tırnakları, benimkilerin altındaki kir ve tırnak etlerimdeki ham deri. Yüzündeki rahat gülümseme, benim kâbusları ve endişeyi engellemek için taktığım maske. Yürüyüşündeki rahatlık. Temizlemekten, fırçalamaktan ve dizlerimdeki çürüklerden nasıl acı çektiğimi.

Julianna, hiçbir zaman bu dünyadaki çoğu insanın yaptığı gibi züppe bir pislik haline gelmemiş olsa bile, elit kulüp kartını korudu.

Benimki küle döndü.

Ona bakıyorum. "Tamam, *muhteşem* görünüyorsun." Kızardı ve beni başından savdı.

"Lütfen. Şu haline bak!"

Gözlerimi deviriyorum. "Jules, bu *senin* elbisen." O da gözlerini devirerek gülüyor.

"Evet, ama bana hiç yakışmadı. İçinde parlıyorsun."

"Peki, teşekkür ederim."

Çünkü aksi takdirde buradaki en kötü giyinen kişi ben olurdum.

Nişanlısı Bastian'ın bir grup misafirle sohbet ettiği, o meşhur çapkın, yakışıklı gülümsemesiyle sırttığı yere, onun yanından geçip bakıyorum.

Başımı sallayıp gülüyorum.

"En sevdiğim yazarla evlendiğine cidden inanamıyorum. Bu nasıl gerçek olabilir?"

Sırıttıyor. "En sevdiğim yazar, çok teşekkür ederim."

İkimiz de gülüyoruz ve kaygımın üzerimdeki etkisinin biraz gevşediğini hissedebiliyorum. Merhametli bir şekilde.

Burada yabancılardan oluşan bir kalabalık olması bile değil. Bu beni rahatsız etmiyor. Yani işte - Naomi'nin evini temizlemediğim diğer işimde - her zaman yabancı kalabalıklara içki servisi yapıyorum ve iyiyim.

Bu yabancılar kalabalığı, yasaklandığım bir dünyayı temsil ediyor. Dışlandığım bir bahçeyi.

Tenimde yanıklar. Kalbimde acı. Gözlerinde şok. Ellerimde onun kanı.

"Madem burada kimseyi tanımıyorsun-"

Sarsılıyorum, korkunç geri dönüşleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. Yüzümü gülümsemeye zorlayarak dikkatimi tekrar Julianna'ya veriyorum.

"Kesinlikle gelip Oxford Hills'teki arkadaşlarımla tanışmalısın."

Sarı bir ormanda iki yol ayrılıyordu. Julianna'nınki prestijli Oxford Hills Akademisi'ne ve kendi Beyaz Atlı Prensini bulmaya götürüyordu.

Benimki Hemlock Estates Islahevi'ne, her şeyden mahrum bırakılmaya ve dünyayla tek başıma mücadele etmek zorunda bırakılmaya yol açtı.

Bakışlarını takip etmek için, etrafında yakışıklı çiftlerin oturduğu dairesel yemek masalarından birine dönüyorum. Onları şahsen tanımıyor olabilirim ama en azından çoğunun kim olduğunu biliyorum.

Özel dikim takım elbiseli, ağır dövmele dört adamın hepsi de dört büyük Bratva suç ailesinin -Volkov, Tsavakov, Kashenko ve Reznikov- liderleri ya da liderlik sırasındaki kişilerdir. Ancak eşleri de aynı derecede tanınmış kişiler. Yakın zamanda emekli olan ABD Dışişleri Bakanı'nın kızı. Gerçek bir prenses. Free Them Vakfı'nın dünya çapındaki operasyonlarının yöneticisi. Eğitim gören bir doktor.

Ve ben: barmen ve oda hizmetçisi. Ne

kadar şanslı.

Julianna'nın dünyevi, varlıklı ve güçlü okul arkadaşlarıyla dolu masaya bakarken yutkunuyorum.

"Evet... evet, kesinlikle."

Julianna bana yumuşak bir gülümseme veriyor ama zorlamıyor. Belli ki Hemlock Estates'i biliyor. Ama bunun ötesinde, detayları bilmiyor.

Kimse detayları bilmiyor. Noel Ransom'dan başka kimse.

Julianna da Doğu Londra'da, Shoreditch'te içki sattığımı bilmiyor. Beni yok eden adamın imparatorluğuna sızmak ve onu yıkmak için sahte bir isimle Naomi için çalıştığımı da bilmiyor.

Londra'daki en acımasız tefecilerden birine ödemeyi umabileceğimden çok daha fazla borcum olduğunu bilmiyor. Zar zor hayatta kaldığımı ve başımı suyun üstünde tuttuğumu bilmiyor.

Ve yapmayacak.

"Oh, kahretsin, bu gece daha fazla uzamadan ve tamamen unutmadan!"

Sanki bir sır saklıyormuş gibi dudağını ısırarak bana bakıyor.

"Uh oh," diye kıkırdıyorum. "Neymiş o?"

"Tamam, geçen gün öğle yemeğinde sana nasıl söylediğimi biliyorsun-"

Parasını ödemekte ısrar ettiğim öğle yemeği, çünkü ben bir aptalım ve yüzümü kurtarmak istedim. Çek hesabımı neredeyse boşaltmış olsa bile.

"-Horn Yayıncılık'ı şu yeni medya prodüksiyon şirketiyle nasıl ortak yapmaya çalışıyoruz?"

Başımı sallıyorum. Charm, Inc, İngiltere merkezli bir startup şirketi ve Netflix ile HBO'nun karşısına yeni bir ağır top olarak çıkıyor. Julianna, yayıncılık şirketi tarafından taşınan kitaplardan uyarlanan yüksek kaliteli dizi ve filmler üretmek için onlarla ortak olmak üzere bir anlaşma yapmaya çalışıyor.

Kurucusu ve CEO'su Jacob Prince'i sadece hayal meyal tanıyorum. Ama babası Oliver, bilmeden hayatımı çalan adamın imparatorluğunu yok eden gülle olacak.

Onu alaşağı etmek için yedi yıl bekledim, gölgelerden planlar yaptım. Ve yakında, her şeye değecek.

Noel Ransom bana yaptıklarının bedelini

ödeyecek. Ve anneme.

"Peki, kızma ama... bana gösterdiğin şu çevrimiçi portföy var ya?"

Kaşlarım örüyor. Web tasarım işimi kastediyor. Süslü bir hazırlık okuluna gidemedim. Üniversiteye de gidemedim. Bunun yerine, iki ağır işte çalışarak hayatta kalma mücadelesi verirken, kendime kodlama ve web tasarımı öğretiyor ve bir demo portföyü oluşturuyorum. Geçen gün öğle yemeğinde Julianna'ya gösterdim.

"Evet?"

"Tamam, şey, ben..." tekrar dudağını ısırırdı. "Jacob'a gösterdim."

İnledim. "Bekle, ciddi mi? Jules, bu sadece bir grup demo maketi. Kesinlikle sunum yapmak için kullanacağım bir şey değil."

"Charm Inc'in tüm kurum içi UX ve web tasarımını yapman için seninle görüşmek istiyor."

Gözlerimi kırptırıyorum,
ciğerlerimdeki hava çekiliyor. "Özür
dilerim... Ne?"

Sırıttıyor.

"Beni duydun. Oturup seni içeri alma konusunu konuşmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Evet, çünkü ona arkadaşın olduğumu söyledin."

"Hayır," diye başını sallıyor. "Körlemesine gösterdim ve sadece tasarımcının çalışmalarını gerçekten beğendiğimi söyledim." Göz kırptıyor. "Ki öyle."

"Şaka yapıyorsun."

Gülüyor. "Gülmüyorum. İşte, bunu sana vermemi istedi."

Julianna bana altın varakla kabartılmış "Charm Inc" ve altında kişisel numarasıyla birlikte "Jacob Prince, CEO" yazan bembeyaz bir kartvizit uzatıyor.

"Ayrıca bu akşam partiye uğrayabileceğini söyledi. Ama gelemmezse onu mutlaka aramalısınız."

Başımı sallıyorum, uyuşmuş bir
şekilde karta bakıyorum. "Ben..."

evet, ben... tabii ki," diye

geveliyorum.

"Aynı zamanda *muhteşem* biri," diye kıs kıs gülüyor. "Yani, eğer iş seni motive etmiyorsa..."

Gözlerimi devirerek

inliyorum. "Kimmiş

muhteşem olan?"

Bastian arkasından yaklaşıp belinden tutarak onu kendine doğru çekerken Julianna da ben de nefes nefese kalıyoruz. Julianna kıkırdıyor, onu usulca öpmek için başını çevirirken gülümsüyor.

"Sen, aşkım."

Kıs kıs gülüyor. "Yalancı."

İç geçirdi. "Peki, Ella'ya Jacob Prince'i aramasını söylüyordum, çünkü ona bir iş vermek istiyor ve o bir duman gösterisi."

Bastian gözlerini deviriyor.

"Doğru, evet, eğer bir spor minderinin kişiliğine sahip sarışın Ken bebek dangalaklardan hoşlanıyorsanız."

Kıkırdıyorum. Julianna gözlerini deviriyor, nişanlısını derin derin öperken sırtıyor. Geri çekildiğinde bana bir bakış atıyor.

"O bir pislik değil." "O bir

çeşit dangalak."

İç geçiriyor ve dilini Bastian'a çıkarmak için

dönüyor. "Öyle biri değil! O sadece finansçı tipli bir

adam."

Bastian müstakbel gelinine başıyla onay verdikten sonra bakışlarını bana çeviriyor.

"Doğru, Ella, bir *finansçı*. Bu da dangalak demenin güzel bir yolu."

Julianna şakacı bir şekilde onun kolunu tokatlarken tekrar gülüyorum.

"Tamam, ben gidip konuşmam üzerinde çalışacağım." Ağzı açık kaldı.

"Bekle, Bastian, daha yazmadın mı?"

"Evet, vay be, ne yapacağım ben. Keşke... Bilmiyorum, yaşamak için yazsaydım ya da başka bir şey."

Adam yanağını öperken kızardı. Sonra bana göz kır p ı y o r ve bahçeye geri dönüyor.

"Ne diyebilirim ki, onu seviyorum," diye hüznle iç geçiren Julianna, onun gidişini izlerken sırtıyor.

Sırtıyorum. "Senin adına çok mutluyum. Ve bu arada bu parti... *vay* canına."

"Evet, bu babamın her şeyi göze alması olurdu." Gözlerini devirdi. "Bu aynı zamanda ofiste yaşadığı ve beni unuttuğu onca yıldan sonra sevgimi satın almaya çalışmasının bir yolu."

"Yani, en azından *benim* aşkımı satın alıyor."

Julianna burnundan soluyarak gülüyor.

"İletirim. Ayrıca Bastian'la benim evimiz Londra'ya biraz uzak olduğu için babamın Surrey'deki evi daha uygun geldi."

Evet, *uygun*. Pitoresk bahçeler ve fiskiyelerle çevrili, *Bridgerton*'dan fırlamış gibi görünen on yatak odalı bir malikane, her şey için oldukça "uygun" bir yer.

"Ayrıca Londra'dan hızlı ve kolay bir geçiş mesafesinde, bu da yardımcı oldu."

Arabanız varsa hızlı ve kolaydır. Hatta muhtemelen buradaki diğer tüm konukların sahip olduğu gibi, o arabayla birlikte gelen bir şoförünüz varsa daha da kolay. Buraya gelmek için bir otobüs, iki tren ve bir taksiye binen benim aksime, gerçekten param yetmiyor.

Julianna iç geçiriyor. "Tamam, Bastian'ın beş dakikasını Pulitzer ödüllü, herkesi hıçkırığa hıçkırığa ağlatacak, güldürecek ve dünya barışını çözecek bir nişan konuşması yazmak için harcayacağını bildiğimden, gidip benimkini daha iyi hale getirmeliyim, ya da... bir şey."

Gülümsemesini bana doğru çeviriyor, dudaklarının kenarları

kıvrılıyor. "Burada olduğun ve yeniden bir araya geldiğimiz

için çok mutluyum."

"Ben de çok sevindim," diye sırtıyorum o bana doğru kayarken ve

sıkıca sarılırken. "Önce seni mürettebatla tanıştırmamı ister

misin?"

Başımı salladım. "Hayır, oraya gideceğim. Önce biraz şampanya dolduracağım. Sıvı cesaret falan."

Sırtıyor. "Eğlenceli bir grup. Bence sen de onlara uyum sağlayacaksın."

Başımı sallıyorum, göğüs dekoltesinden buruşuk bir kağıt parçası çıkarıp kaçarken gülüyorum. Bara dönerek kadehimi bitiriyorum ama bir tane daha istemiyorum. Bir tanesi bile bana burada olma cesareti veriyor. İki tane içersem, kendimden emin olmaktan çakırkeyif olmaya doğru kayacağım.

Bunun yerine, zengin, güçlü, güzel yabancılarla dolu bir masaya gidip kendimi tanıtmaya hiç hazır olmadığım için, sadece oyalanıyorum, tüm sahneyi içime çekiyorum ve yeniden bağlantı kurduğum arkadaşım için çok mutlu hissediyorum.

"Kendi üvey babası."

Kaskatı kesildim. Şampanyanın ve Julianna ile gülüşmelerin verdiği parıltı anında buharlaşıyor. Göğsümdeki ısınma hissi sertleşiyor ve soğuyor. Gerildikçe tenim karıncalanıyor.

"Olamaz, bu o değil-"

"Kesinlikle öyle. Bu Ella Ashford."

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Donup kalıyorum, bahçenin karşısındaki çitlere soğuk soğuk bakıyorum. Ama çevresel görüşümün köşelerinde, bana bakarak kendi aralarında mırıldanan iki yaşlı kadını yarı yarıya görebiliyorum.

"Kendi üvey babası. Bu delilik." "Hapse girmedimi?"

Kaçmak istiyorum. Patlamak istiyorum.

O benim üvey babam değil, dönüp onlara bağlamak istiyorum.

Değil ve hiçbir zaman da olmadı.

Donmuş halimden aniden sıyrılıyorum ve barı geçip çevredeki bahçelerin karanlığına doğru hızla yürümeye başlıyorum. Parti arkamda kayboluyor ve ben titriyorum, nefes nefese kalıyorum ve ciğerlerime hava çekiyorum. Bir yemek çadırının yanından geçerek gül bahçesinin ortasındaki küçük bir açıklığa doğru ilerliyorum, her santimim titriyor ve sarsılıyorum.

Noel Ransom benim üvey babam *değil*. O ve annem aslında hiç evlenmediler.

Ölmeden önce.

Ama bu onun her şeyi almasına ve beni önümüzdeki dört yıl boyunca çürümem için bir deliğe atmasına engel olmadı.

Gözlerimi sıkıca kapatmadan önce yüzüm buruşuyor, içimde öfke kabarıyor. Keşke bir mumum ya da bir çeşit çakmağım olsaydı. Hatta kibrit. Beni sakinleştirecek, patlamanın eşiğinden geri çekecek herhangi bir şey.

Ama sonra yavaşça nefes alıyorum. Ve sonra, nazıkçe, ince bir şekilde gülümsüyorum.

Planlar harekete geçirildi ve yıllarca gölgelerden onunla savaşmanın karşılığını almak üzereyim. Benden her şeyimi aldı ve çekip gitti. Ama ben ondan her şeyi aldığımda?

Orada olacağım. Gülümseyin.

Bunu bildiğinden emin olmak için-

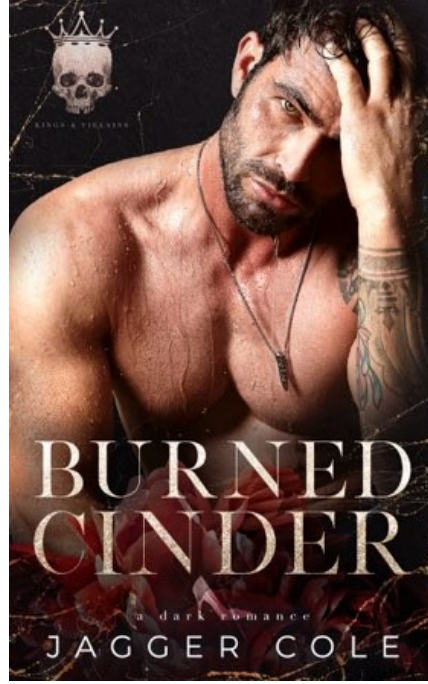
"Benden saklanıyormuşsun ufaklık."

Neredeyse çılgılık atacaktım. Bağırmanın tek nedeni gölgelerden gelen ani hırıltılı sesin beni o kadar derinden korkutması ki boğazım düğümleniyor. Dönüyorum, yüzümün rengi soluyor, gölgelerden çıkıp gelen şeytana bakarken gözlerim büyüyor.

Altın rengi gözleri yakındaki bir gaz lambasının loş ışığını yakalıyor. Mükemmel, acımasız dudakları kıvrılıyor, vahşi beyaz dişleri parlıyor.

"Saklanmalıydın."

Okumaya devam edin!

Yanmış Kül - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Hunted Duet:

Avcı Kral Avlanan

Kraliçe

Cinder Duet:

Yanmış Kül

İmparatorluğu

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prencesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir).

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Grumpaholic

Kaba Tamircisi

Sevilen Esir

Edilen Gelinini

İpe Çeken

Benim Takipçim

Ona Aç

Pedinizi Ona Sarın

Bizim Olun

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş Lordu

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden 6nce bir okur olan Jagger Cole, yıllar 6nce 6eŐitli ateşli hayran kurgu 6yk6leri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık 6izmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta 6alıŐtı. Bu, kendisinden 6ok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki k666k prensesin babası ve bir krali6enin kralı olan Jagger, klavyenin başına d6nd6đ6 i6in 6ok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap iŐleriyle uđraŐıyor, iyi viskinin tadını 6ıkartıyor ve yağmur 6amur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

T6m kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde
bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.